

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

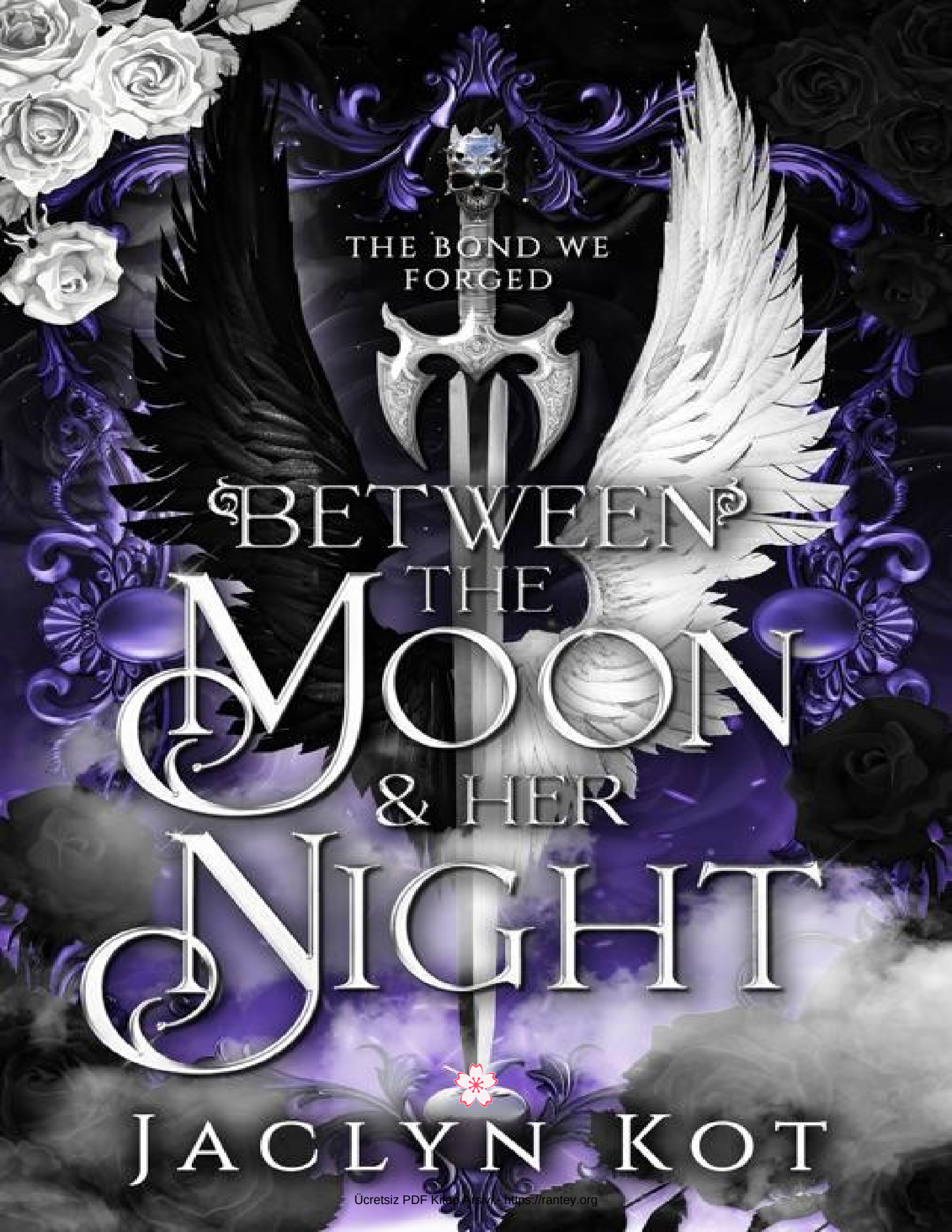
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



THE BOND WE
FORGED

BETWEEN
THE
MOON
& HER
NIGHT

JACLYN KOT



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi



THE BONNIE
FUGED

&ETWEEY
THE
MOON
&
NIGHT
HER

JAGLYV Eger OT

Ay ve Onun Gecesi Arasında Jaclyn Kot
Telif hakkı ©2024 Jaclyn Kot

Düzenleme Jessica McKelden
Düzeltilme: New Ink Book Services ve Veerie Edits Kapak
tasarımı: Gigi Creatives
Biçimlendirme: Imagine Ink Designs
Harita: New Ink Book Services Bölüm
resimleri: Steven Rice
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap yalnızca kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Yazarın emeklerine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

yazarın yazılı izni olmadan çoğaltılamaz — eleştirel makaleler veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç.

Bu kitapta anlatılan karakterler ve olaylar kurgudur. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, işyerleri, olaylar veya mekanlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazarın niyetiyle ilgisi yoktur.

İçindekiler [Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49 Epilog](#)
[Tesekkür Yazar Hakkında](#)

Yetişkinlere Yöneliktir



Bu kitap, tetikleyici içerik barındıran karanlık bir fantastik romantizm romanıdır.
tetikleyici nitelikte içerik barındırmaktadır.
Daha fazla bilgi için lütfen www.jaclynkotbooks.com adresini ziyaret edin.

*Von ve Sage'in
Sage'in hareketlerini sabırla bekleyen okuyucularım için.
Ödülünüz için hazır mısınız?
Öyleyse, sayfayı çevirin.*

Aurelia,



Prologue

Aurelia

Ben üç yüz yıldan biraz fazla bir süre önce
yaratıldım.

Göğsümde atan kalp, benim için yapılan bir fedakârlıktı, bedenimin yaratılması için gerekli olan bir şeydi. Yaşam Tanrısı'ndan alındı, Selenian Denizi'nde yıkandı, sonra annem ayın rahminde yerleştirildi. Bu beden ilahi olanı barındıracak kadar güçlendiğinde, ruhum içine yerleştirildi ve oradan doğdum.

Tamamen bir kadın olarak yaratıldım ve Yaşam Tanrısı'nın kucağına teslim edildim. Aurelius. Sol'un oğlu ve Yeni Tanrılar'ın Kralı. Işığın Efendisi ve ben, *onun* hanımı.

Bir süre birbirimizi sevdik. En azından... öyle olduğunu sanıyordum.

Görüyorsunuz, kocam kral unvanını taşımasına rağmen, bana hiç kraliçe diye hitap edilmedi. Evet, taç takıyordum, ama statüm prenseslikten öteye geçmedi. Her zaman onun altın tahtının yanında durmam bekleniyordu, onunla eşit olarak yanında oturmam asla. Aurelius'un hüküm sürdüğü iki krallığa hizmet etmek için önemli olan hiçbir görevde yer almama ya da saray toplantılarına katılmama izin verilmedi.

Tek bir görevim vardı: kralım için varisler doğurmak.

Ve bu konuda başarısız oldum. Ona *tek bir tane* bile veremedim. Sözde Yaşam Tanrıçası için oldukça zor bir durum.

Ama bu başarısızlık benim değildi.

Benim yaratılmamdan, Aurelius'un yaratılmasından önce, çok daha eski, daha güçlü, daha kötücül başka bir tanrı hüküm sürüyordu: Ölüm Tanrısı, Eski Tanrılar Kralı. O, Üç Diyarın (Ölümsüzler Diyarı, Yaşayanlar Diyarı ve Ruhlar Diyarı) ilk kralıydı, ama onun kontrolü altında bu diyarlar bozulmaya başladı. Böylece, her şeye gücü yeten Yaratıcı, Ölüm Tanrısı'nın krallığının üçte ikisini elinden aldı ve Ölümsüzler Diyarı ile Yaşayanlar Diyarı'nı Aurelius'a verdi. Tahmin edilebileceği gibi, bu durum Ölüm Tanrısı'nın hoşuna gitmedi ve zehirli bir yılan gibi gölgelerde kıvrılıp saldırı anını bekledi.

Yaratıldığım gün, bir kadının çocuk sahibi olmak için ihtiyaç duyduğu tüm özellikler bana verildi, ancak Ölüm Tanrısı benim yaratılışımdan haberdar olunca, beni gecenin karanlığına kaçırdı. Orada, siyah mürekkep ve gümüş yüzüklerle süslenmiş kocaman elini karnımın üzerine koydu ve yıldızsız gözlerinde kötü bir parıltıyla, ölüm dokunuşuyla beni lanetledi. Narin bir çiçeğin yapraklarını öpen don gibi, rahmim solmaya başladı. Sadece bu da değil, başka herhangi bir yaşam formu yaratma yeteneğim de yok oldu; ne hayvanlar, ne bitkiler, hiçbir şey. Ölüm Tanrısı beni tüm varlığımdan mahrum bıraktı ve sonra kocama geri sürünerek gitmemi, ona kısır olduğumu söylememi zorladı.

Yıllarca, o günün görünüşte mükemmel olan evliliğimizde ilk çatlağın oluştuğu gün olduğuna inandım, ama aşkın gözümü kör etmişti ve evliliğimizin başından beri ince çatlaklarla dolu olduğunu göremedim.

Zaman geçtikçe, yaratmak olan ilahi görevimi yerine getiremediğim için korkunç bir ateşe yakalandım. Sanki bedenim bir ateşin üzerine bağlanmış, sonsuza dek yanıyor, alevler hiç sönmüyor, hiç durmuyordu. Bir kez bile. Aurelius, kan alma gibi işlemlerden dwale gibi ilaçlara kadar her şeyi denedi, ama hiçbir şey benim ıstırabımı sona erdirmeye yetmedi.

En azından, karanlık yanıma dönüp beni güçlü, çelik gibi kollarına alıp gölgeleriyle götürene kadar. Acı çığlıklarım arasında, bir parça teselli buldum: onun serin halkaları, yanan tenime karşı coşku vericiydi.

Bir kulübenin zemininde yatarken uyandım, dağ gibi Ölüm Tanrısı yanımdaki sandalyede oturuyordu, bir elinde elma, diğerinde bıçak vardı. Kırmızı meyveyi keserken, acı çekmemi sona erdirmek için benimle bir anlaşma yapacağını söyledi. Bana bir elma tohumu verecekti, böylece onunla hayat yaratabilecektim.

Rahatlamak için o kadar çaresizdim ki kabul ettim. Ama anlaşması şartlıydı. Ateşim her yükseldiğinde, bana ekmem için bir tohum verecekti, ama onu kocamla paylaştığım yatak odasının hemen dışına ekmem gerekiyordu. Bu şeytani bir plandı, çünkü Aurelius dışarıya her baktığında, Ölüm Tanrısı'nın bana verdiği tohumdan yetiştirdiğim ağaçları görmek zorunda kalacaktı. Bu, Aurelius'un bir zamanlar Ölüm Tanrısı'na ait olan topraklara hükmettiğini sessizce hatırlatıyordu.

Yıllar on yıllara, on yıllar yüzyıllara dönüştü. Binlerce tohum topraktan filizlendi, uzun, güçlü ağaçlara dönüştü, ta ki yatak odamızın dışında, olgun kırmızılarla dolu muhteşem yeşilliklerle kaplı, kilometrelerce uzanan büyük bir meyve bahçesi oluşana kadar.

Ve böylece, çocukların yerine, kocama binlerce ağaç vermiştim. Ölüm Tanrısı'nın tohumundan ve benim emeğimden doğan ağaçlar. Onlar büyüyüp meyve vermeye başladıkça, Aurelius'un bana olan sevgisi soldu. Eğer Ölüm Tanrısı'nın planı evliliğimizi yok etmekse, o zaman başarılı oldu. Ama gerçekte, Aurelius, bir kadına layık olduğu şekilde bana hiç davranmayarak, evliliğimizin yıkılmasında daha büyük rol oynadı.

Ama bunu fark etmeden, kendi değerimi anlamadan önce, Ölüm Tanrısı kapımıza savaş getirdi. Aurelius ve ben, onun krallığını savunmak için evlilik sorunlarımızı bir kenara bıraktık.

Ölümsüz Savaş onlarca yıl sürdü.

Savaş bittiğinde, bizim tarafımız kaybetmişti.

Ölüm Tanrısı Yeni Tanrılar'ı tek tek köleleştirdi ve beni en son hapsetmek için bıraktı. Beni almaya geldiği gün, ben hala savaş alanında savaşıyordum, tarafımızın yenildiğinden habersizdim, ta ki o piç beni savaş alanından kaçırıp kaybettiğimizi söyleyene kadar. Orada, dağ yamacındaki uçurumda, ona karşı son direnişimi gösterdim. Kalan az gücümü topladım ve kılıcımı karnına sapladım — yaratma yeteneğimi çaldığı yerde. Ölümlülerinki kadar kırmızı kan, iğrenç, derin yarasından sızıyordu. Gördüklerime inanamıyordum, çünkü söylentileri duymuştum —

Ölüm Tanrısı kanamazdı. Ama yine de, bir şekilde kanıyordu.

Yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım. Şaşkınlık. Karışıklık. Ve çok daha karanlık bir şey. Bir şey... sahiplenici bir şey.

Bana savaşı iptal ettiğini söyledi.

İnanamadan nedenini sordum ve o da şöyle dedi: "Zamanın başlangıcından beri, binlerce yıldır içimdeki boşluğu dolduracak bir cevap arıyorum

boşluğa bir cevap aradım. Ve şimdi, sonunda buldum. Beni öldürebilecek şeyin o olması ne kadar da uygun."

Sonra... gitti. Arkasında siyah bir tüy kaldı. Bu, sonunda bana ulaşacak olan birçok tüyün ilkiydi.

Sözüne sadık kalarak, savaşı sona erdirdi.

Halkımız, mahkeme tarafından kendilerine yutturulan, bizim kazandığımız ve canavarı, yani Ölüm Tanrısı ve ordusunu yendiğimiz şeklindeki yalanı inanarak kutlama yaptı. Aurelius'u zincirlenmiş halde ve kötü niyetli dudaklarında başka bir anlaşma ile zafer kutlamasına geldiğinde, yüzlerindeki dehşeti tahmin etmek zor değil. Aurelius'u serbest bırakacak, iki krallığı geri verecek, hepsi tek bir şey karşılığında...

Beni.

Onunla birlikte Ruhlar Diyarı'na gidip, onun gelini olacaktım.

Aurelius'un tutsak durumuna düşmesini görmek, kırılgan ve önyargılı kalbimi sızlattı ve ben anlaşmayı kabul ettim.

O gece geç saatlerde, bilgili tüm ölümsüzler Aurelius'u hapseden Ölüm Tanrısı'nın bağlarını kırmaya çalışıp başarısız olduklarında, onu teselli etmeye çalıştım. Ama kıskançlığından dolayı bana karşı soğuk davrandı. Daha önce hiç böyle bir tiksinti hissetmemiştim, sevdiğimi sandığım bir erkekten. Kırık halimden kendimi toparladığımda, onun sarayına daldım ve onunla konuşmak istedim.

O gün *her şey* değişti.

Aurelius bana, Eski Tanrılar'ın çocuklarını toplayıp, yarı tanrıların hayatını sona erdirmek için gerekli olan iki unsur olan demir ve ateşle onları yok edeceğini söyledi. Ama en kötüsü bu değildi. Ateşin oduna ihtiyacı vardır ve yakınlarda odunun bol olduğu bir yer vardı...

Benim bahçem.

Benim olan tek şey.

Yıllar boyunca sevgi ve özenle baktığım meyve bahçesi, masum insanların canını almak için bir silaha dönüştürülecekti. Ölüm Tanrısının, yaratma yeteneğimi benden çaldığı için kötü ve zalim olduğunu düşünmüştüm, ama onun yaptıkları Aurelius'un yapacağı şeyin yanında sönük kalıyordu.

... *Yaptığı şey.*

Ağaçlarım tek tek kesildi, ama onlar yere düştükçe ben yıkılmadım.

Hayır. Bunun yerine, ayağa kalktım.

Çünkü sonunda sesimi bulmuştum.

Cesaretimi. *Değerimi*.

Evlilik yüzüğümü çıkardım ve ona bittiğimizi söyledim.

Öfkeyle yüzüğü aldı, zorla parmağıma taktı ve sonra parmağımı yana doğru kırdı, kırılan kemik altın yüzüğü yerinde sabitledi. Bunu yaparken, beni asla terk etmeme izin vermeyeceğini söyledi. Bana daha fazla zarar vermeden önce, ışığımın beni bana yardım edebilecek tek kişiye götürmesine izin verdim.

Ölüm Tanrısı.

Ruhlar Diyarı'na gittim, siyah kar taneleri ve ürkütücü, hayaletli bir kale beni karşıladı. İçeride, bir zamanlar düşmanım olduğunu düşündüğüm adamı buldum, ama kırık parmağımı alıp iyileştirdiğinde, onun hakkında yanılmış olabileceğimi düşünmeye başladım. Bana, yarı tanrıları özgürleştirmeme yardım edeceğini ve onlara Yaşam Diyarı'nda, Edenvale'de yaşayacakları bir yer vereceğini söyledi. Orada, kıtayı çevreleyen ve Aurelius'tan koruyan sonsuz bir sis duvarı hediye edeceğini söyledi.

Karşılığında ne istediğini sorduğumda, karşılığında bir şey istemeden asla anlaşma yapmadığını bildiğimden, cevabı beni şok etti.

Hiçbir şey.

Anlaşma yapan kişi karşılığında *hiçbir şey* istemiyordu. Ve benim için bu, çok büyük *bir şey* anlamına geliyordu.

Ama bu, tehlikeli geçmişimizden kurtulmam için yeterli olacak mıydı? Bunu bilmiyordum, ama sanırım öğrenecektim.



Chapter 1

Aurelia

Selenian Denizi, ben tahta korkuluğu sıkıca tutarken yüzüme serin bir sis püskürttü. Kusma isteğiyle mücadele ediyordum; bu lanet olası knarr'a bindiğimden beri sürekli kaybettiğim bir mücadele.

Sert bir ağaçtan yapılmış, tanınmayan bir damar desenine sahip olan gemi, mürekkep siyahı renkte boyanmıştı. Aynı renk, rüzgârın esintisini yakalayan, gururla yukarıda duran büyük, kare yelkenli yelkende de yansıtılıyordu. Ön tarafına, bizi ileriye götüren kuzgun başlı bir pruva oyulmuştu. Bu, Eski Tanrılar'ın çocuklarının Aurelius'un intikamından kaçmasına yardım etmek için Ölüm Tanrısı tarafından sağlanan elli gemiden biriydi. Kanatları olanlar üzerimizde uçuyordu, silüetleri ara sıra güneşı bir anlığına engelliyordu. Sular şiddetliydi, biz güvenli bir yere, Edenvale kıtasına kaçarken kargo gemisine sürekli saldırıyordu.

Deniz tutmasına dayanamayan ayaklarım ve bulanık mideye rağmen, ilerledikçe bir parça rahatlama hissettim. Bu hafif rahatlamaya rağmen, durumumuzun vahametini hafife almadım. Aurelius'un peşimizden geleceği ihtimali yüksekti, özellikle de zindanlarının ve hazinesinin boşaldığını öğrendiğinde. Aurelius'un kendi

değerli altınlarını kullanarak muhafızların sessizliğini ve itaatini satın almış, böylece yarı tanrıların kaçmasına yardım etmişim. Aurelius benim ağaçlarımı yok etmişti, ben de *onun hazinesini* aldım; önemli bir şeyi silaha dönüştürmeyi bilen tek kişi o değildi.

Her an Aurelius'un ordusu ufukta belirip üzerimize çökebilir ve hepimizi geri götürmeye çalışabilirdi. Ama yarı tanrılar, Ölümsüzler Diyarında kendilerini nelerin beklediğini bildikleri için, isteyerek gitmeyeceklerdi.

—dikenli demir bir tasma ve sıcak, açgözlü bir ateş.

Ve böylece, onlar da savaşırldı. Ben de öyle.

Köleliğin, kötü muamelenin ve istismarın olduğu bir hayata geri dönmeyecektim.

Hayır, artık değerimi biliyordum. Ve hiç kimse, tek bir kişi bile bunu benden alamazdı.

"Affedersiniz, Leydi Light, mide bulantınız için size bir şey ikram edebilir miyim?" diye sordu solumdaki dostça bir kadın sesi.

Beyaz parmaklarımla cilalı tırazana sıkıca tutundum ve yorgun, sulu gözlerimi ona çevirdim. Kahverengi saçlı, mavi gözlü ve gençti — on sekiz yaşından fazla olamazdı. Hafif çiller ve bir tutam allık, aksi takdirde soğuk olan tenini ısıtıyordu. Kendi tarzında güzeldi. Bazı özellikleri — örneğin burnu — diğerlerinden daha belirgindi.

Elini yırtık pırtık pelerinin altından çıkardı ve avucunda duran şeyi bana gösterdi: üstü mantarla kapatılmış küçük, siyah bir şişe. Opak cam, içindekileri görmemi engelliyordu.

Sorgulayan bir şekilde kaşlarımı kaldırdım. "Bu nedir?" diye sordum, sesim bacaklarım kadar titriyordu. Denizin benim yaratılışımın bir parçası olması ne garip, ama bir tekneye bindiğimde, unutulmuş bir tencere gibi midemi kaynatıyordu. Bu, tanrısallığımın eksik olduğu bir başka şeydi.

"Farklı malzemelerin karışımı, ama ana malzeme zencefil. Sana yardımcı olacak," diye cevapladı, başını hafifçe yana eğerek yumuşak bir gülümsemeyle. Uzun kahverengi saçları hafif dalgalıydı ve belinin çok altına kadar uzanıyordu. "Hadi, bir yudum al."

Bir yudum al, prenses, diye emretti bana asil, erkeksi bir ses. Aurelius.

Midemdeki rahatsız edici his beni tedirgin etti, ama bu deniz tutmasından kaynaklanmıyordu. Aurelius'un dilimin üzerinde yayılan kanının hatırasıydı. Düşüncelerimi, zihnimi ele geçiren o his...

.. bedenimi ele geçirmesi.

Yıllar boyunca, benim için aşk buydu.

Ama şimdi bunun aşk olmadığını biliyorum. Bu da şu soruyu akla getirdi: Aşk neydi?

?

Kafamı salladım. "Teklifin için teşekkür ederim, ama..."

Tekne bir dalgaya çarptığında sözüm kesildi ve pruva havaya kalktı. Tekne tekrar suya çarptığında, midemdeki az miktardaki yemek yemek boruma kadar yükseldi. Kenara eğildim ve kustum.

Sonra, sudan çıkmış balık gibi nefes alan genç kadına baktım. "Teklifiniz için teşekkür ederim, ama şimdilik iyiyim." Dirsek kıvrımımla ağzımı sildim, birkaç yüz yıllık nezaket ve görgü kuralları neredeyse tamamen unutulmuştu.

"İyi görünmüyorsun," dedi, eli hala uzanmış halde.

"Karaya çıktığımızda iyi olacağım."

"Edenvale'e bir süre varamayız. Sunduğum şeyden küçük bir yudum alıp semptomlarınızı iyileştirebilirken, o kadar uzun süre acı çekmek istediğinizden emin misiniz?"

On sekiz yaşında bir kız için, tonik yapma becerilerine son derece güveniyordu. Merak uyandırıcı bir şekilde. Ondan herhangi bir tür büyük ilahilik hissetmedim. Aksine, yarı tanrıdan çok ölümlü birine benziyordu. Ne tuhaf bir kız.

"Oldukça kendinden emin görünüyorsun," diye meydan okudum. "Toprak büyüüne sahip misin?"

Tonik için gerekli malzemeleri bu şekilde mi hazırladın?" "Öyle bir şey."

Ellerimi tırbazandan çektim, parmaklarımdaki eklemler rahatlamış bir şekilde gıcırdadı. Arkanı döndüm, dirseklerimi tırbazana dayadım ve titrek bacaklarımı rahatlatmak için ona yaslandım. Ona yan gözle baktım. "Sen bir yarı tanrı değilsin, değil mi?" Bu bir soru değildi, bu yüzden soru gibi sormadım.

"Değilim." Kısa bir duraklama.

"Hayır." "O zaman *tam olarak* nesin?"

"Ben de senin olduğun şeyim." Dişlerini göstererek küstahça gülümsedi.

"Ben bir tanrıçayım," dedim, onun ne demek istediğini gerçekten anladığını sorgulayarak.

"Öylesin..." O da onaylayarak başını salladı. "Ve çok daha fazlası." Sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi kendi kendine güldü. "Söylesene, seyahat ettiğimiz kıtaya doğrudan yürüyerek gidebilir ve kendini bu durumdan kurtarabilirsin..." Benim acınası halimi işaret etti. "Yine de bunu yapmıyorsun. Neden?"

Kızın açık sözlülüğü beni biraz şaşırttı.

Kahverengi kaşları kalktı, gözleri parıldayarak, "Ee, cevap verecek misin?" dedi.

Yukarıdaki yaratıcı, o da ısrarcıydı.

Onun sorusuna cevap vermeye karar verdim. "Çünkü bu gemilerde seyahat edenleri korumakla yükümlü olduğumu hissediyorum. Edenvale'e ışık yürüyüşüyle gidersem, hepsini geride bırakmış olacağım. Aurelius ortaya çıkarsa, benim korumama ihtiyaçları olabilir. Bu yüzden kalıp dayanıyorum."

"Ama onlar *senin* halkın değil, neden umursuyorsun?" "Beni bir canavar mı sanıyorsun?" diye karşılık verdim, başımı sallayarak.

İnsanlar tanrılar hakkında böyle mi düşünüyordu? Sadece kendimizle ilgilendiğimizi mi? Aurelius'un liderliği bizi bu hale mi getirmişti? Yoksa... ben bir istisna mıydım?

Her ne olursa olsun...

"*Bütün* hayatlar değerli değil mi?" diye sordum, onun arkasındaki, bacakları benimkinden daha iyi durumda görünmeyen yaşlı adama bakarak. Annesinin rahminde şekillenirken, yarı tanrı kanından çok ölümlü kan almış olduğu belliydi, bu da onun da ölümlüler gibi yaşlandığını anlamına geliyordu. Bir çocuk, rüzgâr ve yaprakların oluşturduğu küçük bir topu kovalayarak yanından koşarken, adam bir paspasla tahta bir kovaya daldırdı. Başını kaldırıp, küçük çocuğun oyununu izlerken hafifçe güldü. Çocuk topu yakaladığında, ona dönüp zaferle "Yakaladım, büyükbaba!" diye bağırdı. Yaşlı adam, işine dönmeden önce cesaret verici sözler söyledi.

Gözlerimi tekrar kıza çevirdim. "Yaş, cinsiyet veya aidiyet fark etmeksizin, tüm yaşamlar kurtarılmaya değer değil midir?"

Sanki tam da duymak istediği sözleri söylemişim gibi gülümsemesi genişledi. Ve çok kısa bir an için, onun içinde gerçekten yaşayan inanılmaz ilahiliği görebildim — gözlerindeki parıldayan, yaramaz bakıştan anlaşıldığı kadarıyla, kasıtlı olarak gözden kaçırdığı bir şey.

Ve bu çok güçlüydü. Nefes kesici derecede.

"Sen bir tanrıçasın," dedim, hem şaşkın hem de hayretle. "Yine de bunu saklıyorsun. Sen... ölümlü gibi görünüyorsun."

Tekne başka bir şiddetli dalgaya çarptı ve su yan taraftan sıçradı, sırtımı ve kollarımı teselli edilemez denizin serin gözyaşlarıyla ıslattı. Onun üzerinde seyredip, onu kendi çıkarlarımız için kullandığımız için kızgın mıydı? O duyguyu çok iyi anlıyordum. Cildimi ıslatan serin su damlacıkları

cildimi ıslatmasına rağmen, deniz tutmasından dolayı vücudumda yayılan batıcı sıcığ1 dengelemekte pek işe yaramadı.

"Sanırım ikisi de biraz." Kız gülümsedi ve şişeyi bir kez daha bana uzattı.

"Bunun zehirli olmadığını nereden bileceğim?" diye sordum, şişeye bakarak. Kale'de, Aurelius ve ben yemek yemeden önce, yemeğimiz her zaman test edilirdi. Özellikle de kardeşi ile olan olaydan sonra - bu hikaye başka bir zamana kalmış. Evet, biz ölümsüzdük, ama bu, vücudumuza uygun olmayan bir şeyi yiyerek hastalanamayacağımız anlamına gelmiyordu.

"Bilemezsin." Dudaklarını sıkıca kapatarak bana gülümsedi, gözlerini kısarak. Gerçekten tuhaf bir kızdı.

İç çekip şişeyi aldım, mantarı çıkardım, burnuma götürdüm ve hafifçe kokladım. Mantarı hızla geri takarken ekşi bir yüz ifadesi yaptım. "Bu zencefil kokmuyor."

"Sana daha önce de söylediğim gibi. Zencefil ana malzemelerden biri, ama hepsi değil." Kollarını arkasına koydu ve yerinde sallanmaya başladı, bu hareket zaten sallantıda olan durumuma hiç yardımcı olmuyordu.

Midem bulandı. "Bunu yapmasan olmaz mı?" diye sordum, yükselen mide bulantısıyla mücadele ederek.

Bana yarı yürekli bir özür bakışı attı ve durdu.

Yaratıcıya şükürler olsun.

"Neyse, bunu sana bırakacağım." Şişeye doğru başını salladı. "Al ya da alma, *seçim senin.*" Sonra arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı, kahverengi pelerinin kenarları ıslak güverteden dolayı koyulaşmıştı.

Şişeyi sıkıca tutarak ona seslendim, "Bekle. Adını almadım." "Adım Ezravaynia," dedi omzunun üzerinden, ama yürümeye devam etti

"Ama bana Ezra diyebilirsin."

Ezravaynia. Bu isim.

"Bekle!" diye bağırdım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. "Sen Özgür İrade Tanrıçası mısın?"

Durdu ve omzunun üzerinden bana bakmak için döndü. "Buna sen karar verirsin."

Ve sonra ortadan kayboldu.



Daha sonra, gökyüzündeki yıldızlar karanlık gece gökyüzünü süslediğinde, mide bulantım özellikle kötüleşti. Herhangi bir rahatlama için çaresizce, şişenin mantarını açtım, burun deliklerimi kapattım ve acı içeriğin bir kısmını içtim.

Şaşırtıcı bir şekilde, Ezravaynia'nın söylediği gibi işe yaradı.

Mide bulantım anında geçti. Ancak merakım o kadar da geçmedi.

Geçmişte, bulunması zor Özgür İrade Tanrıçasını aramıştım, ama onu bulmayı hiç başaramamıştım. Öyleyse neden şimdi ortaya çıkıp bana yardım teklif etmişti?

Ve neden onun son görüşüm olmayacağını hissettim?



Chapter 2

Von

Botlarımın topukları, yıpranmış, büyük rıhtıma sürtünürken, adımlarım geri sayımı yapar gibi, *onun* gelmesine kadar geçen saniyeleri sayıyordu. Yoluma çıkanlar hızla ayrıldılar, hayalet görmüş gibi gözlerini kocaman açarak korkuyla geriye doğru kaçtılar. Belki de öyleydiler. Rüzgârın şiddetli nefesi, siyah pelerinimi arkamda savururken, parmaklarını yüzümde gezdiriyor, saçlarımı geriye doğru tarıyor ve kulağıma soğuk, kansız damarlarımı ısıtan bir mesaj fısıldıyordu...

Onu sana getiriyoruz, kralım.

Buna karşılık, gölgelerim açgözlülükle etrafımda parıldadı, beklentiyle uğultu yaptı, bu gerçeğe sarıldı. Onu tadıp yaladı, içimdeki avcıyı besledi. İyi bir adam olsaydım, onu anlaşılmamıza bağlı tutmak konusunda en ufak bir tereddütüm olabilirdi, ama mesele de buydu, değil mi?

Ben iyi bir adam *değildim*, ne de kararsız bir ölümlüydüm.

Sağımda, mütevazı, yıpranmış bir balıkçı teknesi iskeleye bağlıydı ve çalkantılı sularda yukarı aşağı sallanıyordu. İki adam içinde oturuyordu. Aralarındaki büyük yaş farkına rağmen, birbirlerine çok benziyorlardı. Büyükbaba ve torun, diye tahmin ettim. Elllerinde

kan, pul ve balık parçalarıyla doluydu, bir kovayı balık yemi ile doldurmakla meşguldüler. Rüzgârlar ne kadar kuvvetli eserse essin — ki bu, onun yolculuğunu hızlandırmak için kasten yaptığım bir şeydi — kesilmiş balık kokusu burnuma saldırıyordu.

Balık. Ondan nefret ediyordum.

Tabii kadınlar söz konusu değilse. O zaman durum farklıydı.

Yaşlı adamın yorgun gözleri benimkilerle buluştu, gözlerinde panik belirdi. Çenesindeki paslı menteşeler açıldı, teninin rengi soldu ve yüzü küllü bir renge büründü.

Claaaack.

Bıçağını düşürdü.

Bu, karşısına oturan genç adamın dikkatini çekti. "Büyükbaba, ne oldu..." diye sordu, sözleri şaşkın bir sessizliğe dönüştü.

Onları geçmiştim ama, genç adamın gözlerinin bana dikildiğini bilmek için arkama bakmama gerek yoktu ve bunun nedeni yakışıklı görünüşüm değildi. Onun da büyükbabası gibi bir ifade takındığını tahmin ettim. Yaşıyor ya da ölü olmaları fark etmezdi, ölümlüler beni gördüklerinde hep aynı ifadeyi takınırlardı—

Dehşet.

"Sakin ol, ihtiyar," diye gülerek yoluma devam ettim. "Bugün senin için gelmedim."
senin için gelmedim."

Eğer bir cevap verdiyse, ben duymadım, çünkü başka bir şey dikkatimi çekmişti.

Selenian Denizi'nin beyaz dalgalı sularının ötesinde, yüzlerce kuzgunum ufukta belirdi. Ağzımın sol köşesi yukarı doğru kıvrıldı — rüzgârın söylediği doğrudu. İskelenin sonuna geldiğimde, elimi cebime soktum ve ufukta gördüğüm manzara karşısında dudaklarımın kıvrımı diğer tarafa da yayıldı — elli knarr gemisinden oluşan bir filo, gemilerden biri çok değerli bir yük taşıyordu. Kare yelkenleri benim amblemimle boyanmıştı — bir karga, gagasında cam bir küre ile bir kafatasının üzerinde duruyordu.

"Bakın, şuraya! Ufukta ne oluyor?" diye bağırdı liman işçilerinden biri, ölümlülerin görme yetisinin ne kadar zayıf olduğunu hatırlatarak.

Sözleri, iltihaplı bir enfeksiyon gibi yayıldı, bir düzine dilde yankı buldu ve benzer endişeli mesajları tekrar etmelerine neden oldu. Yavaş yavaş, yüzlerce çalışan el durdu. Bazıları dua etmeye başladı, Yeni Tanrılardan yardım ve merhamet diledi.

Yaşam Tanrısı dualarını işitirse, bu durum . .
. ilginç hale getirebilirdi.

Öne doğru baktım ve rüzgarıma seslendim—

Onu bana getir. Çabuk.

İyi bir asker gibi, rüzgâr güçlü ve sürekli bir esinti ile cevap verdi. Elli yelken esnedi, kapasitelerinin ötesinde gerildi ve gemiler hızlanmaya başladı. Kuzgunlarım bana seslendi, rüzgâr onların kargalarını taşıyarak seslerini yükseltti. Yaklaştıkça, arkamda duranlar, üzerimize siyah bir duvar çökünce dualarını bırakmaya başladılar. Bazıları, anlayamadıkları bir şeyden korunmak için Katlegin şehrine geri koşturmaya başladı. Meraklı olanlar geride kalarak izlemeye devam etti. Beklediler.

Kuzgunlarım üstümden uçtu, pençelerini uzatarak düzensiz çatı hatları boyunca tek tek konarken, siyah bir çizgi halinde iz bıraktılar. Su kenarı boyunca uzanan çeşitli kulübelerin yerleşiminde hiçbir mantık ya da düzen yoktu; bu, şehrin bu bölümünün ne kadar eski olduğunun bir kanıtıydı. Sokaklar oluşturulmadan çok önce var olmuştu.

Gemilerin üzerinde, kanatlarını açmış olarak uçan, Eski Tanrılar'ın torunları, diğer adıyla Yarı Tanrılar vardı. Uçma yeteneğine sahip olmayanlar ise gemilerin altında seyreliyorlardı. Eski Tanrılar'ın hükümdarı olmama rağmen, onların çocuklarını halkım olarak görmüyordum. Bunun bir nedeni, Eski Tanrılar'ın çocuklarının çoğunun yaşadığı Ölümsüzler Diyarı üzerinde artık hakimiyetim olmamasıydı. Yaşam Tanrısı tüm Yarı Tanrılar'ı hapsedmeye ve onları topraklardan *temizlemeye* karar verdiğinde, ben buna pek aldırmış etmedim.

Ama sonra *o*, güzel pembe dudaklarıyla bana güzel bir ricada bulundu ve ben kendimi tutamadım.

Ona, sığınacak bir yer sağlayarak kurtarma görevinde ona yardım edeceğimi söyledim. Yaşayanları ölümlerin diyarına getiremesem de, Yaşayanlar Diyarı'nın küçük bir bölümünü onlar için ayırabilirdim. Ve böylece, onları buraya, kendi kendine yeten Edenvale kıtasına getirmesi gerektiğini söyledim.

Şu anda burada olmamın iki nedeninden biri buydu.

"Onları görüyor musun?" diye bağırdı uzaktan bir kadın, sesi çan gibi yankılanarak, hayretle dolu.

"Onlar ne?" diye paniğe kapılan bir başkası.

Gözlerimi devirdim. Ölümlüler ne kadar da ürkek, endişeli bir türdü. "Bilmiyorum," dedi bir adam. "Onlar olabilir mi..."

"Onlar tanrılar mı?" diye bir çocuk araya girdi.

"Tanrılar neden buraya gelsin ki?" diye alaycı bir şekilde başka biri sordu.

Sırıttım.

"Yukarıdaki yaratıcı, ya onlar şeytanlarsa?"

Histerileri giderek artıyordu, ama ben pek aldırmadım, çünkü o anda onu gördüm...

Aurelia. Yaşam Tanrıçası.

Öndeki geminin önünde duruyordu, uzun, beyaz saçlarının ipeksi telleri etrafında uçuşuyordu. Taze düşmüş kar renginde bir elbise giyyordu. Küçük gövdesini saran altın metal zırh, cinsel organının üzerinde "v" şeklinde uzanıyordu. Kumaş, kalçalarına kadar kesikti ve rüzgar tam doğru şekilde estiğinde, porselen gibi cildini ve zengin kalçalarını birazcık gösteriyordu.

Gün ışığında bile, Luna'nın parıltısıyla ilahi güzelliği ışıldıyordu.

Berrak mavi gökyüzü rengindeki çarpıcı gözleri benimkilerle buluştu. Kaşları hafifçe çatıldı, ifadesi değişti, anlamı bana yabancıydı.

Onun hakkında pek çok şey bana yabancıydı, ama yine de *pek çok şey* tanıdık.

Düşündüğü zaman sevimli, işe yaramaz köpek dişlerinin alt dudağını çekmesi gibi. Ya da gülümsediğinde burnunun hafifçe yukarı doğru kalkması gibi. Gece yarısı, yalnızken, kendini tatmin ederken çıkardığı sesler gibi. Evet, yatak odasının penceresinin dışında gölgelerde saklanırken o boğuk inlemeleri duymuştum, sanki beni çağırıyormuş gibi hissetmişim, gelip onun o titrek elini kontrol altına almamı, bileklerini başının üstüne zincirlememi ve onun zevkini kendim için talep etmemi.

Onun yaratılışının başlangıcından beri ona takıntılıydım.

Ama tarihimiz karanlıkta yazılmıştı ve kalemi tutan bendim. Onun yaratma yeteneğini çalmış, evliliğini mahvetmiş ve ona sonsuza dek işkence etmişim. Ve ona karşı işlediğim son günahım olarak, onu asla kaçmasına izin vermeyeceğim bir anlaşmaya zorlamışım.

"O çok güzel," dedi arkamdaki bir kadın. "O bir tanrıça olmalı," diye fısıldadı bir diğeri.

Gemi limana yanaştığında, mürettebattan biri tekneden atladı ve botları rıhtıma çarptı. Boynunda ve bileklerinde korkunç yara izleri vardı, derisi şişmiş ve kabarmıştı. Ölümlüler için bu yara izleri görünmezdi, ama ben ölümlülerin dilini okuyabiliyordum.

Bir halat yumağı rıhtıma atıldı ve o halata uzanmaya başladı, ama kahverengi gözleri benimkilere dikildiğinde, anında bir dizinin üzerine çöktü ve başını eğdi. "Kralım." Sesi korkuyla titriyordu.

"Kalk," dedim ona. "Yaptığın işe devam et."

O da başını salladı, ipi aldı ve kaygan, yeşil yosunlarla kaplı bir tahta direğe bağlamaya başladı.

Bir şeyin beni çektiğini hissettim — görünmez bir zincir gibi, beni çekiyordu. Tıpkı o yakın olduğunda her zaman olduğu gibi. Ona zincirlenmiş bir köleden farksız, emrine itaat ettim.

Bakışlarım o inanılmaz mavi gözlerle buluştu, berrak, canlı ve izleyen gözlerle.

Rahatça teknenin yanına doğru yürüdüm ve yoğun dövme elimi uzattım, gümüş yüzüklerim ışıpta parıldıyordu. Sırtarak sordum, "Yolculuğun nasıldı, Küçük Tanrıça?"

O, uzattığım elime sanki zehirliymiş gibi baktı. Yutkunurken boğazı titredi. Sonra beni şaşırtan bir şey yaptı: küçük elini benim elime koydu ve teklifimi kabul etti.

Dokunuşu sinirlerimi ateşledi, onları uyandırdı.

Elimle onu dengelemek için, eteğini toplayıp rıhtıma çıktı. Ölümlülerin standartlarına göre uzun boyluydu, ama ölümsüzlerin standartlarına göre tam tersi geçerliydi. Ona yukarıdan baktım, dişlerinin dudağını ısırıldığını gördüm. İstek kemiklerime işledi, onu yakalayıp onun yerine bunu yapmam için beni teşvik etti. Dişlerimi onun derisine batırmanın nasıl bir his olacağını ne kadar çok merak ediyordum.

Yakında, diye kendime hatırlattım.

"Yolculuk iyiydi, teşekkürler," dedi, sesi asil ve kendinden emin. Bundan nefret ettim. Bu o değildi. Bu, eski kocasının istediği için ona uyması gerektiği söylenen bir kalıba yüzyıllardır zorla sokulmasının sonucuydu.

Onu bundan kurtaracaktım.

Aurelia parmaklarını benimkilerden çekip elbisesini düzeltmeye başladı, sanki başka bir yerde ihtiyaçları varmış gibi onlara bir iş verdi, ama kumaş zaten kırışıkıydı. Beni kandıramadı. İnsanların rahatsız olduğunu anladım. Davranışları bana onun da farklı olmadığını gösterdi. Neyse ki, bunun üzerinde çalışmak için sonsuz zamanımız vardı. Zamanla, ona dokunuşumdan zevk almasını, onu arzulamasını öğretecektim.

Soluna bakarak Katlegin'i süzdü, ben de onu süzdüm. Benim mükemmel küçük kadını, o kadar saf ve o kadar... masum.

Bu uzun sürmeyecekti.

Rıhtımın diğer tarafına başka bir gemi yanaştığında, insanlar Aurelia'nın bulunduğu gemiden inmeye başladı. Sevdiklerini tutarak dikkatlice ilerlediler. Hepsi aynı endişeli ifadeyi takınıyordu, evleri olması beklenen bu yeni topraklara güvenemiyorlardı.

"Sence..." Aurelia durakladı, kraliyet tonunda bir endişe belirtisi belirdi. "Sence burada iyi olacaklar mı?"

Yine *aynı* durmak bilmeyen çekim vardı, bana uzanmamı, onu almamı, kollarımın arasına alıp asla bırakmamamı rica ediyordu.

Kendi hesapladığım nedenlerden dolayı, yapmadım.

Bunun yerine, elimi cebime soktum ve onun bakışlarını takip ettim.

Kıyı şeridinde duran insanlar, durumun ne anlama geldiğini bilmiyor gibi görünüyorlardı. Bu şehri bir nedenden dolayı seçmiştim: eski ve تنها bir yerdi. Burada yaşayan insanlar nispeten barışçıl insanlardı. Başka bir şehirde, yağmacılara veya savaşa daha alışkın bir şehirde olsaydı, habersizce kendilerine doğru gelen bir gemi filosunu gördüklerinde çok daha farklı tepki verirlerdi.

Kornalar çalınırdı. Silahlar kaldırılırdı. Kan dökülürdü.

Ama Katlegin halkı öyle yapmadı.

Onlar yerine, orada durup, yabancılar rıhtıma malzeme indirirken, biraz büyülenmiş gibi izlediler. Yabancıların yarı tanrılar olduğunu düşünürsek, tepkileri mantıklıydı. Yaratılışlarına ilahi damlalar katılmıştı, bu da onları daha uzun, daha güçlü ve daha hoş görünümlü yapıyordu. Ölümlüler neden büyülenmesin ki? Katlegin halkının çoğunun daha önce hiç yarı tanrı görmediğini sanıyordum. Aynı şeyin Edenvale'in geri kalanı için de geçerli olduğunu iddia edebilirim. Kıta, dış dünyadan o kadar uzak kalmıştı ki, çoğu zaman unutulmuştu. Halkımın çocuklarına sığınak sağlamak için bu toprakları seçmemin bir başka nedeni de buydu. Ölümsüzler Savaşı sırasında bile Edenvale etkilenmemişti.

Mavi gözler benimkilere kaydı, kaşları beklentiyle kalktı. "Ee?"

Ah, işte oradaydı, mükemmel, asıl ses tonundaki çatlak. Böylesi daha iyiydi.

"Onların geleceğinin ne olacağını söyleyemem," diye cevap verdim sabırsız küçük kadına. "Ama Aurelius'un onlar için planladığından çok daha iyi olduğunu söyleyebilirim."

Beyaz kirpikler pembe yanakları süpürdü, onun adı geçince bakışları bir anlığına düştü. Onun hala onu bu kadar kontrol altında tutmasından nefret ediyordum. *Onu* bu duygulardan, *ondan* kurtarabilmek için yumruğumu sıkıp koparabileceğim somut bir şey olmamasından nefret ediyordum.

Şimdiye kadar çoğunlukla sessiz kalan kuzgunlarım yüksek sesle karga karga bağırmaya başladı.

Bir şeyler ters gidiyordu.

Ufka baktım ve bize doğru uçan şeyi gördüm—

Çirkin altın zırhlar giymiş bir ölümsüzler ordusu.
Başlarında da kendini beğenmiş küçük pislik, *sözde* Yeni Tanrılar Kralı vardı.
Gözlerimi devirdim.



Chapter 3

Aurelia

Kalbim göğsüme güçlü bir darbe indirdi, sanki kaburgalarımı kırıp *ona* geri dönmek istiyormuş gibi. Onu koruyan Aurelius'u istismar eden erkeğe.

Eski Tanrıların çocuklarını almaya geliyordu. *Beni* almaya geliyordu.

"Küçük Tanrıça." Ölüm'ün sesi, beni dibe çekmekle tehdit eden duyguların dalgasını keskin bir bıçak gibi kesti ve dikkatimi *ona* çevirdi. Onun sabit bakışlarıyla karşılaştım. Öteki dünyaya ait gözleri dipsiz bir siyahlıktaydı, o kadar derindi ki ruhların içinde hapsolup kalıp kalmadığını merak ettim. "Şimdi bir bariyer oluşturmalıyız."

"Nasıl?" diye sordum, başımı sallayarak. "Yeterli zamanımız yok."

İnsanlar yanımdan koşarak geçiyordu. Birkaç dakika önce gemilerden ayrılmakta tereddüt edenler, şimdi çok daha hızlı hareket ediyorlardı, gözlerinde korku, sevdiklerini rıhtımdan çekip çıkarırken parmak eklemlerinin beyazlarında korku yazıyordu.

"Elbette var," dedi Death, kendini beğenmiş bir sırıtişla. Büyük eller omuzlarımı kavradı ve tek bir hızlı hareketle beni iskelenin ucuna,

Aurelius'un komutasındaki yüzlerce asker bize doğru uçarken.

Death arkamda yaklaşırken, boynumdaki tüyler diken diken oldu, kocaman gölgesi güneşi kapattı. Vücudumun ona verdiği tepki korkudan değildi — hayır, o sözde gemi çoktan yola çıkmıştı.

Bu tepki *farklıydı*.

Ölümsüz Savaşı'nın sona ermesinden sonra, habersizce kutlama balosuna geldiği gün hissettiğim gibiydi. Karanlık ve ilahi bir görünümle beni dans pistinde döndürürken, aramızdaki kıvılcımlar, alemleri küle çevirecek bir yangın başlatmaya yetecek kadar güçlüydü.

"Ellerini kaldır, avuç içleri gökyüzüne baksın," diye talimat verdi, sesi alçak, emredici, kulağımın dibinde.

Dediğini yaptım. "Böyle mi?"

"Mhm," diye göğsünden gelen derin sesiyle mırıldandı. "Emirlere çok iyi uyuyorsun, Kitten."

Yanaklarım sıcaklık hissiyle karardı.

O, erkek egosuyla ve dizginlenemeyen çekiciliğiyle dolu bir sesle alçak bir kahkaha attı.

Yaratıcı yukarıda... *bu* erkek.

Odaklan, Aurelia. Odaklan. Bütün bir ordu bize doğru geliyor. Şimdi, uzun boylu, düşünceli, dövme, kaslı

Siktir! Yine yapıyordum.

Odaklan, lanet olsun.

Sinirimi ona yönelttim, en azından denedim.

"Acele et," diye tersledim, sanki vücudumu ona bu kadar çekici kılan onun suçuymuş gibi. Düşününce, bu onun suçu *idi*. Eğer o kadar, o kadar, şey... o olmasaydı, bu bir sorun olmazdı. Lanet olsun ona. Lanet olsun ona ve seks tanrısı vücuduna.

"Çok otoriter," diye mırıldandı, ellerini benim ellerimin üzerine koyarak, aralarında yaklaşık otuz santim mesafe bırakarak. Sanki iki taş birbirine çarpmış gibi, avuç içlerime bir ısı dalgası yayıldı. Sonra, aramızda bir kıvılcım patladı ve dünyayı ikiye bölebilecek kadar güçlü bir sihir ortaya çıktı.

Ondan yayılan güç... sarhoş ediciydi. Sanki damarlarıma doğrudan alkol dökülüyormuş gibi. Eziciydi. İnanılmazdı.

Bu, Eski Tanrılar Kralı'nın eşsiz gücüydü ve o bu gücü benimle paylaşıyordu.

Özgürce.

"Bariyeri oluşturmak için ihtiyacın olan her şeye sahipsin," dedi, sürekli ve güçlü enerji akışını sürdürerek.

Nasıl yapılacağını sormama gerek yoktu çünkü birdenbire biliyordum. Limana yanaşmak için bekleyen gemilerin ötesinde hızla yaklaşan orduyu gördüm. İkisi arasında bir yer seçtim.

Ciğerlerim nefes aldı ve sonra Ölüm Tanrısı'nın bana verdiği her şeyi serbest bıraktım. Işıksız, siyah şimşekler çalkantılı denizden fırladı, kavis çizerek ve anlaşılmasa bir hızla yukarı doğru koştu. Gölge büyüünün darbeleri masmavi gökyüzünde damar ve ağlar oluşturarak birbirine yayıldı. Ufku yuttu, kıtayı saran sonsuz siyah bir sisle kapladı, Aurelius ve askerlerinin bize ulaşmasını engelledi, Edenvale'i dünyanın geri kalanından kopardı. Her şey bittiğinde, insanlar arkamızda fısıldayarak az önce tanık oldukları şeyi sorguladılar. Çok geçmeden üç kelime dilden dile dolaşmaya başladı

dilinden dile dolaşmaya başladı.

Sonsuz Sis.

Az önce yarattığımız devasa siyah duvara bakarken ellerimi yanlarıma indirdim. "Ne kadar sürecek?"

"İhtiyacın olduğu sürece dayanacak," diye cevapladı Ölüm.

"Peki Aurelius, biz onu geçemeyecek miyiz?" Omzumun üzerinden sordum.

"Sen izin vermedikçe geçemez." "Yani bana itaat ediyor mu?"

"Esasen... evet."

"İyi." Bir kez başımı salladım ve ileriye baktım.

"Şimdi, anlaşmamız hakkında, Küçük Tanrıça."

Anlaşmamız.

Bunu yaptığımız kutlama balosunun gecesinden beri bu düşünce beni rahat bırakmıyordu. Bazen bunu yapmayı düşündüğüm zamanlar oldu, onun kaslı, mürekkepli kolları beni sararken yatakta uyanmanın nasıl bir şey olacağını merak ettim. Ama bazen bunu anlayamadığım zamanlar da oldu, çünkü evliliğimden yeni çıkmıştım ve en son istediğim şey başka bir evliliğe zorlanmaktı.

Ama o anda, karar vermem gerektiğinde, cevabımı biliyordum.

Güvenli olanıydı. Beni başka bir erkeğin elinden gelebilecek daha fazla zarardan koruyan olanı.

"Üzgünüm, Ölüm. Ama yapamam," diye fısıldadım, ışık beni sardığında, beni ondan uzaklaştırırken.

Edenvale'den uzaklara.



Chapter 4

Aurelia

Bir Ay Sonra

Pelerinimin başlığını başıma geçirdim, Veylandria'nın kalabalık metropolünde dar sokaklarda ilerlerken yüzümün görünmemesini sağladım. Her yaştan ve ırktan insanlar önümde durmuş, yakın zamanda öğrendiğim eski tuvaletler gibi sokağı tıkamışlardı. Sihirin bol olduğu Ölümsüzler Diyarında, iç mekanlarda su tesisatı vardı. Ama burada, sihrin çok az olduğu Yaşayanlar Diyarında, yaprakla silinmekten bir adım öteydiler.

Arkamı hızlıca kontrol ettim, takip edilmediğimden emin olmak için. Paranoyaklaşıyor muyum bilmiyordum, ama son bir ayda seyahatlerim sırasında çok sayıda kuzgun görmüştüm. Reaperlar beni izliyor ve nerede olduğumu kralına bildiriyor muydu? Umarım öyle değildir, umarım bu sadece bir tesadüftür, ama içgüdülerim aksini söylüyordu. Sıranın arkasına geçtim, tabii buna sıra denilebilirse. İnsanlar her yere dağılmış, birbirleriyle konuşuyorlardı.

Sağımda, bir adam eşini dik tutuyor, titreyerek bir bez parçasına öksürdüğü sırada onu kucaklıyordu — sararmış bez kırmızı lekelerle kaplıydı. "İyi olacaksın, aşkım," diye söz verdi, ama endişeli ifadesi aksini söylüyordu. Kadın, başka bir öksürük nöbeti geçirmeden önce hüznle başını salladı.

Solumda, çiftin biraz önünde, üç kız duruyordu. On yedi yaşlarında görünüyordular.

"İksir yapımcısının zengin kocalar bulmamıza yardımcı olacak bir şeyleri olacağına gerçekten inanıyor musun?" ortada duran kız, iki yanındaki kızların arasında başını sallayarak sordu.

Kısa boylu kız, koyu renkli kısa saçları geniş gözlerini ve sert bakışlı kaşlarını çerçeveliyordu, başını salladı. "Bence bu kötü bir fikir. Bildiğimiz kadarıyla, iksir yapımcısı bir..." Etrafına bakındı. Ben de dinlediğim fark edilmesin diye bakışlarımı yana çevirdim. Sesi alçaltarak, "...bir cadı olabilir." dedi.

"Stella," diye tısladı uzun boylu sarışın. "Bu kadar katı olma."

"Değilim." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sadece bunun akıllıca bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

Ortakdaki kız konuşmak için ağzını açtı, ama sarışın elini kaldırarak onu susturdu ve "O zaman neyin akıllıca olduğunu düşünüyorsun?" dedi.

"Ben..." Stella, para sorunlarına bir çözüm ararken, kolları gevşedi ve sert duruşu da yumuşadı.

"Bekliyorum," dedi sarışın alaycı bir şekilde.

Ortakdaki kadın, "Irena, bence..." diye başladı.

"Bak." Sarışın Irena sözünü kesti, ki bunu sık sık yaptığını düşünmeye başlamıştım. "Sizi bilmem ama ben fakir olmaktan bıktım. Çarşaf katlamaktan, yerleri süpürmekten ve bu..." Kirli, kahverengi eteğini tuttu, eteğin kenarları yırtık ve yıpranmıştı, ve salladı, "...bu paçavralar içinde yaşamaktan bıktım." Diğer ikisini bakışlarıyla susturdu. "İksirci bana fare sidiği içerse bile umurumda değil, zengin bir koca bulmama yardım edecekse yaparım."

Ona zengin kocaların mutluluğun anahtarı olmadığını söylemek istedim. Altın tuğlalardan yapılmış bir sarayda yaşamıştım ve mutsuzdum. Ama Irena'nın tavrına bakılırsa, bir yabancıнын fikrini değiştirmesi mümkün değildi. Diğer tarafta duran çifte baktım, adamın karısını desteklerken gözlerinin altında oluşan torbaları fark ettim. Bir kadının evlenmek isteyeceği türden bir adamdı. Önemseyen biri.

Tam o sırada, sıra ilerledi.

Irena homurdandı, topuklarını döndü ve birkaç adım ileri attı. Arkadaşları birbirlerine baktılar, sessizce konuştular ve sonra onu takip ettiler.

Bakışlarım bir kişiden diğerine atladı, ta ki neredeyse 60 metre ötedeki sıranın sonuna ulaşana kadar. *Çok fazla* insan vardı ve ben geldiğimden beri sıra neredeyse hiç ilerlememişti. Bu hızla, iksirci dükkânını kapatmadan eczaneye girebilecek miyim diye merak ettim. Peki sonra ne olacaktı? Ya geceyi orada geçirip sıradaki yerimi korumak zorunda kalacaktım ya da ertesi gün geri gelmek zorunda kalacaktım.

Ve yarın, çok geç olabilir.

Başımı geriye doğru eğip boynumu gererek gergin kaslarımı masaj yaptım ve gece gökyüzüne baktım. Parlak, pırıl pırıl yıldızlarla doluydu. Saat henüz beş bile olmamıştı, ama burada, kuzeyde, günler kısıydı.

Ama Ruh Alemi'ndeki kadar kısa değildi.

Orası, olmak istemediğim iki yerden biriydi.

Ve eğer Ölüm beni bulursa, tam da orada sonum gelirdi.

Yukarıdan bir yerden bir kuzgunun keskin çığlığı duyuldu ve tüylerim diken diken oldu. Biri omzuma dokundu ve neredeyse kemiklerimden sıçrayacaktım.

Hızla döndüm, elim hızla uzandı, tıpkı o gün savaş alanında yaptığım gibi kılıcımı çağırıp *onun* karnına saplamaya hazırdım. Evet, Kan Kralı'na karşı bir şeyler hissediyordum, ama bu sefer kendimi seçiyordum. Bir erkeğin kontrolü altında çok uzun yıllar geçirdim ve aynı duruma tekrar düşmek istemiyordum, hislerim ne olursa olsun. Tamamen dönüştüğümde, uzun boylu, karamsar, tehlikeli bir erkek yerine, vücudundan çok bıyığı olan yaşlı bir adam buldum. Omuzları şahin pençesi gibi kıvrılmış, bacakları eğri çubuklar gibiydi.

Nazık gözlerle bana bakarak gözlerini kırptı. "Affedersiniz bayan, sizi korkutmak istemedim," dedi. "Sadece merak ediyordum..." Etrafına bakarken kafasının arkasını kaşıdı, "Burası Barbas sokağı mı?"

"Evet," dedim, bakışlarımı yumuşatıp savunmacı tavrımı bıraktım.

"Tanrılara şükür. Sonunda başardım." Neşeyle gülümsedi ve önüne baktı. Gözlerini kısarak önündeki insan selini süzdü. "Bütün bu insanlar iksir yapımcısını görmek için mi bekliyor?"

"Evet."

Omuzları düştü. "Ne kadar zamandır bekliyorlar?"

"Bir süre, sanırım. Sıra pek ilerlemiyor gibi görünüyor. Bu hızla, dükkan kapanmadan önce iksir yapımcısını görmeye gelen çok fazla kişi olacağını sanmıyorum.

"O zaman gelmekle hata yaptım galiba."

"O zaman buraya gelmekle hata yaptım galiba." Sesinde duygu dolu bir titreme vardı. Ceketinin iç cebinden ekose bir fular çıkardı. Onu kalbine tuttu.

Şaşkın bir ifadeyle baktım. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Oğlum, şifacıların adını bilmediği bir hastalıkla doğdu. Nefes alamadığı nöbetler geçiriyor. Bu hastalık onu doğal bir yaşam sürmekten mahrum bıraktı. Hiç okula gidemedi, evlenemedi, hatta kendi çocuğu bile olamadı. Birkaç ay önce, durumu kötüleşmeye başladı. Şimdi o kadar kötüleşti ki yatağa mahkum oldu. Kasabanın şifacısını çağırdık ve o..." Gözleri bulutlandı. "Bize yapabileceği hiçbir şey olmadığını ve oğlumuzun fazla ömrü kalmadığını, bu haftayı atlatabilirse şanslı olacağını söyledi." Yaşlı adam durakladı, kalbinden eşarbi indirdi ve gözleri ona takıldı. Titreyen, yaşlı elleriyle onu özenle tuttu. Büyük bir sevgiyle. "Karım, kalan günlerinde bir aile olarak birlikte olmamızı istedi, ama inatçı yaşlı bir aptal olarak, oğlumu bırakmaya razı değildim. Bu yüzden, biriktirdiğimiz az miktardaki parayı topladım ve büyük iksir ustasının yaşadığı buraya gelmek için kullandım. Buraya gelmem dört günümü aldı ve zamanında geri dönemezsem, ben..." Sesi kesildi. Gözyaşları çukurlaşmış yanaklarından akmaya başladı.

Zaten kırık ve yaralı olan kalbim onun için acıdı.

Titrek eline nazikçe elimi koydum. "Seni içeri sokacağım," diye fısıldadım.

Bana baktı, yıpranmış yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Nasıl?"

"Böyle." Etrafında bir parıltı yayıldı ve birleşen ellerimiz aracılığıyla ona bağlandı.

Bizi taş binaların içinden, eczacının dükkanına doğru hafif adımlarla götürdü.

Havada biberiye, nane, lavanta ve başka bir koku vardı. Dördüncü kokuyu belirlemeye çalışarak nefes aldım, ama bir cevap gelmedi. Eczane içi karanlıktı, birkaç asılı fener tek ışık kaynağıydı. Abanoz rengi ahşap zeminler, koridorları kaplayan raflarla uyumluydu. Raflar, şişeler, merhemler ve çeşitli diğer tentürlerle doluydu. Köşede, üstüne kapitone bir örtü serilmiş küçük bir yatak ve yanında ahşap bir tabure vardı. Yatağın altında, ikinci kata çıktığını tahmin ettiğim dik bir merdiven vardı.

Yaşlı adam bana hayretle baktı. "Bunu nasıl yaptın?"

"Ben bir tanrıçayım," dedim ona, yalan söylemenin bir anlamı olmadığını düşünerek.

Dürüstlüğümün etkisiyle, çenesinin paslı menteşeleri açıldı.

Yukarıdan gelen ayak sesleri dikkatimizi çekti. Yaşlı adamın ağzı ayı tuzağı gibi kapandı.

"Evet, evet, günde iki kez iç," dedi hafif boğuk bir kadın sesi döşeme tahtalarının arasından.

"Ve bu benim... sorunuma yardımcı olacak mı?" diye sordu bir adam, sesi de aynı derecede boğuktu.

"Yardımcı olacaktır, ancak birkaç *küçük* yan etkisi olabilir," diye cevapladı kadın, sesi biraz tanıdık geliyordu. Kim olduğunu hatırlamaya çalıştım.

"Endişelenmem gereken bir şey var mı?" diye sordu adam.

"Hayır," diye güldü kadın. "Bir iki gün içinde kendiliğinden geçecek şeyler. Belki üç, belki dört gün. Beş gün sürerse geri gelin. Yan etkiler için tonikler ücretsizdir."

"Tamam... o zaman." Adam pek emin görünmüyordu. Ahşap ahşaba sürtündü ve ardından üstümüzdeki eski, geniş döşeme tahtaları, üzerlerine binen ağır ağırlığın yükünü protesto edercesine gıcırdadı. Ağır ayak sesleri duyuldu, ardından çok daha hafif ayak sesleri eklendi.

Yaşlı adamın gözleri daha da büyüdü. Çılgınca, bana fısıldayarak bağırdı, "İksir üreticisi, izni olmadan eczanesine girmemizden pek hoşnut olmayacaktır."

Omuzlarımı silktim, ancak pelerinin kalınlığı nedeniyle bu hareket neredeyse hiç görünmüyordu. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Merdivenlerin üst kısmı gıcırdadı. Yaşlı adamın gözleri benimle dik merdiven arasında gidip geliyordu, sanki kafasının içinde uyarı sirenleri çalıyor gibi.

"Her şey yoluna girecek," diye onu teselli ettim, ama bundan tam olarak emin değildim. Son dört hafta içinde düzinelerce şifacı ve iksir üreticisi görmüştüm, ama hiçbirisi bana yardım edememişti. Çoğu, özellikle de Ölüm Tanrısı ile yaptığım anlaşmayı bozmak istediğimi duyduklarında, denemek bile istemediler. Beni dükkanlarından dışarı çıkardılar, bir daha gelmememi söylediler ve defalarca kapılarını yüzüme kapattılar.

Aslında, görevimi başarabileceğime dair umudumu kaybetmeye başlamıştım, ama yine de bir kez daha deniyordum. *Lütfen bu sefer farklı olsun*, diye Yaradan'a dua ettim.

Merdiven boşluğundan bir çift düğmeli ayak bileği botu belirdi, ardından kahverengi bir etek, sonra dantelli bir bluz ve sonra... tanıdık çilli bir yüzdeki tanıdık mavi gözler.

"Neden bu kadar geciktin?" Ezravaynia bana kocaman bir gülümsemeyle sordu.



Chapter 5

Aurelia

"*Sen iksir yapımcısı mısın?*" Kapüşonumu indirirken nefesim kesildi.

"Evet, benim." Ezra tuhaf bir reverans yaptıktan sonra, yanındaki adama dönerek, "Unutmadan," dedi. Sana vereceğim bir şey daha var." Eteğinin ceplerini okşayarak bir şey aradı. Aradığı şeyi bulduğunda yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı. Elini çekip avucunu yukarı doğru ona uzattı. Avucunda bir çakıl taşı vardı.

Neredeyse düşünüyordum.

"Uyurken yastığının altına koy," dedi Ezra, elinden taşı alırken.

"Tamam," diye cevapladı, taşa bakarken yüzünde hem şaşkınlık hem de hayranlık vardı.

"Birazdan size geleceğim," dedi bize, adamı ön kapıya kadar geçirirken. Ona birkaç talimat daha verdi ve sonra vedalaştı. Adam gittikten sonra bana dönüp, "Şimdi, neden Ölüm Tanrısından kaçmaya çalıştığını bana anlatmak ister misin?" dedi.

Yanımdaki yaşlı adam hayalet gibi bembeyaz oldu, geniş gözleri benimkilere doğru fırladı. "Ölüm Tanrısı..." Son kelimeyi söyleyemedi, takıldı. Yavaşça benden uzaklaştı. Hiç kimse ölülerin bekçisiyle bir şey yapmak istemediğine göre, bu kabul edilebilir bir tepkiydi.

Ezra'nın delici bakışları ona yöneldi. "Tanrı aşkına, bu kadar dramatik olma. Bu yaşta kalp krizi geçireceksin," diye azarladı, ellerini beline koyarak. Bana bakmadan önce adama öfkeyle baktı. "Önce seninle konuşacağım." Adama tekrar baktı. "Sonra da seninle."

"T-t-tamam," diye kekeledi, elleri, hasta oğluna ait olduğunu düşünmeye başladığım atkıya sıkıca tutunmuştu.

"Belki önce ona bakmalısın?" diye sordum, biraz tereddütle.

Ezra bir an durdu, eşarpına baktı, sonra tekrar bana döndü. "Hayır. Önce sen." Merdivenlere doğru yürümeye başladı ve omzunun üzerinden, "Gel hadi, tanrıça," diye seslendi.

Onun arkasına geçmeden önce, yaşlı adama son bir kez baktım ve gözlerinde sadece korku gördüm. Ona, Ölüm'ün kaçak gelini olduğumu söyleseydim ne yapacağını sadece tahmin edebiliyordum.

Muhtemelen pantolonunu kirletirdi. Ve haklı olarak.

Yukarı çıktıgımızda, odayı dolaşarak etrafı inceledim.

Oda hiç de büyük değildi, ama küçük de değildi. Ahşap kirişler eğimli çatıyı destekliyordu ve ortada yüksek bir noktaya kadar yükseliyordu. Odadaki tek pencerenin yanında bir masa ve dört ahşap sandalye vardı. Pencere küçük ve yuvarlak ve pirinç bir mandalla kilitlenmişti. Köşelerden birinde, küçük, çıtır çıtır yanan bir şöminenin önünde iki rahat ama yıpranmış görünümlü sandalye duruyordu. Ateş birkaç odun parçasını kemirip, onları çiğneyip küle dönüştürüyordu. Alt katta olduğu gibi, kuzey duvarında tonik ve merhemlerle dolu raflar ve üzerinde kavanozlar ve şişeler dağılmış, çeşitli malzemeler serpiştirilmiş küçük bir çalışma masası vardı.

"Yoğun bir gün mü?" diye sordum, dağınık tezgahı gözetleyerek.

"Her zaman öyledir," diye cevapladı iç çekerek masaya doğru yürüyüp oturdu. Ellerini önüne koydu ve birleştirdi. "Ee?" Bana bekleyişle baktı, alt katta sorduğu soru hala cevapsızdı. "Onunla bir anlaşma yaptım. Aurelius'un özgürlüğünü benimkiyle takas ettim, ama bunu yapamam," dedim, masaya doğru yürürken. "

Ölümsüzlüğümü bir erkeği memnun etmek için harcadım. Başka birine daha fazla hizmet etmek için zamanımı harcamayı reddediyorum."

"Bu şekilde hissettiğin için seni suçlayamam." Karşısındaki koltuğu işaret etti. Oturdum. "Ama yaptığın anlaşmayı geri alamazsın. Bildiğin gibi, dövme anlaşmaları öyle işlemez. Üstelik *tüm* ölümsüzler arasında Ölüm Tanrısı ile anlaşma yaptın."

"Buna inanmayı reddediyorum ve bu yüzden bu kadar yolu kat ederek *büyük* iksir ustasıyla konuşmaya geldim." Yavaşça başımı salladım. "Aslında bulacağım kişinin sen olduğunu bilmiyordum." Kıkırdadım. "İroni mizah anlayışına sahip gibi görünüyor."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Şey, özgürlüğün şampiyonu olan sana gelip kendi özgürlüğümü istedim."

Derin bir nefes aldı, ince omuzları yükseldi. "Üzgünüm canım, ama daha önce de söylediğim gibi, ikinizin arasındaki anlaşmayı bozamam." İtiraz etmek için ağzımı açtım, ama o devam etti: "Henüz bitirmedim. Anlaşmayı bozamam ama bu sana yardım etmeyeceğim anlamına gelmez, çocuğum."

Herhangi bir ölümlü, on sekiz yaşından büyük görünmeyen bir kızın kendisine "canım" demesini tuhaf bulurdu, ama bana mantıklı geldi. Ezra ve kız kardeşleri, Kader Tanrıçası ve Alın Yazısı Tanrıçası, ölümsüzler için bile çok, *çok* yaşlı oldukları söyleniyordu.

"Öyleyse bana yardım edecek *misin*?" diye sordum, sözlerime bir umut ışığı katarak. O da başını salladı. "Edeceğim."

"Bu harika. Ama... nasıl?"

Öne doğru eğildi, sanki bir şey arıyormuş gibi gözleri kollarımda dolaştı. Sonra sordu, "Çürüme başladı mı?"

Ona tuhaf bir bakış attım. "Çürüme derken neyi kastediyorsun?"

"Ölüm Tanrısı anlaşmanı yerine getirmeni istediğinde, kabul etmemeyi seçersen, dövmenin olduğu yerden başlayarak cildin çürümeye başlar. Bu, anlaşmanın kendi kısmını yerine getirmeyenlerin ödediği bedeldir." Masadan uzanarak elini açtı ve avucumun içine sığacak kadar küçük gümüş bir teneke kutu ortaya çıkardı. "Böyle bir durum olursa, bu acılarını dindirecek ve çürümenin yayılmasını yavaşlatacaktır."

Soğuk tenekeyi aldım, elimde hafifliğini hissettim. Ona bakarak sordum. "Öyleyse, henüz derimde çürüme belirtisi görmediğime göre, bu, onun anlaşmayı henüz yerine getirmediği anlamına mı geliyor?"

"Doğru."

Kaşlarımı çattım. "Sence neden henüz çağırmadı?"

"Kim bilir." Omuzlarını silktilti, ellerini geri çekip kucağına koydu.

İçimde bir umut ışığı belirdi. "Sence beni bırakmaya karar verdi mi? Anlaşmayı unutmaya mı karar verdi?"

Gülümsedi ve sonra kahkahaya boğuldu. "Oh, bundan çok şüpheliyim." Başını salladı. Kıkırdamaları kesildiğinde, sesi ciddileşti. "Ölüm *her zaman* Yaşamı özleyecektir. Bu, doğanın kanunudur."

"Öyleyse... Ondan asla kurtulamayacak mıyım?"

"Hayır. Kimse kurtulamaz." Masadan uzanıp elimi okşadı. "Bu kadar somurtma. Şu an için özgürlüğün var. Belki de bundan zevk almanın bir yolunu bulmalısın."

"Keyfini çıkarmak mı?" diye tekrarladım. Kendi keyfimi çıkarmak hakkında hiç düşünmemiştim...

... en son ne zaman aklıma geldiğini hatırlayamıyordum.

"Evet, zevk. Bilirsin. İçmek. Dans etmek. Yemek yemek." Bakışları benimkilere sabitlendi. "Bir erkekle yatmak. Ya da bir kadınla. Ya da ikisiyle. Bedensel zevklerden daha büyük bir zevk yoktur."

Kafamı salladım. "Yapamam."

"Yapabilirsin," diye araya girdi. "Parmağında yüzük görmüyorum. Seni yaşamak istediğin gibi yaşamaktan alıkoyan hiçbir şey yok. Birkaç dakika önce, artık bir erkeğin kölesi olarak yaşamak istemediğini söyleyen tanrıça ne oldu?"

Beni yakalamıştı.

"Sana nasıl eğleneceğini ve özgür bir kadın olarak nasıl yaşayacağını göstereceğim. Ama önce..." Yere işaret etti ve ayağa kalktı. "O zavallı adama yardım etmeliyim."

Ben de kalktım. "Oğlunu kurtarabilecek misin?"

"Bu oldukça basit bir soru, ancak cevabı hiç de öyle değil. Ölümlülerin durumları her zaman kolay tedavi edilemez ve bazen ruhun kendi iradesi vardır. Hasta kişi buraya gelemiyorsa, gelen kişiden onun adına değerli bir eşya getirmesini isterim, böylece onun iradesini anlayabilirim. Birisi artık bu alemde olmak istemiyorsa, onun gitmesini engellemem."

"Bu yüzden bir fular getirdi," diye düşündüm yüksek sesle. "Evet," dedi sadece.

Bir anlık kısa bir sessizlik oldu.

"Bunun için sana ne borçluyum?" Tenekeyi başparmağımla işaret parmağım arasında tutup hafifçe salladım. Merhemle dolu olmasına rağmen çok hafifti.

Kadın tenekeye, sonra bana baktı, gözlerinde yaramaz bir ışıltı vardı. "Bir gece dışarı çıkmak. Nerede kalıyorsun? Yarın saat sekiz civarında bir araba gönderip seni alacağım."

saat sekiz civarında."

"Sitting Duck Inn'de." Bu, şehirdeki tek müsait odalardan biriydi ve inanın bana, binanın önündeki rüzgarda sallanan ahşap tabelayı okuduğumda, paslı zincirler bana alaycı bir şekilde gülümserken, gözlerimi agresif bir şekilde devirdim. Öyle ki, gözlerim kafamın arkasına yapışacakmış gibi hissettim.

Bana tuhaf bir bakış attı ve sonra kahkahayı patlattı. "Aynen öyle."



Chapter 6

Von

Ter damlaları cildimde birikip, yoğun dövmele gövdemden aşağı akarak pantolonumun kenarına ulaştı. Ciğerlerimde ateş vardı, kaslarımı ısıtıyor, geniş göğsümü genişletiyor, kanı olmayan damarlarımı adrenalinle dolduruyordu.

Volkanik malzemelerden yapılmış gotik tarzı amfitiyatromun arenasında duruyordum. Devasa yapı, uzaktaki dağlarla rekabet edebilecek kadar yüksek, ametist rengi gökyüzüne doğru spiral şeklinde uzanıyordu. On dönümlük bir alana yayılmıştı ve çevresi o kadar büyüktü ki, içinde kaybolmak mümkündü. Arena dört parçaya bölünmüştü ve her bölüm farklı bir amaçla, farklı bir eğlence türü için kullanılıyordu. Şu anda durduğum bölüm, ağırlıklı olarak gladyatör dövüşleri için kullanılan siyah kumla kaplı bir alandı.

Herhangi bir günde, amfitiyatro on binlerce kişiyi ağırlayabiliyordu, ama bugün tribünler boştu. Hepsi benim merhametli bir kral olmam ve kardeşimin kırılğan egosunu, onu yenerek halkın önünde küçük düşürmekten kurtarmam sayesindeydi.

Dediğim gibi. Merhametli bir kral.

Folkoln karşımda duruyordu, yırtık alt dudağını elinin tersiyle siliyordu. Dudaklarından ince bir dilim eksikti, delinmiş et artık kumlara karışmıştı

kumlara karışmıştı. Diğer elinde, koyu metalden dövülmüş, kabzasına parlak, zümrüt bir taş takılmış bir hançer tutuyordu.

"Hard Spirits'te çok fazla zaman geçiriyorsun kardeşim," diye alay ettim, onun altın rengi kanıyla ıslanmış kendi hançerimi inceleyerek. Ölümsüz damarlar her zaman altın rengi kan akıttırdı, ama o kader gününde, Yaşam Tanrıçası benim damarımı kestiğinde, kanım ölümlülerinki kadar kırmızıydı.

Bunu nasıl yorumlayacağımı bilemedim.

"Sen yeterince zaman harcamadın." O, yılanın pulları kadar siyah gözleriyle benimkilere bakarak sırttı. Ağzının sol köşesi yukarı doğru kıvrıldı, kopmuş et parçası kendini yeniden birleştirdi. "Duymadın mı? Savaş bitti. Yenilginin ganimetlerinin tadını çıkarmalıyız. Bilirsin, içki içmek, sigara içmek, sıcak bir çift bacakların tadını çıkarmak."

"Buradaki kadınların hiçbirisiyle yatmak istemiyorum." Bileğimi çevirip hançeri döndürdüm ve birbirimizin etrafında dönmeye başladık, tıpkı bir parça et için kavga etmeye hazır akbabalar gibi. Et parçası, kazananın övünme hakkıydı ve bu, tahtanın silineceği bir sonraki dövüş seansımıza kadar sürecekti.

"Tabii ki yok. Yatmak istediğin kadın başka bir alemde, kaçak gelin rolünü oynuyor," diye gülerek, bir savaş botunu diğerinin üzerine koydu. "Bana bir şeyi açıklayabilir misin? Onunla bir anlaşma yaptın, neden gidip yeni evcil hayvanını almıyorsun? Ya da anlaşmayı iptal etmiyorsun? Anlaşmanın karşılığını almamak senin tarzın değil."

"Haksız değilsin," dedim ona, onun hareketlerini benimkileri incelediği kadar dikkatle inceleyerek.

"Öyleyse neden yapmıyorsun?"

"Onu toplarsam ya da anlaşmayı iptal edersem, onu kazanmak çok daha zor olacak, özellikle de cildi çürümeye başlarsa. Yürümeyi öğrenmeye kararlı yeni doğmuş bir tay kadar inatçı. O konuşmanın onunla ne kadar iyi geçeceğini sadece tahmin edebilirim."

Folkoln sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı, sesi alaycıydı. "Onu kazanmak mı?"

"Benim niyetim bu."

"Saphira bundan

hoşlanmayacak."

"Bu onun sorunu, benim değil."

Kız kardeşim istediğini yapabilseydi, Aurelia buraya gelir gelmez başının üzerine Dikenli Taç'ı taktırır ve böylece onun ölümsüz yaşamına son verirdi. Evet, beyaz yaprakları olan bir ağacın kökünden yapılmış taçtı. Altın Saray'da bulunan bu isimsiz ağaç

Aurelia'nın zayıflığı, onu öldürebilecek tek şey olduğu söyleniyordu. Evet, tacı kullanmayı gerçekten düşünmüştüm, ama sonra işler değişti. Aurelia, yardımımı istemek için kaleme geldi ve o anda onu asla bırakamayacağımı anladım.

Şimdi, *tamamen farklı* bir şekilde onun canını almak istiyordum.

Öyle ya da böyle, o *benim* olacaktı.

Zaten öyleydi, sadece henüz farkında değildi.

Folkoln havayı keserek bir "X" işareti bıraktı. Kestiği yerde siyah bir ateş yükseldi ve bana doğru fırladı. Kılıcımı sallayarak ona karşı bir rüzgar kalkanı oluşturdum. Sonra rüzgar ve alevlerin ortasından geçerek saldırdık.

Güçlü bir vuruşla, hançerini bana doğru savurdu ve kolunu başımın üzerine uzattı. Ona doğru adım attım ve o hareketi tamamlamadan kolunu havada yakaladım. Elini yukarı doğru zorlarken hançerimi kaburgalarına saplamaya çalıştım, ama sadece bir duman bulutu yakaladım.

O arkamda belirdi.

Döndüm ve saldırısını engelledim.

Birbirimizin dengesini bozmanın bir yolunu arayarak tekrar saldırıya geçtik, ama her seferinde ikimiz de başarısız olduk. Sürekli arenada hareket ediyor, birbirimizin hareketlerinde bir hata, ikimizden birinin yararlanabileceği ölümcül bir hata arıyorduk. Arada sırada, hançerlerimizden biri biraz ete batıyordu, ama bu, dövüşün gidişatını birimizin lehine çevirecek bir şey değildi.

"Peki, küçük evcil hayvanınla ne yapmayı planlıyorsun?" Folkoln dişlerini o kadar sıkı sıktı ki çenesindeki kaslar kasılmaya başladı. Benim gücüm onun gücüyle karşı karşıya gelmişti ve bir çıkmaza girmiştik. "Bir planın olmalı, biliyorum."

"Beni oyundan düşürmeye mi çalışıyorsun, kardeşim?"

diye sordum. "Belki. Ama gerçekten merak ediyorum."

Onu geri ittim. "Aurelius, Aurelia'nın Ruh Alemi'nde olmadığını öğrenince, adamlarını onu aramaya gönderecek. Onu bulduklarında, onu Ölümsüzler Alemi'ne geri götürmeyi talep edecekler, ki Aurelius'un ona yaptıklarını düşünürsek, bu onun olmak isteyeceği son yer. Bu olduğunda, onu gözetleyen kuzgunlarım beni uyarmak için gelecektir. Ben de araya girip, ona anlaşmamızı hatırlatacağım ve o da seçim yapmak zorunda kalacak."

Tribünlerden yavaş alkışlar yükseldi ve obsidiyen arenada yankılandı.

"Bravo kardeşim, sen gerçekten büyük bir manipülatörsün," dedi Saphira, sahte hayranlıkla süslenmiş küçümseyici bir tonla. Delici, zümrüt rengi gözleri benimkilere baktı.

benimkilere dik dik baktı. "Çoban kılığına girip, değerli, aptal, küçük koyunlarını koruyormuş gibi davranıyorsun." Dudakları zehirli bir gülümsemeye büründü. "Oysa gerçekte sen aç bir kurtsun. Bu büyük bir maskaralık."

Folkoln ve ben birbirimize baktık, şimdilik dövüşümüzün bittiğini kabul ettik.

Saphira alaycı, nefes nefese bir kakhaha attı ve devam etti. "Ama tanrıçanın saklandığı yeri rüzgara fısıldayan ve bu bilgiyi doğrudan Aurelius'a gönderenin sen olduğunu öğrendiğinde ne olacak?"

Meydan okurcasına kaşlarını kaldırdım. "Bu bilgiyi sızdıranın ben olduğumu kim söylüyor?"

"Evet," dedi merdivenlerden inerken, topukları taşlara vuruyor, siyah elbisesinin eteği arkasında sürükleniyordu. "Çünkü seni *tanıyorum*. Tıpkı diğerlerine yaptığın gibi, sonunda ondan da bıkacağını biliyorum. Eşin olsun ya da olmasın. Peki sonra ne olacak kardeşim? Aklını başına toplayıp, krallığımızın üçte ikisini bir Yeni Tanrı sürtüğüyle takas ettiğini fark edecek misin?"

Neşter gibi keskin olması gereken sözleri, tereyağı bıçağı kadar etkisizdi.

Evet, iki Krallığı Aurelia ile takas etmişim ve seçim şansım olsaydı yine aynısını yapardım. Ama eylemlerimi veya kararlarımı kız kardeşime açıklamak zorunda değildim, o bunu açıkça unutmuştu.

Siyah kaşımı kaldırdım, bakışlarım Folkoln'a kaydı. "Kız kardeşimizin başında taç görüyor musun?"

Folkoln, bu işe karışmak istemediğini belirten bir bakış attı. Yine de, "Hayır, görmüyorum," dedi. Düz tonlu sesi, tutumunu daha da belirgin hale getirdi.

"Ben de görmüyorum," diye alay ettim, sırtarak. Kılıcımın düz kısmını uyluğuma sürterek Folkoln'un kanını sildim. Hançerin diğer tarafına geçip aynı hareketi tekrarladım. "Yine de, sanki her şeyin hükümdarıymış gibi davranıyor." Gözlerimi ona çevirdim, bakışım da bir meydan okuma vardı. "Söylesene Saphira, bu toprakların hükümdarı kim? Sen mi, yoksa ben mi?"

İnişini durdurdu. Dudakları seğirdi, burun delikleri genişledi ve sinirli bir nefes aldı. Bu küçük işaretler, onun sinirine dokunduğumu gösteriyordu. Güzel. Henüz bitirmemişim.

Cevap vermediğinde, üstüne gittim. "Bu diyarın kraliçesi olmak istiyorsan, kendini kanıtla ve bu kara kumlarda benimle savaş. Beni yenersen, tahtımı sana devredeceğim ve Ruh Diyarını istediğin gibi yönetmene izin vereceğim. Ve ben kazanırsam, ki ikimiz de kazanacağımı biliyoruz, komutanım olarak yerine dönmeyi ve bir daha bana meydan okumamayı kabul edeceksin. Anlaştık mı, kardeşim?"

Ekşi ifadesi bal gibi tatlı bir ifadeye dönüştü. "Beni tanıyorsun kardeşim, senin yerini almak gibi bir niyetim yok, sadece senin için en iyisini istiyorum." Başını eğdi. "Sizi baş başa bırakayım."

Gölgeler etrafında kıvrılarak onu uzaklaştırdı.

"Onunla ne yapacaksın?" diye sordu Folkoln, parmaklarını iyileşmiş dudağının üzerinde gezdirerek. Kardeşimin kafasında dişlilerin döndüğünü görebiliyordum — o kısmını tekrar delmek için can atıyordu.

İç geçirdim. "Henüz tam olarak karar vermedim."

Saphira bir şeye takıldığında onu vazgeçirmek imkansızdı ve şu anda, savaşı iptal etmem ve bunu yapma nedenlerim onun son takıntısıydı. Sonunda, onunla nasıl başa çıkacağımı bulmam gerekecekti, çünkü durum daha da kötüye gidecekti. Özellikle de Aurelia'yı buraya geri getirdiğimde.

Bu anın bir an önce gelmesini dilerdim.

Onun benden uzakta, dışarıda olduğu düşüncesi, kaslarımı gerginleştirip sıkılaştırıyordu. Kılıcımı salladım ve Folkoln'a döndüm. "Tekrar."

"Tamam, ama kaybeden bu gece Hard Spirits'te içkileri ısmarlar," dedi ve bir adım öne çıktı.

"Anlaştık."



Chapter 7

Aurelia

"Eski Tanrılar adına, ne giyiyorsun sen?" Ezra, iki mahogany kahverengi Clydesdale atının çektiği arabadan inerken sordu. Atların yeleleri düzgünce örülmüş, tırnakları bakımlıydı.

Bir saat önce, Sitting Duck Inn'de kaldığım küçük odanın penceresinden dışarı bakarken, gitmeli miyim gitmemeli miyim diye düşünürken onları incelemek için bolca vaktim olmuştu. Ezra bana teknedeyardım etmişti, evet, ve sonra Ölüm anlaşılmamızı yerine getirirse ve cildim çürümeye başlarsa kullanmam için bir merhem teklif etmişti, ama sonuçta onu tanıımıyordum. O, yaramazlık ve merakın akıntısında dans eden, anlaşılması zor ve yakalanması zor, kaprisli bir tanrıçaydı.

Doğal olarak, kendimi merak ederken buldum... Ezra güvenebileceğim biri miydi?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu olduğuna karar verdim ve bu yüzden buradaydım...

Şehirden yirmi dakikalık bir araba yolculuğu mesafesinde, yoğun bir karagana çalıları ve ince kavak ağaçları ormanının içinde, tuğla ve harçtan yapılmış mütevazı iki katlı bir eve giden taş bir yolun önünde duruyordu. Dik çatı kiremitliydi, bu da şehirde gördüğüm sazdan çatılardan oldukça farklıydı.

Ezra bakışlarımı yakaladı ve sanki görünmez bir çizgiyi takip ediyormuş gibi bakışlarımı çatıya kadar takip etti. "Kiremitler seramikten yapılmış. Saman çatılar gibi yanmazlar."

"Ateş mi?" diye sordum, merakım galip geldi.

"Şey, her türlü iksiri bir araya getirdiğinde, bazıları birazcık... patlayıcı hale gelebilir." Kıkırdadı ve başını bana doğru çevirdi. Elini salladı. "Neyse, boş ver. Giydiğin kıyafete geri dönelim."

Aşağıya baktım, beyaz tunikamı çekiştirerek incelemeye başladım. "Ölümlüler genellikle bunu giymez mi?"

"Öyle, ama gideceğimiz yerde, bu kıyafetle çok yetersiz kalırsın," dedi gülümseyerek. Giydiklerini işaret etti. Derin kırmızıya boyanmış, vücudu saran, çok hoş bir elbiseydi. Vücuduna yapışarak, tüm doğru yerlere oturuyor, kadınlığını vurgularken, bazı yerleri keşfedilmeye bırakıyordu. Bana, fahişelikten prensesliğe geçen birinin giyeceği bir şeyi hatırlattı — şehvetli ama zarif. "Sen de böyle bir şey giymelisin."

"Çok güzel bir elbise, ama bende böyle bir şey yok," dedim, omuz silkiyerek.

Yüzlerce özgürleşmiş yarı tanrı ile Ölümsüzler Diyarı'ndan kaçarken, çanta hazırlamak önceliklerim arasında pek yer almıyordu. Bu yüzden, sahip olduğum tek şey giydiğim kıyafetler ve Sitting Duck Inn'de bıraktığım birkaç parça daha vardı. Edenvale'e vardığımda giydiğim beyaz elbise, kişisel tarzimin tasarımıydı. Mahkumları serbest bırakmadan birkaç gün önce yaptırmıştım. Terzime elbise için hayalimdeki tasarımı anlattığımda bana tuhaf bir bakış atmıştı, çünkü bu, benim için yapmaya alışık olduğu sıkıcı, dar elbiselerden çok farklıydı; Aurelius'un benim giymemi sevdiği elbiselerden. Şık, beyaz elbise muhteşemdi, evet, ama ölümlüler arasında birkaç gün geçirdikten sonra, bu elbisenin beni diğerlerinden ayırdığını fark ettim. Ve her şeyi göz önünde bulundurduğumda, dikkat çekmek pek de akıllıca bir fikir gibi görünmüyordu. Bu yüzden, birkaç hafta önce, bu lüks, gösterişli ipek elbiseyi birkaç basit beyaz tunik, iki çift kahverengi pantolon ve bir pelerinle değiştirdim.

"O zaman bana iyilik perin de, çünkü gardırobunu genişletmek üzereyim." Ezra bana göz kırptı. Dönerek eve doğru yola çıktı. "Gel, sana giyebileceğin seksi bir şeyler bulalım."

Orada durup, buraya gelmekle yanlış bir karar vermiş miyim diye düşündüm. İç çekerek, anı kabullenmeye karar verdim ve onu içeriye kadar takip ettim.



Chapter 8

Von

Mimarisiyle Hard Spirits, bir içki mekanından çok gotik bir katedrale benziyordu. Karmaşık vitray pencereler, oniks karo zemine kan gibi dökülen kırmızı bir renk katıyordu. Spirit Realm'deki en ünlü taverna burasıydı. Haftanın hangi günü olduğu önemli değildi, insanlar içeri girmek için kilometrelerce uzunlukta kuyruklar oluşturuyordu, sadece Kaos Tanrısı'nın ünlü içkisini tatmak için...

Ruh Meyvesi şarabı.

Adına rağmen, bu içki çok güçlüydü. Özellikle de ona karşı tolerans geliştirmiş olmayanlar için.

Bu içki, en yüksek ve güçlü olanları bile ahlaksız hayvanlara dönüştüren, onları dört ayak üstüne çöktüren, ister bağırsaklarını boşaltmak ister bağırsaklarını boşaltmak için olsun, garantili bir hırsızdı. Bazıları, en ilkel arzuları gerçekleştirmek için ayrılmış olan bodrum katına girme izni alırdı. İnsanlar buraya *Zindan* derdi. Kız kardeşim de tapınağının yeraltı odasında benzer bir şeye sahipti, ancak onunkisi Folkoln'unki kadar ahlaksız değildi, ama Kaos Tanrısından daha ne beklenebilirdi ki?

Karanlıkta kalmış ikinci balkondaki özel bir alanda, hafifçe kavisli deri bir koltuğa oturdum. Siyah kadife perdeler yanlara çekilmişti, bu sayede dans eden, dönen bedenlerle dolu ana salonu görebiliyordum. Onları görebiliyordum, ama onlar beni göremiyordu.

Salonun ortasında hematitten yapılmış cilalı bir çeşme vardı. Taşa çıplak bir kadın figürü oyulmuştu, gözleri bir kuşakla bağlanmıştı.

—yeraltında onu bekleyen şeyin küçük bir ipucu. Sırtındaki gamzelerden ön kolundaki damarlara kadar, o kadar gerçekçiydi ki. Eli, avucunun içine gömülü ince bir nozülün üzerindeydi

— avucuna gömülü ince bir nozul. Oradan, spiritberry şarabı havaya püskürerek etrafında bir şelale etkisi yaratıyordu. İnsanlar çeşmenin etrafında toplanarak kadehlerini kaldırıp koyu mor renkteki sıvıyla doldurdular. Kadehlere dökülmeyen şarap, altındaki hazneye akıp gitti ve sonra heykelden tekrar yukarı çıktı, bu döngü tekrar tekrar tekrarlandı.

Uzun bacaklarım önümde uzanmış, cam oval masa ile kanepeler arasındaki boşluğu kaplıyordu. Bu gece, karanlık lord kıyafetimi çıkarmış ve çok daha rahat bir şey giymiştim — kısmen düğmeleri açılmış, deri pantolonun içine sokulmuş siyah bir tunik. Diğer herkes en güzel, seksi kıyafetlerini giymiş, eve gidecek birini bulmak umuduyla giyinmişti — ya da belki de davet gelirse aşağı kata inmek için. Ama ben bu yüzden orada değildim. Orada bir iki şişe içip gergin sinirlerimi yatıştırmaya çalışmak için bulunuyordum.

"Kazançların, kardeşim," dedi Folkoln, cam masanın üzerine bir şişe ve iki bardak koyarken.

Öne eğilip şişeyi aldım, mantarı çıkardım ve bardağa biraz döktüm — bardağı doldururken nazik akışın sesi yükseldi. Bardağı burnuma götürdüm ve meyveli, vanilya kokusunu içime çektim. "Sana en iyi şarabından bir şişe getirmeni söylediğimde aklımdaki Spiritberry şarabı değildi."

"Bu kadar içki snobu olma," dedi Folkoln, yanımdaki sandalyeye otururken. Şişeyi boynundan tuttu, yüzükleri cama çarptı ve kendine biraz döktü. "Bu, çeşmeden akan sulandırılmış boktan şeye benzemiyor. Bu iyi mal. *Gerçek* mal. Kıçına soktuğun sopayı yumuşatacağına garanti veriyorum." Bana boktan bir sırtıttı, bardağını bana doğru kaldırdı ve sonra bir dikişte içti.

Sırtıttım, gözlerimi devirdim ve soğuk bardağı dudaklarıma götürdüm. Ama içmek üzereyken durdum, çünkü tanıdık bir çekim hissettim. Bakışlarımı yakalayan ve dans pistine, tam da *ona* doğru çeken bir çekim.

"Ne oldu?" diye sordu Folkoln ve sonra, "Vay canına."

Dokunulmamış bardağı masaya bıraktım, kalktım ve balkonun korkuluğuna doğru yürüdüm, aşağıya baktım. Açgözlü gözlerim, omuz omuza sıkışmış kalabalığın içinde sürüklenen beyaz saçlı tanrıçayı taradı. Özgür İrade Tanrıçası dümenin başındaydı, ikisini de ellerinde boş bardaklarla çeşmeye doğru yönlendiriyordu.

Özgür İrade onu buraya getirmiş olabilir, ama havada Kaderin tadını, Kaderin gücünü hissedebiliyordum. Üç İplikçi de hikayemizin bu bölümünü örüyor, onu bu gece benim yoluma çıkarıyorlardı.

Ve yukarıdaki Yaratıcı, o ilahi görünüyordu.

İnce kumaş vücudunu sarıyor, kadınsı kıvrımlarını bir pazar günü büfesi gibi sergiliyordu. Alt dudağımı ısırdım. Elbise açık leylak rengindeydi, etrafını saran siyah denizde onu göze çarpan bir parmak gibi gösteriyordu. Cilt tonunu tamamlarken, karla kaplı güzel saçlarını da vurguluyordu - yürürken saçlarının uçları şeftali rengi kalçasının üst rafında sallanıyordu.

Onun yönüne dönen tüm kafaları not aldım, yüzlerini hafızama kazıdım. Erkek ya da kadın olmaları önemli değildi — benim olan şeye dokunmaya kalkışılırsa hepsine eşit davranırdım.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu Folkoln.

"Bilmiyorum." Derin bir nefes aldım. "Tavernanı yıkmamaya çalış, sanırım."

"Bunu yapmamayı tercih ederim. Geçen hafta Asher ve Carosena'nın başına gelenlerden sonra hala ayakta olduğu için şanslıyım." Diye iç geçirdi. "Onu buradan uzaklaştırmamı ister misin?"

"Hayır, yapma." Onun çeşmeye doğru yürüyüp bardağını kaldırmasını, büyüleyici gülümsemesini izledim. "Bu gece eğlenmesine izin ver."

Pervazdan uzaklaştım ve tekrar oturmaya gittim. Elim bardağın üzerinde süzüldü ve doğrudan şişeye gitti. Onu yakaladım ve üçte birini bir dikişte içtim. Sanki sıvı şeker içiyormuşum gibiydi, şeker dilimde patlıyordu.

Folkoln sağ tarafına baktı ve elini kaldırarak birinin özel alana gelmesini işaret etti. Kızıl saçlı, az giyinmiş bir kadın, elinde dairesel bir tepsi ve üzerine katlanmış bir kumaş peçeteyle içeri girdi. "Oraya koy," dedi ona, gözleri önündeki masanın bir noktasını işaret ederek.

Onu çalışanlarından biri olarak tanıdım, ama adını hatırlayamadım.

Kadın tepsiyi masanın üzerine koydu, sonra ona bakarak, "Hepsi bu kadar mı, efendim?" diye sordu.

"Hayır, bebeğim." Dudakları kötücül bir gülümsemeye büründü. "Senin yapmanı istiyorum." "Ben-ben..." diye kekeledi. "Yapamam."

Karanlık gözlerinde bir ışık parladı. "Yapabilirsin."

"İğnelere dayanamadığımı biliyorsun," diye sızlandı.

"Bunun farkındayım, bu yüzden bunu senin yapmanı istiyorum." Adam kadının bileğini tutup onu kucağına çekti. Kadın hem zevk hem de korku içinde çığlık attı. Adam burnunu kadının boynuna dayadı ve kokusunu içine çekti. "Duygularının benim en sevdiğim besin olduğunu biliyorsun."

"Evet, ama beni ve iğneleri bir arada tutamayacağını biliyorsun," diye fısıldadı, kollarını onun boynuna doladı. Dudakları bir şey söylerken, eylemleri başka bir şey söylüyordu.

"İşte bu yüzden bunu yapacaksın." Adam kadının burnunu ısırды. "Eğer yaparsan, seni daha sonra aşağıya götüreceğim."

"Yemeğinle oynamayı kes," diye Folkoln'a sinirli bir şekilde bağırdım.

"Teknik olarak bu senin hatan," dedi, bana öfkeyle bakarak. Kızıl saçlı kız kucağında otururken, öne doğru uzandı ve peçetenin kenarlarını çevirerek, kalın bir iğne ve bir piercingi ortaya çıkardı - daha önce arenada dudaklarından kestiğim piercingle aynı olan bir piercing. Dudaklarının iyileşmiş kısmını ve sonra hala piercingin olduğu diğer tarafını gösterdi. "Artık dengesizim."

"Diğerini de kesebilirim," dedim sırtarak ve şişeden bir yudum daha aldım.

Folkoln cevap vermedi. Bunun yerine kıza, "Devam et," dedi.

Titrek ellerle ve gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi bakarak iğneyi uzattı. İğneyi eline aldığı anda yüzü korkunç bir beyazlığa büründü.

"Bu acı verici," diye inledim ve şişenin geri kalanını içtim. Şişeyi kanepeye attım, onlara doğru yürüdüm, iğneyi kızın elinden aldım ve kardeşim tepki veremedi alt dudağını yakaladım. "Kıpırdama," diye bağırdım, dudağını çekip iğneyi içine sapladım. Ichor yüzeye çıkıp çenesinden aşağı sızdı. Folkoln kıpırdamadı bile, dikkatini kusacak gibi görünen kızıl saçlı kıza vermişti.

Kız ondan uzaklaşmaya çalıştı, ağzını kapatarak yere düştü ve lanet olası bir kıl yumağı yutan kedi gibi yerinde kusmaya başladı. *Neden bu gece buraya gelmeyi kabul etmişim ki?*

İğneyi tepsiye attım, piercingi aldım ve dudaklarına batırdım. Kafasının yan tarafına bir tokat attım. "Artık öcünü aldın."

Kızın yerde kusmasını izlemek hiç istemediğim için özel alanı terk ettim, gölgelerim Folkoln'un ichorunu ellerimden sildi. Cilalı merdivenlerden aşağı inerken tanıdık bir yüzle karşılaştım, ama görmek istediğim kişi değildi.

"Ezra," diye selam verdim, sesim soğuktu.

"Von," dedi geniş bir gülümsemeyle. "Uzun zaman oldu."

Nezaketlere hiç aldırış etmedim. "Onu neden buraya getirdin?"

"Zavallı şey, hayatı boyunca hiç *gerçek* bir gece dışarı çıkmamış," diye cevapladı, gözlerinde yaramaz bir ışıltıyla. "Bunu yapmak için Hard Spirits'ten daha iyi bir yer olabilir mi?" Bir eliyle etrafımızı işaret ederken, diğer elinde spiritberry şarabı bardağı vardı.

"O burada olmamalı," diye fısıldadım, sesim kıvılcım gibi, alev almaya hazırdı. "Neden olmamalı? Hayat Tanrıçasının burada bulunamaz' yazan büyük bir tabela mı kaçırdım?" Tiyatral bir şekilde etrafına baktı.

Dudaklarım inceldi. "Sarkazmı kesebilirsin."

"Sen saçmalamayı kesersen."

Birbirimize dik dik baktık.

Sonra Ezra, "Hayatının çoğunu bir kafeste kilitli geçirdi. Senin için ne ifade ettiğini biliyorum, ama bu onu da kilitlemelisin anlamına gelmez. Neden onunla yaptığın anlaşmadan onu kurtarmıyorsun? Neden kendi seçtiği gibi yaşamasına izin vermiyorsun? Hazır olduğunda sana gelecektir, ama en azından önce kendi istediği gibi hayatı deneyimleme şansı ver. Çok uzun zamandır bundan mahrum kaldı."

"Onu anlaşmamızdan kurtar" diye alay ettim. "Anlaşmamız şu anda onu koruyan tek şey. Eğer benimle birlikte Ruhlar Diyarı'nda yaşamaya gelmezse, Aurelius eninde sonunda onu bulacaktır. O zaman ne olacak? Kaçtığı dünyaya geri dönmek zorunda kalacak."

O, alaycı bir şekilde güldü. "Kelimeleri o kadar dikkatli seçiyorsun ki, neredeyse senin satmaya çalıştığın şeye inanacağım, ama ikimiz de biliyoruz ki tüm bunların basit bir cevabı var... Onun Edenvale'de yaşamasına izin verebilirsin. Sonsuz Sis, onu Aurelius'tan korumak için yeterli olacaktır."

Başımı salladım. Bir kez. "Doğru, onu Edenvale'de yaşamasına izin verebilirim. Benim için hiçbir anlamı olmasaydı, tam da bunu yapardım, ama o benim bağım olduğu için durum değişiyor. O benim yanımda, tahtımda, yatağımda olmalı. İkimiz de bunu biliyoruz. Bu gece onu buraya getirerek ne tür bir oyun oynamaya çalışırsan çalış, bunun fikrimi değiştirmeyeceğini bil. Küçük Tanrıça *benim* olacak."

"Sen inatçı bir yaşlı tanrısın," dedi Ezra keskin bir sesle. Bardağına bakarak içindekileri inceledi ve başını salladı. "Bir katırdan daha kötüsün."

Buna gözlerimi kısarak baktım.

Bir an geçti, neşe dolu sesler, sarhoş sohbetler ve müzikle dolu bir an.

Ezra iç geçirdi. Mavi gözleri benimkilere baktı ve şöyle dedi: "O bana geldi, biliyorsun. Seninle arasındaki anlaşmayı bozmak için benden yardım istedi, ama onu bundan kurtarabilecek tek kişinin sen olduğunu biliyorum. Bu yüzden onu bu gece buraya getirdim, dans edip eğlenirken onu görmeni ve çürümüş, kara ruhunun bir köşesinde ona sadece özgürlüğün tadını çıkarmakla kalmayıp, ömür boyu özgürlük yaşama şansı vermeyi bulmanı umarak."

Aurelia'nın anlaşmamızı bozmaya çalıştığını biliyordum — son birkaç haftadır onu takip eden kuzgunlarım bunu bildirmişti — bu yüzden bu beni hiç rahatsız etmedi. Ezra'nın insanlığıma harekete geçirmek için bir plan yapması ise, gülünçtü.

Benim insaniyetim yoktu.

Elimi cebime soktum, çenemi kaldırıp Ezra'ya bakışlarımı daralttım. "Neden birdenbire ona bu kadar önem veriyorsun?"

"Sebeplerim var," dedi. "Ama hiçbirini sana açıklamayacağım."

"Bunu oldukça şüpheli buluyorum. Belki de sana ve eşime yönelik niyetlerine karşı dikkatli olmalıyım."

"Ha!" diye güldü. Sonra, sanki ilk iğrenç kahkaha yeterince gülünç değilmiş gibi, daha da yüksek sesle tekrar güldü. "Niyetim seninkinden çok daha asil," diye homurdandı ve göğsüne parmağını soktu.

"Buna şüpheliyim," diye mırıldandım, onun dürttüğü yeri ovuştururken, ufak parmağının gücüne şaşırarak - parmağının ucu yeşil lekeliydi. Bütün parmakları böyleydi. Günlerini hazırladığı iksirler ve tonikler hakkında bir şeyler duymuştum, kız kardeşleri bu konuda pek hevesli görünmüyorlardı. Onun, onlarla birlikte geleceği şekillendirmek için üzerine düşen görevi yerine getirmediğine emindiler. Ancak, Özgür İrade Tanrıçasından ne beklenebilirdi ki? Ölümlülere kader ve talihi zorla kabul ettirmek, açıkça onun ilgisini çeken bir şey değildi.

Aurelia'yı anlaşmamızdan kurtarmamı söylemesine şaşmamalı. İkimiz de kendi çıkarlarını düşünen ölümsüzlerdik.

Ezra omuz silkti ve "Şüpheli ol ya da olma, senin ne olduğun umurumda değil, ama sana bir şey söyleyeceğim, tohum ödemesi ya da kız kardeşlerimle yaptığın her ne tür bir anlaşma olursa olsun, onu serbest bırak." dedi.

Bekledim, başka bir kehaneti duymak istediğimden emin değildim çünkü bana söylenen son kehaneti nasıl yorumlayacağımı bile bilmiyordum. Kader Tanrıçasının sesi zihnimde yankılandı: "*Ama bu uyarıyı dikkate al ve iyi dinle: eşinin hayatı, öldürmesi gereken erkekle bağlantılıdır.*" Aurelia'nın öldüreceği erkek ben miydim? Her şeyi göz önünde bulundurduğumda, bu mantıklı geliyordu. Beni kanatabilecek, uzun hayatımı sona erdirebilecek tek kişi oydu.

son verebilecek tek şeydi. Yine de bu çok basit görünüyordu. Bu da şu soruyu akla getiriyordu: Ben değilse, kim?

Her ne olursa olsun, bu düşünce bana pek uymuyordu.

"Sage'in mutluluğu senin mutluluğunun pahasına olacak." Ezra'nın sesi beni düşüncelerimden çıkardı.

"Ne?" diye sordum, onun sözlerini tekrar ederek, onları hafızamın ebedi taş duvarına, bana söylenen son önsezinin hemen altına kazıyarak. "Sage kim?"

"O," dedi Ezra, bir adım geri çekilirken, başını çevirip titreyen zemine baktı. Orada, çok fazla erkeğin çevresinde, Yaşam Tanrıçası dans ediyordu.

Daha güzel bir yaratık görmemiştim.



Bu gece olmasını beklediğim onca şeyin arasında, sarhoş Küçük Tanrıça'nın mermer barın üzerine eğilip, gitmeden önce bir şişe içki çalacağını hiç beklemiyordum. Ama tam da bunu yaptı. Dudaklarımda eğlenceli bir gülümsemeyle, Folkoln'a bunu hesabına eklemesini söyledim, sırtını sıvazladım ve sonra onu ve Ezra'yı takip ederek Yaşam Diyarı'na gittim.

Doğal rüzgârın etkisiyle sallanan ahşap tabelaya göz attım.

The Sitting Duck Inn.

Gülümsedim. Eğlenceli bir şey daha.

Dikkatli bir mesafe bırakarak, Ezra'nın gitmesini bekledim ve sonra, gölgemle kendimi gizleyerek içeri girdim. Aurelia'nın dövmelerinin çekiciliğine kapılarak, onları takip ederek onu buldum.

Odasına giden koridor dar ve kasvetliydi. Oda küf ve mantar kokuyordu. Benim zevkime göre çok küçüktü, çok kalabalıktı. Çok ölümlüydü. Benim şatomun konforunda yaşayabilecekken neden burada kalmaya karar verdiğini anlayamıyordum.

Ona bundan çok daha fazlasını sunabilirdim. Yakında bunu anlayacaktı.

Dudaklarıma bir gülümseme kondu, ama çürümüş menteşelerinden bir tekmeyle düşecek gibi görünen ahşap kapıya yaklaştığımda gülümsemem hızla kayboldu.

Bu mu eşimi koruyan şeydi? Hayır, bu olmazdı. Elimi kapının üzerinde gezdirdim, gölgelerimi kapıya batırarak, onu her türlü davetsiz misafirden koruyacak görünmez bir bariyer oluşturdum — tabii, kendim hariç.

İçimden memnun kaldığımda, dinlemeye başladım.

Nefesi yavaş ve düzenliydi, bu da uyuduğunu gösteriyordu.

Mükemmel.

Kapının diğeri tarafında belirerek, uyuyan bedenini izledim. Küçük bir pencereden odaya biraz ay ışığı sızıyordu, parmak uçları onun tenine dokunarak onu yumuşak bir ışıkla boyuyordu.

Başını yana çevirdiğinde, gözlerim boynuna, fildişi teninin altında atan damarlara odaklandı.

Dişlerim zonkluyordu. Penisim de.

Onu tatmak için ne yapmazdım ki.

Kendimi tutamayıp ona yaklaştım. Gözlerimi onun kapalı gözlerine dikip, uyandığının işaretini beklerken parmaklarım boynunda kayarak beni çağırır damarı izledim. Beni almaya çağırıyordu. Beslenmeye.

"Yakında, Küçük Tanrıça," diye söz verdim ona, elimi geri çekerken. Sessiz adımlarımla karanlığın girdaplarına geri döndüm.

Bu gece, onun uyumasını

sağlayacaktım. Ama yarın?

Yarın, o benim olacaktı.



Chapter 9

Aurelia

Dilim sanki bütün gece bir fıçının dibini yalamışım gibi hissediyordu, ama başımdaki zonklayan ağrı bunun doğru olduğunu gösteriyordu. Ezra'nın dün gece bana içirdiği şey beni kraliyet kıcıminın üstüne çökertmişti.

Göz kapaklarımı ovuşturarak zorla açtım.

Yattığım küçük yatağın ucundaki duvara çivilenmiş, yumuşak koyunlarla bezeli dalgalı tepelerin resmi beni karşıladı. Muhtemelen varlığını bilmek bile istemediğim şeylerle dolu, engebeli yatak, Sitting Duck Inn'e geri döndüğümün kesin bir işaretiydi.

Buraya nasıl geri geldiğimi anlamaya çalışarak hafızamdaki örümcek ağlarını temizledim. Bir tanesi ortaya çıktı. İki kadın, sarhoş bir şekilde koridorda zikzaklar çizerek, gözyaşlarına boğulacak kadar gülüyorlardı. Ben ve Ezra. Parmaklarım odaya girmek için doğru anahtarı bulduktan sonra, içeri daldık, birbirimizi sessiz olmaya çağırdık, ama pek başarılı olamadık. Son hatırladığım şey, yatağa düşmem ve sonra... şey, hepsi bu kadardı.

Homurdanarak dirseğimle kendimi kaldırdım. Dudaklarımı şapırdatarak, dayanılmaz kuruluklarını değerlendirdim.

Tanrım, içecek bir Şeye ihtiyaım vardı.

Őifonyere bakınca, dn geceki maceralarımdan eve getirdiğim bilinmeyen bir Şişe gördüm. Battaniyeleri geri itip yataktan sendeleyerek kalktım ve őifonyerden şişeyi aldım. Burnuma götürüp kokladım.

ksrerek, kolumu öne doğru uzattım ve yüzümden olabildiğince uzağa çekmeye çalıştım.

Hayır. O şeyin ne olduğunu bir daha denemeye niyetim yoktu. şişeyi yerine koyduğumda bir ses ıktı.

Pelerinimin asılı olduğu sandalyeye yürüdüm, onu üzerime attım ve aşağı inip içecek başka bir şey bulmaya karar verdim — bir galon su tercih edilirdi. Arkamdan kapıyı kilitledim, Ezra'nın bana verdiği teneke kutunun yanına anahtarımı cebime koydum ve merdiven boşluğuna doğru yöneldim.

Ana kata ulaştığımda, gördüğüm şeyden, daha doğrusu gördüğüm *kişiden* tüylerim diken diken oldu.

Hızla geri çekildim ve köŐeden gizlice baktım.

İki uzun boylu erkek, lobide, n masada durmuş, otel sahibiyle konuşuyorlardı. Seslerinde ağır bir aksan vardı; biri oldukça çekici, diğerisi ise küstah ve sabırsızdı. İkisini de tanıdım. Aurelius ile aynı gururlu duruŐa sahiptiler. Aynı beyaz saç rengi ve yakışıklı görünüŐleri vardı. Onun iki kardeşi, Malachai ve Nicholas.

Neden burada olduklarını biliyordum.

Siktir, diye mırıldandım, bu kelimeyi fısıldamaya bile cesaret edemedim, çünkü onların ölümsüz kulaklarının bunu duyacağını çok iyi biliyordum.

Yavaşça geri çekildim, zihnim bir plan yapmaya çalışıyordu. Buradan hafif adımlarla çıkarsam, arkamda bıraktığım sihir izi onları hemen uyaracaktı. Sadece bu da değil, Nicholas hafif adım izlerini takip edebiliyordu, bu da beni buradan nereye gidersem gideyim doğrudan bulmasını sağlayacaktı. Bu, bu durumdan kurtulmak için güçlerimi kullanamayacağım anlamına geliyordu, iki ayağımı kullanmak zorunda kalacaktım.

Önümdeki kapılara baktım.

Bunu yapabilirdim.

Bunu yapabilirdim.

Sessizce nefes aldım, çılgınca atan kalbimi sakinleŐtirmeye çalıştım. Ciğerlerimin düzenli bir ritme ulaŐtıđını hissettiğimde, baŐlıđımı kaldırdım ve harekete geçtim. Hızlı ve sessiz adımlarla, geriye bakmaya cesaret edmeden kapıya doğru hızlıca yürüdüm.

Çıkışa ulaşmak üzereyken, han sahibi onlarla olan konuşmasını kesip bana oldukça sert bir şekilde seslendi: "Ah, bayan, odayı daha fazla kullanmak istiyorsanız, ücretini ödemeniz gerekiyor. İki gün oldu ve sizden henüz tek bir kuruş bile almadım."

Çok teşekkürler bayan, diye içimden homurdandım.

İki çift ölümsüz gözün beni delip geçtiğini hissettiğimde ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Hiç vakit kaybetmeden kapının kolunu tuttum, kapıyı açtım ve ölümün köpekleri peşimdeymiş gibi koşmaya başladım. Yaklaşan bir arabayı geçerek koşarken, ayakkabılarımın deri tabanları tuğla döşeli yolu vuruyordu. Atlar bana sinirlenerek kişnedi, arabacılar da birkaç küfürle sözle onlara eşlik etti. Yolun diğer tarafına ulaştığımda, koşarken arkama baktım ve Aurelius'un kardeşlerinin bana yaklaşmakta olduğunu görünce kalbim gırtlığıma kadar çıktı.

"Prenses!" Malachai, asil ses tonuyla bağırdı. "Sana zarar vermek istemiyoruz."

Malachai öyle olmayabilir, ama bu Nicholas'ın da aynı fikirde olduğu anlamına gelmezdi — ya da Aurelius'un, bu konuda. Onu terk etmekle kalmamış, öldürmeyi planladığı tutsakları da serbest bırakmış ve bunu yapmak için onun değerli altınlarını kullanmışım. Ve bu yetmezmiş gibi, onun düşmanı olan Ölüm Tanrısı ile ittifak kurmuşum. Kardeşleri beni geri götürürse Aurelius'un bana ne yapacağı belli değildi.

Bunu öğrenmek istemiyordum.

"Aurelia!" Nicholas öfkeyle bağırdı. Sesi Aurelius'unkine o kadar benziyordu ki, hızımı artırmamı sağladı. Yaşlı bir kadının etrafından hızla geçtim, onu devirmemek için elimden geleni yaptım.

"Prenses, lütfen," diye Malachai tekrar denedi. Üçlü arasında her zaman en nazik olanı oydu. Sadece o olsaydı, durmuş olabilirdim, ama Nicholas da onunla birlikteydi. Onun istediğini yapmamın imkanı *yoktu*.

"Bu son uyarın," diye Nicholas arkamdan hırladı. Sesi derimde bir kırbaç gibi, eski yaraları açarak gömülü duyguların su yüzüne çıkmasına neden oldu. Onları bastırdım.

Aklını başına al, lanet olsun.

Bir köşeyi dönüp dar bir arka sokağa girdim.

Kalbim sıkıştı, çünkü çıkmaza girdiğimi fark ettim, başka bir binaya çıkıyordu, bu da oradan geçmek zorunda kalacağım anlamına geliyordu.

"Nicholas, yapma!" diye bağırdı Malachai, tam da yay telinin gevşediği sesi duyduğum anda. Ardından, bana doğru gelen bir *thwishhhhhh sesi* geldi.

. Sersemlemiş güçlerimi bulmaya çalıştım—

Thunk.

"Bu pek hoş değildi," dedi derin bir ses, eski, acımasız bir güçle dolu. *O* ses, diğerlerinden farklı olarak, kemiklerimde bir titreme uyandırdı. Kalbim çarpıyor, ciğerlerim nefes nefeseydi, aniden durdum.

Yavaşça arkamı döndüm, kimi bulacağımı çok iyi biliyordum...

Karanlığın kişileştirilmiş hali arkamda duruyordu, geniş omuzlu sırtı bana dönüktü. Pelerinin kenarı gölge dallarına ayrılıyordu. Gümüşe batırılmış bir kafatası, bir omzunda duruyordu — sonsuza kadar nöbet tutuyordu.

Ölüm Tanrısı.

Orada durmuş, uzun, ince oku incelerken rahat tavırlarıyla kibirini sergiliyordu. Ağzım açık kaldı — oku havada yakalamış, sırtıma saplanmasını engellemişti. Ölümsüz hayatımı sona erdirecek kadar güçlü olmasa da, hedefine ulaşsaydı çok acı verici olurdu. Bu düşünceyle yüzümü buruşturdum.

"Bunu bir çocuk mu yaptı?" diye sordu Ölüm, oku bir yandan diğer yana sallayarak dikkatleri üzerine çekti. "Sadece soruyorum çünkü daha önce böyle berbat bir işçilik görmedim." Ok'u omzunun üzerinden attı, ama yere düşmeden önce gölgeleri etrafında dolaşarak onu havada yuttu.

"Kan Kralı," diye homurdandı Nicholas, hafif bir tahtadan yapılmış ve ucu gümüş olan başka bir ok yaratırken.

"Hayır, kardeşim," diye homurdandı Malachai, elini Nicholas'ın yayının üzerine koyarak onu aşağı itti. Malachai, Kan Kralı'na baktı ve saygıyla bir elini kaldırdı. "Savaşmak istemiyoruz." Sesi diplomatikti.

Ölüm karanlık bir kahkaha attı. "O zaman ikinize kuyruklarınızı bacaklarınızın arasına kıştırıp efendinizin yanına koşmanızı tavsiye ederim."

"Seni orospu çocuğu," diye homurdandı Nicholas, öfkesi alevlenerek.

Malachai hemen araya girdi, sesi sabahın sakın gölü kadar sakindi. "Prensesi kocasına geri götürmek bizim görevimiz."

"Öyleyse neden daha önce söylemedin?" Death yan tarafa adım atarak sordu ve sanki ben perde arkasında bekleyen büyük bir ödölmüşüm gibi bana doğru elini salladı. Üst dudağımı kıvırdım. "Hadi o zaman. Götür onu."

Nicholas ve Malachai şaşkın bakışlar değiştirdiler.

"Ne?" diye tısladım ve koruyucu bir adım geri attım.

Ölüm omzunun üzerinden baktı, dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeye büküldü. "Eski kocanın adamları seni ona geri götürmeye geldiler. Benimle olan anlaşmana

Benimle yaptığın anlaşmaya uymaya hiç niyetin yok gibi görüldüğüne göre, seni onlara teslim etmemem için hiçbir neden göremiyorum."

"Ciddi misin?" diye öfkeyle sordum.

"Ciddiyim." Bana doğru döndü. "Tabii..." yıldızsız siyah gözleri benimkilerle buluştu, "...benimle Ruhlar Diyarı'na dönmezsen. Hemen."

"O sana ait değil," dedi Nicholas alaycı bir şekilde, bize doğru bir adım attı.

Ölüm, dövmeli elini bana doğru uzatırken ona pek aldırış etmedi.

"Peki, Küçük Tanrıça, ne olacak? Ruhlar Diyarı mı, Ölümsüzler Diyarı mı?"

"İkisi de değil," diye hırıldadım ve arkamda bir düzine uçan hançer yaratıp onları fırlattım.

Kimin vurulduğunu görmek için beklemedim ve dünyamı ışıkla patlattım.



Chapter 10

Von

Cevabım, masmavi bir parıltı ve şiddetli bir acı şeklinde geldi.

Bıçakları, yapısı buz gibi olan ama sıcaklığı buz gibi olmayan bıçaklar, hedeflerini vurdu, ikisi gövdemde saplanırken, geri kalanı yanımdan uçup gitti. Biri göğsüme, diğeri mideme saplandı.

Ve sonra o ortadan kayboldu.

"Siktir," diye yüzümü buruşturarak tuğla binaya yaslandım ve dengemi sağlamak için onu kullandım. Sol göğsüme saplanmış hançerin sapını elimle kavradım ve çıkardım, boynumdaki damarlar derimden fırlayacakmış gibi atıyordu. Sonra karnımdakine geçtim. Hançeri çıkarırken ön kol kaslarım gerildi, yara sanki hançeri bırakmak istemiyormuş gibi şapırdadı, sanki o hançer ona aitmiş gibi.

Kanımla kaplanmış küçük silahları inceledim. En son gördüğümde...

Onu savaş alanından kaçırdığım, onun kılıcını karnıma sapladığı o güne geri döndüm.

gözlerindeki buz gibi bakışlar, benim güzel, sevimli yaratığım. O anda, farkında olmadan, ikimizi de sonsuza kadar mahkum etmişti.

Çünkü o gün her şey değişti.

"Lanet olası kaltak," Nicholas'ın acı dolu sesi arkamdan kükredi.

"Kıpırdama kardeşim," diye emretti Malachai. "Sana yardım edeyim."

Omzumun üzerinden baktığımda, tam da Nicholas'ın, kıcının üstüne düşmüş halde, kardeşinin uzattığı eli ittiğini gördüm. Yayı yanına yere düşmüştü.

"Defol. Kendim yaparım," diye homurdandı ve hançeri tutup bacağından çıkardı, bunu yaparken kükredi. Silah, kaldırım taşlarına çarptığında gürültü çıkardı. Göğsü inip kalkarken, koyu altın rengi gözleri yukarı doğru kayd, sızan yaralarım ve sonra hala elimde tuttuğum hançerlere baktı.

Malachai, kardeşinin bakışını takip etti ve o da gördüklerini anlamaya çalışırken kaşlarını çatı.

Anladığında Nicholas'ın çarpık yüz hatları düzeldi ve kahkahayı patlattı.

Siktir.

"Bizi kandırıyordun." Ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Kardeşim, kaç kez Kan Kralı ile savaşta karşılaştık, ama onun kanının akmadığını öğrendik?"

"Sayamayacak kadar çok," diye onayladı Malachai, kollarını göğsünde kavuşturarak.

Gölgelerim hançerlerin etrafında dönerek onları tamamen yuttu. Karnım kasılırken, duvardan uzaklaştım ve acımı düz bir ifadeyle gizledim.

"Ve şimdi Kan Kralı gözlerimizin önünde kanıyor," dedi Nicholas, ölümsüz bedeni yarasını yavaşça dikmeye başlarken, benim yaralarım ise her zamankinden çok daha yavaş iyileşiyordu - hepsi onun yüzünden. Yerden kalkarak alnına düşen saçlarını geriye attı. Karanlık bir kahkaha attı. "Buna ne diyorsun, Malachai?"

Malachai başını yana eğdi, değerlendiriyordu. Sonra bana şöyle dedi: "Asla anlayamadığım bir şey var. Kardeşim kraldan topraklarını geri almak için yıllarca süren bir savaş verdin. Kazanmaya, tüm krallığını geri almaya çok yakındın. Ama sonra kardeşimin özgürlüğünü ve Ölümsüzler ve Yaşayanlar Diyarlarını onunla takas ettin. Şimdi..." Göğsümdeki yaraya baktı. "Neden bunu yaptığını anlıyorum." Gözleri tekrar bana döndü, söylediğinden daha fazlasını bildiğini ima ediyordu.

Onun benim için *ne* ifade ettiğini biliyordu.

Nicholas araya girdi. "O senin zayıflığın. Ölümsüz hayatını sona erdirebilecek tek şey."

Evet, o da öyleydi. Ve çok daha fazlası.

Malachai'ye baktım, az önce öğrendiği diğer şeyleri de açıklamasını bekliyordum, ama nedense açıklamadı. Bunun için minnettardım.

"Sanırım Yaşam Tanrıçasının değeri çok daha fazla arttı," dedi Nicholas kötücül bir gülümsemeyle.

Çenemdeki bir kas seğirdi.

Sırf Aurelia'yı bana karşı kullanmak için ona ne yapabileceğini düşünmek... Karanlık gücüm, benim için değil, onun için koruyucu bir şekilde derimin altında gürledi.

Nicholas devam etti: "Kardeşimiz, karısının en büyük düşmanını öldürebilecek kişi olduğunu öğrendiğinde ne yapacağını hayal edebiliyor musun?"

Karısı. Nicholas'ın onu Aurelius'a bağlamak için kullandığı bu küçük kelime sınırlarımı bozdu.

Ama onun *benim* oyunumda kazanmasına izin vermek için çok yaşlıydım, çünkü bu oyunun ustası bendim.

Dudaklarıma bir gülümseme yerleştirdim ve kıkırdayarak, "Komik, az önce buradayken parmağında alyans görmedim. Sen gördün mü?" dedim. Arkamda, onun daha önce durduğu yeri işaret ettim.

Karışık bakışlar değiştirdiler.

Dudaklarımı düzleştirdim. "Söylesene, Aurelius onun parmağını kırdığında ona yardım etmek için bir şey yaptın mı? Oh..." Kelimeyi uzatarak söyledim. "Doğru, hiçbir şey yapmadın." Nicholas konuşmak için ağzını açtı, ama onu keserek sözünü kestim. "Sana bir sorum var. Bununla bir şey kokuyor musun?" Burnumu tıkırdattım. "Yoksa Aurelius'un kıkırda çok uzun süre sıkışıp kalmış mı?"

"Seni piç." Nicholas'ın öfkesi alevlendi ve eli yana doğru savruldu. Mıknatıs gibi, yayı avucuna fırladı, okunu taktı ve nişan aldı. Her şey göz açıp kapayıncaya kadar oldu. Hızı vardı, ama onun lehine olan tek şey buydu.

"Devam et," dedim, ölümcül gücümün bir parçasını yüzeye çıkardım, dövmeli derimin altında gizlenen karanlık canavarın tadını onlara tattırdım. "Sonrasında kim ayakta kalacak göreceğiz."

"Kardeşim," Malachai dişlerini sıkarak uyardı. "Silahını indir."

Nicholas alaycı bir şekilde güldü. Sonra, iyi bir köpek yavrusu gibi, söyleneni yaptı.

"Ah, temel komutları anladığını görüyorum," dedim. "Düşündüğümünden daha akıllısın." Ses tonum düzleşti. Bu küçük sohbetten ilgimi kaybediyordum. Düşüncelerimi beni ilgilendiren şeye yönlendirdim...

Ona.

Şu anda, benden kaçabileceğini düşünüyordu, çünkü ona bunu bir kez fazla izin vermiştim. Bütün bunlar benim hatamdı, çünkü işler zorlaştığında Aurelius'u değil, benimle bir hayatı seçeceğine inanmıştım.

Ama yanılmıştım.

İnatçı tanrıça ikisini de seçmedi, kendini seçti ve bu süreçte bana bir dizi hançer sapladı. Karnıma, yeni iyileşmiş yaraya baktım. Derisi iyileşmiş olsa da, yırtık kumaş ve kan hala oradaydı, benden kaçmak için ne yapmaya hazır olduğunu hatırlatıyordu.

Onu bunun için suçlayamazdım, tıpkı korkmuş bir hayvanın kendisine uzanan eli ısırmasını suçlayamayacağım gibi. Bu doğal bir hayatta kalma içgüdüsiydi. Ama artık Nicholas onun benim zayıf noktam olduğunu biliyordu, bu da işleri *değiştirdi*, yani elim uzanmaktan daha fazlasını yapmak zorunda kaldı.



Chapter 11

Von

Dönen gölgemden çıktığımda, ay ışığıyla aydınlanan, eski meşe ağaçlarının yüksek dallarından oluşan bir orman örtüsü üzerime yayıldı. Hafifçe hışırdayan yaprakları, sarı, altın kahverengi ve canlı kırmızı renklerden oluşan zengin bir dokuma gibiydi. Birkaç hafta sonra dallarından kopup orman zeminine düşeceklerdi, orada çürüyecek ve bozulacak, geldikleri toprağa geri döneceklerdi. Tıpkı tüm canlıların eninde sonunda yapması gerektiği gibi. Bu, doğanın doğal düzeniydi. Kimse ölümden kaçamazdı. *O* bile...

Etrafıma baktım, kaşlarımı hafifçe kaldırdım — bu ormanı *tanıyordum*.

Aslında oldukça iyi tanıyordum.

Meşe ağaçlarının arasından doğuya doğru ilerlersem, bu dünya tarafından uzun zamandır unutulmuş, coşkulu bir göl bulacağımı biliyordum. Bu göl, yeraltındaki sıcak su akıntısıyla besleniyordu. Oradan devam edersem, kendimi Orion'un Zirvesi'nin eteklerinde bulacaktım. Ve zirveye uçarsam, el değmemiş bir arazi ve Selenian Denizi'ne akan bir koy görecektim.

Kaçabileceği onca yer varken... *o* burayı seçti—

Edenvale topraklarındaki isimsiz bir orman. Onun için hiçbir anlamı yoktu, ama benim için bir anlamı vardı. Çünkü düşünmem gerektiğinde, Ruhlar Diyarı'ndan uzaklaşmam gerektiğinde, kral olmamam gerektiğinde geldiğim yer burasıydı.

Yavaşça başımı salladım, ağzımın köşelerinde bir gülümseme belirdi... Tabii ki kader ikimizi de buraya getirecekti. Bunun mekanizmasını anlamasam da, bir şekilde uygun görünüyordu. Ve içten içe, moleküler düzeyde, aramızdaki şeylerin değişmek üzere olduğunu hissedebiliyordum. Ne yönde olacağını bilmiyordum, ama bunu öğrenmeye kararlıyım.

Yavaşça ilerledim.

Dünya sessizdi, çok sessizdi, sanki benim gelişime nefesini tutmuş ve şimdi onu tutuyormuş gibi. Cırcır böcekleri bile sessiz kalmıştı.

Tek ses çıkaran şey, onun hızlı atan kalbi idi.

Ba-dump. Ba-dump. Ba-dump.

Tıpkı o gün savaş alanında olduğu gibi, bana sesleniyordu. O zaman bana karşı çok cesur davranmıştı. Omurgasında demir, damarlarında buz olan o yaratığa ne olmuştu? Şimdi neredeydi? Korkmuş bir hayvan gibi ağaçların arasında mı saklanıyordu?

Hayır. O değildi.

Ve ben buna bir saniye bile inanmadım.

"Çık ortaya, Kedicik," diye mırıldandım, önümde dolaşırken, savaş botlarım altındaki dalları ve yaprakları çıtırdatıyordu. "Bana o güzel, güzel pençelerini göster, olur mu?"

Rüzgârın nefesi bana doğru esiyordu, onun kokusunu da beraberinde getiriyordu — taze, keskin narenciye ve hafif, ferah deniz tuzu. Kokunun kaynağını takip ederek, ayaklarım durdu ve soluma, yüksek bir ağaca baktım. Yaprakları, onun hançerlerindeki kanımın rengi gibi, hoş, karamsar bir kırmızıydı. Aramızdaki bağı kurduğumda, onun teninin rengi de böyle olacaktı — fildişi teni kızaracak ve terle parlayacaktı.

Yukarıda, ay ışığı soluyordu, ağır bulutlar üstüne çökmeye başlayınca ormanı karanlığa boğuyordu - bir fırtına geliyordu.

Ağaca doğru ilerlemeye başladım, içimdeki canavar ağacın diğer tarafında saklanan şeyi düşünerek dudaklarını yalıyordu, aç bir kurtun küçük bir tavşana yaklaşmasından farksızdı. Geniş gövdenin etrafında dolandım. Orada değildi.

Schhrring.

Soğuk, sert bir bıçak boynuma dayandı, keskinliği derimi ısıırıyordu.

"Anlaşmamızı boz..." Aurelia yanımda durarak talep etti, "...yoksa kendim yaparım."

Sesi kararlıydı. Kendinden emindi.

Ah, işte oradaydı. Benim kızımdı.

Sırıttım, köpek dişlerim alt dudağıma batarken, sonra da gülümsememi serbest bıraktım. Uzaklarda gök gürültüsü duyuldu ve doğal rüzgarlar esmeye başladı, ağır tepeleri olan ağaçların etrafında eserek dallarını şiddetle sallamaya başladı.

"Yap şunu," diye hırladı, ama sözleri sadece havlamaktan ibaretti. Evet, beni tehdit ediyordu, ama gerçekten ölmemi isteseydi, çoktan yapardı. Bunun yerine, kedi fare oyunumuza devam etti.

"Yapmayacağım," diye cevap verdim. Gölgelerim etrafımda kıvrılıyor, kılıcını yalıyor, sırf onun tadına bakmak için. Omzumun üzerinden ona baktım. "Seni *asla* anlaşmamızdan kurtarmayacağım."

İki bulut birbirine çarptı, gök gürültüsü ve ışık parlaması yarattı, bu parlama boğazıma dayanan kılıcı aydınlattı. Doğanın su hortumu açıldı ve şiddetli, şiddetli bir yağmur yağmaya başladı, ikimizin üzerine yağıyordu.

"Neden yapmayacaksın?" diye tısladı, sesi kuzeyin donmuş çorak topraklarıyla yarışacak kadar soğuktu, ama yine de yaymaya başladığı karşı konulmaz feromonlar tam tersini söylüyordu - benim tanrısallığının çok hevesle algıladığı bir şey. Sanki bana sürtünen bir kedi gibiydi, kuyruğu havada, beyaz bir bayrak gibi ileri geri sallanıyordu. Bıçağını boğazıma dayadığı görüntüyü mi seviyordu? Yoksa bu karanlık ormanda onu avladığımı bilerek damarlarında dolaşan adrenalin miydi? Her ne olursa olsun, tatlı kokusu bir çağrı gibiydi, ilkel doğamı uyandırıyor, onu soyup ihtiyaçlarını karşılamam için yalvarıyordu.

"Sana bir soru sordum," diye homurdandı Aurelia, arzularını görmezden gelerek. Vücudunun benimkine verdiği tepkiyi koklayabildiğimi fark etmemiş miydi?

Göğsümün derinliklerinden gelen bir iç çekiş dudaklarımdan döküldü. "Çünkü ben, sonsuza dek karanlıkta yaşamış kanatlı bir böcekten daha iyi değilim. Senin ışığını gördüm ve senin alevinde yanmaya mahkum olsam bile sana çekilmekten kendimi alamıyorum. Umurumda bile değil. Bir tanrının olabileceği her şekilde sana takıntılıyım ve sen bana yaptığın gibi, seni tüketene kadar hiçbir şey beni durduramaz. İstedığın kadar benimle savaşıabilirsin, ama bunun tek bir sonu var:

sen sırt üstü yatarken, benim dilim bacaklarının arasındaki o küçük problemini hallederken.

Ağzı açık kaldı.

Fırsatı görünce, elim hızla kalktı ve bıçağını o kadar güçlü bir şekilde kavradım ki, elim altında gıcırdadı. Keskin kenarlar derimi kesti ve yüzeye kan çıkardı. Hafif acı, kanamanın verdiği hazzın yanında hiçbir şeydi... Canlı hissetmenin verdiği hazzın yanında.

Bana yaptığı şey buydu.

Ve bu yüzden onu asla terk edemezdim.

"Ee, ne olacak, Küçük Tanrıça? Uslu bir kız olup isteyerek aşağı inecek misin?"

Güçlü bir gök gürültüsü ayaklarımın altındaki zemini sarsarak havayı elektrikle doldurdu.

Ağzı kapandı, kaşlarının arasında bir V şekli oluştu. "Sen tam bir piçsin."

"Alçak mıyım? Bu yüzden mi benim için sırılsıklam oldun?"

"Değilim," diye yalan söyledi, sevimli küçük dişlerini göstererek.

Ben de sırtarak ona benim kötü köpek dişlerimi gösterdim. "Feromonların aksini söylüyor, sevgilim."

Kılıç eridi ve elim kapandı, kanımı havaya püskürttü, yağmur damlalarına karışarak orman zeminine düştü. Aurelia geriye atladı ve başka bir kılıç yarattı. Pelerini açıldı ve altında, nemli bir şekilde göğüslerine yapışan beyaz bir tunik ortaya çıktı.

Onu öyle görmek - silah kullanan vahşi güzelliğim - bu gururlu, diz çökmeyen kralı diz çökmeye *ikna* etmeye yetti.

Ama ona böyle bir kötülük yapmazdım.

Ona istediğini verirdim, böylece değerli egosu, savaşmadan yenilmediğini bilerek teselli bulabilirdi.

Bileğimi çevirip kılıcımı çağırdım: Death Weaver. Vischordian siyah çeliğinden yapılmıştı; ölümsüzler tarafından bilinen en güçlü metallerden biriydi ve bulması neredeyse imkansızdı. Sapına kemikler oyulmuştu, kabzanın tepesinde çılgılık atan bir kafatası vardı. Bileğimi çevirip kılıcımı sallarken sordum: "Kazanmam için bana ne vereceksin, Küçük Tanrıça?"

"Kazanmayacaksın," diye hırladı.

Alçak bir kahkaha attım. "Göreceğiz." Sonra, yukarıdaki savaşan bulutlar gibi, çarpıştık.

Obsidiyen ve gök mavisi bir parıltıyla, kılıçlarımız birbirine çarptı ve gök gürültüsüne rakip olacak kadar yüksek bir ses çıkardı. Ortaya çıkan enerji

şimşek gibiydi ve etrafımızdaki ağaçları yok etti. Kılıcını benimkinden çekip tekrar savurdu. Onun saldırısını savuşturdum. Dönerek geri çekildi, hareketi zarif ve şıktı. Yan tarafa döndü, ağır, sırlıklam pelerini ona yetişemedi ve bir kez daha saldırdı, kılıcım da hevesle karşılık verdi. Menzilden çıkarak pelerinin ipini çekti ve onu yana düşürdü, vücudunu pelerinin ağırlığından kurtardı.

Tek kaşımı kaldırdım ve ona kibirli, alaycı bir gülümseme attım. "Bu kadar erken soyunmak mı?"

Bana dişlerini gösterdi ve tekrar saldırdı, kahkaham havayı doldurdu. Kılıçlarımız birbirine takıldı. Kılıç kullanma becerisinin beklediğimden daha iyi olduğunu itiraf etmeliyim, bu beceriyi Ölümsüz Savaşı sırasında kazanmış olmalı.

"Bana teşekkür etmeyecek misin, sevgilim?" diye mırıldandım, dudaklarımdan suyu üfleyerek.

"Ne için?" diye sordu, kılıcıyla bana doğru iterek, kirpikleri ıslanmış ve birbirine yapışmıştı.

Ben yerimden kıpırdamadım. Eğer burada bir ilerleme kaydetmek istiyorsa, kılıcını benimkinden çekmesi gerekecekti. Ya da başka bir şey denemesi.

"Seni o korkunç saraydan kurtardığım için," dedim ona. "Gerçek dünyaya, eğlenceli şeyler yapabileceğin bir yere... savaşmak gibi."

Bana tuhaf bir bakış attı ama ikimiz de inatçılığımızdan hareket edemediğimiz için tartışmaya girmedik. Bana göre sorun yoktu, vücudunun benimkine yakın olması hoşuma gidiyordu.

Alaycı bir şekilde, "Halklarımız arasında savaşı başlatmasaydım, kılıç kullanma becerin bugün olduğu gibi olmazdı. Kabul et, adamlarımın kanında yıkanmaktan zevk aldın. Bunun tanrısallığının bir kısmına hitap ettiğini biliyorum," dedim.

"Hoşlanmadım," diye homurdandı, bir kalkan yaratıp, yeni iyileşmiş yarama nişan alarak, kalkanın kenarını karnıma doğru fırlattı. Ona ulaşmadan yakaladım ve kalkan, ezici tutuşum altında inledi. "O lanet savaşın her saniyesinden nefret ettim."

Sırıttım.

Kendini gösterdiği gibi *düzgün bir hanımefendi* olmaktan çoktan uzaklaşmış, yerine cilalanmamış, ham hali gelmişti.

Bu onun *gerçek* haliydi.

Yüzyıllar boyunca derinlere gömülü kaldıktan sonra yüzeye çıkmıştı. Görgü kuralları, edep ve ona olması gerektiği söylenenlerin katmanlarının altında. Onu kişiliklerini uyuşturan bu beklentilerden kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

"Buna bir saniye bile inanmıyorum, tatlım," dedim ona. "O gün savaş alanında seni gördüm, çamur ve kanla kaplı, adrenaliniyle doluydu. Artık her gece penceresinin yanında durup kocasının varlığını ne zaman hatırlayacağını merak eden cansız, güzel bir bebek değildin. Hayır, elinde kılıçla, hayattaydın. Tıpkı şu anda olduğu gibi."

Dudakları aralandı, ama tehlikeli dili bir kez olsun sessiz kaldı ve bana onun işe yaramaz yalanlarının söyleyebileceğinden çok daha fazlasını anlattı. Onun gururlu zırhındaki çatlağı bulmuştum — ona ulaşıyordum. Birbirimizin gözlerine bakarak, etrafımızda fırtına koparken, bir an birbirimize bakakaldık.

"Pencereden nasıl haberdarsın?" diye sordu, sesinden kötülük kaybolmuştu.

Aramızdaki hava değişti — o inanılmaz çekim tüm gücüyle bizi kendine doğru çekiyordu.

Ona bir bakış attım ve onun da bunu hissettiğini anladım.

"Çünkü her gece dışarıda, seni görebilmek için bekliyordum." Onun kalkanını bıraktım. Sesimi alçaltım. "Sen onu özleyerek geçirdiğin onca zaman boyunca, ben de orada, seni özleyerek geçirdim."

"Ben... bilmiyordum." Bakışları dudaklarıma kaydı ve orada kaldı.

Çok uzun süre.

Çenesini tuttum ve kılıçlarımızın kesiştiği noktadan ağzını ağzıma çektim. Etrafımızda şimşekler çaktı, gecenin karanlığını gölgede bırakarak yüzyıllardır süren öpücüğümüzü kutladı. Gölgelerim kılıcımı yuttu, elim serbest kaldı ve onun silahını yakalayabildim. Onu ondan aldım ve bir kenara attım, onu delicesine öperken, ağzımı *onun ağzına* damgaladım.

Ve bir anlığına, o da beni öptü.

Onun arzusunun bu küçük tadı, bana verdiği tek şeydi, sonra ölümsüz gücünün her zerresiyle kalkanını göğsüme çarptı. Hazırlıksız yakalandım, geriye doğru fırladım, vücudum ağaçları tek tek parçaladı, çarpışmanın etkisiyle onları geceye yayılan tahta havai fişekler gibi parçaladı. Parmaklarım altımdaki ıslak zemini parçaladı, beni toprağa sabitledi.

Durduğumda, ayağa kalkarken homurdandım.

Siktir, çok acıdı.

Vücudum, içine girmiş olan tahta parçalarını dışarı attı ve belimin alt kısmında düzinelerce küçük yara bıraktı. Bunun dışında, çamur, çimen ve ot parçalarıyla kaplıydım, ama en kötü durumda olan sol omuzluğumdu

omuzumdan yapılmış omuzluk çok daha kötü durumdaydı. Çatlaklarla doluydu ve parçaları ormanda kaybolmuştu. Onu yerinde tutan kayışı çektim ve omuzluk yere düştü.

Kızgın gözlerimle ona bakarak, "Bu hiç hoş değildi, Küçük Tanrıça," diye homurdandım.

Kalkanını düşürdü ve tereddütle bir adım geri attı, sonra bir adım daha attı, bu seferki bir öncekinden daha hızlıydı.

"Yapma," diye uyardım.

Ve sonra yaptı... Koşmak için döndü, etrafında ışıklar parladı.

Hızlıydı, ama gölgelerim daha hızlıydı.



Chapter 12

Aurelia

Bir şey ayak bileklerimi sardı, onları birbirine sıkıştırdı ve sonra dünya altımdan çekildi. Islak toprağa ıslak bir şaplakla düştüm, ağzım çamur parçalarıyla dolarken ciğerlerimden hava fırladı. Yüzümün ve vücudumun yanları çamurla kaplıydı. Kumlu, ıslak çamuru tükürdüm, tükürük iplikleri alt dudağımdan sarkarak çeneme damladı. Hırıltılı nefes alırken, başımı yana çevirip ayak bileklerimi saran şeyi görmek için baktım...

Gölgeden dövülmüş, demirden daha güçlü bir zincir.

Ayaklarım, lanet bir hayvan gibi bağlanmışken, elimden geldiğince beceriksizce tekmeledim. Zincir yerinden kıpırdamadı.

Zinciri takip ederek Ölüm'e ulaştım, eli önünde uzanmış, zinciri tutuyordu. Siyah, delici gözleri bana sabitlenmişti, ıslak, koyu saçları gölgesinde. Arkasında şimşek çaktı, erkeksi silüetini ortaya çıkardı. Savaşçıdan kalma, heybetli vücudunun her parçası tehditkar görünüyordu. Korkutucu.

Bir kabus canlanmış, beni ele geçirmeye gelmişti.

Beni *sahiplenmeye*.

"İlk hatanın ne olduğunu biliyor musun?" diye homurdandı ve zinciri çekmeye başladı, beni çamurun içinden kendisine doğru çekerek. "Sana fırsat verdiğimde boğazımı kesmeliydin."

Çırpınarak, hamur gibi kaygan zemine tırnaklarımı geçirdim, bana biraz destek olacak herhangi bir şey tutmaya çalıştım. Bir taş. Bir kök. *Herhangi bir şey.*

Zamanımın dolduğunu fark edince panik beni sardı. Ölüm beni ele geçirdiğinde, iradem dışında beni Ruhlar Diyarı'na geri götürecek, anlaşılmamızı yerine getirmemi sağlayacak, onun gelini olmamı zorlayacaktı.

Parmak uçlarımda su toplandı ve onu bir hançere dönüştürdüm. İki elimle bıçağı toprağa sapladım, sapına kadar, ve bir an için bu yeterli oldu.

Çekme durdu. Zincir gevşedi.

"İkinci hatanın ne olduğunu biliyor musun?" Ölüm, zengin tınısıyla mırıldandı, sesi o kadar derindi ki, şu anda olması gereken yerlerde hissettim. *Lanet olsun ona.* "Benden kaçabileceğini düşünmek."

Zincir gerildi, bıçağım kırıldı ve ben sudan çıkmış balık gibi çırpınırken beni geriye doğru sürükledi. Onun eline düştüğümde, beni sırt üstü çevirdi. Çelikten yapılmış kaslı uylukları bacaklarımı sabitlerken, kocaman elleri bileklerimi yakaladı ve başımın üstüne kelepçeledi.

Gökyüzü üzerimizde savaşıırken, ölüm çamurda üzerime çöktü.

"Sen tam bir pisliksin," diye öfkelen dim, onun kırılmaz tutuşuna karşı mücadele ederken, göğsüm efordan inip kalkıyordu.

O da sanki bundan zevk alıyormuş gibi sırıttı. Üst dudağından keskin dişleri görünüyordu ve ben, kaslı, dövme li, cazip ve tehlikeli bir eski avcının altında sıkışıp kaldığımı hatırladım.

Her santimetresi ölümcül.

Baştan çıkarıcı.

Siyah kirpiklerini indirip beni süzdü, dudaklarını araladı ve dilini mükemmel dişlerinin alt sırasına değdirip bastırdı. Yavaşça gözlerini benimkilere dikti ve beni oraya sabitledi. "Üçüncü hatanın ne olduğunu bilmek ister misin?"

"Pek değil," dedim, adrenalin damarlarımdan akıyordu. Cildimi kızartacak türden bir adrenalin. Kalbimi beklentiyle çarptıracak türden bir adrenalin.

"Eh, çok yazık, çünkü yine de sana söyleyeceğim." Sanki az önce bitirdiği yemeğin son kalıntılarını tadını çıkarır gibi dudaklarını yaladı.

Alt dudağını emdi, sanki doyamamış gibi dişleriyle hafifçe çekiştirdi ve sonra düşük, seksi bir iniltiyle, "Sen de beni öptün, Kitten," dedi.

"Bu bir hataydı." "Öyle miydi?"

"Evet."

Ağzını ağzıma yaklaştırdı, o kadar yaklaştırdı ki, sözcüklerin tadını alabildim.

"Yalancı." Bir titreme kemiklerimi sardı, çaresiz, hain kalbime kadar.

Derin nefes aldım, kehribar ve sandal ağacı kokusunu içime çektim, onun kanının eklemesiyle daha da tatlı hale gelmişti, yağmurdan sıırılsıklam olmasına rağmen hepsi bir şekilde hala oradaydı. İkimiz de öyleydik.

Bir gök gürültüsü çaktı, havayı elektrikle doldurdu. Ya da belki de sadece bizdik.

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" dedi, biraz geri çekilerek.

"Ne?" diye sordum, ciğerlerim aniden havasız kalırken, yıldızsız, ilahi obsidiyen havuzları gibi gözlerine bakarak büyülenmişim. Korkudan aklımı kaçırmış olmam gerekirdi. Ölüm Tanrısı, herkesin korktuğu acımasız Kan Kralı, ellerimi başımın üstünde kilitleyip ayak bileklerimi zinciriyle bağlayarak beni boyun eğdirmişti.

Ama şu anda? Korkmuyordum...

Acı çekiyordum. *Onun* dokunuşunu. Onu.

Onun *her* şeyi.

"Bence benden kaçmayı seviyorsun, seni kovalamamı, yakalamamı ve boyun eğmeni zorlamamı istiyorsun - sana benim arzumun somutlaşmış hali olduğunu göstermek için, çünkü o bunu hiç yapmadı. Bence benim tarafımdan fethedilmek istiyorsun, ama bunun ne anlama geleceğinden korkuyorsun... senden geriye ne kalacağından." Başparmağı alt dudağımı yana doğru çekti. "Yanıldığımı söyle." Bıraktı.

"Yanılıyorsun." Sesim çatladı, yalanı ikiye böldü.

O eğildi, ağzını ağzımın üzerine getirdi, yakınlığı beni kışkırtıyor, çıldırtıyordu. "O zaman durmamı söyle."

Ama yapamadım.

Ona durmasını söyleyemedim çünkü bunu istemiyordum.

Bu yüzden, on yıllardır yapmak için can attığım şeyi yaptım:

Dayanılmaz, seksi piçi öptüm.



Chapter 13

Von

Onun öpücüğü bir kibrit çakmak gibiydi, beni ateşe verdi. Gökten yağmur yağarken bile, onun açgözlü dudakları benimkine değdiğinde canlı canlı yanıyordum. Ellerini bıraktım, bir elim başının yanına kondu, parmaklarımın arasında çamur ezildi, diğer elim ise ıslak toprakla yapışmış uzun saçlarına dolandı. Onu orada tutarken dudaklarım onun dudaklarını açmaya ikna etti ve dilim içeri kayarak kara büyüümü ağzına dokundu, onu bana bağladı.

Onun her santimini sahiplenecektim.

Ve o zaman bile, bu yeterli olmazdı. Onunla birlikteyken, asla doymazdım.

Asla.

Zincirler ayak bileklerinden kayarak onu serbest bıraktı. Aynı anda, elleri tunikasının eteğine uzandı, ıslak, çamurlu giysilerini çıkarmak için sabırsızlanıyordu.

"Hayır." Onu durdurmak için bileklerini tuttum ve geri çekerek çömelerek oturdum.

O, o güzel mavi gözleriyle bana baktı, gözlerinde karışıklık vardı. "Neden beni durduruyorsun?" diye sordu, kaşlarını çatarak. "Bunu istediğini sanıyordum."

"Çünkü, Küçük Tanrıça, seni soyunmak artık *benim* işim. Ve gerçekten de..." Gözlerimi gövdesinde gezdirdim, giysileri izimde eriyip gitti ve şehvetli, çıplak vücudu bana açığa çıktı. Ne yaptığımı fark edince nefesini tuttu. Rüzgârım vücudunda dans etti, sertleşmiş meme uçlarını okşadı, tatlı küçük cinsel organına doğru süzüldü. "...Bütün bunları istiyorum."

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu, cildi tüyler ürpertici bir şekilde diken diken oldu. "Parti numarası." Bakışlarım onun esnek vadileri ve ağız sulandıran zirveleri üzerinde dolaştı. O, yenilmeye can atan, mükemmel olgunlaşmış bir meyve gibiydi. Dişlerimi ona batırmak, penisimi ona sokmak... spermimi ona *boşaltmak* için sabırsızlanıyordum.

Kollarını başının üzerine kaldırdım ve tek elimle orada sabitledim. Meraklı gözlerle bana baktı. Serbest olan elimle parmaklarımı çamurda gezdirip uçlarını kapladım. Göğüslerinin arasında, yağmurla ıslanmış tenine bir harf çizdim. Elim aşağı kaydı ve bir tane daha çizdim. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Ta ki şöyle yazana kadar...

"Benim," kelimeyi yüksek sesle okudu, göğsü titriyordu, gözleri elimi indirdiğimde beni izliyordu.

"Hepsi benim," diye karanlık ve sahiplenici bir sesle mırıldandım, alt karnına bir X işareti koyarken. "Ve ben buraya *derinlemesine* gömüldüğümde, sen benim adımları haykırırken, bunu anlayacaksın."

"Ölüm," diye fısıldadı, sesi boğazında takıldı.

"Mmm. Aynen öyle," diye mırıldandım, göğsünü avuçlarken, soğuk yüzüklerim onun ısınmış tenine batarken, kocaman el izimle onu işaretlerken. O, daha fazlasını isteyen, muhtaç bir inilti çıkardı. "Ama benim övgülerimi bundan çok daha yüksek sesle söylemeni istiyorum. Tüm dünyanın sana kimin ait olduğunu bilmesini istiyorum."

Yüzünü yana doğru çevirip çenesini öptüm, derisini ısırarak küçük ısırık izleri bıraktım, derisini parçalamayacak kadar hafif ama iz bırakacak kadar yeterli. Boynuna geçince başını geriye attı, boynunu bana uzattı, göğüsleri bana doğru çıkıntı yaptı, elim hala birini okşuyordu. Güçlü kanı damarlarında dolaşüyor, onu ısırmam, tadına bakmam, ondan içmem için bana yalvarıyordu.

İsteğini yerine getirmek için, dişlerimi boğazına sertçe geçirdim, derisini kaldırmaya yetecek kadar sert. Vücudu, kurtun demir çenesinde yakalanan, hayatının sonuna gelmiş bir tavşan gibi hareketsiz kaldı. Damarlarında akan kanının sesini, göğsünde çarpan kalbinin sesini duyabiliyordum — korkudan değil, ama... beklentiden.

Ağızımda salya birikti. Dişlerimin az önce değdiği yeri dilimle okşadım, boynuna daha sonra geri döneceğim bir işaret bıraktım. Çünkü şu anda, bundan daha fazlasını istiyordum...

Bacaklarının arasında biriken tatlı kokuyu tatmak istiyordum.

Yumuşak tenini öptüm ve ısırdım, göğüslerine doğru ilerledim. Dik, pembe tomurcuğu ağızıma aldım, dilimle üzerinde gezdirdim. Yumuşak inlemeleri beni daha da teşvik etti ve onu daha sert emdim. Kalçaları sallandı, biraz sürtünme için yalvardı. Cevap olarak, bir bacağımla onun bacaklarının arasına sıkıştırdım, kaslı uyluğuma sürtünmesine izin verdim.

Ellerini bıraktığımda, meme ucunu dişlerimin arasına sıkıştırdım ve inlemeleri arasında bir inilti çıkacak kadar ısırdım. Onu bıraktığımda, vücudunu emip yaladım ve şu anda kesinlikle kirli olmayan tek yeri olan cinsel organına ulaştım.

Ona bir bakış attım ve onun geniş gözlerinin bana baktığını gördüm.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi nefes nefeseydi. Boğuktu.

"Bence oldukça açık, Kitten. Amını yalayacağım." "Bekle... ne?"

"Bana daha önce hiç amını yalatmadın mı deme sakın?"

O başını salladı ve ben çenemin açılmaması için elimden gelen her şeyi yapmak zorunda kaldım. Benim yaşıma kadar yaşamış biri olarak, beni çok az şey şaşırtırdı, ama *bu* şaşırttı. Eğer bir şey varsa, o da zaten bildiğim bir şeyi doğrulamaktı: Yaşam Tanrısı aptal bir pislikti.

"Tamam," dedim ve bacaklarını kaldırıp omuzlarıma koydum. "Şimdi bunu düzeltereğiz." Hiç vakit kaybetmeden, bacaklarının arasına daldım ve koruyucu bir et parçası altında saklı olan o tatlı, küçük zevk topunu emmeye başladım.

"Oh," diye inledi, kalçaları yerden kalkarak, ona verdiğim zevki kovalayarak yuvarlandı. Elleri saçlarını kavradı, çekerek köklerini test etti.

Onaylayarak homurdandım. Ona pek çok şey öğretecektim.

Parmaklarım onun cinsel organına bastırarak, daha iyi erişim için onu ayırdım. Şişmiş tomurcuğunu bıraktım ve ıslak küçük yarığını dilimle süpürdüm. Onu ilk kez tadıyordum.

Siktir, tadı muhteşemdi — tatlı ve gevrek ve —
tıpkı bir elma gibi.

Eşim lanet olası bir elma gibi *tadı vardı*.

Kadınların bacaklarının arasındaki nektara yabancı değildim, ama hiçbiri böyle tadı olmamıştı — onu tekrar yaladım — sanki benim için yaratılmış gibi tadı vardı — ve tekrar — sanki onların uyarılması benim kişisel sonsuz bağımlılığım gibi tadı vardı.

Göğsümden yırtıcı bir hırıltı yükseldi. Geri çekilerek, dudaklarımdaki ıslaklığı tek bir damla bile kaçırmadan yalarken, onun bakışlarını yakaladım. "Seni böyle yiyen ilk ve son kişi ben olacağım, tamam mı?" Sormuyordum, ama onun bunu söylemesini duymam gerekiyordu.

"Tamam," dedi, devam etmem için kalçalarını sallayarak.

Tamam mı? Hayır. Bu yeterli olmazdı. O sulu küçük amcık artık bana aitti.

Elimle bacağına kavradım, uyluğunu ısırdım ve o bir çığlık attı. "Anlamalı olsun, sevgilim."

"Evet, tamam," diye kabul etti, ateşli, nefes nefese ve muhtaç bir şekilde.

"Aferin kızım," diye övdüm, tekrar içeri girerek, onun nektarında boğulmak için sabırsızlanıyordum. Uzun, güçlü dilimi ona sokarken parmaklarım klitorisini okşuyordu.

Başını geriye attı, altımda kıvranarak çığlık attı, üstümüzde fırtına koparken inleyip sızlandı. Onun seksi seslerini duymak beni çelikten daha sert hale getirdi.

Dilimi onun içinde düzleştirdim, onu tatarken onu gerginleştirdim. Dilimi onun pürüzsüz duvarları boyunca gezdirdim, onu tükürüğümün kokusuyla damgaladım. Dilimi ucuna kadar çıkardım ve sonra tekrar içine daldırdım. Bunu, o kıvranmaya başlayana kadar tekrar tekrar yaptım - vücudu bana yaklaştığını söylüyordu. Kıpırdayan kalçalarını sabitledim, onu orada kilitledim, parmaklarımla onu okşarken ve ağızla onu becerirken, ona verdiğim zevki almasını zorladım.

Dilimin üzerinde boşalırken titredi. Onun tatlı boşalmasını yalarken, göğsümden hayvani bir hırıltı çıktı. Yağmur tek bir damlayı bile silmeden önce, dilimi onun yarık boyunca gezdirerek onu temizledim.

Göz kapakları yarı kapalıydı, titrek vücudu orgazmın ardından sersemlemişti. Onu bu halde görmek, zevkten sarhoş olmuş halde görmek, içimdeki canavarı derin bir şekilde mırıldanmaya başladı.

Onu sonsuza kadar böyle tutmak için ne yapmazdım ki. Penisim deri giysilerime baskı yapıyordu.

Bacaklarını omuzlarımdan çekip yere indirdiğimde, bacaklarında taze, çamurlu el izleri bıraktım. Vücuduna tırmanıp onu derin bir şekilde öptüğümde, dilimi ağızına sokarak, sıcaklığım onun cildine yayıldı.

O da dilimi emdi, dudaklarından boğuk bir *mmm* sesi çıktı.

Geri çekilirken ona sordum, "Ağızımdaki kendi tadını seviyor musun?" "Evet," diye mırıldandı, parmakları tunikamı hafifçe çekerek. "Ama daha çok ihtiyacım olan başka bir şey var."

"Nedir o, Kitten?" Onun bunu söylemesini duymam gerekiyordu.

"Seni içimde hissetmem lazım," dedi. Çaresizce.

Ateş damarlarımdan doldu, son kalan itidalimi yakıp kül etti. Yeni Tanrılar'ın bağı bizim Eski Tanrılar kadar önem verip vermediklerini bilmiyordum.

Onun bu bağı ne olduğunu bilip bilmediğini bile bilmiyordum.

İyi bir erkek ona biliyor mu diye sorardı. İyi bir erkek, çiftleştığımızde aramızdaki bağı kalıcı hale getireceğini, onu ölümsüz hayatının geri kalanında bana zincirleyeceğini söylerdi.

Ama ben iyi bir adam

değildim... Ben... evet, tahmin

ettiğiniz gibi... bir piçtim.



Chapter 14

Aurelia

Karanlık, obsidiyen, ruhunu kaybedecek kadar etkileyici gözleri benimkilerle buluştu ve nefesim boğazımda takıldı. Ölüm'ün o anda bana bakışını tarif edecek kelime bulamadım. O bakış. O bakış sadece ona aitti, başka hiç kimse taklit edemezdi. İlkel ve yoğundu.

Sahiplenici.

Ve vücudumu onun için *titretmişti*. Onun tenini tenimde hissetmeye ihtiyacım vardı. Onun ağırlığını hissetmeye ihtiyacım vardı. Onu içimde hissetmeye ihtiyacım vardı.

"Çıkar şunu," dedim yumuşak bir sesle, parmağımı pantolonunun kenarına takarak, bir tarafta pürüzsüz deriyi, diğer tarafta vücudunun sertliğini hissederek.

"Çok otoriter," diye alay etti, kalçalarına yaslanarak.

Dirseklerimin üzerine yaslandım, çamurlu zemine batmalarını hissettim. Gölgeleleri etrafını sardı, giysilerini yiyip bitirene kadar.

Yutkundum, bakışlarım onun inanılmaz vücudunun sert hatlarını taradı. Yağmur damlaları birleşerek küçük nehirler oluşturdu ve bronzlaşmış teninden çamurun bir kısmını yıkadı. Mürekkep lekeleri birbirinin üzerine dökülerek, yer kalmayan bir

yer kalmayan bir tuval üzerine çizilmiş, onun devasa, kaslı vücudunu ihtişam ve günahla boyamıştı.

Vücudunun her santimetresi o kadar lanet olasıca... yalanabilir ki. Bakışlarım onun oyulmuş, sert karın kaslarına indi. *Onu* gördüğümde, ahlaksız bir gerçeğin farkına vardım—

Mahvolacaktım. Zihnim.

Bedenim. Ve ruhum.

Ölümlülerin, evlerine doğru yaklaşan bir kasırganın dünyayı yerle bir ettiğini izlerken nasıl hissettiklerini hayal ettim. Kasırganın, sevdikleri her şeyi yok edeceğini ve onları titreyerek, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde, hiçbir şeyleri kalmadan bırakacağını çok iyi biliyorlardı.

Yukarıdaki yaratıcı, bu erkeğin her parçası *devasa* boyuttaydı.

Ve kaya gibi sertti.

Kötücül uzunluğu karnına *kadar* uzanıyor, göbek deliğine kadar ulaşıyordu. Güçlü, titreyen damarlarla kaplıydı, yasadışı bir şekilde oyulmuş fiziğinin geri kalanıyla uyumluydu. Hakimiyet kurmak için yaratılmıştı. Dördüncü kısmında bir dövme vardı — kadınsı bir çift dudak. Anlaşmamızı yaptığımızda bana bıraktığı ısırtık izini hatırladım ve nedense bununla bir bağlantısı olduğunu hissettim, bu da demek oluyordu ki...

"Onlar *benim* mi?" diye sordum, gözlerimi kocaman açarak. "Evet." Sesi derin, karanlık bir mırıldanmaydı.

Karnımın altında beyaz sıcaklık birikti — bu gerçeğin bu kadar lezzetli olması hiç mantıklı değildi. Dudaklarım sonsuza kadar onun gururlu uzunluğuna kazınmıştı.

"Neden *orası*?" diye sordum.

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. Seksi sırıtışı suçlu gibiydi. "Ağzını nereye koyacağını bilesin diye."

Dudaklarım aralandı, bakışlarım onun gözlerine kaydı.

O gülümsedi, ağır kasları kasılırken üstüme uzandı. Bir eli başımın yanına kondu, vücudunu benim üstümde sabitledi. Benden çok daha büyüktü, bu mantıksız görünüyordu. Yine de, eskisi gibi ondan korkmuyordum. Hayır. Şimdi, böyle, kendimi korunmuş hissediyordum. Garip ama tanıdık bir duyguydu ve pek mantıklı gelmiyordu, ama ağız ağızıma yaklaştığında, birdenbire her şey mantıklı geldi. Dillerimiz birbirine dolandı, şakacı bir savaşa tutuştu — birbirimizi alay edip tatıyorduk.

Büyük, nasırlı parmak uçları vücudumun her yerini okşadı, bedenimi onun için çiçek açmaya hazırladı. Eli aramızda dolaştı, parmakları o hassas tomurcuğu buldu - şişmiş ve zonklayan, dokunuşu şifa gibiydi. Onu döndürdü, ben onun ağzına inleyene, daha fazlasını isteyene kadar onunla oynadı.

Dudaklarını dudaklarımdan çekti ve parmaklarını ağzıma getirdi. "Benim için aç."

Yavaşça dudaklarımı ayırdım ve o, üç uzun parmağını içime kaydırды, kafatası halkası dişlerime sürtünürken, boğazımın izin verdiği kadar derine itti. Heyecan ve toprağın tadı dilimde patladı, ağzımda kum ve çakıl parçaları serbest kaldı.

"Onları temizle," diye mırıldandı, parmakları şakacı bir şekilde ağzımın içine girip çıkarken. Onun parmaklarıyla ağzımı tam anlamıyla siktiğini fark edince yanaklarım kızardı. "Onları güzelce ıslat."

Dediğini yaptım — emdim, yaladım ve dilimle temizledim, parmaklarının her santimini, gümüş yüzüklerini *bile* temizledim.

"Her zaman benim için çok iyisin," diye inledi, ıslak parmaklarını ağzımdan çekip elini indirdi. Parmağı ıslaklığımın içine daldı, içime derinlemesine bastırdı. Parmağını eklemine kadar batırdığında, ayak parmaklarım çamurda kıvrıldı.

"Siktir, çok darsın, Kitten." Gözleri karardı, alev alev yandı. "Benim için bu kadar ıslak olman iyi bir şey."

"Evet," diye bağırdım, başımı geriye attım. Parmağı içimde kıvrılırken dudaklarımdan boğuk bir inilti çıktı. Ellerim kollarını sardı, derisinin altında çelik gibi sertliğini hissettim, inanılmaz gücünün zenginliğini hissettim.

"Seni istiyorum, Death," diye mırıldandım, bana verdiği takma isme layık olmaya çalışarak. "Ve beni alacaksın," dedi, ikinci parmağını da ekleyerek beni genişletirken.

Onun muhteşem parmakları somut düşüncelerimi yok ederken, ben ona sıkıca sarıldım. Tek düşünebildiğim oydu ve elinin bacaklarımın arasında verdiği his. Onun eliyle yaptığı şeyler. Üçüncüyü eklediğinde dudaklarımdan hayvani bir ses çıktı. Daha önce hiç bu kadar harika bir şekilde doldurulmamıştım. Parmakları içimdeki o akıl almaz noktayı okşadı. Bir başka orgazmın eşiğindeyken, parmakları dışarı kaydı ve hızla çok daha geniş bir şeyle yer değiştirdi, girişime dokundu.

Kalbim yüksek sesle atıyordu, dikkatim tamamen birleşmeden önceki bu anda vücutlarımıza odaklanmıştı. Bacaklarımı ona doladım, onu bana kilitledim, bakışlarımda sessiz bir yalvarış vardı, onu ne kadar istediğimi anlatıyordu.

Nefes aldım.

Sonra Eski Tanrılar Kralı beni *fethetti*.

Güçlü kalçaları ileri doğru bastırdı ve göz teması kurmayı hiç kesmeden, inanılmaz bir şekilde santim santim içeri girmeye başladı. Beni mantığın ötesinde gerdiğinde

beni kabul etmeye zorladı - ya eğil ya da kırıl. Acı ve zevk birbirine karıştı, derimin altında dans etti ve dudaklarımdan boğuk bir inilti çıktı, onun rüzgarıyla uzaklara taşındı.

Ölüm beni o kadar yavaş, o kadar samimi bir şekilde ele geçirdi ki, nefes almayı unuttum. Nasıl işlev göreceğimi unuttum.

"Çok iyi hissettiriyorsun," diye inledi, penisi ruhumu bedenimden çıkarırken. Kendini geri çekip, sadece kalın başını içimde bırakmasaydı, titrek bedenime geri dönemeyebilirdim.

Beni orada, altında sabit tuttu, ağzını benimkine yaklaştırdı, dudaklarıma öpücüğü o kadar yürek parçalayıcı derecede tatlıydı ki, sonra boynuma doğru indi. O yumuşak öpücükler beni savunmasız bıraktı. Güvenin cazibesi, beni rahatlamaya ikna etti.

"Seni benim olarak ilan ediyorum," diye homurdandı Death, elini kalçama sıkıca bastırarak. Başını eğip dişlerini boynuma batırırken, aynı anda penisini tekrar içime sokarken, uyarı olarak bir yıldırım çaktı.

Beyaz bir sıcaklık bedenimi sardığında çığlık attım, gözlerimin önünde yıldızlar dans ediyordu, bedenim iki dünya arasında kalmıştı: zevk ve acı. Dişlerindeki zehir ve penisinin verdiği his damarlarıma coşkuyla dolduracağı için, ilkinin galip gelmesi sadece birkaç saniye sürdü. Eli kalçamdan ayrıldı ve benimkiyle birleşti, ikisini de başımın üstüne çekip çamurlu toprağa bastırdı ve benden içti.

Düşüncelerimi dağıttı, beni kendisine bağladı, bedenlerimizin birleştiği yere. Her içime girdiğinde ağır testisleri popoma çarpıyordu. Her ritmik itişte, onun daha derine ve daha derine girdiğini hissedebiliyordum ve...

"Siktir," diye boğuk bir sesle mırıldandım, ciğerlerim göğsümde hırıltılı bir şekilde çalışıyordu — dünyam paramparça oluyordu.

Daha önce seks yapmıştım, ama *hiçbiri* böyle olmamıştı. Hiçbiri bu kadar... coşkulu olmamıştı.

Dişleri boynumdan kayarken, bizi çamur ve yağmurun içinde yuvarladı, beni üstüne gelecek şekilde çevirdi. Dizlerim kalçalarının iki yanına kondu, ellerim kaslı göğsüne düştü ve dengemi sağladı.

Tanrıça, şimdi çok daha *derine* giriyordu.

"Beni sür, tanrıça," diye emretti Ölüm, eliyle popomu tokatlayarak. Düşük, şaşkın bir çığlık attım. "Bana gelecekteki kraliçemin kralının sikini ne kadar iyi alabildiğini göster."

Kalçaları benimkini tahrik etti ve aniden benimkiler kendi kendilerine hareket etmeye başladı, onunkiyle mükemmel bir ritimle dans ediyorlardı — ben her güçlü itiş emderken, ellerini kalçalarıma koyarak temasımızı hiç bozmuyordu.

Onun elleri kalçalarımı kavrarken, her bir güçlü itişi içime çekiyordum. Gözlerimiz birbirine sabitlenmişti, bedenlerimiz kendi dillerini konuşurken, birbirimizin ruhlarının derinliklerine bakıyorduk.

Kalçalarını kaldırdı, açılı bir şekilde, içimdeki o kutsal noktaya tekrar tekrar vurarak. Zevkten çılgılık attım, parmaklarım onun güçlü, sağlam göğüs kaslarına gömüldü, kaygan, dövmele derisine küçük yarım aylar kazıdım. İnce kesikler, onun ilahi kanıyla doldu.

"Benden iç," diye emretti, sesi boğuktu.

Öne eğildim, dilimi küçük yaraların üzerinde gezdirdim, gözlerimi onun gözlerine kilitledim. Onun, benden içişimi izlemesini istedim. Tıpkı benim onun bacaklarımın arasında ziyafet çekişini izlediğim gibi. Zengin, hafif bal tatlısı, metalik bir tat dilimin üzerinde yayıldı. Güç içime sızdı. Onun gücü. Ve bu sarhoş ediciydi.

Sanki bir büyü yapılmış gibi, havada sihir kokusu vardı. Sanki gök gürültülü bulutların ötesindeki göksel ruhlar, binlerce yıldır aramızdaki bu anı planlamışlardı.

O anda hissettim...

Bir tür birleşme, iki kırık yarının tekrar bir araya gelmesi. Bir verme ve alma, şimdiye kadar yaşadığım en güçlü orgazm şeklinde gelen, felaket gibi bir mutlulukla kazanmış büyük bir ödül. Sadece ben ulaşmamıştım - sanki Ölüm elini içime sokmuş ve gecenin hırsız gibi bedenimden muazzam bir zevk çekiyordu.

Gözlerimin önünde yıldızlar patladı, dans etti ve parladı.

Ölüm kendininkini bulurken, ben de her bir dünyayı sarsan dalga ile titriyordum.

"Her damlasını al," dedi sertçe. Beni kendine çekerek, beni tohumuyla doldurdu, beni özüyle damgaladı. Cildinin içinden gümüş bir ışık parladı, benimkine geçti, daha önce hiç görmediğim bir şeydi.

Yarı sersemlemiş bir karışıklık içinde gözlerimi kırptım.

Gözlerine baktığımda, onların mürekkep renginin kaybolmaya başladığını ve başka bir renkle yer değiştirdiğini gördüğümü sandığımda, görüşüm bulanıklaştı. Vücudum sallandı ve onun üzerine yığıldım, kendimi rüyalar alemine kaptırdım.



Chapter 15

Aurelia

Soğuk bir esinti bilinçaltımda fısıldayarak beni uykunun kucağından çekip aldı. Aynı hafif hava dokunuşu, sanki biri parmaklarıyla okşuyormuş gibi çıplak omzumdan geçti. Bu his hafiflikten daha sert bir şeye dönüştü, sanki hassas, ısınmış tenim üzerinde soğuk bir metal parçası gezdiriliyormuş gibi. Dokunuş çok samimiydi. O kadar samimiydi ki, sırtımdan aşağıya, doğrudan cinsel organıma kadar bir titreme yayıldı.

Aniden, uyluklarımın arasında oluşan erimiş ısı ve buna eşlik eden donuk, rahatsız edici bir ağrının farkına vardım.

"Beni mi hayal ediyorsun, Kitten?" diye mırıldandı ilkel bir ses. Şaşkınlıkla gözlerimi açtım.

Tavanı sıyıran kemerli pencerenin pervazında, tam karşımda, bir avcının erkeksi silueti oturuyordu.

Ametist ışık, çıplak, kaslı omuzlarını kaplıyor, derisinde kalan mürekkepli izleri hafifçe ortaya çıkarıyordu. Onun oniks saçlarına takılmış, bir savaşçının topuzuna çekilmiş, yüz hatlarını gölgede bırakıyordu. Deri pantolon kaslı uyluklarını sarıyor, bir çift savaş botu eşlik ediyordu. Avucunda neredeyse yenmiş bir elma duruyordu. Onu ağzına kaldırdı

ağızına götürdü, dişleri olgun meyveyi keserek son parçayı kopardı. Gözlerini göremiyor olsam da, bana bakmakta olduklarını anlayabiliyordum.

O beni izlerken, ben de etrafıma bakındım.

Gürültülü, çıtır çıtır yanan bir ateşin loş ışığıyla aydınlatılan devasa bir yatak odasıdaydım, obsidiyen duvarlar şehvetli bir kırmızıya bürünmüştü. Şömine kemiklerden yapılmıştı — kafatasları, uyluk kemikleri ve kaburgalar, gümüş bir tabaka ile kaplanmıştı. Etrafında, yan yana yerleştirilmiş kanatlı koltukların arasında bir kanepa vardı, ortada bir sehpa duruyordu. Bakışlarım, üzerinde uzandığım, geniş kanatları sığacak kadar büyük olan gölgelikli yatağa geri döndü. Gölgelikten oniks rengi ipek kumaş sarkıyordu, aynı kumaş beni çevreleyen lüks çarşaflarda da kullanılmıştı. Solumda bir bar alanı vardı, arkasındaki raflarda üzerinde yazı olmayan şişeler diziliydi, muhtemelen içki doluydular.

Alkollü içkiler...

Gözlerim bir pencereden diğerine atladı. Aynı cevabı tekrar tekrar buldum.

Dışarıda, uğursuz, karanlık, kasvetli bir gökyüzü vardı. Gök mavisi olmayan bir gökyüzü... Hayır, uğursuz bir ametist rengindeydi. "Beni Ruhlar Diyarına getirdin," diye ona hırıldadım, dirseklerimin üzerine kalkarak

dirseklerimin üzerine kalkarak.

"Evet," diye cevapladı

Ölüm. "İnanılmaz."

"Bir anlaşma yaptın," diye hatırlattı bana, sanki bu yeterli bir sebepmiş gibi.

Değildi.

"Beni zorladığın bir anlaşma," diye karşılık verdim, dilim keskin bir bıçak gibi, kesmeye hazırды.

O alaycı bir şekilde güldü. "Seni hiçbir şeye zorlamadım. Kendi isteğinle kabul ettin." "Başka ne seçeneğim vardı ki?"

"Hayır diyebilirdin," dedi, beni pencereden dışarı atmak istememe neden olan o kendini beğenmiş, kibirli ses tonuyla.

"Sanki o kadar basitmiş gibi! Aurelius'un özgürlüğü karşılığında kendi özgürlüğümü feda ederek doğru şeyi yaptığımı *sanıyordum*."

Ölüm beyaz köpek dişlerini gösterdi. "Peki bu senin için nasıl sonuçlandı, tatlım? Ruhlar Diyarı'nın Kralı'na ruhunu sattın, sırf o değersiz pislik kendi ruhuna geri dönebilsin diye. Peki o sana karşılığında ne yaptı? Ah, doğru ya, meyve bahçeni kesti."

Kanım kaynıyordu, kafam ateşte çok uzun süre bırakılmış, patlamaya hazır kurumuş bir tencere gibi hissediyordum. Ama kendimi tuttum, *buna ya da ona* katlanmak zorunda olmadığımı düşündüm. Kibirli pislik.

Gözlerim odanın içinde dolaştı ve balkon kapılarına takıldı.

"Aklından bile geçirme," diye uyardı. "Nicholas ve Malachai'nin önünde ortadan kaybolup beni yaraladığın için, Yaşayanlar Diyarı artık senin için güvenli değil. Onlar senin benim zayıf noktam olduğunu biliyorlar, Nicholas bunu Aurelius'a söyleyecektir. O da bunu söylediğinde, Aurelius seni geri almak için her şeyi yapacaktır. Bundan sonra, benim korumam altında burada kalacaksın."

O hançerleri fırlatıp kaçtığımda, Nicholas ve Malachai'ye gerçeği ifşa etme ihtimalim olduğunu biliyordum, ama köşeye sıkışmışım ve saniyeler içinde karar vermek zorundaydım. Ve ben de seçimimi yaptım, kendimi seçtim ve sonuçlarını umursamadım. Evet, aptalca ve pervasızca bir hareket olabilir, ama çaresizdim. Ve çaresiz insanlar çaresiz, aptalca şeyler yaparlar.

Bu yüzden mi beni burada tutmakta ısrarcıydı? Bana karşı silah olarak kullanılamayayım diye mi? Bu, sorulması gereken bir soruydu.

"Beni burada tutmak..." Ona baktım. "Bu benim güvenliğim için mi, yoksa senin güvenliğim için mi?" "Senin."

"Peki ya gitmeye karar verirsem?" Hava değişti.

"O zaman seni bulur ve o güzel poponu buraya geri getiririm," dedi yavaşça, sanki her kelimeyi tatmamı istiyormuş gibi. Söyleyiş şekli, hem bir davet hem de bir uyarı gibiydi.

Yutkundum, kendime güvenimi bulmaya çalışıyordum — ki onun yanında bu çok kolay kayboluyordu. "Demek ben bir tutsakım."

Karanlık tanrı alaycı bir şekilde burnunu çektirdi. "Senin zincirlerimde olmandan oldukça hoşlanıyorum ama hayır, burada tutsak değilsin."

"O zaman neyim?"

"Gelecekteki gelinim."

"Peki ya istemiyorsam?"

Geniş omuzlarını silkti. "Bunun için biraz geç." Ben öfkeyle nefes aldım. *Dayanılmaz erkek.*

Pencereye yaslanarak, bana doğru yavaşça yürüdü — yürüyüşü tembel ve güçlüydü. Elma çekirdeğini omzunun üzerinden attı. Gölgeler, meyvenin kalıntılarını — çekirdekleri ve her şeyi — yere düşmeden önce çiğneyerek yuttu.

Dik oturdum, ipek çarşaf vücudumdan aşağı sarkarak hassas tenime değdi. Dilimde çaresiz bir ses çiçek açtı, insandan çok hayvana ait bir inilti. Bir yalvarış.

Dehşete kapıldım. Kafam karıştı.

Ruhlar Aleminde bu neydi? içimdeki ses sordu.

Ölüm'ün uzun köpek dişlerinin uçları dikkatimi çekti, dudakları bir gülümsemeye dönüştü.

Bu, bedeninin benim bedenimi çağırma şekli, dedi göğsünden gelen derin sesi kafamın içinde.

Nefesim düzensizleşti, sesi sıvı bir sıcaklık yaratarak aşağıya doğru akıyordu. Alt dudağımı ısırđım, bir sonraki çaresiz ses kaçmadan onu hapsettim. Onu yuttum.

Bana ne oluyor?

"Neden kafamın içinde sesini duyabiliyorum?" diye sordum, çarşafı kapıp kendimi onunla örttüm — çarşafın tenime dokunuşunu ve vücudumun daha fazla sürtünme için çığlık attığını görmezden geldim.

Sadece *onun* sağlayabileceği sürtünme.

Mürekkep ve yüzüklerle dolu kocaman elleri, öne eğilirken yatağa dayandı. Gölgeleer yüzünden ayrıldı ve ortaya çıktı...

Gözleri. Artık dipsiz bir siyah değillerdi.

Onlar, benim şimdiye kadar gördüğüm en inanılmaz renkle doluydu.

Yağmurların yağdığı geç ilkbaharda yapraklar gibi. Güzel, zengin, canlı... *yeşil.*

"Beni duyabiliyorsun çünkü biz birbirimize bağlıyız, Küçük Tanrıça," diye mırıldandı, saçımın bir tutamını yakalayıp başparmağıyla işaret parmağı arasında sıkıştırdı. "Artık sürekli akan bir kanal aracılığıyla birbirimize bağlıyız — sadece bize ait olan, sessizce iletişim kurabileceğimiz özel bir nehir damarı."

Kalbim göğsümde çarpıyordu. *Bağlı mı?*

"Bu imkansız." Başımı salladım. "Aurelius, bağın var olmadığını söylemişti." Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, dilimde aldatılmanın tadı yayıldı.

Ben bir aptaldım. Saf, aptal bir aptaldım.

Aurelius ve ben evlilik hayatımızı tamamladıktan sonra, o sadece hayal kırıklığına uğramıştı. Bu benim ilk deneyimimdi ve bedenın zevklerini tam olarak anlamamıştım, onu memnun edemediğimi düşündüm. O ise beni temin etti. Ertesi gün, bir grup şifacı odamıza getirildi ve bana çeşitli sağlık kontrolleri yaptılar. Onların beni dürtüp yoklamalarından hiçbir anlam çıkaramadım. Onlar gittikten sonra, Aurelius alnıma bir öpücük kondurarak sorularımı geçıştirdi. Ölüm Tanrısı ile yaptığım anlaşma nedeniyle *sadece* sağlığımdan endişelendiğini söyledi. Ve aşk hastası bir köpek yavrusu gibi, onun yalanını hemen yuttum. O günden sonra, onu görmedim.

Aurelius birkaç hafta boyunca yoktu ve sonunda geri döndüğünde, ölümsüzler aleminin kanunlarında önemli değişiklikler yaparken konsey üyeleriyle yoğun bir şekilde çalıştığını söyledi, ama bunun tam olarak *ne* için olduğunu bana hiç söylemedi. Birkaç ay sonra, koridorlarda bazı bayanların bağla ilgili yeni kurallar hakkında dedikodu yaptıklarını duydum. Artık bu konu hakkında konuşulmayacaktı ve konuşanların tutuklanacağı söyleniyordu.

Şimdi her şey anlam kazanmıştı. Aurelius'un hayal kırıklığı. Yasa değişikliği.

Aramızda bağ oluşmadığı için kızgındı, ama şimdi...

Saçımın bir tutamını düzeltmekle meşgul olan, çamurdan arındırılmış, pırıl pırıl beyaz ve taranmış, son derece yakışıklı tanrıya baktım.

Ölüm beni *yıkamış* mıydı? Saçımı *taramış* mıydı? Bilinçsiz olduğumu düşünürsek, bu düşünceyi iğrenç bulmam gerekirdi, ama bulmadım. Kendimi... önemsenmiş hissettim. Boş ver, daha acil meseleler vardı, mesela...

Aramızdaki sürekli çekim buydu. İkimize de bağlı bir ip gibi, bizi her zaman bir araya getirmeye çalışıyordu. Ondan nefret ettiğim zamanlarda bile bu his vardı.

Kader.

Bağlı.

Tamamlan

mış.

Yeşil gözleri benimkilerle buluştu ve o rengi görmek beni gururla doldurdu ve...

"Sen benim eşimisin," diye boğuk bir sesle söyledim, bu açıklamaya hem şaşkın hem de hayretle. Neden daha önce fark etmediğimi anlayamıyordum. Gözlerim yaşlarla doldu, görüşüm bulanıklaştı.

Saçımı bıraktı ve yanıma, yatağa oturdu, uzun bacaklarını uzatarak. Güçlü kollarıyla beni kolaylıkla kucağına çekti. Sert parmak uçlarıyla çenemi kaldırdı ve bakışlarımı kendine çevirdi. "Sen de benim eşimsin," dedi, başparmağıyla alt dudağımı okşayarak.

Vücudu benimkine çok iyi geliyordu. Kasları. Sıcaklığı.

Karanlık, eşsiz erkekliği. Bahsetmişken...

Onun ereksiyonunun kalçama sıkıca bastırdığını hissedebiliyordum.

O tanıdık açlık hissi oluşmaya başladı. Mideyle ilgili değil, hayır, bedenle ilgiliydi. Ve hektarlarca ölü çalılar yiyip bitiren bir orman yangını gibi, beni tüketmeye başladı.

Beni *kontrol* et.

Ne yaptığımı fark etmeden, dönüp kendimi onun kucağına oturttum. Bacaklarımı onun iki yanına genişçe açarak, cinsel organımı onunkiyle hizaladım — bizi ayıran tek şey onun pantolonu idi. Ellerim

onun olağanüstü vücudunda dolaşmaya başladı, sertliğini keşfederken dudaklarım onun güçlü, sağlam boynunu buldu. O, keskin çenesini yukarı doğru kaldırarak bana daha iyi erişim sağlarken, parmakları şakacı bir şekilde saçlarımı okşadı. Ben yaladım ve emdim, altındaki damarların *benim için* kanla *dolarak* güçlü bir şekilde şiştiğini hissettim.

Kan Kralı başka hiç kimse için kanamıyordu, sadece benim için.

Dişlerimi boynunun yan tarafındaki gül dövmesinin üzerinden geçirdim.

Benden iç, dedi bağımız aracılığıyla. Köpek

dişlerim uzadı ve...

Köpek dişlerim uzadı!

Geri çekildim, göz kapaklarım genişledi.

Ölüm'ün siyah kaşları çatıldı. "Ne oldu?"

Yüzümü kapattım ve ondan, yataktan uzaklaştım, banyoya açılan kapısız çerçeveye koştum. Oda, ikiz lavabolar ve on kişinin sığabileceği büyüklükte bir banyo havuzuyla, canavarca yatak odasının karanlık estetiğine uyuyordu. Yavaşça hareket eden sular cam tavanda yansıyarak, dalgalı, mavi bir parıltı oluşturuyordu.

Aynada kendime baktım, üst dudağımı kaldırıp keskin kesici dişlerimi inceledim. Uzatılmış köpek dişlerimi dürttüm.

Yüzlerce yıldır tanrıça olduğum süre boyunca, *bu* daha önce *hiç* olmamıştı.



Chapter 16

Von

O, benim *hiç* kullanmadığım lavabonun önünde duruyordu.

Bir gün eşimi bulabileceğimi umut eden genç bir tanrı olduğum zamanlar taktırdığım lavabo. Zamanla nefret etmeye başladığım lavabo, çünkü ona her baktığımda ruhumun diğer yarısının eksik olduğunu hatırlatıyordu. Belki de onu asla bulamayacağımı.

O, onun durduğu lavaboydu.

O anda dizlerim daha önce hiç yapmadıkları bir şey yaptı: çöktüler. Onu gördüğümde çöktüler — Yaşam Tanrıçası, *ruh ikizim*, *eşim* — onun yaratılmasından çok önce onun için kurduğum lavabonun başında duruyordu.

O lavabo *her zaman* onun için tasarlanmıştı.

Ve biri bana, onu orada görmek için onca yıl beklememin değip değmediğini sorsaydı, tereddüt etmeden evet derdim.

Binlerce kez.

Onun çıplak, güzel vücudunu içime çektim — onu ve tüm varlığını takdir ederek.

Benim küçük tanrıçam.

Bakışlarım, olgun, şişkin ve ısırılmalı seksi küçük poposunun kıvrımları üzerinde dolaştı. Diş izlerimin dövmesi orada kalmıştı.

Alt dudağımı ısırıp, diğer tarafına da aynı şekilde ısırarak için yarı kararlıydım.

Yavaşça, bakışlarım yukarı doğru kaydı ve belinin alt kısmındaki sevimli ikiz gamzelerde takıldı. Omurgasını, ince omuzlarına kadar izledim. Yüzünü aynaya yapıştırmış, üst dudağını yukarı çekerek köpek dişinin keskin ucunu hafifçe dokunduruyordu.

Ne yapıyorsun? Bağımız üzerinden sordum.

Gözleri aynada benimkilerle buluştu, sonra ellerini indirdi, yanakları hafif pembe bir renk aldı. "Ben..." Yutkundu ve bana döndü, esnek göğüsleri dikkatimi çekti. Bana doğru yürüdü.

Evet, onları da ısırırdım. Onun her santimini dişlerimle ısırırdım. *Kendimi* onun her santimine gömerdim. Ta ki o benim tarafımdan tüketilene kadar. Tıpkı benim onun tarafımdan tüketildiğim gibi.

Parmaklarım çenesinin altına kaydı ve yüzünü yukarı doğru çevirdim. "Ne var?"

"Dişlerim." Üst dudağını kaldırarak bana gösterdi. "Onlarda bir sorun var."

"Bir sorun mu var?" Hafifçe güldüm, sesim kahrkaha değil, daha çok nefes gibiydi. Kafamı salladım. "Dişlerinde bir sorun yok. Tüm Yeni Tanrılar beslenmek istediklerinde dişleri uzar." Bu, Eski Tanrılar ile Yeni Tanrılar arasındaki farklardan biriydi. Bizimkiler kalıcı olarak uzun ve keskindi. Kaşlarının arası kırıştı. "Bu kadar zamandır dişlerin hiç uzamadı mı?"

Bunu anlayamazdım.

Başka birinin yaşam özü, ister kan ister ichor olsun - bu terimler ölümlülerle ya da ölümsüzlerle bağlantılıydı, ancak bazen birbirinin yerine kullanılıyordu —biz ölümsüzler için gerekliydi. Uzun süre onsuz yaşasak da ölmezdik, ancak vücut fonksiyonlarımızı kaybedecek kadar inanılmaz derecede zayıf ve güçsüz hale gelirdik.

Ama o burada, karşımda duruyordu. Elbette, kaburgaları benim istediğimden biraz daha belirgindi, ama bunun dışında tamamen sağlıklı görünüyordu.

"Yeni Tanrıların beslendiklerinde dişlerinin uzadığını biliyorum," diye bana öfkeyle söyledi. "Aurelius da benden içtiğinde dişleri uzardı."

O pisliğin ondan içtiğini duyunca, kıskançlık, güçlü ve saf bir şekilde tüm vücudumu sardı. Hemen, Ölümsüz Savaş bittikten sonra onu

kilitli bırakmadığım için pişman oldum.

Aurelia, dilinde tuhaf bir tat almış gibi garip bir yüz ifadesi yaptı. Başını salladı ve ifadesi normale döndü. "Ama benimkiler öyle yapmıyor. Hiç yapmadılar," dedi ve elini kaldırarak başparmağının ucunu sağ kesici dişinin keskin ucuna bastırmaya başladı.

"O zaman nasıl besleniyordun?" Elbette beslenmek zorundaydı. Elimle onun yanağını okşadım, elim onun yüzünü gölgede bırakıyordu. İkimiz arasındaki boyut farkına, mürekkepli elim onun porselen tenine karşı nasıl görüldüğüne hayret ettim.

Bu, asla doyamayacağım bir görüntüydü.

Dişini tıklatmayı bıraktı. "Aurelius genellikle yemeğime ve şarabıma kendi kanını katardı. Nadiren bileğini ısırır ya da pençelerini göğsüne batırır ve benden onu içmemi isterdi, ama ben onu hiç *ısırmadım*."

Az önce söylediği şeylerde beni rahatsız eden bir şey vardı. Onun kanını yemeğine ve şarabına katması fikri, onun kanını içmesi fikri kadar hoşuma gitmiyordu. Bunun benim kendi bölgesel doğamdan mı kaynaklandığını yoksa daha fazlası mı olduğunu tam olarak bilmiyordum.

"Köpek dişlerin ilk kez mi uzadı?" diye sordum. "Evet," diye tek bir baş sallamayla onayladı.

Bu yeni bilgiyi - eşimin köpek dişlerinin ilk kez dudakları boynuma değdiğinde uzadığı - sevinçle karşılamak istesem de —ama yapamadım. Ölümsüz birinin dişlerinin yüzlerce yıl boyunca uzaması normal değildi. Buna, vücudunun iyileşmesi gerektiğinde tanrısallığının tamamen uykuda olduğu gerçeğini de ekleyince, kendimi daha da tedirgin hissettim.

Bazen vücudu ölümsüzden çok ölümlü gibi davranıyordu ve bu beni çok korkutuyordu.

Deniz kadar derin gözleri benimkilerle buluştu. "Onları nasıl yok edebilirim?"

Dudaklarım gülümsedi. Kahretsin, çok sevimliydi. "Neden gitmelerini istiyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Çok saçma görünüyorlar."

"Katılmıyorum."

Bana etkilenmemiş bir bakış attı, beni itti ve aynaya geri döndü.

Aramızdaki zincir cesurca bir çekişme yarattı, ama ben bunu görmezden geldim ve şimdilik ona kendi alanını bıraktım.

"Neden onları sevmiyorsun?" diye sordum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

Gözleri aynanın yansımasında benimkilerle buluştu. "Çünkü... onlar barbarca."

"Barbar mı?" diye burun kıvırdım. "Onlar bizim için bir yaşam biçimi, sağlığımızı korumanın bir yolu."

"Beslenmenin başka yolları da var."

"Ah evet, yaldızlı kadehlerden. Siz Yeni Tanrılar çok zarif, iyi huylu varlıklarsınız," diye alay ettim.

"Öyleyiz," dedi şakacı bir gülümsemeyle, istemeden yine sevimli küçük dişlerini göstererek. "Sizin gibi medeniyetsiz Eski Tanrılar'ın aksine."

"Biz son derece acımasız bir türüz," diye onayladım, onun arkasına dolanarak.

"Aynı zamanda ilkeliz," diye ekledi, gözleri hareketlerimi takip ederken, şehvetli bir ses tonuyla.

"Tamamen kafir." Ellerimi tezgahın üzerine, onun iki yanına koyarak onu kafesime hapsederken gölgem onun üzerine düştü.

"Acımasız ve zalim." Sanki ciğerlerinden havayı çekmişim gibi, titrek bir nefes aldı.

"*Bizim* olanı sahipleniriz," diye mırıldandım ve ağzımı onun cildine yaklaştırarak, dün ısırđığım boynu ile omuzu arasındaki hassas noktayı öptüm. Yara, onun nezaketi sayesinde artık iyileşmişti. Ağzım meşgulken, özel kanalımızdan bir soru gönderdim. *Bu kafirin dişlerinin senin tertemiz etine derinlemesine batmasını seviyor musun?*

Dudakları hafifçe aralandı.

Ona şakacı bir şekilde ısırđım ve başka bir düşünceyi ilettim. *Belki de...* Sertleşmiş organımı ona bastırdım... *Bu kafirin penisini mi tercih edersin?*

O nefesini tuttu — sesi kadınsıydı. Seksiydi. Yaklaşan şeyin küçük bir ipucu

—
Ve bununla onu kastettim.

Arzuyla dolu gözleri aynanın yansımasında benimkilerle buluştu, bağımız aracılığıyla mırıldanarak. *Peki ikisini de istersem?*

"O zaman ikisini de alacaksın." Onun pürüzsüz, beyaz saçlarını büküp, yoğun dövmele koluma doladım ve onu tezgaha doğru yönlendirirken kaldıraç olarak kullandım. Soğuk cam cildine değdiğinde nefesini tuttu. "Bacaklarını aç, Kitten. Benim sikimi alacak kadar ıslak olup olmadığını göster bana."

İlk başta tereddüt ederek durakladı, ama sonra itaat etti, bacaklarını açarak bana daha iyi erişim sağladı.

Aşağı baktım, onun güzel, şişmiş cinsel organını gözetledim — Çok fazla üremeye uygun.

"Mmm," onaylayarak homurdandım, alt dudağımı ısırđım.

Daha ayrıntılı incelemek için yüzük parmağımı içine soktum. Çıkardığımda, parmağım onun uyarılmasından dolayı parlıyordu.

"Ne kadar uslu bir kız," diye övdüm. "Benim için hazırlanıyorsun."

Aynadan, parmağımı ağzıma götürüp onun tatlı, gevrek tadını emdiğimi, onu bir meze gibi tattığımı izledi. Tadı ormanda olduğu gibi, elma gibiydi — en sevdiğim yiyecek. Hatta onun uyarılması bile beni cezbetmek için tasarlanmıştı.

O ölümcül bir tuzaktı. Etrafımı sarmalamasını sabırsızlıkla beklediğim bir tuzak.

Onun inanılmaz uzun bacaklarının cinsel organını benimkine bu kadar yaklaştırdığı için minnettardım. Benim tarafımdan biraz eğilme gerektiriyordu, ama benim için sorun olmayan bir şeydi.

"Vücudun benim için yaratılmış," dedim, elimi kalçasına sürerek, onu tekrar yukarı kaldırmadan önce şakacı bir şekilde tokatladım. Pantolonum ve botlarım gölgelerim tarafından eritildi, onun arkasında çıplak vücudum ortaya çıktı. Mavi gözleri aynanın yansımada görebildiklerini taradı. Kokusu daha da güçlü hale geldi ve buna karşılık ağzım sulandı.

"Lütfen, Ölüm," diye yalvardı, sesi beni çılgına çevirdi. Derisinin altında kanının attığını duyabiliyordum, benim için şarkı söylüyor, onu almam için yalvarıyordu.

"Benim çaresiz küçük eşim. Bana bu kadar çok ihtiyaç duyuyorsun," diye mırıldandım, uzanıp penisimi kavradım.

Saniyeler içinde, her zaman ona ait olması gereken lavaboya yaslayarak, penisimi ve dişlerimi onun içine gömdüm. Onun tatlı kanını açgözlü yudumlarla yuttum, damarlarından çekerek. İki altın kan nehri boynundan aşağı süzüldü, parmaklarım onları süpürerek, altın rengi göğüslerine bulaştırdı, tertemiz küçük vücudunu kirletti.

Onu kirletmek istedim—itmek—onu titretmek istedim—itmek—*ona*, artık beni içeri aldığından, beni asla dışarı çıkaramayacağını anlamasını istedim.

Göz kapakları, şehvetinin yoğunluğu ve ondan aldığım kanın ağırlığıyla düşüyordu. Dudakları açıldı, ben ona tekrar tekrar girerken nefes nefese inliyordu.

O bir sanat eseri idi. Bir güzellik abidesi. Hem herkesin görmesini hem de kimsenin görmemesini istediğim bir şey. Çelişkili bir duyguydu. Bir yandan, herkesin onun benim olduğumu bilmesini istedim - benim sikimde kıvranırken ne kadar güzel görüldüğünü. Onu nasıl bu şehvetli yaratığa dönüştürdüğünü, tüm o sahte davranışlarından arındırıp onu buna indirgediğini...

Benim muhtaç küçük kadını.

Ama sonra, başka birinin onu bu halde görmesi düşüncesi, tüm canlıları yok etmek, diğer tüm yaşamları paramparça etmek ve onunla küllerinde çiftleşmek istememe yetti.

parçalamak ve küllerin içinde onunla çiftleşmek, sadece kime ait olduğunu kanıtlamak için.

Elimle yanaklarını kavrayıp yüzünü kaldırırken dişlerimi boynundan çektim. Dikkatini aynadaki kendine çektim. "Sikim sıkı küçük amının içindeyken, seni kıvrandırırken, inletirken ne kadar güzel görüldüğüne bak," kulağına fısıldadım. "Seni sikerken ne kadar güzel görüldüğüne bak."

"Evet," diye inledi, mavi gözleri kendi yansımasıyla buluştu. Beni sıkıca kavradı.

Göz kapakları kapanmak üzereydi, vücudu benim altımda gerginleşmişti. Ben onun kurtuluşunu çaldığımda, derin ve güçlü darbelerimle orgazmını ondan kopardığımda, o kurtuluş için haykırdı. O benim etrafımda titreyip çılgılık atarken, sikim şişti ve tohumlarımı serbest bıraktım, titreşim cinsel organını boğdum.

İkimiz de sakinleştiğimizde, içinden çıktım, tatlı küçük duvarları beni sıkıca kavradı, beni bırakmak istemedi. Buna sıırıttım, ama tohumumun içinden sızdığını görünce dudaklarım düzleşti.

Onaylamadığımı belirtmek için dilimi şaklattım. "Bu çok güzel bir manzara olsa da, bu yeterli değil."

"Ne?" diye sordu rüya gibi bir memnuniyetle.

Onu döndürdüm ve tezgahın üzerine kaldırdım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle, sesi şehvetli ve sakin. Meraklı.

Parmaklarımla onun yarık boyunca kaydırarak spermimi topladım. "Bunu ait olduğu yere geri koyuyorum, tatlım." Parmaklarımı onun içine bastırarak, spermimi parmaklarımın ulaşabildiği kadar derine ittim. Onu tekrar inleyene kadar, defalarca bu şekilde çalıştım.

Tekrar doruğa ulaşana, parmaklarımın üzerinde boşalana kadar.

Sonra onu tezgahın altına kaldırdım. Sanki bu dünyaya bağlayan son şey benmişim gibi bana sarıldı, vücudu titriyordu, güçsüzleşiyordu. Onu duvara doğru taşıdım, ayaklarının üzerine indirdim.

"Ölüm," dedi, sesi yumuşak ve sakin. Baş sallanıyordu, göz kapakları kapanmak üzereydi. O kadar çok kanını almamıştım ama şu anda neredeyse sarhoş gibiydi, kan kaybından ve şehvetinin ardından gelen etkiden. Vücudunun davranışları bana bir ölümün davranışlarını hatırlattı.

Ne tuhaf.

Nazikçe başını kaldırdım. "Benden beslen, küçüğüm." Elim ağzına uzattım. "Seni tatmin etmek için henüz işim bitmedi."

Islak dili koluma bastırđı ve sonra köpek dişleri batmaya başladı — bu zevk, acıyı çok aşırıyordu. O içmeye başladığında, güçlü kanım yüzeye çıktı. Çaresiz elleri ön koluma yapıştı, emmesi daha da açgözlü hale geldikçe onu orada tuttu, enerjisi geri geldi. Ona kanımı verirken, gurur ve memnuniyetin zehirli bir karışımı göğsümde dolaştı - onu tanıyana kadar hiç yaşamadığım bir şeydi. Ona bakmanın böyle hissettireceğini bilmiyordum... *bu kadar* iyi hissettireceğini.

Siktir.

Penisim granit gibi sertleşti.

"Aferin kızım," diye övgüyle homurdandım, uyluklarını kavrayıp bacağına kaldırdım, bir kez daha onunla birleşmek için sabırsızlanıyordum.



Chapter 17

Aurelia

Ölüm beni banyo duvarına sıkıştırırken, vücudumu ter kapladı, bir bacağım onun kalçasına asılıydı, eli ile orada tutuyordu. Gözleri benimkilere bakarken, kötü büyüsünü bana işliyordu - bu, derin, uzun vuruşlar ve kesintisiz göz teması şeklindeydi. Onun temposu tehlikeli, çok tehlikeli bir şeydi.

"Aynen böyle," dedi derin bariton sesiyle. "Aynen böyle." Elini boynumun dibine koydu ve beni tamamen domine etti, bir daha başka biriyle birlikte olmak istemeyeceğimi biliyordum.

O sadece benimle seks yapmıyordu, ruhumu *ele geçiriyordu*.

Üçüncü orgazmıma doğru ilerlerken vücudum titriyordu. Sonuncusu beni paramparça etmiş gibi hissettirmişti. Ve şu anda hissettiğim şeye bakılırsa, bu beni tamamen yok edecekti.

Kalçalarım onun kalçalarıyla birlikte hareket ediyor, her bir itiş emiyordu — ciltlerimiz arasındaki temas hiç kesilmiyordu. Bir kez bile.

"Benim için gel," diye mırıldandı, sesi yumuşak deri ve oksijeni çalan duman gibiydi.

Onun emri, onun *hissi* - ikisi birlikte çalışarak beni dağlık bir uçurumun kenarına itti ve beni unutulmanın uçsuz bucaksız derinliklerine daldırdı.

"Death," diye bağırdım, başım geriye doğru eğilmiş, gözlerim sanki ele geçirilmiş bir şey gibi gökyüzüne doğru dönmüştü.

"Uh-uh." Eli çenemi kavradı ve yüzümü kendine doğru çekti. "Gözlerini bana dik, Kitten. Benim sikimde boşalıırken ruhunun bedeninden ayrılışını izlemek istiyorum."

Gözlerimi ona dikip, izlemesine izin verdim. Dünya ayaklarımın altından kayıp giderken ve ben yıldızların arasında süzülürken bana yaptıklarını izlemesine izin verdim.

Aynı anda, eli başımın yanındaki duvarı parçaladı, parçalanmış kaya parçaları yere yağdı. Kalçalarını eğerek benimle birlikte doruğa ulaştı, erimiş tohumları beni doldurdu, açgözlü cinsel organım onu son damlasına kadar boşalttı.

Sonra, ikimiz de birleşmemizin coşkusundan sakinleşmeye başladığımızda, "Bir dahaki sefere geldiğinde, bana isimle hitap etmeni istiyorum" dedi.

"Draevon?" diye sordum, sesim nefes nefeseydi.

"Hayır, bebeğim." Dizlerimin titremesine neden olacak şekilde sırttı. "Von."

"Von," diye mırıldandım, şişmiş dudaklarımla onun adını tadarak. Bu, onu ilk kez söylüyordum.

... İlk kez eşimin adını söylemiştim.

Gerçeği tam olarak anladığımda gözlerim yuvarlaklaştı. Günler önce ondan kaçıyordum, ama şimdi ona doyamıyordum. Kelimenin tam anlamıyla. Her yerde ona ihtiyacım vardı. O zamandan bu yana ne değişmişti?

Bağ. İşte bu.

"ekil," dedim ona, geniş göğsüne iterek. Kalın siyah kaşları endişeyle çatıldı. "Ne oldu?"

Dediğimi yaptı, kocaman vücudunun her yerinde bizim izlerimiz vardı, kalın, belirgin damarlarla kaplı, dudaklarımın izleriyle dövmeli. Onu görünce iim titredi, o *zaten* tekrar sertleşmeye başlamıştı. Kan Kralı'nın iştahı doyumsuzdu.

Ve görünüşe göre benimki de daha iyi değildi.

Ona tekrar atlamak, onu tekrar sürmek için canım çekiyordu.

Hayır. Bu ben değildim.

Elbette, sağlıklı bir cinsel iştahım vardı, ama daha önce hiç böyle olmamıştı, bu da demek oluyordu ki...

"Bağ beni *böyle mi* yapıyor?" diye sordum, düşüncelerimi bir araya getirirken sözler ağzımdan döküldü.

"Yani, bunun nedeninin benim, şey... " Karanlık tanrı, kendine işaret ederken bana kibirli bir gülümseme attı. Vücudu o kadar kaslı ve dövmele ki, bir an için düşüncelerim dağıldı. "...ben olmam olduğunu düşünmek istiyorum. Ama soruna cevap vermek gerekirse, evet, bunun bir kısmı bağla ilgili. Bağ kurulduktan sonra eşlerin haftalarca birbirlerine kilitli kalmaları nadir bir durum değildir. Bazen aylarca bile."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "O zaman bunu istediğimi ve beni böyle yapanın bağ olmadığını nasıl bilebilirim?"

"Bilemezsin." O kocaman omuzlarını silkti ve katlanmış siyah havluların bulunduğu rafa doğru yürüdü. İki tane aldı ve banyoya doğru büyük adımlarla yürüdü. Sonsuz itişler için şekillendirilmiş kaslı sırtının görüntüsü, bir düzine ahlaksız düşünceyi doğurdu. "Gel, Küçük Tanrıça. Seni temizleyeyim."

Düşüncelerimi ve teklifini bir kenara ittim.

"Nasıl bu kadar kayıtsız olabiliyorsun?" diye sorarak onun peşinden koştum.

Havluları ayrı ayrı kancalara astı. "Çünkü neye bulaştığımı biliyordum."

"Neye bulaştığını biliyor muydun?" diye bir miktar şüpheyle tekrarladım. Ve sonra, tuğla dolu bir patates çuvalı gibi kafama çarptı. Geriye doğru sendeledim. "Seni piç! Biliyordun! Bizim eş olduğumuzu biliyordun ve benim hiçbir fikrim olmadığını bilerek bağı tamamladın. Beni buna *zorladın*."

Kedi gibi hızlı bir hareketle bana döndü, yüzünde hayvani bir ifade vardı. "Evet, biliyordum. Ve seçim şansım olsaydı *yine* aynısını yapardım. Eğer bu bağı kurmak seni *her zaman* ait olduğun benim yanımda tutuyorsa, öyle olsun. Ayrıca... dün çok istekli görünüyordun."

"Seninle seks yapmaya istekliydim, evet. Ama sonsuza kadar sana bağlı kalmaya istekli değildim," diye bağırdım - gücüm serbest kalmak için can atıyor, elim bir silah arzuluyordu. O aldatıcı pisliği delip geçecek bir silah.

"Eh, hayatım, bunun için biraz geç," dedi, ömür boyu yetecek kadar alaycı bir ses tonuyla.

Öfke içimi parçaladı, ama kazara bu koca ahmağı öldürmeden önce, ışığıma buradan, Yaratıcı'nın terk ettiği bu alemden uzaklaşmamı işaret ettim.

Ama cevap vermedi.

Tekrar denedim.

Hiçbir şey olmadı.

Hiçbir şey.

Anlamadım. Kaleyi çevreleyen koruma kalkanları — buraya ilk geldiğimde, Von'dan Eski Tanrılar'ın çocuklarını kurtarmak için yardım istediğimde gördüğüm kalkanlar — ışık yürüyüşünü engelliyordu. Ancak Von yardım etmeyi kabul ettikten sonra, artık bu alemin düşmanı olarak görülmediğim için, ya da en azından o zamanlar öyle söylediği için, Ölümsüzler Alemi'ne ışık yürüyüşüyle geri dönebildim. Ama şimdi, gücümün o kısmı, beş fitlik karın altında donmuş toprağa gömülmüş bir tohum gibi uykudaydı.

Işık yürüyüşü yapmamı engellemek için koruma büyülerine bir şey mi yapmıştı?

Von'un bilgili gözleri benimkilerle buluştu ve sırıttı. "Dediğim gibi, Küçük Tanrıça, seni elde tutmak için her şeyi yaparım." Uzun boylu avcı, çenemi sertçe kavrayarak bana doğru adım attı. Kadim, ölümcül bir güç çatırdadı ve o hakimiyetle kükredi: "Sen *benimsin*."

Onun. Ben onunum. Dizlerim titredi ve içim acıdı...

Hayır!

Yine o lanet olası şehvetli bağıdı.

Bu dayanılmaz piç, ışık yürüyüşü yeteneğimi ortadan kaldırdığını itiraf etmişti. Bu bilgiyi zihnimde tutarak, ateşli öfkeme kömür gibi besledim.

Onun sarhoş edici varlığından uzaklaşırken, elini yüzümden uzaklaştırdım. "Ne yaptın?" diye sordum, bu dört kelimeye mümkün olduğunca çok zehir katarak. "Koruma büyülerine bir şey mi yaptın?"

"Koruma büyülerıyla ilgisi yok. Ben katalizör olmuş olabilirim, ama tüm suç benim değil." Onun kibri akıl almazdı. "Artık tanrısallığın kendine eşit birini bulduğu için, şu anda benden kaçmana yardım etmek istemiyor. Aslında, başka planları var."

"Ne demek istiyorsun?" diye hırıldadım, azı dişlerimi o kadar sıkı sıktım ki çenem ağrımaya başladı.

O devam etti, "Bağ, yeni oluşan eşler arasındaki cinsel isteği artırır ve sonra diğer zamanlarda da periyodik olarak artar. Doğa, başarılı bir üremeyi sağlamak için bunu böyle yaratmıştır. Bu yüzden ilahiliğin benden kolayca uzaklaşmana izin vermez. Ve bu yüzden vücudun benimkini bu kadar yoğun bir şekilde arzuluyor. Bu, kızgın bir kediden farklı değildir."

"Bağ, benim hamile olmamı istiyor, bu yüzden hafif yürüyüş yapamıyorum mu?" Öfke, güçlü ve ham, damarlarımdan akıyordu. "Kahretsin," diye nefes nefese kaldım, son birkaç saat içinde seks yaptığımız tüm anları düşünerek. Aurelius ile, Von'un laneti yüzünden

Von'un laneti yüzünden hiç hamile kalamamıştım, ama son birkaç gün içinde neredeyse tamamen unuttuğum küçük bir ayrıntı vardı:

Hamile kalabilirdim, ama sadece *onun* tohumuyla.

Siktir. Siktir. Siktir.

Neden bunu daha önce düşünmemiştim? Cevabı biliyordum — bu lanet olası bağ, atasözündeki gibi gözlerimi kör ediyordu.

"Bunu mu yapmaya çalışıyordun?" diye tısladım.

Dudakları inceldi. "Hayır. Ne zaman senin içine tohumumu boşaltsam, geçersiz ve hükümsüz oldu. Ölüm Tanrısı olmanın avantajlarından biri." Gözleri karardı. "Sana asla üreme aracı gibi davranmayacağım, Küçük Tanrıça. Ben o *değilim*."

Bunun kendini affettirmek için yeterli olduğunu düşünüyorsa, büyük bir yanılgıya düşmüştü.

"Aramızdaki bağ bozan ve *benim* seçim hakkımı elimden alan aldatıcı erkek böyle diyor. Hayır, sen o olmayabilirsin, ama benzerlikler var." Bu konuşmayı bitirince, banyodan çıktım.

Ölüm peşimden geldi. "Nereye gidiyorsun?"

"Senden uzaklaşıyorum," diye omzumun üzerinden hırıldadım. "Bana giysi ver."

"İyi şanslar," dedi, isteğimi yerine getirmeye tenezzül etmeden.

Elimi kaldırdım, ona orta parmağımı gösterdim ve kapıdan çıkıp koridora çıktım, arkamdan kapıyı sertçe kapattım. Aynı anda, basit ama zarif siyah bir elbise vücudumu sardı ve yere kadar uzandı. Vücudumun hatlarını saran ve göğüslerimin arasında tehlikeli bir şekilde derin bir dekolteye sahip, artık kanımla lekelenmemiş, güzel bir siyah ipek elbiseydi.

Parti numaraları, gerçekten.

Bir adım öne çıktım ve sert çelikten bir duvara çarptım. "Beni rahat bırak!"

Von'a ittim.

Ama o değildi.

Duman çıkaran, piercingli haliydi o — Folkoln.

Onu tanımıyor olsam da, en azından dedikodulardan onun hakkında bir şeyler duymuştum. Hiçbiri onu çok iyi bir şekilde tanımlamıyordu. İnsanlar onu, kardeşi kadar korkuyorlardı.

Folkoln bir elini cebine sokmuş, diğer elinde bir şişe tutuyordu. Eğildi, derin bir nefes aldı ve sonra bir köpek gibi bana parlak beyaz dişlerini gösterdi. "Kardeşimden bu kadar çabuk sıkıldın mı, küçük güvercin?" Kötü niyetli gülümsemesi daha da büyüdü. "Belki biraz daha

... kaotik bir şey istersin."

"İyy," dedim, tiksinierek — *az önce beni kokladı mı?* Onun etrafından hızla geçtim.

"Ah," diye kıkırdadı.

Von ve piercingli benzerinden uzaklaşmak için koridorda koşarken, onun başka bir şey söylemesini beklemedim.



Chapter 18

Von

Kendi kendime küfrederek giyindim ve kapıyı açtım, diğer tarafta sırtan kardeşim duruyordu.

"İkiniz iyi bir başlangıç yapmışsınız gibi görünüyor," dedi alaycı bir şekilde, şeffaf bir cam şişeyi göğsüme dayayarak yanımdan geçip sanki orası ona aitmiş gibi özel odama girdi. Küstah piç.

Bana kendimi hatırlattı.

"Tam olarak değil," dedim, bağa ve ona yakın olma ihtiyacına karşı koyarak. Bu çekim, artık eşleştiğimiz için daha da kötüleşmişti. Sanki ayak bileğime sarılmış bir zincir gibiydi, o uzaklaştıkça daha da çekiyordu. İçimden iç çekerek, kaçak küçük kızıma bir avantaj sağlamak için anlık bir karar verdim; zaten çok uzağa gidemezdi. Bağ ona karşı çalışırken, derisinde benim mürekkebim ve *her yerinde* benim kokum varken...

Sonuncusunu ben sağlamıştım.

Sadece onu bulabilmek için değil, aynı zamanda akılsızca fikirleri olan meraklı ölümsüzlerin ona kimin ait olduğunu bilmeleri için. Onu tohumumla işaretlemiştim. Ve ben, bencil bir pislik olarak, her fırsatta bunu yapmayı planlıyordum.

Düşüncelerimi ondan çekip şişeye yönlendirdim, içindeki içkinin rengini inceledim. Kehribar rengi sıvı, normalden bir saç teli kadar daha koyuydu. İnsan gözüyle fark edilemeyecek bir farktı, ama benim gözümde çok belirgindi.

Arkamı dönüp kardeşime baktım. Şişeyi kaldırıp "Bu ne?" diye sordum.

Elini cebine soktu, sırtışı daha da belirginleşti. "Mutlu çifte bir hediye."

"Benim sorduğum bu değildi." Yüzümdeki ifade değişmedi. "Buraya sülük gibi yapışmak için geldiyse, kendini dışarı atabilirsin."

"Sakin ol kardeşim, sadece dalga geçiyorum. Ayrıca, sabahı Saphira'nın duygularını emerek geçirdim, bu yüzden..." Karnını okşadı. "Doydum. Bu arada, planı uygulamadığın için sana kızgın. Düşündüm de, onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim."

Plan. Aurelia'nın ölümsüz hayatını sona erdirmek için Dikenli Ta'ı kullanmak ve böylece benim hayatımı tehlikeye atmamak. Bu Saphira'nın fikriydi ve bir an için ben de bunu düşünmüştüm.

Şimdi mi? Bu planı uygulamaya koyma düşüncesi midemi bulandırdı.

"Muhtemelen onunla konuşmalısın," diye ekledi Folkoln. Tek

kaşımı kaldırdım. "Sence bir faydası olur mu?"

"Muhtemelen hayır." Geniş omuzları sallandı. "Ama denemeye değer olabilir." İç geçirdim.

Eğer birisi sonsuza kadar bir şeye takılıp kalma yeteneğine sahipse, o da Saphira'ydı. Onun ısrarcılığını aşmak zor olacaktı, bunu bir an önce çözmem gerekiyordu.

Siyah taş ve koyu renkli ahşaptan yapılmış özel bara doğru yürüdüm. Arkasında, likörlerle dolu raflar duvara dizilmişti. Önünde, uzun bacaklarım için özel olarak yapılmış altı adet uzun tabure vardı. Benim boyumda biri için, kısa taburelerde oturmak çok çabuk sıkıcı hale geliyordu.

Folkoln, "Bir süre Yaşam Alemi'nde kalacağım. Ölümsüz Savaşı sırasında orada geçirdiğim zamanı oldukça keyifli buldum, ama oradaki tavernalar berbat, bu yüzden Hard Spirits gibi yeni bir dizi taverna açacağım."

Temiz bir bezin üzerine düzgünce istiflenmiş, ters çevrilmiş iki bardak aldım.

"Yaşam Tanrısı, onun aleminde tavernalar açtığını öğrenince çok kızacak," dedim, sırtarak. Aurelius bunu olduğu gibi görecekti

—kraliyetin bir "siktir git"i.

"Buna güveniyorum," dedi Folkoln, çarpık bir gülümsemeyle yaklaşıp taburelerden birine oturdu.

"Ne kadar süreliğine gideceksin?" Şişenin mantarını açtım ve bardaklara birkaç parmak kadar içki döktüm.

"Bu iyi bir soru," dedi. "İzinleri almak ve yapıları inşa etmek ne kadar sürerse o kadar, ama tavernalar bitene kadar gece gündüz çalışmayı planlıyorum. Arada bir Hard Spirits'i kontrol etmek için uğrayacağım, ama asıl odak noktam yeni işletmeleri kurup çalışır hale getirmek olacak."

Başımı salladım ve bir bardağı bar tezgahının üzerinden Folkoln'a doğru kaydardım.

"Teşekkürler," dedi, bir kez başımı sallayarak. "Görünüşe göre çiftleşme bağı başarılı olmuş. Gözlerin değişmiş."

"Evet, değişti." Bardağımı aldım.

O sırttı. "Şimdi bana Saph'ın gözlerini hatırlatıyorlar." Gözlerimi devirdim ve o güldü.

Bardağın kenarını burnuma götürdüm ve içkinin kokusunu içime çektim. Rengi gibi kokusu da farklıydı.

"Birkaç yaz önce yaptığın deneysel partiyi hatırlıyor musun?" diye sordu Folkoln.

Yüzyıllar boyunca *çok* sayıda fıçı yapmışım ve bunların çoğunu içip kendimden geçmişim. Hepsi birbirine karışmıştı. "Pek hatırlamıyorum."

"Tahmin etmişim. Bu fıçıyı arkada, birkaç on yıllık tozla kaplı halde buldum. Beni bilirsin, her şeyi bir kez denemeye hazırım, o yüzden onu açtım."

"Ve?"

"İç ve kendin gör." Kadehini benimkine çarptı. "Unutulmuş fıçılara ve kızgın kadınlara."

"Yaratıcı hepimize merhamet etsin." Bardağı bir dikişte içtim.



Chapter 19

Aurelia

Parmak uçlarımla serin, obsidiyen duvarları okşadım, çıplak ayaklarımla gümüşten karmaşık kıvrımlarla süslenmiş siyah halının üzerinde yürüdüm. Halı önümde uzanıyor, koridoru bir uçtan diğer uca kaplıyordu. Ağır, lüks görünümlü kumaştan yapılmış düzinelerce bayrak, salonun her iki yanına, birbiriyle eşleşecek şekilde asılmıştı. Her bayrağa, birbiriyle eşleşen bir amblem - bir kafatasının üzerinde duran bir kuzgun - dikilmişti. İskelet elleri gibi dövülmüş siyah metal meşaleler koridoru aydınlatıyordu. İçlerinde mor bir alev yanıyordu ve karanlık duvarları parlak bir ametist rengine boyuyordu.

Yıllar içinde kale koridorlarında dolaşmaya oldukça alışmıştım. Yaratıldığımdan sonra, Aurelius'a aşık olduğumda, arka arkaya yaptığı toplantılar veya sürekli seyahatleri sırasında onu görebilme umuduyla bunu yapardım. Krallığın iyiliği için çok çalıştığını bildiğimden, nerede olduğunu asla sorgulamadım veya benimle daha fazla zaman geçirmesini ısrarla talep etmedim. Bunun yerine, bir hayalet gibi koridorlarda dolaşır, sessizce onu özler, yalnızlığımı kendime sakladım ki o iyi bir kral olabilsin.

Görevimi yapıyordum.

En azından körü körüne buna inanıyordum.

Ama şimdi, ne kadar aptal olduğumu anladım.

Aurelius beni hiç sevmemişti; benim hakkımdaki fikri seviyordu. Ben onun egosunu besledim.

Ne daha fazlası, ne de daha azı.

Koridorun sonuna geldiğimde, birkaç seçenek sunuldu bana: ya sola ya da sağa gidebilirdim, ya da önümdeki dar ve dolambaçlı merdivenleri tırmanabilirdim.

Bir şey beni çekiyordu — *bağ çekiyordu* — diğer seçenekleri unutmamı ve *ona* dönmemi istiyordu.

Bağın çekişi güçlüydü, ama öfkem daha güçlüydü.

"Merdivenler olsun," dedim bu yerin hayaletlerine.

Aşağı inerken bağa ve Von'a lanet okudum.

Kaynayan, cızırdayan tencerelerin sesi, hafif sohbetler ve kesme tahtalarına ritmik bir şekilde vurulan bıçakların sesi dikkatimi çekti. Kısa süre sonra, mayalanmış hamurun hafif ekşi kokusu ve lezzetli, pişirilen etlerin kokusu geldi.

Ağzım sulandı ve midem guruldadı.

Bu, ölümlülerle ortak bir başka yönümdü: Aylarca yemek yemeden yaşayabilen ölümsüz meslektaşlarımdan aksine, ben sık sık acıkırdım. Ben öyle değildim. Bir iki gün yemek yemeden kalmak, kolumu kemirmeye hazır hale getirmekle kalmaz, aynı zamanda huysuz bir ruh haline de sokardı.

Lezzetli kokuların cazibesine kapılarak hızla ilerledim.

Büyük mutfağa adımımı attığımda, sıcaklık ve lezzetli baharatların kokusu ve birkaç kişinin başını kaldırmasıyla karşılandım. Bazıları bana sıcak bir gülümseme veya baş sallama ile selam verdikten sonra, komşularıyla sohbet ederken yaptıkları işe geri döndüler: doğrama, karıştırma veya yoğurma. Birbirine bitişik sıralar halinde dizilmiş masalar, büyük mutfağa geniş bir hazırlık alanı sağlıyordu. Masaların etrafında tabureler diziliydi ve bunların yaklaşık dörtte biri mutfak personeli tarafından işgal edilmişti.

Küçük bir arabanın sığabileceği kadar büyük olan ocak, uzak duvarın ortasına yerleştirilmişti. İki kişi ocağın önünde duruyordu, biri kaynayan tencereyi karıştırırken, diğeri dökme demir tavayı önceden ısıtıyordu.

"Affedersiniz, hanımefendi," diye soluk soluğa bir yaşlı adam arkamdan seslendi; ses tonunda yumuşak ünlüler ve sert ünsüzler ağırlıklı bir aksan vardı.

Omzumun üzerinden baktığımda, dört katlı sandıklar, bir çift ince bacak ve onların arkasından bakan yorgun gözler gördüm.

"Özür dilerim," dedim ve hızla yolundan çekildim.

"Endişelenme," dedi, titrek bacakları onu ileriye taşıırken. Masanın sonuna ulaştığında, kasaları masanın üzerine bıraktı ve yüksek *bir ses* duyuldu.

Onun yetmişli yaşlarında olduğunu tahmin ettim, ama burada olduğunu düşünürsek, gerçek yaşını kim bilebilirdi ki?

Bir tür kabarık, altın rengi hamur işinin üzerine çikolata döken sağlam görünümlü bir kadın, yaptığı işi bırakıp aceleyle yanına geldi. "Elmaların hepsi bu kadar mı?" diye adama öfkeyle sordu, elleri kalçalarının bolluğunda kayboluyordu. Onunla aynı aksanı vardı, bu da bana, ruhları buraya sonsuz yaşamlarını sürdürmek için getirilmeden önce, Living Realm'de aynı topraklarda doğmuş olup olmadıklarını merak ettirdi.

"Tanrı aşkına, kızım, ne *demek hepsi bu kadar*? O lanet kasaları taşırken belimi incitecektim," dedi adam, elini arkasına uzatıp belini ovuşturarak.

"Eh," diye iç geçirdi kız, "sanırım bunlar idare eder."

"Evet, umarım öyledir," dedi ve taburelerden birine oturdu.

"Yeterli olmazsa, benim değil, senin başın belaya girecek," diye alay etti kadın. "Maria, Rosa, siz ikiniz bunları soyabilir misiniz?" diye masada oturmuş sebzeleri doğrayan iki kıza seslendi. Kesme tahtalarındaki izler, üzerinde çok sayıda yemek hazırlandığını gösteriyordu.

"Evet," diye cevapladı biri.

Aynı anda diğeri de "Tabii ki" dedi.

"Çok iyi. Ekstra yardıma ihtiyacınız olursa Rosalia'yı mahzenden çıkarabilirsiniz," dedi kadın.

"Tamam," dedi kızlardan biri neşeyle ve en üstteki kasayı uzanarak aldı. Biraz zorlanarak, dokuz aylık hamile bir kadın gibi masaya doğru sendeleyerek yürüdü. Diğer kız bir sonrakini aldı. Onun da durumu pek farklı değildi.

Kadın bir süre onları izledikten sonra adama dönüp, "Bugün yemek yedin mi?" diye sordu.

"Hayır." Adam başını salladı.

Kadın adamın elini okşadı. "O zaman sana bir şeyler getireyim." Nazik mavi gözler benimkilere doğru döndü, yanlarında zamanın izlerini taşıyan kaz ayakları vardı. "Sen de bir şeyler yemek ister misin canım? Gözlerinde açlık var."

Başımı salladım, sesim biraz kısıp çıkarken, "Bu harika olur.

Teşekkür ederim."

Adamın karşısındaki koltuğu işaret etti. "Lütfen oturun. Yemek henüz hazır değil, biraz beklemeniz gerekecek. Early ile iyi vakit geçireceğinizden emin olabilirsiniz."

Early bana göz kırptı ve oturmam için işaret etti. Ben de öyle yaptım.

"Senin yüzünü daha önce gördüğümü sanmıyorum," dedi Early, ben onun karşısındaki tabureye otururken, nazik kadın bize yiyecek bir şeyler getirmek için ayrılırken. "Seninki gibi bir yüz..." başını salladı, "...kesinlikle hatırlardım." Gözleri büyüdü. "Ah, üzgünüm, kızım. Öyle demek istemedim. Sadece çok güzelsin."

"Teşekkür ederim," dedim, hafifçe omuz silkiyerek. "İltifat duymak her zaman güzeldir."

Buna gülümsedi. "Adın ne, bayan?"

Ona söylemek için ağzımı açtım, ama sonra durakladım. Durakladım çünkü adım artık benim adım gibi gelmiyordu. Aurelius onu bana yaratıldığım gün vermişti, ama göğsümde atan kalp gibi, o da bana ait değildi, ona aitti.

Bu yüzden Early'ye baktım ve "Biliyor musun, artık tam olarak emin değilim," dedim.

Bana anlamlı bir bakış attı. "Evet, anlıyorum. Bazen bize verilen isimleri aşarız. Ailem bana Early demedi, ama buradaki insanlar beni öyle tanıyor. Asla zamanında gelmez, ama her zaman Early." Bana bir kez daha göz kırptı.

Dudaklarımdan yumuşak bir kahkaha döküldü. "Seninle tanışmak bir zevk, Early." Elimi masanın üzerinden uzattım.

O da elimi tuttu ve ben onun yumuşak tutuşundan kurtulmak için tüm gücümü kullanmak zorunda kaldım. Çünkü eli etten değil, soğuk, soğuk kemikten yapılmıştı. Bu beni şaşırttı, ama rahatsız etmedi. Çünkü daha önce de böyle bir el hissetmişim — bu kaleye insanları taşıyan yüzen teknenin kaptanının eli.

Elimi nazikçe sıktı. "Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum, Snow."

"Kar?" diye sordum sıcak bir şekilde, kolumu geri çekerken, kemikli parmaklarının tenimde bıraktığı hissi hissederek.

Kafasının yanlarına yapışmış küçük saç kalıntılarını okşadı. "Bana Livin' Realm'deki karın rengini hatırlatıyor, buraya düşen siyah şeyin aksine." Dudaklarında nostaljik bir gülümseme belirdi.

"Ah, anlıyorum," diye cevap verdim, bir an düşündüm. "Özlüyor musun?" Bana şaşkın bir bakış attı.

"Yaşayan Diyar'ı."

Kafasını salladı. "Yaşayan Diyar'ın kendisini değil, hayır. Ama insanları özleyorum. Aradan yıllar geçmesine rağmen, artık orada olduklarını bile sanmıyorum." Bana yemek ikram eden nazik kadına başını salladı. Kadın

ocak başında durmuş, kesme tahtasındaki sebzeleri kaynayan tencereye boşaltıyordu. "Davina, şuradaki, Yaşayan Diyar'dan tanıdığım tek kişidir. Birlikte büyüdük."

Bu, aynı aksanları açıklıyordu. "Çok nazik görünüyor."

"Evet, öyledir."

"Öyleyse..." Davina'ya gözlerimi çevirdim, "Siz ikiniz birlikte misiniz?"

"Tanrım, hayır. Biz sadece arkadaşız." Bir an durakladı, gözlerindeki ışık "Karım benden önce vefat etti, ama buraya geldiğimde onu bulamadım. O, Ruhlar Diyarında farklı bir katmanda."

Evet, insanların Yaşam Aleminde nasıl davrandıklarına göre farklı katmanlara ayrıldıklarını duymuştum.

"Neden onun katına yerleştirilmeyi talep etmiyorsun? Böylece ikiniz yeniden bir araya gelebilirsiniz."

"Och, denedim. Son otuz yıldır her pazartesi, taht odasının dışında durup kralı veya danışmanlarından birini görmeyi umarak isteğimi iletmeye çalıştım. Ama her seferinde geri çevrildim."

"Ölüm Tanrısı isteğini onaylamıyor mu?"

"Sorun o değil. Hayır, sorun, kendi isteklerini iletmek için bekleyen o kadar çok insan var ki, ben sıraya girmeden kapıları kapatıyorlar." Early'nin sesi kısıldı. "Onunla yeniden bir araya gelmek için ne yapmazdım. O benim hayatımın aşkıydı. Hala da öyle."

"Sana yardım edebilirim," dedim, elinde bir tepsi ile bize doğru gelen genç bir kızı izlerken. Tepside birkaç fincan, cam bir çaydanlık, krema ve şeker vardı.

"İkinizden biri çay ister mi?" diye sordu, sesi tatlı ve neşeli.

"Lütfen," diye cevap verdim.

Early başını salladı. "Çay harika olur. Teşekkürler, genç kız."

Kız tepsiyi masaya koydu, metal taşa çarptı.

Bize fincanları dağıtırken Early bana baktı. "Teklifiniz için gerçekten minnettarım. Nankörlük ya da kabalık etmek istemem, ama ona geri dönmek için elimden gelen her şeyi yaptım ama şansım yaver gitmedi, siz bana nasıl yardım edeceksiniz?"

Kız bardağıma çay dökmeye başladı. Bardağı doldururken Early'ye baktım ve "Sana Ölüm Tanrısı ile özel bir görüşme ayarlayacağım" dedim.

Sözümün tek dezavantajı neydi? O piç kurusuyla konuşmak zorunda kalmamdı.



Chapter 20

Von

Şişeyi boşalttıktan ve Folkoln ayrıldıktan sonra, ayak bileğimi çeken sinir bozucu zincire boyun eğdim — lanet olası bağ ve inatçı kadın benim sonum olacaktı. Onu kalenin beş mutfağından birinde buldum, ama içeri girmeden hemen önce, adımımı durdurdum —

Aurelia gülüyordu.

Dolgun ve nefes nefeseydi. Bulaşıcıydı. Gülümsemeden edemedim.

Kendi gözlerimle görmek istedim... Eşim gülerken nasıl görüldüğünü görmek istedim. Gölgelerimin arkasına saklandım ve mutfağa girdim. Sürekli yanan ocak, buhar çıkan tencereler ve pişirilen yemekler nedeniyle sıcaklıkta ani bir değişiklik hissettim.

Aurelia, birçok masadan birinde oturuyordu, önünde boş bir tabak ve kase duruyordu. Uzun, zarif parmaklarını birbirine vurdu. Mavi-soluk tenli, yaşlı görünümlü bir adam onun karşısında oturuyordu. Kollarını havada sallayarak, büyük bir hikaye anlatıyordu. Ama ne hakkında olduğu benim için kaybolmuştu, çünkü tek duyabildiğim onun güzel, çökmüş kahkahasıydı.

Adam hikayesini bitirdiğinde ve Aurelia parmağının arkasıyla alt kirpik çizgisinde biriken gözyaşlarını silmeye başladığında, ben de ortaya çıkıp

yaşı adama başka bir hikaye anlatmasını emretmek istedim, sırf onun kahkahasını tekrar duyabilmek için.

Onun benim için *böyle* gülüşünü duymak nasıl bir şey olurdu acaba diye merak ettim.

Duvara yaslanarak onu izledim. Tıpkı daha önce sayısız kez yaptığı gibi, yatak odasının penceresinin önünde durup, bahçesini seyrederken saçlarını taramasını izlediğim gibi. Yaptığı her şeyle, yarattığı her şeyle çok gurur duyuyordu. Peki, o pislik Aurelius, onun bu kadar gurur duyduğu şeyi ne yaptı?

Gidip onun tüm ağaçlarını kesmişti.

Onu bu kadar derinden incittiği için boğazını parçalamak istesem de, onun eylemleri onu benim açık, bekleyen kollarıma iten katalizör oldu. Şimdi o, onun değil, *benim* kalemdeydi - ait olduğu yerde.

Vücudu kötü yanık izleriyle kaplı bir kadın masaya doğru yürüdü, yara izleri bana onun sonunun büyük olasılıkla ateş olduğunu söylüyordu. Boş tabakları ve kaseleri toplamaya başladı ve ağır aksanlı sesiyle, "İkinize birer kase daha güveç getireyim mi? Belki birer bisküvi daha?" diye sordu.

Aurelia'nın karşısında oturan adam başını salladı. "Teşekkürler Davina, ama bir yudum daha içemem. Her seferinde kendini aşıyorsun."

Onun mavi, soluk tenine

baktım — Denizci Vebası.

Yaklaşık bir asır önce gemilerde yaygınlaşan bu hastalık, kontamine içme suyu yoluyla hızla yayıldı. Hastalık, ölümlülerin bağırsaklarını kontrol edememelerine neden oluyordu. Vücutları dehidrasyonla boğuşurken kanları kalınlaşıyor, bu da enfekte olanların oksijensiz kalmasına ve ciltlerinin hastalıklı bir maviye dönmesine neden oluyordu. Akşamüstü ölmeleri de nadir bir durum değildi. Veba gemilerde yaygınlaşsa da, kısa sürede iç kesimlere de yayıldı ve daha da fazla can aldı.

Da'Nu, bu dönemde oldukça etkileyici bir yükseliş göstermişti, ancak Ölüm Vebası sırasında durum o kadar da kötü değildi. Bu veba, bana binlerce ruh kazandırmıştı, ölümlülerin tarihindeki en kötü veba. Hastalığa benim adımları verdiklerini öğrendiğimde biraz kırılmışım. Ölümlülerin canını almak isteseydim, aptalca bir vebanın yapabileceğinden çok daha fazla can alabilirdim.

Denizci Vebası sona erdiğinde, ölümlüler suçlayacak birini aradılar ve suçu denizcilere attılar. Hastalık Tanrıçası buna gözlerini devirdi ve tedbir olarak yeni bir virüs salmaya karar verdi.

Kadın, Davina, Aurelia'ya dönerek sordu: "Peki ya sen, canım? Başka bir şey ister misin?"

Aurelia, kadının teklifini düşünürken gözleri boş kaseye kaydı.

Davina neşeyle, içten bir kahkaha attı. "Kör bir adam bile gözlerinde hala açlık olduğunu görebilir. Tanrım, kızım, en son ne zaman yemek yedin? Boş ver, sana başka bir kase ve bisküvi getireyim."

Dudaklarım inceldi...

Ben kesinlikle kör değildim, ama yine de eşimin... aç olduğunu fark etmemiştim. Ego'm bu durumdan biraz incinmişti. Garip bir duyguydu. Pek hoşuma gitmeyen bir duygu.

Aurelia bir anomaliydi. Birkaç saat önce ona kanımı vermiştim, ama yine de açtı... görünüşe göre yemek için. Bir kez daha, vücudu ölümsüzden çok ölümlü olduğunu kanıtlıyordu. Ne kadar ilginç bir eş.

Belki de bu yüzden daha önce çabuk sinirlenmişti.

Şimdi kesinlikle daha iyi bir ruh hali içinde görünüyordu.

Aurelia Davina'ya teşekkür etti. Kadın ona sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi, tepsisinde kalan tabakları topladı ve sonra lavabolardan birine doğru aceleyle yürüdü. Aurelia ve Early'nin yeniden sohbet etmeye başlaması çok uzun sürmedi. Ara sıra, Early'nin söylediği bir şey Aurelia'nın dudaklarını kıvrımlara boğuyor ve ona gülümsemeyle karşılık veriyordu.

Yaşlı adama hem minnettardım hem de kıskançtım. Onun hikayeleri Aurelia'yı güldürdüğü için minnettardım, onun nefes kesici gülümsemelerini kazanan kişi ben olmadığım için kıskançtım. Aurelia'yı yüzyıllardır tanıyor olmama rağmen, onun hakkında keşfetmem gereken çok şey vardı. Bu, kendimi kolayca adayabileceğim bir şeydi, çünkü o benim ruhumun diğer yarısıydı. Binlerce yıldır beklediğim kadın.

Davina'nın geri dönmesi çok uzun sürmedi. Tepsisinden buharlı bir güveç kasesi ve hafifçe kızartılmış bir bisküvi tabağı çıkardı ve Aurelia'nın önüne koydu.

"Teşekkür ederim," dedi gülümseyerek.

"Tabii ki," diye cevapladı Davina ve görevine geri döndü.

Sonra, gelecekteki kraliçemin dengeli ve mükemmel tavırlarının, yemek uğruna bir kenara atıldığını izledim. Yemeği yuttu, hem de resmen yuttu. Yemeğini bitirdiğinden emin olduğumda, başparmağını kullanarak ekmek kırıntılarını temizledi, parmağını ağzına soktu ve emerek temizledi.

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı — onun zayıf noktasını bulmuştum.

Yemek.



Aurelia vedalaştıktan sonra mutfaktan çıkıp koridora adım attı. Gölgede saklanarak, onun arkasında durdum, vücudu benimkinden bir nefes uzaklıktaydı. Parmaklarım yanımda kaşınıyordu, ona uzanıp, parmak eklemlerimi koluna sürükleyip, benim izimde tepki veren cildinin diken diken olduğunu görmek için can atıyordum.

Soluna, beni yatak odama götürecek merdiven boşluğuna, sonra da sağına, onu daha uzağa götürecek yola baktı. Başını çevirip merdivenlere geri baktı ve nefesim kesildi — inatçı küçük dişim bana geri dönmeyi mi düşünüyordu?

Sanki bu soru yüksek sesle söylenmiş gibi, başını salladı ve diğer yöne doğru gitti.

Çenemdeki kaslar gerildi, azı dişlerimi birbirine sürttüm. İnatçı *gerçekten*.

Onu takip ettim.

Omzunun üzerinden başını çevirdi. "Orada olduğunu biliyorum." Sesi kışın acımasızlığıyla yarışabilirdi — acı, acı bir soğuktu. İnsanın sinirlerini yıpratıcı ve cildini ölümcül morumsu bir siyaha çeviren türden.

Gölgelerim, içinden geçerken kayboldu. "Nasıl anladın?"

"Bağ gevşedi. Eskisi gibi çekmiyor," diye cevapladı, uzun bacaklarıyla hızlı adımlarını sürdürerek. "Bu yüzden senin piç kurusu kendinin yakınlarda olması gerektiğini düşündüm."

"Zeki tanrıça," diye düşündüm.

"Senin tarafından kandırılmayı engelleyecek kadar zeki değilim," diye homurdandı, ekşiliği dilimde hissedebileceğim bir duyguydu.

Evet, bunu da duymuştum, eşler olarak birbirimizin duygularını, özellikle de yoğun olduklarında hissedebildiğimizi. Ve şu anda, onun duyguları boğazıma tıkalıyordu. Buna alışmak biraz zaman alacaktı.

"Seni kandırmadım," dedim. "Bana ait olanı talep ettim."

Ayakları aniden durdu ve öfkesi, ölü çalılar yiyip bitiren bir alev duvarı gibi üzerime çöktü. Bu, o dönüp bana doğru fırtına gibi saldırmadan önce aldığım tek uyarıydı. Saçları yerçekimine meydan okuyarak etrafında dönüyordu.

"Ben sahiplenilecek bir nesne değilim!" diye bağırdı. Sesi, kale duvarlarına çarpan bir kırbaç gibiydi. Bana vurmamış olmasına rağmen, vurmuş gibi hissettim. Onun bu öfkesi içgüdüsel, ham ve derinden kesiciydi.

Onun bir nesne olmadığını *biliyordum* ve onu öyle görmüyordu.

Demek istediğim bu değildi. O bana aitti, tıpkı benim ona ait olduğum gibi. Biz aynı yıldızın iki yarısıydık, yüzyıllar sonra nihayet birbirimize geri dönmüştük. Biz kaçınılmazdık. Yine de bu fikir, ona bir nesneymiş gibi hissettiriyordu. Rafta sergilenip hayranlıkla bakılacak bir şey.

Çünkü o pislik ona bunu yapmıştı.

Onunla Aurelius arasında neler olduğunu tam olarak bilmiyordum, ama ona nasıl davrandığını yeterince biliyordum. Ona giydirdiği katı kıyafetleri ve ona gösterdiği sınırlı sevgiyi biliyordum. Onu olmadığı biri gibi davranmaya zorladığını biliyordum. O, sadece bunu bilmişti ve şimdi birine ait olma anlayışı bu yüzden ciddi şekilde zarar görmüştü.

Bakışlarım yumuşadı. "*O sana böyle mi hissettirdi?*" diye sordum, ama cevabı zaten biliyordum.

Ağzı açıldı, sonra kapandı. Başını salladı. "Seninle bu konuyu konuşmayacağım."

Arkasını dönüp uzaklaşmak istediğinde, kolunu tutup onu bana doğru çektim. "Ah, ah, ah, aşkım." enesini tutup yüzünü bana doğru çevirdim. "İstediğin kadar kaçabilirsin, ama eninde sonunda seni yakalayacaklar."

Çenesini parmaklarımdan kurtardı. "Sen, herkesten çok, bana tavsiye veremezsin."

"Ben değilim, o zaman *kim?*" diye meydan okudum, inatçı küçük yaratığa bakarak. "ünkü son baktığımda, üç alemde seni umursayan tek kişi bendim."

"Siktir git!" diye bağırdı ve elleri yüzüme doğru uzandı. Ona ulaşamadan, bileklerini yakaladım ve sırtını duvara dayayacak şekilde onu savurdum. Yumuşak *bir sesle yere* düştü, güzel pembe dudakları, iğerlerinden hava çıkarken açıldı. Kollarını başının yanına bastırarak onu orada sabit tuttum. Vücudunun ısısı benimkiyle karışırken, ikimizin arasında öfke ve...

Dilimde tatlı ve gevrek bir şeyin tadını alabiliyordum. Tadı tıpkı bir elma gibiydi, tıpkı o gibi.

Onun şehvetinin tadı buydu.

Sözleri zihnimde yankılandı, *Siktir git*.

Kendimi tutamadım.

"Ucuz mu görünüyorum?" diye sordum, onun arzusu dudaklarımı onun dudaklarının hemen üzerine çekti. "En azından önce bana akşam yemeği ısmarla."
Bana bıçak gibi bakışlar attı.
Sonra dudakları benimkine çarptı.



Chapter 21

Aurelia

Vücudu benimkine bastırırken dudaklarım onun dudaklarına çarptı, beni cam gibi duvara sıkıca yapıştırarak dudaklarımı yaladı. Dilini içeri soktu, sanki her santimini ele geçirmek istercesine ağzımın içinde dolaştırdı.

Şehvetimin içinden bir öfke dalgası geçerken, güçlü, kaslı organı ısırdım. Dilimde tatlı, metalik bir tat yayıldı ve bu tadı, onun tadını hissedince gözlerim geriye devrildi. Von'un kanı güçlüydü. *İnanılmazdı*. Yasaklanmış, mükemmelliğe ulaşmış kaliteli bir şarap gibiydi. Ağzımda salya birikti, daha fazlasına *ihtiyacım vardı*.

Von bileklerimi bıraktı ve hevesli parmaklarım gövdesinde dolaşarak kaslarının sertliğini izledi, güçlü, titreyen damarlarını haritalandırdı.

Dilini ağzımdan çekti, gölgeleri etrafımızda kıvrıldı ve bizi karanlık, loş odasına geri götürdü. Yüzümü ona doğru eğdiğinde buz gibi metal çenemi ısırdı. "Ağzında benim tadı hoşuna gitti mi?"

Gözlerimi yarı kapalı tutarak, uyarılmam ve onun tadı ile sarhoş olmuş bir şekilde başımı salladım.

Eli çenemden aşağı indi, işaret parmağı aşağı doğru, göğüslerimin arasından, gövdemden aşağı, cinsel organımda durdu. Orada kumaşla oynadı, aşağı bakarken siyah kirpikleri indi. "Peki ya ben buraya derinlemesine girdiğimde?"

"Evet," diye boğuk bir sesle söyledim, sesim aniden kurumuştı. Kalçalarımı salladım, bana dokunması için yalvardım. Eylemlerim ve duygularım her yerdeydi ve bunun bağdan kaynaklandığını biliyordum, ama şu anda umurumda değildi. Mantık ve öfke canı cehenneme.

"O zaman iyi bir kız ol ve sorunlarından kaçmayı bırak," dedi, kumaşı bırakıp benden uzaklaşarak.

Ağzım açık kaldı. Tamamen açık kaldı.

İnanamayan gözlerimle, bana sırtını dönüp bar alanına doğru yürümeye başladığını izledim.

"Benimle seks yapmayacaksan, neden beni buraya getirdin?" diye öfkeyle bağırdım, ayak parmaklarımla botlarının arkasını ısırarak, o barın arkasına geçtiğinde durdum.

"Çünkü çözen gereken sorunların var," dedi, parmakları duvara sabitlenmiş cam rafta sıralanmış çeşitli boyutlardaki şişelerin ve sürahilerin üstünü okşarken, "ve koridor bunu yapmak için uygun bir yer gibi görünmüyordu."

Biz mi? Bana güveneceğini düşünüyorsa, hayal görüyordu.

Büyük bir şişe içki seçti ve oturma alanına doğru yürümeye başladı, kendini beğenmiş kibirinin simgesi olan dalgalar halinde yayılıyordu.

Bir saniyede karar verip, yanımdan geçmeden önce şişeyi elinden aldım.

Onun kıkırdarak verdiği cevap beni daha da sinirlendirdi — Tanrım, o dayanılmazdı. Eğer birinin içkiye ihtiyacı varsa, o da bendim. Mantarı açtım, soğuk bardağı dudaklarıma götürdüm ve şişeyi geriye doğru eğdim.

Ateş. Acımasız, korkunç bir ateş ağzımı yaktı, damak tadımı çığlık attırdı.

Sarı bir sis püskürterek sıvıyı dışarı attım, öksürerek ve boğulurcasına. "Yüce Tanrım, bu da *ne* böyle?" diye nefes nefese, ağzımı silerek sordum.

O alçak bir kahkaha attı. "Yedinci Kademe Viski. Biraz yakıcı, değil mi?"

"*Biraz mı?*" diye bağırdım. Bir kaşını kaldırdı. "Neden bu isim verilmiş?"

"Çünkü Yedinci Kademe tamamen alevden yapılır." Elimde tuttuğum şişeyi kaptı, yere baktı ve bileğini çevirerek benim yaptığım pisliği temizledi. Oturma alanına doğru yavaşça yürüdü ve kanepeye oturdu.

yeşil gözleri benimkilerle buluştu. "Bana bir şey söyle. Vücudun kendini iyileştirme yeteneğinden yoksun, dişlerinin ilk kez uzaması yüzlerce yıl sürdü, ölümlüler gibi açgözlü bir iştahın var ve *her* gece uykuya ihtiyacın var. Tanrısallığının başka neyi eksik?"

Bu, beni ve içimdeki tanrıçayı ona öfkeyle bakmaya itti.

Ağzının sol köşesi yukarı doğru kıvrılırken, kaslı, dövmele kolunu kanepenin arkasına attı, serbest elinde hala şişe vardı. Yine o dizginlenemeyen kibir vardı.

Onun büyük kedi, küçük fare oyunlarına katılmak istemediğim için cevap vermemeye karar verdim. "Peki, buna kanmayacaksan, neye kanacaksın? Ne aptalım,

sanırım bunun cevabını zaten biliyorum." Dudaklarını ayırdı ve dilini dişlerinin arkasına sürterek vurgu yaptı - bu bakış son derece baştan çıkarıcıydı. Neyi kastettiğini biliyordum - koridorda paylaştığımız öpücüğü, dilini ağzıma soktuğunda onu ısırdığım öpücüğü.

Beni *alay* ediyordu.

Tanrım, onu boğmak istedim...

Ve kucağına tırmanıp, Clydesdale aygırı gibi bu iri çocuğu sürmek istedim.

Bacaklarımın arasında bir ağrı oluştu, kadınlarda mavi toplara eşdeğer bir his başlıyordu. Lanet olsun ona ve o lanet bağına. *Bağ...*

Onu da beni etkilediği gibi etkilemişti.

Güçlü bir düşünce aklıma geldi, bir şişe boya gibi dökülerek düşüncelerimi lekeledi. Belki de onun oyununu oynamalıydım.

Ona doğru yürüdüm, gözleri her hareketimi izliyordu. Elbisemi kaldırdım ve üstüne çıktım, stratejik olarak onun belirgin, kaya gibi sert şişkinliğine oturdum. Alt dudağımı ısırdım, sonra yavaşça bıraktım. "Ne aptalım... İç çamaşırı giymemişim."

Altımda onun uzunluğunun seğirdiğini hissettiğimde, doğru yolda olduğumu anladım — seks yapmak için mi? Gerçekten mi? Buradaki amaç bu muydu?

Bağ beni ikna etti, evet, evet öyleydi.

Birini nefret ederken aynı zamanda onu isteyebilirdin ve şu anda oturduğu haliyle, sadece ona ait olan o baştan çıkarıcı *"gördüğüm her şey benimdir"* bakışıyla, kafasını tutup yüzünü aşağı doğru itmek ve o pisliği bacaklarımın arasında boğmak istedim.

Siyah gömleği ikinci bir deri gibi üzerine oturuyordu, kolları sıyrılmış, ön kollarındaki mürekkepli izleri ortaya çıkarmıştı. Ön kolları çelik gibi kaslar ve demir gibi kemiklerden oluşuyordu ve kalın, erkeksi damarlarla kaplıydı. Bu,

kıyafetlerinin altında yatan şeyin, dokunduğu her şeyi yönetmek için yaratılmış güçlü bir savaşçının vücudunun bir ipucuydu.

Ve şu anda, parmakları üzerimdeydi.

İç uyluklarımın üzerine düzensiz, hafif şekiller çiziyor, yüzüklerinin her elektrik verici dokunuşuyla merkezimin atmasını sağlıyordu. Dokunuşu cildime buz gibi geliyordu, beni arzuyla titretmişti.

"O sana hiç böyle dokundu mu?" diye sordu, sesi boğuktu. Derindi. Samimi.

Ona şüpheyile baktım — Aurelius hakkında konuşmamı mı istiyordu, yoksa bu dominant erkeklerin yaptığı pis konuşma şeylerinden biri miydi? Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı...

"Başlangıçta dokundu." Kollarımı onun geniş omuzlarına doladım, dengemi sağlamak için onu kullandım.

"Sonra?"

"Bıraktı."

Parmakları uyluğumun uzunluğu boyunca yukarı doğru kaydı, kalçalarımın etrafında toplanmış elbisenin altına girdi - artık *çok yakındı*.

"Sence neden bıraktı?" diye sordu. Cevap vermediğimde, Von elini durdurdu.

Çılgın, çaresiz bir hayvan gibi dişlerimi göstererek hırıldadım.

Kendi sesimi duyar duymaz, sesimi kestim. Sıkıştırılmış dudaklarımı emdim, dişlerimle sıkıca kapattım. *Ben kimdim?*

Gözlerinde eğlence parladı. "Soruma cevap verdiğinde devam edeceğim." Eh, bu soruyu cevaplamıştı. Dokunarak geçmişimi benden öğrenmeye çalışıyordu.

Benim konuşmak istemediğim bir şeydi. *Özellikle de onunla*.

Hırslayarak, kendimi ondan kurtardım ve ayağa kalktım.

"Yine kaçıyor musun, Kitten?" diye karanlık bir sesle mırıldandı.

Gözlerimi devirdim, ondan uzaklaştım ve bara doğru yürüdüm. Çeşitli şişeleri karıştırdım, mantarları açtım ve içindekileri kokladım — bazıları o kadar güçlü kokuyordu ki, yemin ederim burun kıllarım kıvrılıp öldü. Sonunda iç organlarımda nekroz yapmayacak kadar kokmayan bir tane bulduğumda, onu yanımda götürdüm ve kanatlı koltuğa oturdum. Bacaklarımı çaprazladım ve Von'a sert bir bakış attım.

O sırttı. "Kendini evindeymiş gibi hissediyorsun, değil mi?"

"Hiç de değil," diye homurdandım. "Sadece kötü bir durumdan en iyi şekilde yararlanmaya çalışıyorum." Şişenin ağzını dudaklarıma götürdüm ve meyveli içeriğini tattım

—onun içtiği erimiş asitten çok daha iyiydi. Şişeyi yere koyduğumda içindeki şarap sallandı ve hafif bir *tıkırtı* sesi çıktı.

"Hadi ama, o kadar da kötü mü?" diye sordu Von, siyah kaşlarından birini kaldırarak.

—Üzerinde kesik olan.

"Korkunç," diye cevap verdim.

"Yine de burada, benimle birlikte oturup, benim içkimi içiyorsun. Bütün bunları bu kadar iğrenç buluyorsan, neden henüz gitmeye çalışmadın?"

"Sen kendin söyledin, bağ beni hafifçe yürümekten alıkoyuyor." Daha fazla ısrar etmemesi umuduyla ona hızlı bir cevap verdim.

Tabii ki, ısrarcı erkek henüz bitirmemişti. "Yürümek için ayakların, uçmak için kanatların var, değil mi? Bunlar iki makul seçenek gibi görünüyor."

Gözlerimi ondan ayırıp, balkona açılan ikiz cam kapılara baktım. Onların ötesinde, ametist rengi bir gökyüzü kilometrelerce uzanıyordu.

Kalbim bir an durdu.

"O ne demek?" diye sordu, bakışları o kadar deliciydi ki, sanki göğsüme bir hançer saplayıp beni kesip içimi inceliyormuş gibi hissettim. *Kimse* kimseye öyle bakmamalı.

"Hiçbir şey," dedim.

"Kesinlikle bir şey vardı."

Gözlerimi ona dikerek baktım.

Bana, "*Bekliyorum*" der gibi bir bakış attı.

Onun sorusunu görmezden gelmeye karar verdim ve "Senden bir ricam var" dedim. "Söyle bakalım, küçüğüm."

"Bugün mutfakta bir adamla tanıştım. Yıllardır karısından ayrı yaşıyor ve senin taht toplantılarına katılarak karısının bulunduğu kata taşınmak için ricada bulunmaya çalışıyor ama hiç başarılı olamadı. Ona yardım eder misin?"

Von bir an düşündü ve sonra "Yardım ederim" dedi. Bu kadar kolay kabul etmesine şaşırdım.

"Bir şartla." Ah, işte buradaydı.

"Ne şartı?" diye sordum, işlerin bu yönde gelişmesinden şimdiden hoşnutsuzdum.

"O küçük hüznün parıltısının ne anlama geldiğini söyle bana." Yine o içini kesip inceleme bakışı vardı.

"Peki," diye iç geçirdim. "Bana neden ayrılmaya çalışmadığımı sordun. Bağımızın birbirimize yakın olmamızı gerektirdiği açık, yani kaçarsam sen bunu hissedersin. Beni buraya geri getireceğini açıkça belirttiğine göre, kaçmak hem benim hem de senin zamanını boşa harcamak gibi görünüyor. Bu da burada sıkışıp kaldığım anlamına geliyor, bu da beni üzüyor."

"Bu bir cevap olsa da, aradığım cevap değil ve bunu sen de biliyorsun," dedi Von. "Ayrıca, sen berbat bir yalancısın. Şimdi itiraf et. Yoksa oraya gelip

oraya gelip dilimle senden cevabı alacağım." Kötü bir sırıtış attı.

"İnanılmazsın," diye homurdandım, sözlerinin kemiklerimi jöleye çevirmediğini iddia ederek.

"Kaçınıyorsun," dedi. Gerçekten de öyle yapıyordum.

"Küçük Tanrıça."

Yüce Yaradan, o çok ısrarcıydı.

"Tam bir kanat setim yok, tamam mı?" diye patladım. Gururlu omuzlarım çöktü, sanki bütünmüş gibi davranma tavrı bunca zamandır onları ayakta tutuyormuş gibi.

Bir an sessiz kaldı. Düşünüyordu. Sonra şöyle dedi: "Bu yüzden seni savaş alanından aldığımda uçup gitmedin... uçamadın."

"Bak, senin acıma ihtiyacım yok," dedim, ayağa kalkarak şişeyi de yanıma aldım.

"Sana böyle bir kötülük yapmam," dedi derin, karanlık ses tonuyla, gözlerini kararlı bir şekilde uzak duvara dikerek.

"İyi." Bu konuyu kapatmak istiyordum. "Peki, sana anlattığıma göre, Early'ye yardım edecek misin?"

"Yardım edeceğim. Ama benim için bir şey daha yapman gerekiyor." Kaşlarım çatıldı. "*Tek bir şart* demiştin."

"Yalan söyledim." Elini kaldırdı, üzerinde "k" harfi olan dövme parmağını çevirerek bana dönmeme işaret etti. "Göster bana."

Ona baktım. Daha önce *kimseye* kanatlarımı göstermemiştim.

Hayatımın büyük bir bölümünde, kanatlarım olmadığını sanıyordum. Bunu beni eksik kılan bir şey daha olarak gördüm ve listeye ekledim. Ama bir gün, bahçemde, merdivenin en üst basamağında durup bir elmaya uzanırken, merdiven devrildi ve düştüm. Düşüş çok yüksek değildi, ama sırtımı havaya sürtmeye yetecek kadar yüksekti ve içgüdüsel olarak kanatlarımı açtım. Kanatlarım düşüşümü biraz yumuşattı, ama arkama uzanıp bir tarafta ipeksi yumuşak tüyleri, diğer tarafta ise sadece kemikleri hissettiğim o duyguyu asla unutmayacağım. Hafif ve sağlam, ama tüysüz. İşe yaramaz.

Eksik.

Von orada oturmuş bekliyordu.

"Tamam," diye iç geçirdim. "Ama başka şart yok. Anlaştığımız şeyi yapacaksın, Early'ye yardım edeceksin."

"Anlaştık," dedi.

O kelimeyi duyunca ona gözlerimi kısarak baktım. Buraya gelmemin tek nedeni buydu.

Kendinden ve tanrısal düzeydeki kitlesel yalanlarından memnun bir şekilde sırttı. Sonra parmağını bir kez daha çevirdi.

İstemedi arkamı döndüm. Derin, derin bir nefes alıp kanatlarımı ortaya çıkardım, onları tamamen açtım ve kanatlarımın her yerinde garip, tanıdık olmayan bir karıncalanma hissettim, sanki ayağım uyuşmuş gibi. Yıllardır kanatlarımı açmamıştım. Beyaz, görkemli tüylerle dolu, pürüzsüz, düzgün ve mükemmel olan bir kanadı açtım. Sonra diğer, çürümüş, üzücü ve işe yaramaz olanı.

Onlarca yıl boyunca, eksik kanatlarım için çok fazla gözyaşı döktüm, ama zaman duygularımı köreltti ve şimdi, onlara karşı çoğunlukla hissizdim. O büyük üzüntünün geri döndüğünü hissettiğim tek an, gökyüzüne baktığımda ve uçmanın nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyeceğimi hatırladığım zamandı. Kanatlarımın altında rüzgarı asla hissedemeyecektim, beni masmavi denizin üzerinde daha yükseğe çıkaran rüzgarı.

Von'un karanlık gölgesinin üzerime düştüğünü hissettim, sonra parmakları kemiklerden yapılmış kanadın üzerinde durdu. Dokunacak kadar yakın değildi, ama aramızda akan statik elektriği hissedebilecek kadar yakındı — sürekli, samimi bir güç ve sıcaklık titreşimi. Bu, derimin altına bir titreme girmesine, kemiklerimde bir ürperti hissetmememe neden oldu.

"Oldukça çirkin olduğunun farkındayım," dedim, uyuşmuşluğumun içinde boğulurken halının rastgele bir noktasını izleyerek.

"Aksine, ben bunu oldukça seksi buluyorum," diye düşündü, elini sanki her ayrıntıyı ezberliyormuş gibi yavaşça gezdirerek.

"Ölüm Tanrısı diyor," dedim düz bir sesle.

Von güldü, ama samimi görünmüyordu. Sanki benim savunmasız olduğum bir anda bana merhamet göstermiş gibi.

Biraz zaman geçti ve sonra şöyle dedi: "Sen ve ben yin ve yang gibiyiz - tam zıtlar, birbirimizi dengelemek, yaşam ve ölüm döngülerini tamamlamak için yaratılmışız. Ama yin'in içinde biraz yang olduğu gibi, yang'ın içinde de biraz yin vardır. Kanadının böyle olmasının sebebi, benimle olan bağlantının olduğunu düşünüyorum. Bu, sana aşılınmış olan benim küçük bir parçam."

Bütün bunları nasıl yorumlayacağımı tam olarak bilmiyordum. En azından bir teoriydi. Daha derinlemesine inceleyebileceğim bir teori, ama o anda daha hafif bir sohbet arzuluyordum. Bu yüzden alaycı bir gülümsemeyle sordum: "Öyleyse, benim hangi parçamı taşıyorsun? Belki de o kuzgun siyah saçlarında bir kaç beyaz saç teli?"

O alçak bir kahkaha attı, sonra şöyle dedi: "Beyaz saç yok, ama bu bana bir fikir verdi..."

Tüylü kanadımda, saçım çekiliyormuş gibi hızlı ve keskin bir acı hissettim.
Kanatlarım geri çekildi ve ona dönüp tısladım

"Bu ne içindi?"

"Hatıra," dedi, küçük, beyaz bir tüyü incelerken — benim tüyümü — başparmağı ve işaret parmağıyla tüyün sapını sıkıştırarak. Bir kravat çıkardı, uzun, siyah saçlarından bir tutam aldı ve tüyü ucuna sabitledi. Siyah giysileri ve mürekkep lekeleriyle kaplı tuvalinde, tüy göze batıyordu.

"*Katiller* hatıra toplar," dedim. O sırttı.

"Şimdi anlıyorsun."



Chapter 22

Aurelia

O gece geç saatlerde, büyük ve büyüleyici bir yemek salonunda uzun masanın en ucunda oturdum. Odanın dörtte üçü, dışarıdaki gece gökyüzünü ve parıldaayan yıldızları gören uzun, ürkütücü pencerelerle çevriliydi. Gotik oda, yere yerleştirilmiş şamdanlar ve afişler dışında çok az mobilyayla döşenmişti. Çeşitli boyutlarda sütün mumlar masanın uzunluğu boyunca yerleştirilmişti ve fitilleri mor bir alev yayıyordu.

Von diğer ucunda oturuyordu, yüzüklerle süslenmiş parmaklarında gümüş bir kadeh tutuyordu ve gözleri bana dikilmişti. *Her zaman* bana dikilmişti.

Avuç ime bir fıstık kırdım. İki fıstık düştü ve onları ağzıma attım. Kabuğunu nmdeki küçük kaseye attım, kase fıstık artıkları ve fıstıkların inde yetiştiği garip kahverengi kağıt gibi bir şeyle doluydu — bu şey, yanlış yutarsan boğazının arkasına takılırdı.

Neden yediğimi tam olarak bilmiyordum. A değildim.

Kısa bir süre önce olduğa etkileyici büyüklükte bir akşam yemeği getirilmişti — lezzetli etler, buharda pişirilmiş sebzeler ve otlu tereyağı ile kaplanmış fırınlanmış ekmeklerle dolu gümüş tepsiler. Ağız sulandıran bir sofraydı. Mutlulukla bir tabak doldurdum

bir tabak doldurup yemeye başladım. Von, tüm bu süre boyunca, her şeyden çok benim yemek yememi izlemekle ilgileniyor gibiydi. Bu yüzden, sırf onu kızdırmak için, yemek yerken *mmm* sesleri çıkararak ve parmaklarımı yalayarak iyi bir gösteri yaptım.

Neden böyle yaptım?

Daha önce, Aurelius hakkında ona açılmadığım için beni cinsel olarak tatminsiz bırakmıştı, bu yüzden ona aynı şekilde karşılık vermek uygun geldi. Aslında, onunla oynamayı seviyordum. Parmaklarımı dilimle yalamamın, Üç Diyar'ın en güçlü tanrısını şehvetle çıldırtmaya yeteceğini bilmek bana bir tür tatmin veriyordu.

Kedi fare oyunlarımız bir yana, içimden bir ses, öngörülebilir gelecekte bu alemde sıkışıp kalacağımı kabul etmeye başlamıştı, bu yüzden kendimi rahat ettirsem iyi olur diye düşündüm... "Burada kalacaksam, kendi odamın olması hoşuma gider," dedim

fıstık kasesini benden uzağa iterek.

"Hayır," diye cevapladı, isteğimi hiç düşünmeden.

"Hayır mı?" diye inanamadan tekrarladım. "Büyük bir şey istemiyorum ki.

Kale *senin, değil mi?*

"Evet, ama cevap yine hayır." Sandalyesine yaslandı, mum ışığı onu yüzlerce farklı tonlarda şeytani bir şekilde aydınlatıyordu. Hayata geçirilmiş, unutulmaz güzellikte bir kabus. Kollarını sıvamış, bronzlaşmış tenine kazınmış siyah mürekkebi ortaya çıkarmıştı. Ağır, yontulmuş kaslar, güçlü ön kollarını şekillendiriyordu — bir adamın kafasını karpuz gibi ezebilecek *ya da* bacaklarını açık tutabilecek ön kollar, dilinin bacaklarının arasında karanlık hikayelerini yazarken.

Odaklan, diye kendime hatırlattım.

Bu rahatsız edici düşünceyi, bağla birlikte bir kenara ittim ve "Neden bu konuda bu kadar inatçısın?" dedim.

"Aslında her şey çok basit." Kadehi masaya koydu, delici yeşil gözleri benimkilere kaydı. "Sana kendi odanı verebilirim, ama bu hem benim hem de senin zamanını boşa harcamak olur, çünkü her gece seni yatağıma alacağım."

Bu açıklaması nefesimi kesti. *Lanet olsun ona.*

Dudaklarımı ıslattım. "Ama kraliyet ailesinin kendi yatak odalarına sahip olması gelenekseldir." En azından, Aurelius'un kendi özel odaları olduğunu öğrendiğimde bana böyle söylemişti.

"Bu, eşlerini aldatmayı bir spor haline getiren zavallı erkekler tarafından uydurulmuş saçma bir gelenek." Bir nefes sonra, karanlık tanrının sandalyemin arkasında durduğunu hissettim, gölgeleri ondan koparak cildimi yalıyordu.

Çenemi kaldırdı, yüzümü ona doğru çevirdi. "Hayatım boyunca bekar kaldım, ama şimdi sen buradasın ve odamı senden başka kimseyle paylaşmak istemiyorum, Küçük Tanrıça."

İsteğimi reddettiği için ona kızgın olmam gerekirdi, ama ben sadece... duygulanmış hissediyordum.

Von sadece beni istiyordu. Sadece beni istiyordu...

Ta ki yapmayana kadar, dedi sahte bir ses.

Kafamda bu sözleri tekrar ederken, hissettiğim hafiflik ağırlaşmaya başladı. Ta ki.

O.

Yapana.

Kadar.

"Senin için bir şey yapacağım, uzun zaman önce yapmam gereken bir şey," dedi Von, beni düşüncelerimden kopararak. Ateşin ışığında gümüş yüzükler parıldarken, mürekkepli kocaman bir el önüme uzandı.

Bir anlığına ona baktım, sonra tereddütle elini tuttum.

Beni sandalyemden kaldırdı ve bana doğru döndürdü. Vücudumu onun için ne kadar kolay hareket ettirdi. Eli karnımın üzerinde genişledi, tüm genişliği kapladı — bizi ayıran tek şey ipek elbisemdi. Gözleri, eski bir gölgelik gibi yemyeşil renklerle doluydu ve bana bakarak, "Lanetimi geri alıyorum. Senden ölüm dokunuşumu geri alıyorum," dedi.

Kışın, onun yerini alan bahara boyun eğmesi gibi, içimdeki donma geri çekilmeye başladı.

Ve bununla birlikte, içimde solmuş olan şeyin çiçek açmaya başladığını hissedebiliyordum.

Gözlerim yaşlarla doldu.

Avuç içimi kaldırdım ve içimdeki kuyudan bir şey çıkardım. Avucumun içinde, tek bir yapraklı minik bir filiz belirdi.

Yavaşça güldüm, gözyaşlarımı silerek onun büyümesini izledim, tamamen kendi yarattığım ilk eserime hayranlıkla bakarak. Yaklaşık otuz santim boyuna ulaştığında, ucunda dolgun yeşil bir tomurcuk şişti ve onu aşağı doğru çekti. Konsantre oldum, daha fazla bastırdım. Yeşil renk yerini bıraktı ve tomurcuk bir gül olarak açıldı, yumuşak, süt beyazı yaprakları ortaya çıktı.

"Çok güzel," dedi Von yumuşak bir sesle.

Başımı kaldırdım, gözlerinin çiçeğe dikilmiş olmasını bekliyordum, ama onun gözleri bana dikilmişti.

"Gül hakkında konuşmuyorsun," dedim yumuşak bir sesle.

"Hayır." Hafif bir gülümseme. "O da çok güzel ama."

Nazıkçe avucumdan kopardım, minik köklerini de beraberinde çekerek, ona uzattım. Sanki camdan yapılmış, görünmez ince çatlaklarla dolu bir şey gibi, yürek parçalayan bir dikkatle parmaklarıyla aldı.

Gözle görülmeyen ince çatlaklarla dolu camdan yapılmış gibi. Onu burnuna götürdü ve bal gibi tatlı, çiçeksi kokusunu içine çekti.

Kalbim göğsümde çılgınca atıyordu.

Neredeyse iki metre boyunda, acımasız ve taviz vermeyen bir tanrı olarak görülen krallığın kötü adamı, minik, kırılğan, canlı bir şeyin büyüüne kapılmıştı.

Ölüm, bir gülün büyüüne kapılmıştı.

Benim gülüm.

Ve bu, bana, bağımıza bir şey yaptı. Ateşli bir sıcaklık cildimi yakarak sinirlerimi uyandırdı.

Onun ön kolunu tuttum, dokunuşum onun dikkatini çekti. Bana baktı, dikkati dudaklarıma kaydı, sonra tekrar benim bakışlarımla buluştu.

"Hâlâ sana kızgıyım," dedim, ona doğru eğilirken. Eli yanağımda kaydı. "Ama?"

"Ama..." sesim şehvetliydi, "...*ihtiyaçlarım* var."

Ağzını ağızıma yaklaştırdı. "Bunları nasıl karşılamamı istediğini göster bana."

"Göstermek mi?" diye merakla sordum.

Seksi gülümsemesiyle, parmakları uyluğumun uzunluğu boyunca yukarı doğru kayarken, kulağıma fısıldayarak, "Masaya uzan ve sana nasıl dokunmamı istediğini göster" dedi.

Birkaç dakika sonra, tam da bunu yapıyordum.

Masaya uzanmıştım, ayaklarım koltuğunun kollarına dayanmış, bacaklarım açık, parmaklarımla kendimi okşarken o, dövmeli elinde "*kral*" yazan gümüş kadehi tutmuş, beni izliyordu.

Karanlık tanrı daha fazla dayanamayınca, kadehi dikkatsizce bir kenara attı, kalçalarımı yakaladı ve beni masanın kenarına sürükledi. Yüzünü cinsel organıma indirirken, yüzük parmakları bacaklarımı geniş omuzlarına attı ve dili, baskın ve hayvani bir yalamayla yarıklarımın üzerinde dolaştı.

Sonra yedi. Ve yedi. Ve... *oh lanet olsun...* yedi.



Ecstasy ve orgazmların etkisiyle, Von beni özel banyosundaki geniş küvete indirirken hiç tereddüt etmedim. Bir bezle, o

Cildimi titizlikle temizledi, sanki kendisi için çok önemli bir şeyi parlatıyormuş gibi. Ara sıra başını eğip cildimi ısırır ya da öperdi, dişlerini mi yoksa dudaklarını mı kullandığına bağlı olarak benden bir çığlık ya da yumuşak bir inilti koparırdı.

İkimizi de kuruladıktan sonra, vücuduma kısa, siyah bir gecelik giydirdi ve beni yatağa taşıyarak yatırdı. Dağ gibi bir erkeğin ağırlığı altında yatak çöktü, o arkamda manevra yaparken. Saçlarımı topladı, geriye çekti ve sonra...

Saçımın uçlarından hafifçe çekildiğini hissettiğimde nefesim kesildi...

Ölüm saçımı *tartıyordu*.

"Senin için bunu yapmayı hayal ederdim," dedi, yumuşak hareketlerle bir bölümü tararken. "Onca yıl pencerenin önünde durup seni görmeyi beklerdim. Elinde fırça ile bahçemize bakarken ortaya çıkardın. Saçını taramak çok zamanını alırdı ve ben de bunu senin için yapmanın nasıl bir şey olacağını merak ederdim."

"Ve? Nasıl bir şey?" diye sordum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyordu. Üç yüz yıllık hayatım boyunca kendimi sevildiğini hissettiğim anlar çok azdı, ama şu anda, kalbim yavaş ve düzenli bir şekilde atarken, tam da bunu hissediyordum.

"Sonsuza dek her gece bunu yapabilirmişim gibi," dedi ve omzuma yumuşak bir öpücük kondurdu.



Yatağa girdikten sonra, Von'un ne yapacağını bekledim. Onun benimle aynı uyku düzenine sahip olmadığını biliyordum, ama içimden *bir* parça, yine de bana katılmasını umuyordu.

"Geceyi seninle geçirmemi ister misin?" diye sordu yanımdaki yerinden. Uzun, kaslı bacağına yukarı kaldırmış, kolunu bükülmüş dizinin üzerine atmış, başlığını başlığa yaslayarak rahatça uzanmıştı. Başını eğilmiş, siyah kirpikleri aşağı indirilmiş, bana bakıyordu.

İçimden bir ses evet diyordu, ama inatçı, gururlu dudaklarım "Gerek yok" dedi. Elimi yastığının altına sokup ona baktım.

Orman yeşili gözleri benimkilere kaydı. "Emin misin?"

"Evet." Hiç emin olmadığımı gizlemek için *p* harfini telaffuz ettim. Bütün bunlar benim için yeniydi.

Bir an geçtikten sonra cevap verdi: "Tamam o zaman. İyi geceler, Küçük Tanrıça."

"İyi geceler," diye cevap verdim, gölgeleri onu alıp götürürken onu izledim.

Yalan söyleyen dudaklarımın söylediğinin aksine, onun gitmesine biraz üzülmüştüm, ama bu, bağı attığı tantrumla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Bağ, görünmez sarmaşıklarını ayak bileğime dolayarak ve onu çekerek bana bunu belli etti. Bacağım kopuyormuş gibi hissettiğimde, elimden geldiğince bunu görmezden gelmeye çalıştım.

Yatak gerçekten muhteşemdi, yumuşak ama aynı zamanda destekleyiciydi. Yine de uyku beni bu ızdıraptan kurtaramayacaktı. Kara saçlı tanrıyı aklımdan çıkarmaya çalışırken bir o yana bir bu yana dönüp durdum, ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, nafileydi.

Sonunda, bizi birbirimize bağlayan özel köprüden karşıya geçerek, "*Nereye gittin?*" diye sordum.

Bir an sürdü ve sonra...

Beni şimdiden özledin mi? diye cevap verdi karanlık tanrı.

Bir soruya bir soru ile cevap vermek, konuyu saptırmak için kullanılan bir yöntemdi. Aurelius'un sık sık kullandığı bu kaçınma taktiğini artık tanıyabiliyordum. Aurelius yatakta olmadığına - ki bu sık sık olurdu - başka birinin yatağında ya da benim girmeme izin verilmeyen özel odasında rahatlık buluyordu.

Von şu anda bunu mu yapıyordu? *Başka bir kadınla* birlikte olmak için mi gitmişti?

başka bir kadının yanına mı gitmişti?

Güvensizlik, öfke, reddedilme, hayal kırıklığı... tüm bu duygular, daha önce hiç hissetmediğim bir güçle içime çöktü. Bunların özünde ise... kıskançlık vardı. Lanet olası çiftleşme bağı yüzünden bin kat daha kötüleşmişti. Erimiş ateş derimi yakarak beni ateşe verdi.

Dik bir şekilde doğrulup kollarımı kontrol ettim, kömürleşmiş olmalarını bekliyordum ama öyle bir şey yoktu. Normal görünüyorlardı ama his devam ediyordu.

"*Hey, Küçük Tanrıça,*" dedi Von bağ aracılığıyla sakın bir sesle. "*Senin bana karşı sahiplenici davranmandan hoşlansam da, bunun senin düşündüğün gibi bir şey olmadığını söyleyebilirim.*"

Sözleri beni yatıştırdı, ya da belki de bağı yatıştırdı, çünkü derimin altında yanan ateş erimeye başladı.

Nasıl anladın? diye sordum.

Senin eşin olarak, senin güçlü duygularını hissedebiliyorum. Sen de benimkini hissedebileceksin.

Söylediklerini bir an düşündüm, sonra bugün Aurelius'un bana ichor'unu verdiği hakkında konuşurken dilimde hissettiğim tuhaf tadı hatırladım... O tat... kıskançlık tadıydı.

Bu güçlü duygu Von'a aitti.

En azından, kendi içimdeki şeytanlarla savaşılan tek kişi ben değildim.
Bu arada...

Hala nereye gittiğini bana söylememişti.

Kişisel kanalımıza geri döndüm. Peki, neredesin? Yaşam

Alemindeyim, dedi, bir satın alma işlemi yapıyorum. Ne satın alıyorsun?

Bilmek istiyorsan, bu bir hediye.

Kime?

Sana. O küçük kelimeyi söylerken yüzündeki sırıtışı duyabiliyordum.

Bana bir şey mi alacaksın? diye sordum, dudaklarıma bir gülümseme kondu.

En son ne zaman birinin bana bir şey aldığını hatırlayamıyordum.

Evet, diye cevapladı, kendinden memnun bir ses tonuyla.

Ne peki? Güzel bir kolye mi? Küçük bir köpek mi? Yatağa uzandım.

Her zaman çok meraklısın, Kitten, diye gülerek cevap verdi. *Söylersem sürpriz bozulur.*

Saçımın bir tutamını parmaklarımla çevirerek sormaya devam ettim. *Biliyorum, belki gerçek bir gece elbisesi.*

Sana söylemeyeceğim.

Onu görmezden gelerek sordum, *Çok mu yüksek hedefliyorum? O zaman yeni saç yağları mı? Uyuyun, Küçük Tanrıça.*

Ama uyumadım. O bana söylemeyi reddederek devam ederken, ben de bağımız aracılığıyla farklı hediye fikirleri üretmeye devam ettim. Sonunda, göz kapaklarım ağırlaşır, olası tüm hediye fikirlerini tükettiğimden emin olduğumda, uykuya daldım.



Chapter 23

Von

Sabah mutfak personeli bana hayretle baktı. Meşgul, çalışan eller yaptıkları işi bıraktı. Anında, tabureler gıcırdadı ve mutfak eşyaları çınladı, personel tek tek diz çökmeye başladı.

Elma kasasına doğru yürüdüm, bir tane aldım ve "Lütfen, yaptığınız işe devam edin" dedim.

Birkaç kişi başlarını çevirip birbirlerine şaşkın ve şaşkın bakışlar attıktan sonra hızla mutfak işlerine geri döndüler. Bıçaklar kesiyor, kaşıklar karıştırıyor ve diller hareketsiz kalıyordu - aralarında tek bir ses bile çıkmıyordu. Sanki işlerinin ilk günüymüş gibi kararlı bir şekilde çalışıyorlardı. Dün gördüğümün tam tersiydi, çünkü o gün yavaş bir tempoda çalışırken birbirleriyle sohbet ediyorlardı. Ölümlüler bu konuda tuhaf bir türdür, otoritenin gözü üzerlerindeyken çok çalışkan olurlar.

Derisi alev izleriyle kaplı kadın, yavaş ve temkinli adımlarla bana doğru yürüdü. "Ö-özür dilerim, kralım, size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, dili iki sol ayak gibi birbirine dolanıyordu.

"Bu mutfağın baş aşçısı sizsiniz, değil mi?" Yemyeşil, kırmızı elmaya baktım ve ilk önce nereden ısırمام gerektiğini düşündüm.

"Evet, öyleyim." O kadar sert yuttu ki, boğazım ağrıdı.

Gözlerimi elmadan ayırıp ona baktım ve "Benden korkmana gerek yok, kadın" dedim.

Kafasını salladı, ama ellerinin önlüğünü çekiştirme şekli —tek kelimesine bile inanmamıştı.

İç geçirdim. "Early adında bir adamla konuşmaya geldim." Gözleri fal taşı gibi açılıp dudakları aralandığında, elimi kaldırarak ona zarar vermemem için yalvarmasını engelledim. "Ben de ona zarar vermek niyetinde değilim. Onu karısıyla yeniden bir araya getirmem istendi, ben de öyle yapmayı planlıyorum. Sadece onu nerede bulabileceğimi bilmem gerekiyor."

"Onu gerçekten Amelia'sına geri götüreceksiniz, kralım?" diye sordu, yüzündeki ifade yumuşadı, hayretle doldu.

"Evet."

Yüzü ve gözleri aydınlandı, sanki sözlerim içinde bir alev yakmış gibi. "O çok mutlu bir adam olacak. Gerçekten çok mutlu bir adam," diye haykırdı. "Şu anda nerede olduğunu bilmiyorum. Çalışmadığı zamanlarda bazen balık tutmaya gider. Diğer zamanlarda ise pazarda oturup insanları izlemeyi sever, her zaman sevgili Amelia'nın yüzünü arar, ama onu asla bulamaz." Bir an durup düşündü. "Ama Ferva köyünde bir evi var. Bu yüzden bu gece onu orada bulabileceğinizi düşünüyorum."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

"Hepsi bu kadar mı, kralım?" diye sordu, önlüğünü düzeltirken.

"Henüz değil. Bir şey daha var." Gülümsedim. "Dün yaptığın kurabiyeleri nasıl yapıldığını bana öğretmeni istiyorum."

Ağzı açık kaldı, sonra "Elbette, kralım.

Ne isterseniz."

"Harika." Elmanın gevrek etine dişlerimi geçirdim ve bir parça kopardım.



Yatak odamıza döndüğümde Aurelia hâlâ uyuyordu, elimde kapalı gümüş bir tepsi vardı. Kapağın altında, taze hazırlanmış

yiyecekler, küçük bir demlik buharlı çay ve altın kahverengi kurabiyelerle dolu bir tabak vardı. Onun tarafından taze pişirilmiş. Sessiz adımlarla yatağın onun tarafına doğru yürüdüm ve tepsiyi nazıkçe yatak sehpasının üzerine koydum. Hareketlerim kasıtlı olarak sessizdi, çünkü uyuyan eşimi uyandırmak gibi bir niyetim yoktu.

Eşim.

Bu kelime zihnimde yankılandı ve ağzımda bir gülümseme belirdi.

Bileğimi çevirerek, üzerine "*Küçük Tanrıça*" yazan katlanmış bir kağıt parçası çıkardım ve tepsinin üzerine koydum.

Bakışlarım, yatağın başucunda büyüyen, kökleri çıkıntıya dolanarak dik durmasını sağlayan, onun yaptığı beyaz güle kaydı. Dün gece yarattığından beri çok büyümüştü. Tabanında ince sarmaşıklar çıkmıştı. Obsidiyen duvarda birkaç metre yukarıya uzanıyorlardı; yeşillik, siyah camla kontrast oluşturuyordu.

Yaratabileceği onca şey varken, bir gül yapmaya karar vermişti.

Onlar onun için önemli miydi?

Avuç içimi yukarıya doğru, elimi göğsümün önünde tutarak bir tohum yarattım. Tohum filizlendi ve benim kendi gülüm olarak çiçek açtı. Onunkini örnek aldım, ama benimki biraz daha büyük oldu, hacimli yaprakları mürekkep siyahıydı. Büyü, parmak izi gibi, kişiye özgüydü, bu yüzden benimki onunkine tam olarak uymadı. Onu tepsinin üzerine, kağıdın yanına koydum ve bakışlarım ona kaydı.

İnce omuzları yumuşak bir nefesle yükseldi, nefes verirken huzurla indi. Beyaz saçları, bir nehrin damarları gibi, yastık kılıfının sadeliği üzerinde dalgalandı. Siyah çarşaflarım, onun açık teniyle kontrast oluşturarak, en karanlık gecelerde ay gibi vücudunu vurguluyordu.

O mükemmeldi.

O benimdi.

Ve onu bu şekilde tutmak için yapmayacağım *hiçbir şey* yoktu. Onu korumak için.

Bu da, yapmam gereken bir şey olduğu anlamına geliyordu — çok uzun zaman önce yapmam gereken bir şey.



Kalenin altındaki gizli taş odaya adım attığımda, etrafımda mürekkep gibi kıvrımlar yüzüyordu. Burası, bir daha asla bulunmasını istemediğim şeyleri gömdüğüm yerdı. Mezar odası, değerli eşyalar ve malzemelerle, dünyadan çoktan kaybolmuş dini kalıntılarla, hem insanların hem de ölümsüzlerin varlığından haberdar olmadığı şeylerle doluydu.

Binlerce metrekaireyi kaplıyordu. Benim kadar uzun yıllar yaşamış biri, oldukça geniş bir koleksiyon biriktirmeye meyillidir. Bir taş kemerin altından diğerine geçerek ilerledim, bu yerin hayaletlerinin karanlık, ürkütücü selamlamalarıyla bana fısıldadıklarını dinledim.

"Merhaba, kralım," dedi tüyler ürpertici bir kadın sesi.

"İyi günler, efendim," dedi yankılı bir erkek sesi.

"Ölüm sonunda bize geri döndü," diye iç geçirdi bir başkası.

Sesleri insanın tüylerini diken diken etmeye yetiyordu.

Ama uzun yıllar boyunca onlara alışmıştım. Bazıları küre şeklinde görünürken, diğerleri dünyevi silüetlerini alır, şekilleri yarı saydam beyaz bir sisle örülürdü.

Etleri hala sıcak ve hayat doluyken, maddi eşyalara o kadar takıntılı hale gelmişlerdi ki, ölümlerinde bile onlardan vazgeçemiyorlardı. Böylece ruhları, sahip oldukları eşyalara bağlanmışlardı, yani benim ölüm meleklerim onların ruhlarını çıkarıp Da'Nu'ya yerleştiremiyorlardı. Nadiren, bir ruh bana gelip hapsedilmiş durumundan kurtulmak isterdi, ancak çoğu zaman ruhlar dünyevi eşyalarına bağlı kalırdı. Aslında bu çok yazık bir durumdu, çünkü çoğu sevdikleriyle yeniden bir araya gelebilirlerdi, ama bunun yerine sonsuza kadar yalnız kalmayı tercih ettiler.

Ölümlülerin açgözlülüğünün en güzel örneği.

Soluma döndüm, küçük, kemerli bir kapının altından geçip, kilerden pek de büyük olmayan küçük bir odaya girdim. Bacaklarım beni birkaç adım taşıdıktan sonra, yaklaşık bir buçuk metre yüksekliğinde bir sütun standının önünde durdum. Düz, kare şeklinde bir tepeye sahip obsidiyen sütunun iki yanında ayaklı şamdanlar duruyordu. Üzerinde ise...

Dikenli Taç.

Onu elime aldım ve baktıkça pişmanlığım daha da arttı. Onu taklit etmekle aptallık etmişim, çünkü bu, eşimin hayatını elinden alabilecek bir şeydi. Yumruğumla sıkıca kavradım ve odadan çıkarırken minik dikenler parmaklarımı deldi.

"Hırsız," dedi ürkütücü bir ses, ardından bir düzine daha aynı sesi tekrarladı. Eller etrafımı sardı, içinden geçerken dönüp dağıldılar.

Atölyeme ulaşana kadar mezarın ortasından ilerlemeye devam ettim. Burası, yüzyıllar boyunca yaptığım çeşitli aletlerin yanı sıra fırınlar ve örslerle dolu büyük bir odaydı. En uzak köşede bir beton sunak ve tahta bir tabure vardı. Oraya doğru ilerledim ve otururken taçımı çalışma masamın üzerine attım.

"Hırsız! Hırsız! Hırsız!" sesler giderek yükseliyordu.

"Yeter," diye hepsine bağırdım. Bu kelime odada yankılandı ve hepsini anında susturdu. Nefesimi verdim. "Böyle daha iyi."

Elimi tacın üzerine tuttum, parmak uçlarımdan mor alevler çıkmaya başladı. Alevler tacın kenarlarını yaladı, tadına baktı ve yaladı, sonra tacın etrafını sarmaya başladı. Kökler kıvrılıp bükülerek, yaklaşan ölümlerinden kaçmaya çalıştı. Dişlerimi sıkarak alevime daha fazla güç aktardım. Bunu ne kadar süre yaptığımı bilmiyordum, ama sonunda beyaz asma kömür siyahına dönmeye başladı ve sonra küle dönüştü.

Havamın akımı taçın kalıntılarını süpürerek onları unutulmaya mahkum etti.

Derin bir nefes aldım. Bu görevi tamamladığım için, artık başka bir göreve geçme zamanı gelmişti. Dikkatlice, saçımdan beyaz tüyü çıkardım ve önüme koydum.

Sonra işe koyuldum.



Chapter 24

Aurelia

Ruhlar Diyarı'nın nasıl bir yer olacağını tahmin ettiğim onca şeyin arasında, bu kadar sessiz olacağını hiç beklemiyordum. Ama tam da öyleydi. Bu kötü bir şey değildi. Aksine, huzur vericiydi. Sakin.

Ölümsüzler Diyarı'ndaki Altın Saray da sessizdi, ama bu farklı bir sessizlikti. O sessizlik yalnızlık vericiydi. Düşüncelerinizi en kötü şekilde güçlendiren türden bir sessizlikti. Uykunuzu kaçırın, sizi kafeste hapsolmuş bir hayvan gibi hissettiren, odada bir ileri bir geri dolaşmanıza neden olan türden bir sessizlikti.

Bir kafes.

Ruhlar Diyarı'nın da aynen böyle olacağını düşünmüştüm, ama burada, Ölüm'ün geniş, uzanan balkonunda bir şezlonga uzanmış, ametist gökyüzünde yüzen, siyah, kabarık bulutlarla çevrili tuhaf dev yıldızın ısıısıyla cildim ısınmıştı. Parlayan top güneş gibi sarı değil, ay gibi gümüşü.

Ne kadar parlak olmasına rağmen, ona bakmak gözlerimi yormuyordu. Uyandığımda yatak başı masasında bulduğum yemek tepsisini rahatça karıştırırken bir süredir onu inceliyordum. Tepsinin yanında

üzerinde "*Küçük Tanrıça*" yazan küçük bir kart ve güzel bir siyah gül vardı. Karnım aç ve ruhum temiz hava özlemiyle doluydu, bu yüzden tepsiyi dışarıya götürmeye karar verdim. Balkon korkuluğuna tünemiş kuzgun dışında, seçimimden hiç pişmanlık duymadım.

Kırılğan, kabarık bisküviden bir parça kopardım, birkaç kırıntı kucağıma düştü ve kuşa, "Sen, Ben Yaşam Alemindeyken beni izleyen kuş musun?" dedim.

Kuzgun cevap vermedi.

"Sanırım öyleydin." Taze pişmiş lezzeti ağzıma attım. Tereyağı gibi dilimde eridi. Kolumu uzattım ve kargaya bir parça uzattım. "Bir ısırık ister misin?"

Karga kıpırdamadı bile.

"Sen bilirsin," dedim omuz silkerek ve ağzıma attım.

Aramızdaki sessizlik biraz daha uzadığında, başka bir yaklaşım denemeye karar verdim. "Efendinden pek memnun olmadığını tahmin edebiliyorum, görevlerini değiştirip, ruhları toplamak yerine beni gözetmeni istedi. Büyük bir ölüm meleği, bebek bakıcısına indirgenmiş."

Kuş bana yan gözle baktı.

Kıkırdadım. "Ah, şimdi dikkatini çektim, değil mi?"

Sandal ağacı ve kehribar kokusu duyularımı sardı, üzerime bir gölge düştü ve beni karanlıkla kapladı. O anda, kuşun dikkatini çekmediğimi fark ettim; onun ilgisini çeken, arkamda duran *uzun* boylu, kaslı ve erkeksi adamdı.

Başımı kaldırıp sırttan erkeğe baktım.

"Eğleniyor musun?" diye sordu Von.

"Elimden geldiğince," diye homurdandım, bugün anlaşmamızın bir sonraki kısmını yerine getireceği gün olup olmadığını merak ederek. Sormaya karar verdim. "Bugün beni gelin olarak almaya mı geldin, Ölüm?"

"Bugün değil, Küçük Tanrıça. Bugün senin için başka planlarım var."

"Ne gibi?" diye sordum, elindeki katlanmış giysilere bakarak. "Onlar ne için?" "Dövüş kıyafetleri." Giysileri bana attı.

İçgüdüsel olarak, onlar karnıma konduğunda geri çekildim, dudaklarımdan "Mmph" sesi çıktı - sürpriz unsuru bunu ortaya çıkardı.

"Ne için?" diye sordum, pürüzsüz, delinmez kumaşı ellerimle toplayarak oturup, ayaklarımı obsidiyen zemine salladım.

"Eğitim için, elbette. Savaşta kendini savunmayı bilmeyen bir kraliçeye sahip olmamı bekleyemezsin." Sandalyenin etrafından dolaştı.

Savaşta kendini savunmayı bilmeyen kim?

Ona öfkeyle baktım. "Hakaret ediyorsun."

"İyi." Dudakları kıvrıldı, büyük elleri kalçalarını kavrayarak üzerimde dikildi. Üzerinde, bakışlarımı dolaştıran ve zihnimi kirli düşüncelerle dolduran dar bir deri kıyafet vardı. Kuzgun siyah saçları, bir savaşçının topuzunda toplanmıştı. "Bu, seni büyük bir savaşçıya dönüştürecek ateş olsun."

Yeşil gözleri göğsüme indi. Giysiler ellerimden buharlaşıp, bir anda üzerime geçmişti; vücudum dar, vücuduma oturan deri giysilerle sarılmıştı.

"Bugünden itibaren, her sabah benimle ve birkaç kişiyle birlikte antrenman yapacaksın," dedi Von, çıplak ayaklarıma bakarak, giydiği kıyafete çok benzeyen bir çift diz boyu deri çizme yaratarak.

Ona baktım, dengemi sağlamak için ellerimi sandalyeye koyarak geriye yaslandım. "Beni her gün giydirmek zorunda mısın?"

"Zorundayım," dedi tek bir baş sallamayla. "Ya öyle yapacağım ya da seni çıplak bırakıp yatağıma zincirleyeceğim, böylece kimse benim olanı göremeyecek." Geniş omuzlarını silktilti. "Seçim senin, küçük gelin."

"İnanılmazsın."

"Gerçekten öyleyim," diye mırıldandı. Elini bana uzatırken yüzükleri ışığı yansıtıyordu. "Gel."

Şüpheyle eline baktım. "Sadece bana bir dolap verip, o gün ormanda erittiğin giysilerimi ve pelerinimi geri verirsen," dedim, pazarlığın onun anladığı bir dil olduğunu bilerek.

"Buna katılabilirim," diye cevapladı. "Koridorun karşısında bir oda var. Orada pelerinini ve sevgili köylü paçavralarını bulacaksın, ayrıca aralarından seçim yapabileceğin çok sayıda giysi de var."

Köylü paçavraları. Gözlerimi kısarak baktım.

"Ah, neredeyse unutuyordum. Sorduğun adam, Early. İstedığın gibi karısıyla yeniden bir araya geldi."

"Gerçekten mi?" diye heyecanla sordum. "Çok hızlı olmuş."

Von başını salladı. "Karısı Ruhlar Aleminin İkinci Katmanına yerleştirilmişti, bu da geçişi oldukça kolaylaştırdı. Çocukları, torunları ve diğerleri de orada. Ölümlüler için en iyi katman orasıdır. Birçoğu orayı cennete benzetir. İsterseniz bir gün sizi onları ziyarete götürebilirim."

Bu mutlu haber beni çok sevindirdi.

"Çok isterim," dedim ve elimi onun eline koydum.



"Burası neresi?" diye sordum, botlarım yumuşak, kaygan siyah kumlara batarken, etrafımı saran, tamamen erimiş camdan yapılmış görkemli yapıyı inceleyerek ilerledim.

"Bu benim amfiteyatro, ve şu anda durduğumuz yer arena," diye cevapladı Von. Kenarda durup, her şeyi incelerken beni izliyordu. "Ağırlıklı olarak eğlence amaçlı, gladyatör dövüşleri ve benzeri şeyler için kullanılıyor, ancak sabahları halka kapatıp eğitim için kullanıyorum."

"Bu..." Etrafıma bakındım, doğru kelimeyi bulmaya çalıştım, ama bu muhteşem, devasa yapıya yakışan hiçbir kelime bulamadım, bu yüzden bulabildiğim en iyi kelimeyi kullandım. "Nefes kesici." Omzumun üzerinden uzun boylu savaşçı krala baktım, kaslı kolları geniş göğsünün üzerinde gevşekçe duruyordu. "Bunu sen *mi yaptın*?"

"Ben yaptım," diye tek bir baş sallamayla cevap verdi. İnce örgüsünün ucuna dokunmuş beyaz tüy - *benim tüyüm* - dikkatimi çekti. Saçının geri kalanı at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Deri giysileri kaslı, iri vücuduna sıkıca yapışmıştı - bakışlarımı ona kilitledi.

"Böyle bir yapı inşa etme fikrini nereden aldın?" diye sordum, bir an için *hangi* yapıdan bahsettiğimi bilemedim. Onun tırmanması imkansız gibi görünen vücudundan gözlerimi ayırıp, yukarı bakarak zümrüt rengi gözlerine baktım.

"Bunu bana daha önce kimse sormamıştı. Dürüst olmak gerekirse, aklıma birden geldi, sanki uzak bir anı gibi." Nefesini dışarı üfledi, daha çok kıkırdama gibiydi. "Aklımdan çıkaramadım, neredeyse bir takıntı haline geldi. Tıpkı senin gibi."

Gözlerimi devirdim.

Kurt gibi bir gülümseme dudaklarını kıvrırdıktan sonra devam etti, "Bu yüzden, bir yıl sonra bitene kadar her saat çalışarak her şeyi mükemmel hale getirdim."

Mükemmel, bunu tanımlamak için uygun bir kelimeydi. Titiz detaylara gösterilen özen, bu yerin her santimetrekaresi üzerine kazınmıştı. Bunu inşa etmesi sadece bir yıl sürmüş olması... akıl almaz bir şeydi. Bu iri adamı takdir etmek zorundaydım, o gerçekten tanrısal bir iş çıkarmıştı.

"Daha önce böyle bir şey görmemiştim," dedim, etrafa bakarak, hayranlıkla biraz daha inceledim. Bu geniş, sonsuz koltuk sıralarına kaç kişinin sığabileceğini, burası dolduğunda tezahüratlarının ve haykırışlarının ne kadar sağır edici olacağını hayal bile edemiyordum.

"Üç Aleminde türünün tek örneğı, ancak bizim alemlerimizin ötesinde, başka diyarlarda daha fazlası var."

"Bizim aleminizin ötesinde başka alemler mi var?" diye merakla sordum, başımı yana eğerek.

"Evet, yüzlerce var. Kadim Olanlar'ı duydun mu?"

Kafamı sallamaya başladım, ama sonra durdum. Bu kelimeleri daha önce bir kez duymuştum. "Ezravaynia Kadim Olanlar hakkında bir şeyler söylemişti, ama neyi veya kimi kastettiğini tam olarak anlamamıştım."

"Onlar çok daha eski bir medeniyet. Üç Diyarın yaratılmasından çok önce var olan bir medeniyet. Bu tür yapıları ilk kez onlar icat etti ve kendi eğlenceleri için kullandılar. Farklı ruhları arenalara atar ve onlara bazıları zihinle ilgili, bazıları ise güç veya beceriyi sergilemek için olan denemeler yaptırırlardı."

Bütün bunları sindirmek için bir dakika bekledim. Ona dönerek sordum, "Bu Kadim Varlıklar hakkında bu kadar çok şeyi nasıl biliyorsun?"

"Ruhlar Aleminin en alt katında bir tanesini hapsedtim," dedi basitçe omuz silkerek.

Çenemdeki menteşeler açıldı. "Pardon, ne dedin?"

"Bu hikaye başka bir zamana kalsın. Misafirimiz var." Bakışları solumuzdaki açık kemerli kapıya kaydı.



Chapter 25

Aurelia

Savaş kıyafetleri giymiş, çarpıcı bir çift siyah kumların üzerine adım attı ve bize doğru ilerlemeye başladı. Erkek, kadının sırtına kolunu dolamış, ikisi birbirine uyumlu adımlarla ilerliyordu. İkisi de oldukça uzundu ve koyu tenliydi.

Onlar ölümsüzdü, buna hiç şüphem yoktu.

Erkek, ağır kaslarla doluydu ve gözleri o kadar çarpıcıydı ki, bakışlarımı ondan ayırmak zordu. Gözleri, şişelenmiş ateş parçaları gibiydi; parlak turuncu bir tuval üzerine kırmızı parıltılar serpiştirilmiş gibi. Gururlu çenesi, düzgünce kesilmiş kısa bir sakalla süslenmişti. Onda, gülümsediğinde nefesini kesecek bir ifade vardı.

Ve sonra onun partneri vardı. Kadın çok güzeldi, vücudu Da'Nu'dan daha kıvrımlıydı. Bir panterin zarafetiyle hareket ediyordu - yürürken kalçaları şehvetli ve kendinden emin bir şekilde sallanıyordu. Karmaşık, beyaz alevlerle işaretlenmiş eli karnında duruyordu - orada, hayatın armağanıyla şişmeye başlayan küçük bir şişlik göze çarpıyordu.

Dudaklarıma bir gülümseme kondu.

"Küçük Tanrıça, en yakın iki arkadaşım ile tanışmanı istiyorum," dedi Von, derin sesi bir kanca gibi dikkatimi çekip gözlerine çekti. Kadına işaret etti. "Zahra, Arkadaşlığın Tanrıçası."

Sıcak bir gülümsemeyle başını eğdi.

Von erkeğe işaret etti. "Ve Dameon, Koruma Tanrısı."

"Memnun oldum," dedi Dameon, sesi çelişkiliydi — bazı yerlerde yumuşak, bazı yerlerde sert. Partnerinin onu neden seçtiğini anlayabiliyordum — böyle bir ses ve böyle gözlerle, onun hamile olmasına şaşırmadım.

"Bu, Yaşam Tanrıçası." Von, dövme ile büyük eliyle beni işaret etti. Kafatası yüzüğü dikkatimi çekti ve o yüzüğün dün gece nerede olduğunu hatırlayınca yanaklarım kızardı. Ben medeni bir ölümsüz gibi davranmaya çalışırken, bağım, ısıdan kuduran bir hayvan gibi davranmaya hakkım olmadığı halde, içimde kömürleri alevlendirdi.

Von'un gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Ona bakarsam, dolgun, yemyeşil dudaklarında hafif bir gülümseme göreceğime emindim. Onun dudakları benim için kedi nanesi gibiydi, beni hep ona çekiyordu.

Bağlantıyı görmezden geldim, onu görmezden geldim ve Zahra ile Dameon'a, "İkinizle tanıştığımıza memnun oldum," dedim.

"Sizinle tanışmak da bizim için bir zevk," diye cevapladı Zahra, sesi partneri kadar büyüleyiciydi. Sevimli kahverengi gözleri Von'a kaydı. Bir an için dudakları hafifçe aralandı, sürprizden koyu kaşları kalktı. Sonra ifadesi yumuşadı, ağzı *bilge* bir gülümsemeye dönüştü. "Onun için savaşı neden iptal etmek istediğini anlayabiliyorum," dedi Von'a, bakışları bana döndü. "Sen çok güzelsin."

"Öyle," dedi Von yanımda. Omurgam boyunca nazik bir okşama hissettim, sanki parmak eklemleri tenimde kayıyor, molekülleri uyandırıyor gibiydi. Sonra birdenbire yok oldu, geride büyük bir boşluk bıraktı.

Ona baktım ve beklediğim gibi, ağzında o şehvetli, alaycı sırıtış vardı. Dişlerimi alt dudağıma geçirdim.

"Şifacı ile işler nasıl gitti?" diye sordu Von, bakışlarını benden ayırarak. Parmaklarım yanımda seğirdi, yarı yarıya onun yüzünü tutup dikkatini bana geri çekmek istedim.

Kendime şaşıracak gözlerimi kırptım.

Ama bu ben değildim, değil mi? Hayır, bu bağıdı, beni olmadığım bir şeye dönüştürüyordu. Parmaklarımı gevşetmeye zorladım, nefes aldım ve Zahra'ya baktım.

Sevgiyle karnını okşayarak, "İyi gitti. Bebek sağlıklı. Ama Dameon pek mutlu değil," dedi.

"Aksine, aşkım, ben sevinçle doluyum," diye yumuşak bir sesle itiraz etti, o inanılmaz gözleri sanki savaş alanındaki askerler gibi Von'dan destek bekliyordu. "Sadece kehanet konusunda endişeliyim."

"Anlayabiliyorum," dedi Von, gölgeleri üzerime süzülerek beni korumaya aldı. Dilimde garip bir tat belirdi, kaynağı bilinmeyen ama tadı yabancı olmayan bir tat. Endişe tadı vardı, ama bu duygu bana ait değildi, Von'a aitti.

Zahra, "Siz ikiniz boşuna endişeleniyorsunuz. Spinners, bazen asla gerçekleşmeyen aldatıcı bilmecelemlerle konuşurlar. Onların çarpık sözlerinin mutluluğumuzu gölgelemesine izin vermemeliyiz." Değişen gözleri bir göstergeyse, mesajı ikisine de yönelikti. Sonra Dameon'a döndü, onun büyük elini tuttu ve küçük karnına koydu, üçünü birbirine bağladı. "İkiz olmayabilir, ama içimdeki çocuk güçlü. Göreceksiniz. Her şey yoluna girecek."

Dameon hafifçe başını salladı, ama gözleri bu harekete uymadı. Birkaç dakika önce canlı olan irisleri artık donuktu. Spinners'ın kehaneti, onun üzerinde derin bir etki bırakmıştı, partnerinin onaylayıcı sözleri bile onu bu etkiden kurtaramıyordu.

Birbirlerine baktılar, özel bir sohbele dalmışlardı.

Zahra içini çekerek omuzlarını indirdi. Elini bıraktı ve bana bakarak yarı gülümsedi. "Peki, bu iki adamı düşüncelere dalmış halde bırakıp biz kadınlar biraz antrenman yapmaya ne dersin?" Kolunu uzattı.

"Bana uyar." Onu tutarken gülümsedim ve onu şimdiden sevdiğime karar verdim. Von ve Dameon'dan.

"Ateşim, içindeki ateşi tanıyor," dedi Zahra, ayakkabılarını çıkarıp kuma basarken. Ellerine dövme olarak işlenmiş beyaz alevler, ayaklarının üstüne de işlenmişti. "Bu yeteneğini sık sık kullanır mısın?"

"Hayır, pek değil," diye cevapladım. "Aurelius alev kullanımıyla ünlüdür."

"Ee?" Ayaklarını omuz genişliğinde açtı. "Bu, seninkini kullanamayacağın anlamına gelmez."

Haklıydı.

Sözler dudaklarımdan döküldükten sonra, ne kadar saçma olduklarını fark ettim. Yüzlerce yıldır ateş unsurunu kullanmamayı seçmişim çünkü çarpık küçük beynim Aurelius'u aşağılamak istemiordu, çünkü bu onun

ana elementi olduğu için Aurelius'u gücendirmek istememişti. Ve şimdi bile, her şeyden sonra, hala aynı düşünce yapısında takılıp kalmıştım.

Artık değil.

"Bana onu kontrol etmeyi öğretir misin?" diye sordum, bir adım öne çıkarak.

"Elbette." Gülümsedi, gülümsemesi o kadar parlaktı ki Aurelius'un kıskanacağından emindim. "Von benden seninle antrenman yapmamı istediğinde, seve seve kabul ettim. Ayrıca, birbirimizi daha iyi tanıyabileceğimizi umuyorum. Bence sen ve ben çok iyi arkadaş olacağız."

Arkadaş.

Bu kavram bana biraz yabancı geliyordu. Özellikle de diğer tanrıçaların beni sevmediğine o kadar alışmıştım ki. Ama işte o, tam da bunu teklif ediyordu... arkadaş olmayı.

Her ne kadar tüm bunları başlatan Von olsa da, teklifi samimi geliyordu. Kalbim ısındı.

"Çok isterim," dedim ona, gülümsemeyle karşılık vererek. Omzumun üzerinden baktım ve Von'un yeşil gözlerinin bana baktığını gördüm. O ve Dameon silah masasının yanında duruyorlardı.

Bana göz kırptı.

Gözlerimi devirdim, dudaklarımda beliren gülümsemeyle savaştım ve sonra Zahra'ya döndüm. "Nereden başlayalım?"

"Kaslarımızı esneterek ve ısıtarak başlıyoruz, kaslarımızdaki gerginliği gidererek alevin vücudumuzda serbestçe hareket etmesini sağlıyoruz." Yanına gelmem için eliyle işaret etti, ben de öyle yaptım. "Bebek nedeniyle esneme hareketlerimi değiştireceğim. Yapamadığım hareketleri sana göstereceğim. Ama buna geçmeden önce, kumun ısınısını hissedebilmen için ayakkabılarını çıkar. Bu, topraklanmana yardımcı olacak."

Başımı salladım, savaş botlarımda bağcıklarını çözdüm ve kuma bastım. Ayak tabanlarımda inanılmaz bir his uyandırdı, sıcak ve hafifçe aşındırıcı, nazik bir masaj gibiydi.

"Ellerini karnına koy ve derin bir nefes al," dedi. "Oradaki kaslarının uyanışını hisset. Yavaşça nefes ver, karnının kasılmasını, bu inanılmaz kasın içindeki gücü hisset."

Onun dediklerini yaptım, talimatlarını izledim, vücudumun hareketlerine kendimi ayarladım. Farklı kas gruplarına odaklanarak ve onları yavaşça uyandırarak, ya da onun bazen dediği gibi uzatarak, çeşitli egzersizler yaptık.

Yaklaşık on dakika sonra, kaslarım ısındığında ve enerjiyle dolduğunda, Zahra dedi ki, " 'dan önce bazı temel

hareketler, bana suyu nasıl bükdüğünü gösterirsen daha iyi olur diye düşünüyorum." "Bana uyar." Başımı salladım.

Yukarıda bir gölge titredi ve dikkatimi çekti. Yukarı baktım ve rüzgârın hafif esintisiyle bana doğru süzülen, parlak, siyah bir tüy gördüm. Elimi önüme koydum, avucum gökyüzüne doğruydu ve tüy her zamanki gibi doğrudan avucuma düştü.

Zahra gülümsedi. "Bağın kutsanmış."

Tüyen gözlerini kaldırıp ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

Elini sevgiyle küçük karnının üzerinde gezdirirken sıcak bir gülümsemeyle bana baktı. "Bir çift birbirini bulduğunda, erkek yavaş yavaş tüylerini dökmeye başlar. Çoğu erkek bunun farkına bile varmaz. Dameon da farkına varmamıştı. Hala da farkında değil." Yumuşak bir kahkaha attı. "Zamanla, tüyler dişiye ulaşır ve dişi onları toplar."

Toplamak mı? Ben de tam olarak bunu yapmıştım, farkında olmadan.

Golden Palace'daki dolabımın arkasına sakladığım küçük sandığı hatırladım. Orada, aldığım diğer tüyleri saklıyordum. Onların Von'a ait olduğunu biliyordum, ama neden aldığımı ya da neden onları toplamak zorunda hissettiğimi hiç bilmiyordum. Aslında, onları geride bıraktığım için biraz suçluluk duyuyordum — tabii, her şeyi göz önünde bulundurursak, onları almaya vaktim olmamıştı.

Aurelius'un onları bulup bulmadığını merak ederek kaşlarımı çattım. Bulmuşsa, onları yok ettirirdi. Bu düşünce midemi düğümledi. "Neden tüyleri toplamaya ihtiyaç duyuyoruz?" diye sordum. "Onların bir amacı mı var?"

"Bu, kuşların yavruları için yuva yapması gibi, doğamızda var." Başını eğdi, sesi yumuşaktı. "Hamile kaldığında, bebeğin kanatlı doğmayacak. Bu yüzden topladığın tüyleri alıp bir set haline getireceksin. Sonra sen ve eşin, bebeğiniz doğduğunda ona bu tüyleri hediye edeceksiniz."

Göğsümden sıcaklık yayıldı. Böyle bir şeyi hiç duymamıştım, ama bunu... sevimli ve tatlı buldum. Hayatımın bu noktasında bir bebek sahibi olmayı düşünmediğimden değil, ama bu fikri uzaktan takdir edebiliyordum.

"Uzaktan" burada anahtar kelime.



Chapter 26

Aurelia

Sonraki bir ay boyunca, içimi kemiren bir şey vardı ve zaman geçtikçe durum daha da kötüye gidiyor gibiydi...

Sorun, Altın Saray'da bıraktığım lanet olası *tüylerdi*.

Zahra bana bunların ne için olduğunu ve onları toplamak bizim görevimiz olduğunu söylediğinden beri, beynimin bilinmeyen bir kısmı harekete geçmişti ve artık tek düşünebildiğim şey tüyleri geri almaktı. Gece gündüz. Gündüz gece. Grup ile antrenman yapıyor, uyumaya çalışıyor, yemek yiyor *ya da* Von tarafından yeniyor olsam da fark etmiyordu, tüyler beni rahat bırakmıyordu.

Bunun bağla bir ilgisi olduğunu düşündüm. Beni delirtiyor muydu? Evet.

Bu yüzden mi gece yarısı Zahra ve Dameon'un odalarının önünde durup kapılarını çalıyorduk? Evet, o da vardı.

Zaten ölümsüzler normal saatlerde uyumazlardı. Von kesinlikle uyumazdı. Aslında, *ne zaman* uyuduğunu ya da hiç uyuduğunu *bile* bilmiyordum. Bazı geceler bir süre kalır, beni büyük, güçlü kollarıyla sarar, saçlarımı okşayarak beni uykuya daldırırdı, ama asla bütün gece benimle kalmazdı.

benim ondan bunu istememi beklediğini hissediyordum, ama ben... Henüz o noktaya gelmemiştim. Her geçen gün bu isteği daha da güçleniyordu.

Zahra kapıyı açtığında rahat bir nefes aldım. Bir eliyle kapı kolunu tutarken, diğer elinde bir kitap vardı ve parmağı okuduğu yeri işaret ediyordu. Beyaz alevlerle işlenmiş koyu zümrüt rengi bir elbise, kıvrımlı saçları topuz yapılmış, şehvetli vücudunu süslüyordu.

Beni görünce kaşlarını çattı. "Ne oluyor?"

"Seninle bir şey konuşmam lazım," dedim, vücudum aciliyetle titriyordu. *Tüyleri koruma* ihtiyacı, dürtülerimi kontrol etmemi zorlaştırıyordu ve ben zaten yeterince dürtüsel bir insandım.

Başını sallayarak kapıdan bir adım geri çekildi. "İçeri gel."

Hızla içeri girdim.

Özel odaları çok büyüktü, sanki bir malikane içine sığdırılmış gibiydi. Oturma odasına açılan büyük bir antre vardı, şömine çıtır çıtır yanarak ortamı ısıtıyordu. İç duvarlarda çeşitli kapılar sıralanmıştı, diğer yaşam alanlarına açılan çok sayıda koridor vardı. Muhtemelen bir tanesi çocuk odasına açılıyordu.

Tüyler! Beni rahat bırakmayan içimdeki ses hırladı.

Siktir. Kes sesini. Üzerinde çalışıyorum, diye azarladım onu, sonunda delirdiğimi merak ederek.

Zahra kapıyı kapattı ve oturma odasını işaret etti. "Kendini evinde hisset. Sana bir şey ikram edeyim mi, sonra konuşabiliriz?"

"Gerek yok, teşekkürler," dedim ve bir sandalyeye doğru yürüyüp kendimi oturmaya zorladım. Dizlerim titremeye başladı.

"Tamam o zaman," diye cevapladı ve karşımdaki sandalyeye oturdu. Kitabını bir kağıt parçasıyla işaretledi ve yanındaki sehpa koydu. Titreyen dizlerime baktı.

Ellerimle dizlerimi kapattım ve titremelerini durdurmaya çalıştım. *Tanrım, tüm bu olanlar çok saçma.*

"Bugün antrenman sırasında biraz tuhaf görünüyordun. Ne oldu?" Zahra yumuşak ve sıcak bir sesle sordu.

Gerçekten de öyleydi. Von'un aptal tüyleri aklımın bir köşesinde dururken, antrenman sırasında neredeyse hiç konsantre olamıyordum.

Nefes aldım. Yaratıcı biliyordu, buna ihtiyacım vardı. "Dameon burada mı?"

Etrafıma baktım.

"Hayır, tapınağında, enerji topluyor. Sadece biz varız. Konuşabilirsin. Aklındakileri anlat bana."

"Tüyler," diye patladım. "Onları düşünmeden duramıyorum."

"Tamam, yani, eşlerin onları korumak istemesi olağandışı bir şey değil. Sonuçta oldukça önemliler." Omuzlarını silkti.

"Hayır, sorun o değil. Ölümsüzler Diyarında, onları sakladığım küçük, tahta bir sandığım vardı. Von ile bağlantılı olduklarını biliyordum, ama anlamlarını anlamıyordum. Altın Saray'dan kaçtığımda, onları almaya vaktim olmadı. Şimdi, içimden bir ses, tam da bunu yapmamı istiyor." Kendimi zorlayarak bir nefes daha aldım. "Sandığı dolabımın arkasında saklıyordum. Aurelius onları bulursa ne olacağı konusunda endişeliyim, tabii henüz bulmadıysa." Dişlerimle alt dudağımı ısırdım.

Zahra bir an sessiz kaldı, sonra şöyle dedi: "Bağın yeni, bu da şu anda muhtemelen ışık yürüyüşü yapamayacağın anlamına geliyor. Doğru mu?"

"Doğru." Başımı salladım, bunu bildiğine şaşırdım. "Sana da oldu mu?"

"Bu hepimizin başına geliyor, ama erkeklerin başına gelmiyor. Biraz ilkel, değil mi? Bağımız bizi onlara çaresizce özlem duymamıza neden olurken, eşlerimizden uzaklara gitme yeteneğimizi kısıtlıyor. Sonumun böyle olmasına şaşmamalı." Gözleri aşağı kaydı, karnını işaret etti, sonra tekrar bana döndü. "Her neyse. Onları geri alabilmen için seni Ölümsüzler Diyarı'na gölge yürüyüşüyle götürmemi istiyorsun, değil mi?"

"Senden bunu isteyemem. Tehlikeli olabilir ve ikinizi tehlikeye atmak istemem."

"Saçma. Hızlı olacağız. Girip çıkacağız," dedi tereddüt etmeden. Bir an durup düşündü ve sonra, "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi.

Başımı salladım.

"Neden Von'la bu konuyu konuşmuyorsun?"

"Biz sadece..." Doğru kelimeleri aradım. "Henüz o aşamada değiliz."

"Ama siz ikiniz birbirinize bağlısınız." Sanki benim mantığımı tam olarak anlamamış gibi, bağın her şeyden üstün olması gerektiği gibi, bana tuhaf bir bakış attı.

"Ama bu bağı ben seçmedim." Etrafımızdaki duvarları, kaleyi işaret ettim. "Bunların hiçbirini ben seçmedim."

"Bilgece bir söz, aşkım, hiçbirimiz bağı seçmiyoruz, o bizim ruhlarımız yıldızlara dokunduğu gün bizi seçiyor," dedi yumuşak bir gülümsemeyle. "İlk başta korkutucu olabileceğini biliyorum, benim için öyleydi, ama evrenin benim için planladığını denemeseydim, bugün bulunduğum yerde olmazdım. Dameon ruhumun diğer yarısı, beni tamamlayan kişi ve ölümsüz hayatımın aşkı. Tıpkı Von'un senin için olduğu gibi. Önce o inanç sıçramasını yapman gerekiyor. Sana söz veriyorum, bunun için dünyanın çok daha zengin hale gelecek."

Bir an onun sözlerini düşündüm, içime sindirdim. Güvenmek, söylemesi yapmasından kolaydı. Daha önce bir erkeğe güvenmişim ve bunun sonucunda ne olmuştu?

Yaralı ve kırık.

Ve şimdi başka birine güvenmem mi bekleniyordu? Von'u bedenime kabul etmek bir şeydi, ama onu kalbime kabul etmek *tamamen* başka bir şeydi.

"O tüyleri almaya gidelim mi?" Zahra, beni düşüncelerimden kopararak sordu. Kaşlarımı kaldırdım. "Emin misin?"

Gülümsedi. "Ben her zaman maceraya hazırım."



Birkaç dakika sonra, Ölümsüzler Diyarı'ndaki Altın Saray'daki eski yatak odamda duruyorduk. Odam tam da bıraktığım gibiydi. Aurelius, kaçtığını öğrendiğinde öfkesinden odayı darmadağın etmiş miydi, emin değildim. Ama nedense, yapmamıştı. Hain kalbim - ki o benim değil, onun bir parçasıydı - iyimser bir şekilde attı. Onu görmezden geldim. O gemi sadece yola çıkmamış, bir daha asla dönmeyecek ve siktir git dercesine dibe batmıştı.

Zahra öne çıktı ve etrafına bakındı. "Biraz gösterişli, değil mi?"

"Gerçekten öyle," diye cevapladım.

Altın tuğlalı duvarlar, Aurelius'un saçma sapan servetini haykırarak, rahatsız edici bir şekilde gürültülüydü. Ama o böyleydi. Her zaman insanların gözlerinin üzerinde olmasını, ilgi odağı olmasını isterdi. Onca yıl onunla nasıl kaldım, ona nasıl hayran oldum, bilmiyorum.

Zahra etrafta dolaşmaya devam ederken, ben eski dolabıma doğru yürüdüm. Odanın en uzak köşesine ulaştığımda dizlerimin üzerine çöktüm ve yüzümü kaşındıran sert kumaşlı, sıkıca dizilmiş elbiselerin arkasına uzandım. Parmaklarım küçük bir tahta sandığa dokundu. Onu çekip açtım. İçinde Von'un tüyleri vardı.

Hepsi.

Güvendeydil

er.

Şimdi mutlu musun? İçimdeki sese sordum.

Cevap vermediğinde, sessizliğini iyi bir şey olarak kabul ettim.

Kapağı kapattım, sandığı tek elimle tutup ayağa kalktım. Kapıya doğru yürümeye başladım, ama yerden tavana uzanan ince sütuna ulaştığımda odanın ortasında durdum.

Taş sütuna parmak izleri kazınmıştı. Parmaklarımı üzerinde gezdirdim — Tamamen uyuyordu.

"Sana bekle demiştim," diye bir kadın sesi kulağıma fısıldadı.

"Nefes... alamıyorum," diye inledim, sütuna tutunarak, bayılmak üzereydim.

Yine de, o benim korsemim bağlarını çekti, acımasızca her çekişinde ciğerlerimi kapatıyordu. "Eğer o lanet bahçede bu kadar çok zaman harcamayı bırakıp, belini inceltmeye daha fazla zaman ayırsaydın, bu sorunu yaşamazdık, değil mi?" diye homurdandı, sesi boğazıma saplanan bir hançer kadar acımasızdı. "Kralın artık yatak odana gelmemesine şaşmamalı."

Elimi geri çektim ve anıdan kurtuldum. Onun gibi binlerce anı vardı, bazıları çok daha kötüydü. Sütundan uzaklaştım ve hayatımın büyük bir bölümünü geçirdiğim odaya bakındım.

Oda, dar elbiseler ve kaburgaları kıran korselerle doluydu. Yüzlerce giysi seçeneği vardı ama hiçbirisi rahat giyilebilecek şekilde tasarlanmamıştı. Bunlar kısıtlamak için yapılmıştı. Uyum sağlamak için. O anda bu giysilerden ne kadar nefret ettiğimi fark ettim. Bunlar benim baskı altında tutulmamın üniformasıydı. Mükemmel, sevgi dolu bir eşin görünüşü. Gülümseten bir yüz ve boş bir kafa — Aurelius'un benim kendimi öyle göstermemi istediği gibi.

Artık o kişi yoktu.

Ama Aurelia için hiç cenaze töreni yapmadığımı fark ettim.

Yürürken parmaklarımı giysilerin üzerinde gezdirdim, parmak uçlarımın ötesine açgözlü ateşim sızmasına izin verdim. Ruhumu parçalayan elbiselerden oluşan o lanet odayı ateşe verdim, dokunulmamış tek bir kumaş parçası bile bırakmadım.

Bir anka kuşu gibi, odayı saran alevlerin içinden çıkarken yeniden doğdum, Von'un tüyleriyle dolu küçük kutuyu kolumun altına sıkıca sıkıştırmıştım.

Zahra'nın bakışları üzerimde dolaştı. Kalçasını yana doğru çevirmiş, kollarını göğsünün üzerinde gevşekçe kavuşturmuş duruyordu. "Ne olduğunu bilmiyorum..." odadan çıkan alevlere baktı, "...ama bir kadın karanlık bir şeyi geride bıraktığında nasıl görüldüğünü biliyorum. Her ne olursa olsun, seninle gurur duyuyorum."

Gerçekten mi? Ben de kendimle gurur duyuyordum.



Zahra'ya yardımları için teşekkür ettikten sonra, Von'un zifiri karanlık yatak odasına geri döndüm. Gözlerimi kısarak yatağa doğru ilerledim, elimi önümde sallayarak yatağı bulmaya çalıştım. Bir el bileğimi kavradı ve beni dağ gibi bir göğse doğru çekti.

Çıglık attım. Kalbim hızlandı, kılıçların ve kalkanların çarpışmasından saniyeler önce, şarkının sonunda bir savaş davulu gibi göğsüme çarptı.

Karanlığı delip geçecek kadar keskin, delici yeşil gözler bana bakıyordu.

"Nereye kaçtın, Küçük Tanrıça?" derin, seksi bir ses mırıldandı ve sandal ağacı ve kehribarın ilahi erkeksi kokusu duyularımı sardı. Ses. Koku. Her şey - o - sarhoş ediciydi. Alçak bir kahkaha attı. "Seni saatler önce yatağa yatırdığımı sanıyordum."

"Zahra'yla birlikteydim," diye nefes nefese söyledim. Artık ciğerlerimin nefes almakta zorlanmasının iki nedeni vardı: ödümün kopması ve kaslı kollarıyla beni sıkıca saran lezzetli, karanlık tanrı.

Göremiyor olsam da, Von saçımın bir tutamını kaldırdığında bunu hissedebiliyordum. Yavaşça nefes aldı. "Bu gece saçını lavanta ile yıkadım, ama yine de duman kokuyor." Saçımı bıraktı. Yavaşça, parmak eklemleri kolumun uzunluğu boyunca, küçük sandığı tutan elimden aşağı doğru kaydı.

Tık. Tık.

Parmakları kutuyu vurdu. "Bu da ne olabilir?"

Büyü bozuldu. Utanç yanaklarıma yayıldı, kulaklarım kızardı. Kimi sevdiğimi diğer çocuklara ifşa edilmiş, utanç içindeki bir çocuktan farksızdım, bu yüzden doğal olarak gerçeği ağzımdan kaçırdım. "Senin tüylerin, seni koca canavar."

Çok akıllıca, içimdeki eleştirel ses öfkeleni.

Hızla konuyu değiştirmeye çalıştım. "Beni öyle tuttuğunda neredeyse ödümü koparıyordun."

"İlginç bir kelime seçimi," dedi, bir an durup yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Tüylerim mi? Onları topluyor muydun, küçük dostum?" Görmek için ışığa ihtiyacım yoktu, sırtışıma *duyabiliyordum*.

Tabii ki bunu eğlenceli bulacaktı.

Ondan uzaklaştım. "Bilmek istiyorsan, evet, öyleydim."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun," dedi şehvetli bir sesle — o kadar şehvetliydi ki, yumurtalıklarımın bir yumurta attığından emindim.

Hırıldadım - bu bağ saçmalıktı.

"Hiçbir şey ifade etmiyor." Dizlerimin üzerine çöktüm ve sandığı yatağın altına ittim, bir sincap yiyecek stoklar gibi oraya sakladım. Ama bu yiyecek değildi. Bu, sahip olmayı planlamadığım bir bebek için hazırlanmış, tüylerle dolu bir kutuydu. Bunların hiçbirinin bana bir faydası yoktu, ama yine de burada, onlara takıntılı bir şekilde, deli gibi onları koruyordum...

Lanet olası bağ!

Boğuk bir kahkaha. "*Bunu* söylemeyecektim."

"O zaman ne diyecektin?" Ona baktım, erkekçe silüetini zar zor seçebiliyordum, gözlerim *yavaşça* karanlığa alışıyordu.

"Bilge bir kadın bir keresinde bana katillerin hatıra topladığını söylemişti. Bu da beni meraklandırıyor..." Sesini alçaltarak, "Benim cinayeti planlıyor musun, sevgilim?" dedi.

"Kesinlikle." Ayağa kalktım.

O yumuşak bir kahkaha attı ve ben de gülümsemeden edemedim.

Elini belimin altına doladı ve beni bacaklarının arasına yönlendirdi. "Bana bir söz vermen gerekiyor."

"Ne?"

Başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi kavradı ve yüzümü kendininkine doğru eğdi. O otururken ben ayakta olsam bile, ona bakmak için başımı kaldırmam gerekiyordu. "Bir dahaki sefere Ölümsüzler Diyarı'na gittiğinde bana haber ver, ben de sana eşlik edeyim."

Eğer çenemi tutmasaydı, ağzım açık kalırdı. "Oraya gittiğimi nasıl bildin?"

"Seni takip ettim."

"Neden? Senden kaçtığımı mı sandın?"

"Hayır. Şu anda benden ve sikimden çok memnunsun, kaçacak halin yok." Sözlerinde dizginlenemeyen bir kibir vardı.

Onun hakkını vermek zorundaydım, piç kurusu haklıydı. Ama o ve efsanevi büyüklükteki egosu bunu bilmek zorunda değildi. "Bunu söylediğim için üzgünüm, ama bence orada ağır işi yapan ikincisi olabilir."

Alçak bir kahkaha attı. "Oh, gerçekten mi?"

"Mhm," diye alay ettim, başımı sallayarak. Düşüncelerim bu konuşmanın asıl amacına geri döndüğünde gülümsemem kayboldu. "O zaman neden yaptın? Neden

beni takip ettin?"

"Seni takip ettim çünkü senin için endişelendim. Artık Nicholas senin benim için ne olduğunu bildiği için, Ölümsüzler Diyarı senin için artık güvenli değil. Bu yüzden, uzun zamandır kayıp olan bir şeyi bulmak için oraya geri dönme ihtiyacı hissedersen, önce bana gelmeni rica ediyorum, böylece seninle birlikte gidebilirim. Seni korumak için."

"Oh." Sözleri hassas bir noktaya dokundu. Beni gülümsetmek isteyen bir noktaya, çünkü itirafı beni... iyi hissettirdi.

Dudaklarını benim dudaklarımın hemen üzerine indirdi. "Bana söz ver."

"Tamam," dedim yumuşak bir sesle, dudaklarımda bir gülümsemeyle. "Söz veriyorum."

"Aferin kızım," dedi, beni giysilerimi çıkarıp onunla yatakta yarışmak istememe neden olan o sesiyle. "Şimdi... seni tekrar yatağa yatırmamı ister misin? Sana küçük bir masal anlatayım mı?"

Kollarımı tek tek onun geniş omuzlarına doladım. "Sadece dilinle yazarsan."

"Tamam." Parmakları belimdeki kumaşı hafifçe çevirerek oynadı. "Ne hakkında olsun istersin?"

"Hmm." Bir an düşündüm. "Herkesin korktuğu, kötü, seksi, uzun boylu, dövmeleli kötü adam hakkında."

"Başlangıç hoşuma gitti. Devam et."

"Ve saraya hapsolmuş prenses. Her gece penceresinin önünde durur."

"O çok güzel bir yaratık." Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koydu.

"Orada durup, kaçırılmayı bekliyor. Sonra ne oluyor?"

"Bir süre onu izler, ta ki bir gün onu kaçırmaya karar verip karanlık kalesine götürene kadar."

"Oraya vardıklarında ona ne yapıyor?"

Onun dudaklarına fısıldadım, "Bu hikayenin senin anlatman gereken kısmı."

"Bununla mı?" Dilini alt dudağımın üzerinde gezdirdi. Bu hareket o kadar ilkel, o kadar sahipleniciydi ki, sanki beni işaretliyormuş gibiydi. Ben de bunu yuttum.

"Evet," diye inledim yumuşak bir sesle, dudağımı ağzıma çekip onun tadını emdim.

"Mmm." Duygusal, derin bir mırıldanma. Bu mırıldanma, uyluklarımın tepesine kadar iniyordu — *Tanrım, bu erkek.*

Başka bir şey söylemeden, beni yatağa çekip yanına aldı, heyecanlı çılgılığım gecenin içinde kayboldu.



Chapter 27

Von

Ertesi sabah, uzun koridorda yürürken, beyazlar içindeki muhteşem küçük eşim kesinlikle ilahi görünüyordu. İpeksi kumaştan yapılmış, kalçalarına kadar uzanan ikiz yırtmaçlardan uzun bacakları uzanıyordu ve her adımında beni tahrik ediyordu.

Bu sabah eğitimini kısa kesip, bugüne hazırlanması için onu yatak odamıza geri götürdüm. Yatağımızın üzerinde duran lüks, seksi elbiseyi gördüğünde bana meraklı bir bakış attı. Ona, Edenvale'e geldiği gün giydiği elbiseye benzemesi için tasarladığımı söyledim. Daha önce giydiği hiçbir şeye benzemiyordu, Ölümsüzler Diyarı'nda yaşadığı zaman giydiği saçma, katı kıyafetlere hiç benzemiyordu. Parmaklarını kumaşın üzerinde gezdirerek, onu çok sevdiğini söyledi. Dudaklarımda bir gülümsemeyle, ona elbiseyi giymesini istedim. Ben sandalyemde oturup onu izlerken, o da tam olarak bunu yaptı. Elini cildinde her kasıtlı hareketiyle, soyunma ve giyinme eylemini izleyenleri tırnaklarını ısırtan bir olay haline getirdi.

Köşeyi döndük ve çok daha geniş bir koridora girdik. Karanlık duvarlar, Eski Tanrılar'ın resimlerinden oluşan sanat eserleriyle doluydu. Her resmin altında, resimde kimin olduğunu belirten

gümüş bir plaket vardı ve resimde kimin olduğunu belirtiyordu.

İlk resme baktı.

Savaş Tanrıçası, hafif zırhı ve şeytani derileriyle süslenmişti, kaşları derin bir şekilde çatılmıştı ve kırmızı boyalı dudaklarında bir hırlama vardı. Şeytani kılıcını önüne doğru tutarak izleyiciye doğrultmuştu. Siyah bir engerek, serbest elinin etrafına dolanmış, ağzını açmış ve uyarı olarak tıslamıştı.

Saphira'nın şatonun her yerine yayılmış yüzlerce resmi vardı, benimse sadece bir tane vardı — ki o da bu koridorun sonunda bulunuyordu. Yıllar önce beni bu işe bulaştırmıştı ve bu benim yaptığım ilk ve son resim olmuştu. Onun aksine, ben kendi resmimin çizilip kalenin her yerine asılmasını istemiyordum. Zaten bu diyardaki herkesin zihnine benim yakışıklılığım kazınmıştı, sanki hatırlatmaya ihtiyaçları varmış gibi.

"Bir şey merak ediyorum," dedi Aurelia yumuşak bir sesle, beni düşüncelerimden kopararak.

"Söyle bakalım, Kitten. Ne oldu?"

"Farklı kademelere ayrıldıkları için sevdikleriyle birlikte olamayan pek çok insan var mı?" diye sordu, bakışlarını Saphira'nın portresinden çekip, bir sonraki, Fırtına Tanrıçası'na ait olan portreye yöneltti.

"Maalesef, evet. Son birkaç yüzyılda o kadar çok ruh geldi ki, onlara yetişmek zor. Birçoğu gözden kaçıyor."

Salonun diğer tarafına bakarak, Şehvet Tanrısı'nın portresini buldu. Erkek, unvanına yakışır bir şekilde, her iki cinsiyetin de sevgisini kazanıyordu. Adımlarının yavaşladığını ve gözlerinin uzun boylu, yakışıklı tanrıyı yavaşça süzdüğünü fark ettim.

Gözlerimi kısarak baktım.

"İnsanları neye göre ayırıyor ve nereye gideceklerine karar veriyor?" diye sordu, resimle biraz daha vakit geçirebilmek için adımlarını yavaşlattı.

Bu gece kaybolmasının uygun olacağına karar verdim.

Ona cevap vererek, "Da'Nu nehri, buraya ilk geldiklerinde hangi kademede yer alacaklarına karar verir. Kuzgunlar, ruhlarını akan sulara bırakır. Geçmişlerine göre, nereye gideceklerine karar verir. Ancak, sevdiklerini dikkate almaz, sadece o ruhun belirli davranışlarına bakar."

"Öyleyse... bir kişi başka bir kademeye nasıl geçebilir?"

"Ne meraklı bir kedi yavrusu," diye düşündüm, sırtıtarak. "Taht toplantılarından birinde bunu talep etmeleri gerekir."

"Sonra ne olur?" Bana baktı.

Yukarıdaki Yaratıcı, o geniş, mavi gözler benim sonum olacaktı. "Talepte bulunurlar ve sonra ben kabul edip etmeyeceğime karar veririm."

"Yani, tüm bu insanlar taleplerini onaylayan ya da reddetmen için sadece sana mı güvenmek zorundalar?"

"Evet."

"Bu oldukça kötü bir sistem gibi görünüyor."

Buna gülümsedim. "Eskiden nasıl olduğunu görseydin, eski sistemin daha da kötü olduğunu anlardın."

"Eski yöntemler nasıldı?" diye sordu, son iki kelimeyi vurgulu bir şekilde söyleyerek dikkatleri onlara çekti.

O çok meraklı biriydi ve her zamanki gibi, ben de onu memnun etmekten büyük mutluluk duyuyordum.

"Başlangıçta Ruhlar Alemi üç kademedен oluşuyordu. Yüzyıllar boyunca, ölümlülerin kendi kademelerinde istediklerini yapmalarına izin verdim." Omuz silktim. "Yaşayanlar Alemi'nde iyi geçindiklerini düşündüm, Ruhlar Alemi'nde neden farklı olsun ki? Ama görünüşe göre, sonsuzluğun onların yanında olması ve kötü davranışlarının hiçbir sonucu olmaması, ahlaki çürümeye yol açtı. Bu yüzden, yaşam koşulları iğrenç hale geldi. Bence, burada olanlara karşı körlüğüm, Yaratıcı'nın beni Yaşam ve Ölümsüz Alemi'nden tahttan indirip Aurelius'a vermesinin ve benim, kontrolsüzce yönetmeme izin verdiğim alemleri yönetmeye zorlamasının sebebidir."

Kafasını salladı, kaşları çatıldı. "Üç alemin de çürüme halinde olduğunu ve Aurelius'un bu yüzden yaratıldığını sanıyordum?"

"Bu, Aurelius'un alemlere yutturduğu, gerçeklerden çok uzak bir iddiaydı. Böylece kendini kurtarıcı kahraman, beni ise yıkıcı kötü adam olarak gösterebilecekti. Sadece Ruh Alemi berbat bir hale gelmişti. Diğer iki alem iyi durumdaydı."

Bir an sessiz kaldı. Fazla sessiz.

Bunun benim yetersiz yedeğimle ilgili olduğunu hissettim - onun konuşmak istemediğini açıkça belirttiği bir konu. Ama benimle onun hakkında konuşmak istememesi, başkasına açılmayacağı anlamına gelmezdi. Aslında, onun Zahra, Dameon ve benimle birlikte eğitilmesini istememin sebebi, sadece onun daha güçlü bir savaşçı olmasını istemem değildi. Onun bir arkadaşı olmasını, sırlarını paylaşabileceği biri olmasını istiyordum. Bu rol için Zahra'dan, Arkadaşlığın Tanrıçasından daha uygun biri olabilir miydi?

"Bu yüzden mi dokuz kademeyi yarattın? Kendini affettirmek için mi?" diye sordu, beni düşüncelerimden kopararak.

"Tam olarak değil." Ona baktım, gözleri her zamanki gibi meraklı bir şekilde bana bakıyordu.

Alt dudağıımı dişlerimle ısırdım. Onu duvara dayayıp, güzel yüzünü ellerimle tutup, dizleri titreyene kadar öpmekten kendimi alıkoyabilmek için yapabileceğim tek şey buydu.

"Öyleyse..." Yumuşak bir şekilde başını salladı, sanki bu, çözemediğı kafa karıştırıcı bir bilmeceymiş gibi. "O zaman neden yaptın?"

Boğuk bir nefes verdim, sesim kısık çıkmıştı. "Bu kademeleri, ölümlüleri derinden önemseyen, onların değerini gören biriyle tanıştığım için yaptım, oysa ben buna kördüm." Bir an durdum, bakışlarım onun bakışlarıyla buluştu. "Bu kademeleri senin için yaptım, Küçük Tanrıça, çünkü senin değer verdiğin şeyi onurlandırmak istedim."



Chapter 28

Aurelia

Ayaklarım
yavaşladı.

Katmanları yaratmasının *sebebi* bendim.

Nedenini bilmiyordum, belki biraz fazla saf olduğumdandı, ama... ona inandım.

Ölümsüz hayatımda ilk kez, ne söyleyeceğimi bilemedim. Ne söyleyeceğimi, nasıl hissedeceğimi bilemedim. Tek bildiğim, ona karşı sertleşmiş olan bir parçamın yumuşamaya başladığıydı.

Bizim için her zaman böyle mi olacaktı, iyi ve kötünün karışımı? İlişkiler böyle mi olmalıydı?

Çünkü çok uzun zamandır tek bildiğim kötüydü.

İster Aurelius ile olan ilişkim olsun, ister geçmişte Von ile olan etkileşimlerim. Her iki erkek de beni derinden incitmişti — biri değerimi, diğeri ise amacımı çalmıştı. Ama yaratma gücümün çalınması gri tonlarla doluydu — Aurelius'un bana yaptığı gibi siyah ve beyaz kadar keskin değildi. Von'un bunu yapma nedenleri çok yönlüydü. Karmaşıktı. Ben onun düşmanının karısıydım. Kaybettiği krallıklarını geri almanın bir aracıydım. Ama Aurelius? Ben *onun karısıydım*, kalbini verdiği kadındım, ama yine de bana kötü davranmayı seçti. Beni istismar etmeyi seçti.

Ama şimdi koşullar değişmişti.

Von, bu krallığın halkının yaşam koşullarını iyileştirmeye çalışıyordu. Üstelik, sorgulamadan ve karşılık beklemeden bana yardım etmiş, tutsakları kurtarmama yardım etmişti. Giydiğim güzel elbiseye baktım. Onu kendi zevkine göre yapmamıştı, benim zevkime göre yapmıştı. Benim beğeneceğimi düşündüğü için. Ve beğendim.

Bütün bunlar iyiydi. Von bana karşı... iyi davranıyordu.

Çünkü dünyanın geri kalanı için ben kötü adamım, ama senin için, sadece senin için, artık öyle olmak istemiyorum. Onun sözleri kafamda yankılandı ve beni o anıya geri götürdü. O gün sadece kırık parmağımı iyileştirmemişti. O gün kırık ruhumun bir parçasını da iyileştirmişti, ama o zaman bunun farkında değildim.

Şimdi farkındayım.

"Geliyor musun?" diye sordu omzunun üzerinden. Yürüyüşünde o rahat kibir vardı — bana az önce söylediği devasa, anlamlı şey ve içimde oluşmaya başlayan değişimden etkilenmemiş gibi — bağdan ayrı.

"Evet," dedim, gözlerimde oluşan sis parçacıklarını gözlerimi kırparak uzaklaştırdım. Adımlarımı hızlandırdım ve ona yetiştim.

Koridorun geri kalanını sessizce yürürken ikimiz de tek kelime etmedik.

Sonuna vardığımızda, ikimiz de durduk.

Mor alevlerle aydınlatılmış devasa aplikler, son tablonun iki yanını çevreliyordu.

Bu resim görülmeye değerdi.

Ahşaba oyulmuş karmaşık bir asma ve kemik deseni, üstüne kalın bir siyah cila tabakası sürülmüştü. Tablonun içinde, karanlık, kadim ihtişamıyla sarılmış Ölüm Tanrısı'nın kendisi vardı — eşsiz bir savaşçı kral. Başının üzerinde yüzen tacı, halkalı elinde bir elma, dudaklarında bir sırıtış ve...

Kaşlarım çatıldı.

Boynunda dört kesik vardı ve bu da tablonun biraz sarkmasına neden oluyordu.

"Bu sadece bir tahmin, ama bence böyle olmaması gerekiyor," dedim.

"Hayır," diye iç geçirdi. "Ama bunu kimin yaptığını iyi tahmin edebiliyorum." "Kim?"

"Büyük olasılıkla, kız kardeşim Saphira." Geniş omuzlarını silkti ve sonra sağa dönerek koridora doğru yürümeye başladı.

Resimdeki yakışıklı adama bir kez daha baktım ve sonra gerçek olanın peşinden gittim. "Neden böyle bir şey yapsın ki?" Onun yanına yaklaştım.

"Çünkü seninle Aurelius'u takas ettiğim için bana kızgın ve bu yüzden çocuk gibi davranıp isyan ediyor."

"Peki bu konuda ne yapacaksın?" diye ciddiyetle sordum.

"Tam emin değilim. Kız kardeşim bazen oldukça inatçı olabiliyor."

"Bu ailede genetik olmalı."

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılarak sinsi bir gülümseme oluşturdu ve "Hiç bilmiyorsun, Kitten," dedi.

"Sanırım oldukça iyi anlıyorum."

"Öyle mi?" diye alaycı bir sesle sordu. Üç küçük kelime hiç bu kadar güzel gelmemiştir. Sanki seni içten içe çürüteceğini bildiğin bir şeyden bir yudum almaya davet ediliyormuşsun gibi, ama yine de içiyordun — sırf hayatta olmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmek için.

Cevap vermek için ağzımı açtım, ama koridor aniden sona erdi ve karanlıkta kaybolan bir dizi uğursuz merdivene dönüştü. Kötü bir şey omurgamın boyunca parmaklarını gezdirdi ve ensemdeki tüyleri diken diken etti.

"Devam et," dedi Von arkamdan, ve o dokunuşun ondan geldiğini fark ettim. Ama her zamankinden farklıydı. Soğuktu. Sert. Doğal değildi.

Ona dönüp baktım. "Von, ben..."

Kalbim boğazıma kadar çıkarken sözlerim dilimde dondu.

Von'un yüzünün sağ yarısı her zamanki gibiydi: acı verecek kadar yakışıklı. Ama diğer yarısı...

Korkunçtu.

Yüzünün diğer tarafında, et ve kaslar... yok olmuştu. Sadece kemikler görünüyordu. Fildişi renginde değil, parlak, koyu gümüş renginde kemikler. Metal gibi. Geriye kalan tek şey gözleriydi, hala canlı yeşil renkteydiler.

"Bu da ne?" diye hayretle sordum, kaşlarımı çatarak ondan uzaklaştım, merdiven boşluğundan ve orada gizlenen her neyse ondan uzaklaştım.

"Benim Ölüm Tanrısı olduğumu hatırlatmama gerek var mı, tatlım? Ben buyum." Elini bana uzattı. Elini inceledim ve

sadece gümüş bir kemik gördüm, parmak eklemlerinde "kral" kelimesi kazınmıştı. Yüzükleri gevşek bir şekilde asılı duruyordu, ancak yerçekimi onlar üzerinde hiçbir etkiye sahip değildi, çünkü yüzükler sıkıca yerinde duruyorlardı. Ona sadık kalıyorlardı.

Gözleri sağa, merdiven boşluğuna kaydı. Ben de onun bakışını takip ettim. "Aşağıda ne var?"

"Geleceğin," diye cevapladı, uzattığı elini geri çekerek. Merdiven boşluğuna döndü ve inmeye başladı. "Gel, Küçük Tanrıça. Onları yeterince beklettik."

Hepsini mi?

Zor bir yutkunmayla eteğimi kaldırdım ve tereddütle onun peşinden gittim.

Aşağıya indiğimizde, önümüzde loş mum ışıısıyla aydınlatılmış bir koridor uzanıyordu.

Hava farklıydı. Kötüye işaret gibi.

Kaptanın elini tutup yüzen tekneye adım attığımdaki hissi hatırlattı bana. Et, kas ya da sinir yoktu, sadece soğuk, sert kemikler vardı. Hissettiğim buydu, ama çok daha yoğun bir şekilde — sanki dünyanın dokusundan yaşamın iplikleri çalınmış gibiydi.



Chapter 29

Aurelia

Birkaç dakika sonra, Von'un kucağında oturmuş, büyük bir taht odasına bakıyordum. Odanın siyah, opak, cam gibi duvarları, dans eden mor alevlerin titrek ışığıyla aydınlatılıyordu. Bir zamanlar bir devin ait olmuş olabilecek kadar büyük kemiklerden yapılmış avizeler, kemerli tavandan, üzerimizden onlarca metre yükseklikte sarkıyordu. Duvarlara, üzerinde Ölüm'ün mührü bulunan bayraklarla dönüşümlü olarak, uyumlu aplikler yerleştirilmişti. Tütsü havayı kaplamış, geniş odayı paçuli'nin derin toprak kokusu ve misk kokusuyla doldurmuştu.

Dağ gibi büyük oda ölümsüzler, insanlar, kuzgunlar ve yaratıklarla doluydu. Daha önce hiç görmediğim türden yaratıklar. Kanımı dondurdular. Bazıları sanki çürüyor gibi görünüyordu, derileri kemiklerinden doğal olmayan bir şekilde sarkıyordu. Sanki içlerinden solucanlar onları kemiriyor ve yavaş yavaş çürümeye neden oluyordu.

Bazıları, gümüş süslemeli, uyumlu siyah pelerinler giymiş, başlıklarını takmışlardı. Yüzlerinde, kimliklerini gizleyen, belirgin gagalı kafatası maskeleri vardı. On tanesi odanın önünde, kürsünün iki yanında, kalabalığa dönük duruyordu. Pelerinleri farklıydı, koyu ametist renginde boyanmıştı. Gökyüzüne dönük avuçlarında, küçük, camsı küreler tutuyorlardı.

..

Ruhlar.

Bu odadaki insan sayısına rağmen, sıcaklık yüksek değildi. Hatta, kışın eşiğinde olan sonbahar gibi oldukça soğuktu. Bana herhangi bir sıcaklık hissi veren tek şey Von'du.

Her iki bacağı da kaslıydı, gövdesi de öyle, bu da vücudunun ne kadarının yüzünün sol tarafına benzediğini merak etmeme neden oldu. Etli parmakları dirseğime küçük daireler çiziyordu. Kemik parmakları ise tahtının koluna huzurla yaslanmıştı.

Geniş odada ürkütücü bir sessizlik hakimdi. O kadar sessizdi ki, cilalı obsidiyen zemine bir iğne düşse duyabilirdim. Bu yüzden, zeminde bir şeyin kayma sesini duyduğumda, dikkatim sağa kaydı ve kaynağını bulmaya çalıştım. Işığa çıkan, pelerinli bir figürdü, omuzları bir kaya gibi genişti. Yürürken bacaklarını sürükleyerek, pelerininin yırtık parçaları arkasında sürükleniyordu. Bu açıdan yüzünü göremiyordum, ama içimden bir ses, görmek istemeyeceğimi söylüyordu.

"Kralına ve gelecekteki kraliçene eğil," dedi erkek sesi boğuk bir şekilde. Sanki boğazı çakılla dolmuş gibi ses çıkardı, konuşurken ses telleri kısılmıştı.

Gelecekteki kraliçe.

Dudaklarım hafifçe aralandı. Elbette, Von benim öyle olacağımı söylemişti, ama bunu bir yabancıнын ağzından duymak, sadece... farklıydı. İyi ya da kötü değil. Farklı. Hatta gerçek.

Bir anda, mor pelerin giyenler dışında herkes diz çöktü. Odanın her yerine tünemiş düzinelerce kuzgun bile saygıyla başlarını eğdi. Öylece, donmuş gibi kaldılar, aksi söylenene kadar beklediler.

Hayatım boyunca taht odasında çok zaman geçirdim, ama hiç bu kadar itaatkar bir kalabalık görmemiştim. Aurelius bile onları böyle davranmaya zorlayamazdı. Peki bu itaatkarlığı neye borçluyduk? Korkuya mı? Yoksa saygıya mı?

Belki de ikisi de biraz vardı.

Von'un parmakları kolumun uzunluğu boyunca yukarı doğru kaydı, boynumdan çeneme doğru uzandı. Başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi tuttu ve dikkatimi ona çekti. "Onlara kalkmalarını emret."

"Ne?" diye sordum, gözlerimin kenarları onun yüzünün canavarca tarafını görürken nemlendi. Bakışlarım o tek, keskin ve vahşi dişe kaydı. Diş eti olmadan, şimdi daha da uzun görünüyordu. Daha da tehditkar.

Eminim ki, bileğimi ısırsa, porselen kesici diş bileğimi tamamen delip geçerdi.

"Emir verilmedikçe ayağa kalkmayacaklar," dedi. "Emir ver." "Neden bana itaat edeceklerini düşünüyorsun?" Bakışlarım onun dışından kayarak belirgin elmacık kemiğine doğru kaydı. Parmaklarım kucağında kaşınıyordu, yüzünün o tarafına dokunmak için can atıyordum - bu beni korkutuyordu - sırf bunu yapmanın verdiği adrenalini hissinin yaşamak için.

"Çünkü ben onlara öyle söyledim," dedi, sesi alçaktı. "Söylediğimde ciddi dim ... Sen benim kraliçem olacaksın, bu da benimle eşit olarak benimle birlikte hüküm süreceğin anlamına geliyor." Elini çenemden çekerek yüzümü kalabalığa doğru çevirdi. Başını eğdi ve kulağıma fısıldadı, "Bu taht, bu krallık, bu insanlar. Benim sikim ve kılıcım. Hepsi senin, Küçük Tanrıça."

Bakışlarım kalabalığın üzerinde dolaştı, diz çökmüş bir kişiden diğerine atladı.

Tek bir kelimemin onları ayağa kaldırmaya yeteceğini bilmek, içimden böyle bir güç yayıldığını hiç hissetmemiştim. İçimdeki tanrıça, yüzyıllardır aç kaldığı için dudaklarını yaladı.

Tek yapmam gereken tek bir kelime söylemekti.

Konuştuğumda, benim sesim değil, onun sesi çıktı. "Kalkın."

Onların bunu yapmasını hayretle izledim — benim için ayağa kalktılar. Yüzlerce göz kaldırıldı, bana ve kucağında oturduğum karanlık krala bakıyordu.

Kısık sesli, kambur erkek bize döndü ve ben tüylerim diken diken oldu...

Adamın yüzü sanki şişmiş gibiydi, derisinin altında çok fazla sıvı birikmiş gibi. Şişkinliğin az olduğu bazı yerlerde, derin kırışıklıklar ve sarkmış deri vardı. Dudakları, canavarların kanını içmiş gibi siyah bir lekeyle boyanmıştı.

Von'un sessizce güldüğünü hissettim, bu his tenimde tüylerimi diken diken etti ve "Ithar seni korkutuyor mu?" diye sordu.

Ithar bize selam verdi ve sonra kalabalığa dönerek

"O kim?" omzumun üzerinden Von'a fısıldadım, garip adamın topallayarak salonda dolaşp kalabalığa konuşmasını izlerken.

"O bir kahindi, ama yıllar önce görme yeteneğini kaybetti."

"Nasıl kaybetti?" diye sordum, Ithar'ın kendisine yaklaşan, pelerinli ve maskeli bir figürden gümüş bir kase almasını izlerken.

"Kader Tanrıçasını, kehanetlerinin doğru olmadığını söyleyerek aşağıladı. Bu, Tanrıçanın sinirine dokundu, bu yüzden Tanrıça, onun yüzememesi için bacaklarını kırdı ve kemiklerinden gücünü emen bir su kütlesi olan Thersha Gölü'ne attı. Beklendiği gibi, sular onu midesine çekti

ve geleceği görme yeteneğini yuttu. Sonra onu geri tükürdü." Von bir an durdu. "Yeteneği yararlı olsa da, artık başka kullanım alanları var."

Thersha'nın güç çalan sularını daha önce okuduğum kitaplarda duymuştum, ama kimse onu bulamadığı için daha çok efsanevi bir şekilde anlatılıyordu. Ölümsüzler Diyarı'nda olduğu tahmin ediliyordu, ama kimse tam olarak nerede olduğunu bilmiyordu. Von'un nerede olduğunu bilip bilmediğini merak etmeden edemedim. Üç Diyar'ın başlangıcından beri burada olduğunu düşünürsek, bildiğini tahmin ediyordum.

"Başka kullanımlar derken neyi kastediyorsun?" diye sordum, Ithar tahtın önüne doğru yürürken, bacağı arkasında bir çapa gibi sürükleniyordu. Bize sırtını dönerek orada durdu, herkesin görebilmesi için kaseyi başının üzerine kaldırdı. Odadaki herkes sessizdi.

"Çok fazla soru soruyorsun, meraklım," diye düşündü Von. "Gücünden mahrum bırakıldığı için, hapsettiğim Kadim Olan, onun ruhu ona bir şey ifade etmediği için onu yemekle ilgilenmiyor. Bu yüzden onu beslemeye giden kişi o. Onun hapishanesinden canlı olarak çıkabilen ilk kişi o."

Onun cevabı, başta Kadim Olan'ın *insanları yemesi* olmak üzere, bir düzine soru daha uyandırdı, ama sormak yerine, aşağıdaki sahneyi izlerken dilim ağzımda dondu, merakım uyandı.

Ithar önündeki kaseyi indirdi. Mor cüppeli figürler tek tek ona doğru yürümeye başladı ve küreleri gümüş kaseye attılar, cam metale çarptı. Toplam on kez. Kase dolduğunda, bize doğru döndü ve kaseyi podyumun altına koydu. Sonra ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü, yüzünü yere eğdi. "Bu kurbanı kutsamanızı rica ediyorum, kralım," dedi Ithar, sesi dişlere sürtünen metal çatal kadar hoş.

"Kutsamanı kabul ediyorum," dedi Von, sanki Ithar şarap kadehini doldurmasını istemiş gibi, *kurbanı* kutsamasını istemiş gibi değil.

Ithar ayağa kalkmaya çalıştı, bu süreç izlemesi acı verici bir deneyimdi. Yerdeki kaseyi aldı, bize başını eğdi ve sonra odanın arkasına gizlenmiş kapısız kemerli bir çerçeveye doğru yürümeye başladı

—oraya nereye çıktığını bilmiyordum.

Bir an orada oturdum, kafamda dolaşan düşünceleri karıştırarak. Ithar, görme yetisini kaybetmiş kahin. Kadim Olan'ı *besleyebilecek* tek kişi. Toplanan kürelerin bulunduğu kase — tam olarak on tane. Ve bir kurban için bir lütuf.

Midem ağırlaştı, kurşunla dolmuş gibi.

Başımı çevirip, alçaltılmış kaşlarımın arasından Von'a baktım. "Eski Olan'a *ruhları mı* besliyorsun?" diye fısıldadım.

"Bu gerekli bir kötülük."

"Gerekli bir kötülük mü?" İnanamadan tekrarladım. "O ruhlar birilerinin sevdikleri."

Von'un gözleri benimkilere saplandı ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. "*O ruhlar* istismarcı ve tecavüzcüler, ve Kadim Olan'a yem olmaktan çok daha kötüsünü hak ediyorlar. Sonsuza kadar Yedinci Kat'ın ateşlerinde yanmayı hak ediyorlar."

"Öyleyse neden öyle yapmıyorlar? Neden onları bu... Kadim Olan'a yem olarak sunuyorlar?"

"Çünkü onu hayatta tutmak için en azından bu kadarını yapmak gerekiyor. Eğer burada ölürse, halkı intikam almak isteyecektir ve emin olun ki bu hepimiz için çok daha kötü olur," diye cevapladı, bakışlarını benden ayırıp kalabalığın üzerinde dolaştırdı ve sonunda durdu.

Yüzünün etli tarafındaki çenesinde bir kas seğirdi, diğer tarafında ise dişlerini sıkıca sıkıdığı belliydi.

Onun dikkatini çeken şeyin ne olduğunu, bu tepkiyi neyin tetiklediğini görmek için baktım.

Ve o anda onu gördüm.

Savaş Tanrıçası.



Chapter 30

Aurelia

Daha önce gördüğüm tablo Saphira'nın hakkını vermiyordu — gerçekte daha da korkutucuydu. Kalabalığın içinde durmuyordu, odanın sol tarafında, gölgeyle boyanmış kemerli bir kapının bir adım uzağında duruyordu.

Siyah renkte boyanmış dar bir deri elbise, uzun ve esnek vücudunu sarıyordu. Manikürlü bir eli başının yanında kaldırılmıştı, siyah bir yılan eline dolanmıştı. Parlak saçları gevşek bir şekilde sarkmış, bir şelale gibi beline kadar uzanıyordu. Yüzündeki somurtkan ifadeye rağmen, yıkıcı derecede güzeldi.

Tıpkı kardeşi gibi.

Yüksek bir metalik *klik* sesi duyuldu ve dikkatimi odanın uzak ucuna çekti. Süslemeli asmalarla süslenmiş devasa bir kapı, ölümlü insanların üç katı büyüklüğündeki iki taş heykel tarafından açıldı. Kapıyı açarken hareketleri sert, adımları gök gürültüsü kadar gürültülüydü.

Yüzlerce insan diğer tarafta bekliyordu, çaresizlik içinde birbirlerini itip kakıyorlardı. Bir nehir gibi uzanıyorlardı ve arkalarındaki büyük koridorda kayboluyorlardı. Çok kalabalıktilar. Dudakları konuşuyormuş gibi hareket ediyordu, ama ben hiçbir ses duymıyordum. İtme

ve itişmelerine rağmen, hiçbirisi odaya giremiyordu, sanki deniyorlarmış gibi görünse de.

Kısa bir süreliğine, bakışlarım Saphira'nın durduğu yere geri döndü, ama o nokta boştu. Bana, kafasını deliğinden çıkarıp tekrar karanlığa çekilen bir yılanı hatırlattı.

Kahverengi saçları, başımı ağrıtabilecek kadar sıkı bir topuz haline getirilmiş, kıvrımlı vücutlu bir kadın, kapının diğer tarafındaki insanlara doğru büyük adımlarla yürüdü. Sadece hareketlerinden bile onun ölümsüz olduğunu anladım. Kalabalıktan birkaç kişiyi işaret ederek yaklaşık yirmi kişiyi seçti ve sonra bize döndü.

"Bu Ismay, asistanım," dedi Von, parmakları hala koluna küçük, alaycı daireler çizerek. "Sizi tanıştırmam gerekecek."

Başımı salladım ve *çok güzel olan* kadına baktım. Dudaklarımı sıkıca kapatarak düz bir çizgi oluşturdum. Sanki *bu kadar* güzel birini seçmek zorundaymış gibi. Kendime şaşıracak gözlerimi kırptım.

Onu kıskanmıyordum.

... Bu *bir bağı*, kendime yalan söyledim.

Von arkamda alçak, gürleyen bir kahkaha attı ve "Endişelenecek bir şey yok, Küçük Tanrıça" dedi.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." "Mhm," diye mırıldandı.

Onu görmezden gelerek, önümdeki büyük açık kapılara doğru baktım.

İnsanlar eşiği geçtikçe, hava dalgalandı ve taht odasının dışında duranların görüşünü bozdu, sanki cam kaplı bir göle su damlası çarpmış gibi. Çizgiler kapının çerçevesine doğru dalgalandı ve sonra hava bir an önceki haline döndü.

Bir bariyer.

Bu yüzden onları duyamamıştım, bu yüzden içeri girememişlerdi.

Şu anda uzun koridorda bize doğru güçlü ve kendinden emin adımlarla yürüyen tanrıçanın bununla bir ilgisi olduğunu düşündüm.

Herkes başını çevirip tanrıçanın insanları bize doğru yönlendirdiğini izledi. Koridorun sonuna geldiğinde başını eğdi. Sonra arkasında sıralanan diğerlerine dönüp, "Kralınız şimdi taleplerinizi dinleyecek" dedi.

İlk olarak, iri gözlü bir adam öne çıktı. Saygıyla şapkasını çıkardı ve parmaklarıyla gergin bir şekilde oynadı. Dizleri, obsidiyen zemine tek tek vurdu. Sonra isteğini dile getirdi. "Kralım, eşim ve ben, kızımızdan neredeyse elli yıldır ayrı yaşıyoruz. Onun bulunduğu seviyede, onunla yeniden bir araya gelmemizi rica ediyoruz."

Von arkamda yerini değiştirdi ve tahtının sol koluna yaslandı, iskelet başparmağını çenesinin demir kemiğinin altına soktu, parmağı yan tarafına doğru kıvrıldı. "Kızının adı ne?" diye sordu, sesi sabit ve güçlüydü. Bir kralın tebaasına hitap edişi gibi.

"Andromeda, kralım," diye cevapladı adam, sesi titriyordu.

Von bir an sessiz kaldıktan sonra cevap verdi: "Kızının ruhu artık eskisi gibi değil. Yaşayanlar arasında dolaşırken, insanlığını maddi zenginlik karşılığında takas etti. Ama ne kadar zengin olursa olsun, bu ona asla yetmedi. Sonunda, paraya olan açgözlülüğü onu o kadar tüketti ki, eti yeşile döndü ve gözleri kafasından düştü. Şimdi sekizinci seviyede, canavarca kardeşlerinin arasında amaçsızca dolaşıyor."

"Hayır," dedi adam boğuk bir sesle, gözyaşları yanaklarından süzülürken.

"Bu nedenle, onunla yeniden bir araya gelme isteğinizi reddediyorum," diye karar verdi Von. "Lütfen, Majesteleri, o bizim tek çocuğumuz," diye yalvardı adam, hıçkırarak ağlarken.

"Kararım hala geçerli. Sizi ve eşinizi onun yanına gönd

"Kararım hala geçerli. Sizi ve eşinizi onun yanına göndersem bile, o artık ikinizi de tanımayacaktır."

"Onunla konuşmayı deneyebiliriz," diye yalvardı adam.

"Nefesinizi boşa harcarsınız, tıpkı benim şu anda yaptığım gibi," dedi Von, sıkılmış bir ses tonuyla. Elini kaldırarak iki muhafızın gelip adamı götürmesini işaret etti.

Vücudumu eğip Von'a döndüm. "Neden denemesine izin vermiyorsunuz?"

Tahtında otururken, bir şekilde daha da büyük görünüyordu. Yeşil gözleri aşağı indi ve benimkilerle buluştu. "Çünkü daha önce başkalarına denemelerine izin verdim ve bu sadece işleri daha da kötüleştirdi." Parmakları çenemi okşadı, samimi dokunuşu endişemi ortadan kaldırdı ve yerine arzu koydu. "Bazı ruhlar kurtarılamaz."

"Sen de onlardan biri misin?" diye fısıldadım, yüzünün kafatası tarafını inceleyerek—bu, kalbimin çarpmasına, nabzımın hızlanmasına neden oldu. Korkutucuydu, ama yine de...

Uyarıcıydı.

Bunu sevmiş miydim? Onun karanlık tarafını görmek hoşuma gitmiş miydi?

O, hem korkutucu hem de güzel bir gülümsemeyle gülümsedi. Sözleri zihnime işledi. *Bacaklarını benim için aç ve kendin karar ver.*

Ciddi olamazsın, diye alaycı bir şekilde fısıldadım. Burada yüzlerce insan var. Hepsine gitmelerini söyleyeceğim. Sıcak nefesi, bir ejderhanın altınları üzerine üflediği gibi cildimi okşadı. Sanki benim olanı başkalarının görmesine izin verecekmişim gibi.

benim olanı görmesine izin verecekmişim gibi.

Von. Ateş yanaklarımı yaladı.

Bunu yapmayacağımı mı düşünüyorsun? diye sordu, eli, dokunmasını istediğim tek nokta hariç her yerde tembel daireler çiziyordu, bu da konsantre olmamı zorlaştırıyordu.

Ben cevap vermediğimde, Von arkamdan "Herkes dışarı" diye emretti. Sesi muazzam bir güçle doluydu — benim ilahi dişiliğimin tanıdığı bir güç, ve bu gücün sarhoş edici tadı onu dudaklarını yalamaya itti.

Kimse tek kelime etmeden çıkmaları emredildi. Sadece eğildiler ve çıkmaya başladılar. Taht odası boşaldı ve kapılar kapandığında, Von başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi tuttu, yüzümü yana çevirerek bana ona bakmamı sağladı.

"Kokun beni çıldırtıyor," diye yumuşak bir şekilde homurdandı, sesi yoğun duman gibiydi, gecenin sessiz hırsızı, ciğerlerimdeki oksijeni çalıyordu.

"Beni başından beri kızdıran sensin," diye hatırlattım ona.

Gülümsedi, ifadesi onu dizginlenmemiş erkek kibirinin mükemmel bir örneği olarak gösteriyordu. "Sanırım öyleydin, değil mi?"

Arkamı döndüm ve kendimi onun kucağına oturtacak şekilde konumlandırımdım. Ellerimi, güçlü, sağlam ve tehlikeli olan sertleşmiş göğüs kaslarına koydum. Tek şey bu değildi. Altımda, vücudunun geri kalanı kadar sert olan ereksiyonunu hissedebiliyordum.

"Peki, bu konuda ne yapacaksın?" diye sordum, dudaklarımı ıslatarak.

"Bana bir öpücük ver de öğren." Kemikten yapılmış parmakları alt dudağına dokundu.

Bir titreme içimi sardı...

Ağzı yarısı et, yarısı diş ve kemikti. Keskin.

Tehlikeli.

Korkutucu.

Kalbim göğsümde çarpıyordu, tereddütle yüzüne uzanırken adrenalini vücudumu kapladı. Yavaşça parmaklarımı kafatasının yan tarafına dokundum — kemikten çok metale benziyordu. O, kemikten değil,

kırılgan, kolayca kırılan kemik değil, soğuk, sert çelik. Bu doğal değildi. Korkutucuydu. Yine de, bu konuda beni... korunduğumu hissettiren bir şey vardı. Sanki kimse bana dokunamaz, bana zarar veremezmiş gibi, Ölüm Tanrısının kucağında otururken.

Kirpiklerim, onun öpmemi istediği yeri izlerken titredi. Yavaşça dudaklarımı onun dudaklarına indirdim.

Bu çok garip bir duyguydu — bir tarafta onun yumuşak, dolgun dudakları, diğer tarafta ise sadece dişleri vardı. Çelik gibi parmakları çenemi tuttu ve beni orada tutarken o da beni öptü.

Gölgeleri etrafımızda dolaştı ve sonra ben tahtta otururken o üstümde duruyordu, dili benimkiyle dans ediyordu.

O soğuk, acımasız parmaklar çenemi bıraktı ve o tüm boyuyla ayağa kalktı, beni karanlığıyla yıkadı.

Nefesim boğazımda takıldı, gölgeleri kıyafetlerini süpürüp, dövmeli derisi ve dalgalı kaslarıyla seksi gövdesini ortaya çıkardığını izlerken. Yüzünün kafatası tarafı, iskelet eli ve ön kolunun bir kısmı dışında, vücudu tam da bildiğim gibiydi — tamamen ve geri dönülmez *bir şekilde oydu*. Yavaşça, bakışlarım onun belirgin, belirgin karın kaslarına doğru kaydı, ağız sulandıran v-kesimine doğru sürüklendi ve bacaklarının arasındaki silaha — dik, hazır ve kocaman — takıldı.

Onu görünce vücudum titredi.

Sırada kıyafetlerim vardı. Soğuk hava tenime dokundu, ama onun bana bakışındaki sıcaklık onu uzaklaştırdı.

"Çok güzel," diye övdü o derin, göğsünü titreten ses tonuyla. Elleri bacaklarımı kavradı ve beni tahtın daha aşağısına çekti, böylece popom kenara yakın oldu. Öne eğildi, bacaklarımı kaldırıp tahtın kollarına yerleştirirken ağzını ağzıma yaklaştırdı. Bir şey bacaklarımı sardı ve onları orada kilitledi. Öpüşmeyi kesip, ne olduğunu görebilmek için başımı geriye doğru çekerek...

Gölge zincirleri.

"Güven bana," dedi Von, günahkar bir gülümsemeye dizlerinin üzerine çökerek.

İskelet eli karnıma bastırarak beni orada tuttu. Dilini yarıklarım boyunca gezdirdiği anda derin bir inilti çıkardı. Cinsel organımı acımasızca yaladı.

"Von," diye inledim, dili benim merkezimi bulup içine daldığında.

Yarı kafatasından oluşan yüzünün beni yiyişini görmek, hayatımda gördüğüm en korkunç ve erotik şeydi. Sanki açlıktan ölüyormuş gibi, sanki on yıllardır açlık çekiyormuş gibi yapıyordu ve ben onun ilk *gerçek* yemeğiydim.

Dilini benden çekip, erimiş ağzını klitorisime yapıştırdı. Aynı anda parmakları içime girdi — kemik gibi sert ve acımasızca, parmak eklemlerine kadar girdi. Başımı geriye attım, ellerimi onun siyah saçlarına geçirip boğuk bir inilti çıkardım.

Ölüm'ün canavarca tahtına zincirlenmiş, onun önünde diz çökmüş, dilini kullanarak bana tapınırken, tekrar tekrar orgazm olurken hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim.



Gecenin ilerleyen saatlerinde, Von ve ben onun geniş özel banyosunda oturduk. Geniş, sağlam gövdesine yaslanarak, parıldayan havuzun yüzeyinden dans eden buhar kıvrımlarını izledim. Von sudan bir bez kaldırdığında su damladı, büyük eli bezden daha fazla su damlayana kadar sıkıştı. Yumuşak, yavaş bir hareketle, omzumdan koluma doğru gezdirdi, ta ki tekrar suyun altında kaybolana kadar. Zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiştim, ne kadar süredir cildimi yıkadığını bilmiyordum, ama bu konuda hiçbir tereddütüm yoktu.

"Temiz oldum mu?" diye sordum sessiz, şakacı bir tonla, dudaklarıma küçük bir gülümseme kondu.

"Temizsin," dedi, konuşurken göğsü gürledi ve sırtımda hafif bir titreşim hissettim. "Ama şu anda yaptığım şey..." bezini kaldırıp bir kez daha cildimin üzerinde gezdirdi, "...seni yıkamak için değil."

"Öyle mi?" diye düşündüm, bezin yumuşaklığıyla büyülenmiş, o bezle göğüslerimin üzerinde yavaşça gezdirirken. Gözlerimi kapattım, bu anın tadını çıkardım, bezin tenime değişimini hissettim.

"Vücudun bir tapınak ve övülmeyi ve tapılmayı hak ediyor. Bu..." Bezle hassas meme uçlarımı ovuşturdu, suya batırdı, göğsümden aşağı doğru indirdi, "...sana bunu gösteriyorum."

Kalbim takıldı, atışı kaçtı. Kollarımı sudan kaldırdım, boynuna doladım ve isterse vücudumun geri kalanına tam erişim hakkı verdim. Başımı kaldırıp, artık normale dönmüş olan güzel yüzünü görebilmek için başımı eğdim. Bir süredir ona sormak istediğim bir soru vardı. "Von?"

Yapraklar kadar yeşil gözleri, doğal olarak kohl ile çerçevelenmiş gibi görünen siyah kirpiklerle çevriliydi, benimkilerle buluştu. "Evet, Küçük Tanrıça?"

Alt dudağımı ısırdım, bıraktım ve sonra sordum, "Bu gece benimle kalacak mısın?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bunu sormanı bekliyordum." Bezi suya bıraktı, yanağımı avuçladı ve dudaklarını benimkilerin üzerine yaklaştırdı. "Tabii ki kalacağım."



Chapter 31

Von

Dün gece kalın, siyah **bir** sis çöktü ve ertesi sabah yoğun bir çiğ tabakası oluştu. Pencerenin üst kenarında yoğunlaşma oluştu ve dolgun, kalın damlalar oluşturdu. Artık dayanamayacak hale gelene kadar asılı kaldılar. Yerçekimine boyun eğerek, aşağıdaki küçük çıkıntıya öyle bir güçle çarptılar ki, pencereye sıçradılar ve yağmur yağmış gibi bir yanılsama yarattılar.

Son sekiz saati sisin çökmesini ve yoğunlaşmanın birikmesini izlemiş olmasaydım, yağmur yağdığını düşünürdüm. Neden bu kadar monoton bir şeyi izlemek için bu kadar çok zaman harcadım diye sorabilirsiniz. Birincisi, *nadiren* uyuduğum için, uyumaktan kaçınıyordum. İkincisi, uyuyan eşim kolumun üzerinde yatıyordu ve kucağında kedi uyuyan bir evcil hayvan sahibi gibi, onu uyandırmaya kıyamıyordum.

Ya da hareket etmek için.

Ayrıca, bana yaslanan dolgun poposunun verdiği his kesinlikle muhteşemdi, ancak onu uyandırmanın farklı yollarını düşünmemeye yardımcı olmuyordu. Ama dün taht odasının her santimini kırdıktan sonra ne kadar yorgun olduğunu düşününce, onu uyandırmamam gerektiğini biliyordum.

Ayrıca, yapmam gereken bir şey vardı. Yalnız başıma.

Yavaşça, dikkatlice kolumu onun altından çektim, gölgelerim yerimi aldı ve koruyucu bir şekilde onun arkasına kıvrıldı. Bir an onu izledim, bakışlarım uyuyan kadınsı silüetinin kıvrımlarını taradı.

Benim sevimli küçük kadınım.

Göğsünde bıraktığım diş izlerine baktım, çarşaf onu tam olarak örtmeye yetmiyordu. Vücudunun iyileşmesinin uzun sürmesinin tek avantajı varsa, o da buydu: izlerim onun teninde hoş bir süre kalıyordu. Ölümlü erkekler eşlerinin parmaklarındaki yüzükleri görmekten hoşlanırlardı, ama ben değil. Yüzük çıkarılabilirdi. Yüzüğün anlamı zamanla değişirdi, bazen iyiye, bazen kötüye.

Ama kığına kazınmış parmak izlerim? Onun ardındaki anlam asla değişmezdi.

Bu, onu derinden arzuladığım anlamına geliyordu.

Tutmuş olduğum nefesimi bıraktım, sonra basit bir siyah tunik ve deri pantolon giydim. Ben gölge gibi odadan uzaklaşırken, savaşa hazırlanırken eşimi huzur içinde bırakırken, bağ pek de mutlu değildi.



Kız kardeşimin onuruna inşa ettiği anıtsal tapınağın derinliklerinde, Altıncı Kat'ta bulunan yeraltı sığınağına girdiğimde, gölgem etrafımda dönüyordu. Işığın olmadığı, toz fırtınaları ve kavurucu sıcaklığın hakim olduğu bir yerdi. Bu cehennem gibi iklim, altında bulunan ateşli katın bir armağanıydı. Bu yüzden, bu ıssız topraklarda hiçbir şey yetişmiyordu, yabani otlar bile. Bitki örtüsünün olmamasına ve yüksek sıcaklıklara rağmen, Saphira zamanının çoğunu burada geçiriyordu. Bazen dağ büyüklüğündeki binanın ana bölümünde yukarıda yapılan ibadetlere katılır, onu kutlayanların övgüleriyle ilahiliğini beslemelerine izin verirdi, diğer zamanlarda ise aşağıya kayarak başka şekillerde beslenirdi.

Mermer zeminin üzerinde ilerledim, alçak tavandan sarkan Mağribi fenerlerinin altından geçtim. Duman rengi camlı at nalı şeklindeki pencereler, çeşitli odaların içini görmeyi sağlıyordu.

Hepsi farklı şekil ve boyutlardaki masaların etrafında toplanmış insanlarla doluydu. Kartlar, zarlar ve madeni paralar siyah kadife kaplı masaların üstünü kaplıyordu. Bazı odalarda kumar masaları tek eğlence kaynağı değildi. Bazıları boğuk inlemeler ve çıplak, kıvranan, terden kaygan bedenlerle doluydu.

"Bir parça ister misin?" diye sordu çıplak bir esmer, bana doğru sendeleyerek yaklaşırken, göz bebekleri irislerini yutuyordu. Elini kaldırdı ve bana tek renkli bir kabuk gösterdi, daha doğrusu, içindeki kalın, kirli macunu gösterdi. Çoğu bitmişti. "İstediğin yere sürebilirsin, ama ben burayı öneririm." Koyu renkli kıvrımlarla kaplı cinsel organını işaret etti.

Onun yanından geçerken hiç ilgi göstermedim.

Onun teklif ettiği şeye yabancı değildim, ama artık eskisi gibi yaşamak için çok az isteğim vardı. Hayatımda, zaman geçirmek için her şeyi denemeye hazır olduğum bir dönem olmuştu, ama artık bir eşim olduğu için, her saniyesinin tadını çıkarmak istiyordum.

"Merhaba, yakışıklı kral," diye mırıldandı, ellerinin ve dizlerinin üzerinde duran, çilli cildine altın rengi boya sürülmüş bir adam. "Beni tatmak ister misin?" diye sordu, yanından geçerken bana uzanarak.

Gevşek bir tasma takılmış bir orman kedisi gibi gölgemi serbest bıraktım ve çenelerimle ona saldırdım.

Adam çılgılık attı ve kışının üstüne çöktü, arkasındaki duvara doğru yengeç gibi yürüdü. Uyuşturucu olsun ya da olmasın, ne zamandan beri bu katta ölüler bana bu kadar yaklaşabiliyordu? Bu durum hoşuma gitmiyordu.

Gölgelerimin bana dokunmaya çalışan herkesi korkutup kaçırmasına izin vererek ilerlemeye devam ettim ve koridor, mermer merdivenlerle çevrili dairesel bir çukura açılan devasa bir odaya genişlediğinde durdum.

Çukur neyle doluydu?

Engerekler. Yüzlerce engerek. Hepsi tek bir amaca odaklanmışlardı: çiftleşme.

Dev yılanların orgisinin ortasında yükseltilmiş bir platform vardı. Üzerinde çeşitli sunular, sandıklar ve madeni para, mücevher, parfüm, kumaş ve diğer zenginliklerle dolu çuvallar vardı. Yeşil kadife bir şezlongu çevreliyorlardı. Bir elinde gümüş bir kadeh, diğer elinde genç bir engerek yılanı ile şezlonga uzanmış, başımın belası kadın oturuyordu —

Saphira.

Pürüzsüz siyah saçları sertçe at kuyruğu yapılmış, uzun saç telleri sol omzunun üzerine atılmıştı. Göğsünü sıkıca saran bir deri bant, giydiği mini eteğiyle uyumluydu. Arkasında duran bir adam, üzümle dolu bir tepsi tutarken, bir kadın da

. İki de kız kardeşimin kıyafetine uyan siyah deri bir tasma takıyordu. Başka hiçbir şey yoktu. Zayıf vücutları siyah ve mavi lekeler, ısırık izleri ve kesiklerle doluydu.

"Kardeşim," dedi Saphira düz bir sesle. Zümrüt yeşili gözleri benimkilere saplandı. Kanlı dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Görüyorum ki çiftleşme bağı başarılı olmuş."

"Öyleydi," dedim, cebime elimi sokarken pis bir sırıtışla. "Folkoln kutlamak için bize bir şişe içki getirdi."

"Aferin ona." İlgisizliğini gizlemeye tenezzül etmedi.

Kaşlarımı çatarak şaşkınlık numarası yaptım. "Bizi tebrik etmek için bir şey getirmediğine şaşırdım."

"Peki sana ne vermemi isterdin?"

"Bir sepet falan." Alaycı tavrımı saklamaya çalışmadım.

"Bu yüzden mi geldin, sana bir *çiftleşme* hediyesi getirmediğim için beni azarlamak için mi?" Eli yukarı doğru sıçradı ve başının yanındaki kadehi kaldırdı. "Daha fazla kan!"

Erkek hizmetçi, üzümle dolu gümüş tepsiyi küçük bir masanın üzerine koyduktan sonra kadının yanına geri döndü. Kolunu ağzına götürdü ve keskin, ölümcül dişleriyle kendi etini ısırды. Yüzünde en ufak bir acı ifadesi bile yoktu; bu, aldığı ilaçların gücünün bir kanıtıydı. Dudakları kırmızıya boyanmış halde, kolunu kadının kadehine indirdi. Bileğini kavradı ve ağlayan damarlarını sıkarken baskı uyguladı — sanki bir bezi sıkıyormuş gibi ifadesiz bir yüz ifadesiyle.

Kibirli bir şekilde dişlerimi emdim, ağzımın köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Hayır, bu pislige gelmemin sebebi bu değil."

Oda sessizleşti. Yılanlar bile hareketsiz kalmaya başladı.

"Öyleyse neden buradasın?"

Onun bakışlarına karşılık verdim. "*Onu* kraliçem yapacağım ve senin tam desteğini bekliyorum."

"Tam desteği mi?" diye kıkırdadı. Genç yılan koluna tırmandı ve boğazına gevşekçe dolandı. "Ölümsüz ve Yaşayan Diyarları bir Yeni Tanrı'ya verdin, şimdi de Ruh Diyarının yarısını bir başkasına mı vereceksin? Bunun için *asla* desteğimi alamayacaksın."

Odayı taradım ve birçok kişinin bize baktığını gördüm. İzliyorlardı. Bekliyorlardı. İyi. Tanıklar ne kadar fazla olursa o kadar iyi. Kralının kim olduğunu hatırlamaları için.

Uyarı olarak etrafımıza karanlık gücümün dalgalarını yaydım. Bu, izleyenleri geri çekilmeye yetecek kadar etkiliydi.

"Ben rica etmiyorum, Saphira."

Sinirlenerek, erkege durması için işaret etti. Adam geri adım attı, eli kanlı kolunu sıkıca kavradı. Saphira kadehi indirdi, siyah kirpikleri yanaklarına neredeyse degecek kadar eğildi ve kadehin içini inceledi. Kız kardeşimi yeterince tanıyordum, içeriğiyle ilgilenmediğini, nasıl hareket edeceğini kararlaştırdığını biliyordum. Saphira akıllı bir tanrıçaydı, ama aynı zamanda kendi gündemi ve egosu tarafından kolayca yönetilebilirdi. Bu her iki yönde de sonuçlanabilirdi.

Başını kaldırdı, kalın siyah kaşları kavislenirken sordu: "Ya sana destek vermezsem?"

"O zaman senin Ruh Alemi'nde yaşamaya devam etmenin bir anlamı kalmaz." Sesim ölümcül bir bıçak gibi keskin çıkmıştı.

"Beni kendi evimden kovacak mısın?" Yüzünde bir anlık acı belirdi. "Yaratılışımızın başlangıcından beri seninleyim. Sana sadık olmaktan başka bir şey yapmadım." Kadehini yana attı, metal mermer zemine çarparak kırmızı lekeler saçtı. Hizmetçileri irkildi. "Ve sen beni öylece kovacak mısın?"

Cevabımı yavaşça verdim. "Bana bir neden verirsen, o zaman yaparım."

"Bu ne cüret!" diye bağırdı, sesi etrafımızda yankılandı. Gölgele etrafını sardı ve sonra karşımda duruyordu, tırnaklarındaki siyah oje, bana vurmaya çalışırken loş ateş ışığını yansıtıyordu.

Onun bileğini yakaladım, ezici tutuşumun altında ölümsüz kemiklerinin inlediğini hissettim. "Yerini unuttun, kardeşim."

Rüzgârlarım etrafımızda hızlandı, tapınağın yanlarına çarptı, her çatlaktan tozu salladı ve devasa yapıyı titretti. Onun arkasına baktım, yılanların zihinlerine daldım — onun kadar benim de yaratılmasında parmağım olan yaratıklar. Onlar Saphira ve benim eserimiz olsalar da, ona göre bir üstünlüğüm vardı — bu diyarın kralı bendim, o değil. Pürüzsüz, siyah yılanlar bize döndüler, ağızlarını genişçe açarak tısladılar.

Bana değil, ona.

Boynuna dolanmış olan bile ona saldırmıştı.

Yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım, sesim tehditkardı. "Bunu unutmasan iyi olur."

Kolunu bıraktım ve o koruyucu bir adım geri attı. Gözleri odanın içinde dolaştı ve ona bakanların sayısının arttığını fark etti. Yılanı boğazından koparıp, sanki kolyesinin sahte altından yapıldığını söylemişler gibi yere attı. Dudakları tiksintiyle kıvrıldı, yüzündeki ifade açık bir kitap gibiydi, kolayca okuyabileceğim bir kitap...

Onun değerli egosunu derinden yaralamıştım.

Rüzgârlarımı dizginleyince tapınak sessizleşti. Engerekleri bıraktım ve onlar, az önce olanlardan hiç etkilenmemiş gibi, önceki yaptıklarına geri döndüler. Ancak, zavallı kız kardeşim için aynı şeyi söyleyemezdim.

Onun yanından geçtim, gölgelerim beni tamamen yuttu ve ona veda sözlerimi söyledim: "Bunu son uyarın olarak kabul et, Saphira."

Bunun son olmasını umuyordum, ama içten içe... öyle olmayacağını hissediyordum.



Chapter 32

Aurelia

Ellerimi belime koyarak bir adım geri çekildim ve yaptığım işi inceledim. Siyah duvarlar boyunca narin yeşil sarmaşıklar uzanıyor, canlı beyaz güllerle süslenmişti. Çiçekler, Von'un lanetini kaldırdığı o gecelerden birinde yaptığım çiçeklerle aynıydı. Bu sabah şafak vakti uyandığımda, yaratma ihtiyacı hissetmiştim ve bu, o ihtiyacı gidermeme yardımcı oluyordu.

"Erken kalktın," dedi Von, odaya girerken arkamdan derin sesiyle mırıldandı.

"Evet," diye cevapladım. Omzumun üzerinden bakarak, elinde gümüş bir tepsi tutan uzun boylu, kaslı ölümsüz adama baktım. Beni Ruhlar Diyarı'na getirdiğinden beri, ilk gün hariç, her sabah bana taze pişmiş yiyeceklerle dolu bir tepsi getiriyordu. Uyanık olduğum günlerde oturup yemek yememi izliyor, hala uyuduğum günlerde ise yatağımın başına bir not ve siyah bir gül ile birlikte tepsiyi bırakıyordu. Sonunda bundan bıkacağını düşünmüştüm... ama bıkmadı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, tepsiyi oturma odasındaki sehpa koyarken.

"Yatak odamızı canlandırıyorum. Çok kasvetli."

Onaylayarak homurdandı. "O kelimeyi söylediğini duymayı seviyorum." "Hangi kelime?"

"Bizim." Bana doğru geldi. Gözlerimi kırptım. "Söylemedim ki."

Öyle mi yaptım?

"Kesinlikle söyledin," dedi ve kolunu belime dolayarak beni kaslı vücuduna çekti. Tanrım, ne güzel kokuyordu. Beyaz güllerle bezeli, sarmaşıklarla kaplı duvara bakarak yaptığım işi inceledi. "Çok beğendim."

"Gerçekten mi?" diye sordum yumuşak bir kahkaha atarak, ellerim onun ellerinin üzerine düştü.

"Evet," diye cevapladı. "Bence geri kalan yerlere de aynısını yapmalısın. Kale duvarlarımızın her yerinde senin imzanı görmek istiyorum."

"Taht odasında bile mi?"

"Özellikle orada," diye gürledi ve beni kollarının arasına alıp gelin gibi kanepeye taşıdı. Oturdu ve beni yanına, kucağına oturttu. Gölge masanın ayaklarını sardı ve masayı bize doğru çekti. Gölge eller kapağı kaldırdı ve altındaki şeyi ortaya çıkardı: taze, dilimlenmiş meyveler, buharlı yumurtalar, kızarmış jambon ve küp şeklinde kesilmiş patatesler, biberiye ve kekikle tatlandırılmış.

Ağzım sulandı.

"Ye, küçük dostum. Bugün senin için planladığım şey için enerjiye ihtiyacın olacak."

"Öyle mi?" Bir üzüm kopardım ve ona dönerek baktım. "Peki benim için ne planladın?" diye sordum, sesim şehvetliydi. Yavaşça üzümü dudaklarımın arasına aldım, emerek yanaklarımı içe çektim.

Von'un açgözlü gözleri beni izliyordu, gözlerinin içinde karanlık bir şey yüzüyordu. "Bekleyip göreceksin."

Çiğnerken hafif ekşi tadı damak tadımı uyandırdı. Yutkunarak, "Hiç sabırlı biri olmadım," dedim.

Kötü bir sırıtış. "O zaman benim sabırlı olmam iyi bir şey." Gerçekten de öyleydi.

Tepsiye geri döndüm, parmaklarım üstünde dans ederken, bir sonraki denemem için ne yapacağımı düşünüyordum. "Davina harika bir aşçı. Ona gönderdiği tüm yemekler için teşekkür etmek amacıyla birkaç çiçek yetiştirmeli ve ona götürmeliyim."

Von güldü, sonra sordu, "Bir sır öğrenmek ister misin?"

"Tabii." Çatal ve bıçağı kaldırdım ve küçük bir parça jambon kestim. Ağzıma attım, tatlı, tütsülenmiş et dilime değdiği anda ağzımın suyu aktı.

dilime değdiği anda ağzımın suyu akmaya başladı.

"Sana yemek yapan Davina değil."

Çiğnemeyi bitirdiğimde, "O zaman yemekleri kim yapıyor?"

Başka bir aşçı mı?"

"... Neden her sabah sana bir tepsi getirdiğimi sanıyorsun?"

Bir an düşündüm.

"Yemeğimi *sen* mi yapıyordun?" diye sorarak ona baktım.

"Evet." Burnumu ısırdı.

Bir an için bunu sindirmem gerekti. Bunca zamandır Von benim sabah kahvaltılarımı hazırlıyordu. Bunu mutfak personeline yaptırması çok kolaydı, ama o bunu kendisi yapıyordu.

Ona bakarken kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Başlangıçta, senin yemeklere oldukça düşkün olduğumu gördüğüm için, bu senin kalbini kazanmak için iyi bir yol olur diye düşündüm. Ama aslında..." Saçımın bir tutamını yakaladı ve parmaklarını saçımın uzunluğu boyunca gezdirdi. "Bunu, her gece saçını taradığım için yapıyorum. Sana bakma ayrıcalığına sahip olmaktan daha fazla beni mutlu eden bir şey yok."

Sözleri hassas bir teli çaldı.

Yine de... Bu sözlerin tam anlamıyla içime işlemesinden korkuyordum, çünkü o artık böyle hissetmediğinde ne olacaktı? Benden sıkıldığında? Cevabı biliyordum, çünkü bunu bir kez yaşamıştım. Yalnız kalacak, onun bana eskiden davrandığı gibi davranmasını özleyecektim. Eski halimin hayaleti.

Aşağı baktım, iştahım kaçmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu, kıvrık parmağıyla çenemi kaldırarak, düşen bakışlarımı nazıkçe kaldırıp kendi bakışlarına yönlendirdi.

Alt dudağımı ısırdım. "Artık senin hoşlandığın parlak yeni şey olmadığımıda? Benden sıkıldığında? O zaman ne olacak?"

"Ah, Küçük Tanrıça." Boğuk bir nefes verdi. Yumuşakça başını salladı. "Emin olduğum bir şey varsa, o da senden *asla* bıkmayacağımdır."

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

Gözlerimin içine bakarak, "Çünkü ben karanlık bir dünyada yaşamaya alışkındım, ama sonra sen geldin ve hayatımda ilk kez her şey zengin, canlı renklerle boyandı - gözlerinin mavisi, ay ışığı gibi parlayan teninin pembesi, dudaklarının kırmızısı. Senin renklerin gittiğim her yere peşimden geliyor. Ve bu dünya sona ererse ve ben başka bir dünyaya gidersem, senin renklerini sonsuza kadar arayacağım."

Kocaman eli yanağımı okşadı, yüzümün bir tarafını kapladı. "Hayatımı, mümkün olduğunu bilmediğim şekillerde zenginleştirdin. İhtiyacım olduğunu bilmediğim şekillerde. Sen benim sonsuz hayatımın aşkımsın ve bunu sana kanıtlamak için önümüzdeki bin yılı harcayacağım, gerekirse daha da fazlasını."

"Von," dedim yumuşak bir sesle. Kalbim göğsümde hızla atıyordu.

Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı ve fısıldayarak, "Sen benim karanlığımın ışığıydın. Gecemin ayı. Seni seviyorum, Küçük Tanrıça." dedi.

Kelebek kanatları midemi doldurdu. Derin, lezzetli bir nefes aldım ve onun sözlerini hafızama kazıdım.

Ve sonra onu öptüm.



Von daha önce benim için bir planı olduğunu söylediğinde, bunun... *böyle bir şey* olacağını beklemiyordum.

"Kesinlikle arenada değiliz," dedim, uçurumun kenarında durup çam ağaçlarının denizini seyrederek. Bu kadar dik bir yamaçta nasıl büyüdüklerini asla bilemeyecektim. Yine de büyümüşlerdi. Tüm olasılıklara rağmen. Rüzgâr etrafımızda esiyor, dev, öfkeli bir kurt gibi uluyordu.

"Hayır, değiliz," dedi Von, beni kendinden ayırırken. "Zahra bugün sırt ağrısı çekiyordu, bu yüzden seninle antrenman yapamazdı. Ben de başka bir şey denemeliyiz diye düşündüm."

"O iyi mi?" diye sordum, endişeyle kaşlarımı çatarak.

"Dameon, şifacının onun iyi olacağını ve bunun hamileliğin normal bir parçası olduğunu söyledi."

"Anlıyorum. Belki de daha sonra onu görmeye gitmeliyim." Von onaylayarak başını salladı.

Bunu yapmaya karar verdim, sonra sordum, "Peki, beni buraya kadar neden getirdin?"

O sırttı. "Sana uçmayı öğreteceğim." "Von, benim sadece bir kanadım var."

"Hayır, Küçük Tanrıça, iki kanadın var," dedi ve elini uzattı. Avucundan siyah girdaplar dans ediyor, dönüyor, bükülüyor, dalgalanıyor ve çalkalanıyordu, ta ki ortaya...

Bir kanat.

Beyaz kanadıyla yaklaşık aynı büyüklükteydi, ama onun muhteşem siyah tüylerinden yapılmıştı.

Gözlerim yaşlarla doldu, bakışlarım kanattan ona, sonra tekrar kanada ve birkaç kez daha ileri geri gitti. Sonunda, boğuk bir sesle, "Bana bir kanat mı yaptın?" dedim.

"Evet." Gülümsedi. "Bu sadece bir prototip, bu yüzden ilerledikçe üzerinde değişiklikler yapmamız gerekebilir, bu yüzden bugün sadece bir deneme olacak, ama senin kanadının üzerine tam oturması gerekir. Kemik yapın var, sadece tüylerin eksik."

Gözyaşlarımı sildim ve ona yaklaşarak, benim için yaptığı kanat protezini titrek bir el hareketiyle okşadım. Tüyler...

—tüyleri—cildime çok yumuşak geliyordu. "Çok fazla var," dedim, biraz şaşkın bir şekilde. "Kendi kanatların için hiç kalmadı mı?"

Kibirli, küstah bir gülümseme sol ağzının kenarını kıvrıdı ve "Kanat açıklığımı gördün mü, bebeğim? Verecek çok şeyim var" dedi.

Gülümseme dudaklarımda savaşıırken başımı salladım.

"Şimdi arkana dön de, işe yarayıp yaramadığını görelim," dedi. Ben de öyle yaptım.



Von beni belimden tutup havada taşıdı, kabarık siyah bulutların hemen altında uçtuk. Bağlantı aracılığıyla söylediği sözlerden, gülmemeye çalıştığını anlayabiliyordum: "*Tamam, bu sefer daha az çırpınmaya çalış.*"

Bu, söylemesi yapmasından kolaydı.

Saatlerdir deniyorduk ve ben feci şekilde başarısız oluyordum. Yuvadana atılan, kanatları yetersiz olduğu için yere düşmeye mahkum bir yavru kuştan farksızdım. Gerçi yere hiç çarpmadım çünkü tam çarpmadan önce Von beni yakalıyordu. Ve yakaladığında, genellikle benim acınası uçuş denemelerimden büyük keyif almış gibi gülüyordu.

En azından o bundan zevk alıyordu. Benim için aynı şeyi söyleyemezdin.

Tamam, seni bırakacağım, dedi. Buradaki rüzgar gürültüsü birbirimizin sesini duymamızı imkansız hale getiriyordu, bu yüzden konuşmak için özel kanalımızı kullanıyorduk.

Hayır, bekle, henüz hazır değilim. Ellerini tuttum.

Son on beş dakikadır bunu söylüyorsun. Kanatlarını aç, Kitten, diye emretti.

Von, diye hırıldadım, çok çok aşağıda olan yere bakarak. Geçen sefer Von beni tutmak için son saniyeye kadar beklemişti ve bedenimin paramparça olacağına emindim.

Şu an gibi bir zaman yok, sevgilim. Artık korkaklık yapmayı bırak.

Kanatlarını aç.

Bana korkak mı dedi? Ben buna alay ettim.

Bana öğretmenin daha iyi bir yolu olabileceğini düşünüyor musun? Mesela önce yerden başlamak gibi?

Yavru kuşlar deneme yanılma yoluyla uçmayı öğrenirler, yuvalarında güvenli bir şekilde oturarak değil, diye cevapladı. Vücudun bunu nasıl yapacağını biliyor, tıpkı merdivenden düştüğün gün kanatlarını nasıl açacağını bildiği gibi. İçgüdülerine güven.

Bana yavru kuş mu diyorsun?

Evet, dedi. Şimdi, son bir kez daha dene.

Tamam, dedim, sertçe yutkunarak aşağıdaki zemine baktım.

Unutma, kanatlarını aç ve bir akıntı bul, dedi ve sonra beni bıraktı.

Havada düşerken çılgılık attım, yer kemiklerimi kıracak bir hızla gittikçe yaklaşıyordu. Kanatlarımı açmaya çalışarak çırpındım. Sol kanadımın ucu bir akıntı yakaladı, ama beni yukarı doğru yönlendirmek yerine rotamdan saptırdı ve dönmeye başladım.

Dünya dönüyordu, yeşil çam ağaçlarından ametist gökyüzüne geçiyor, dönüyor, dönüyor, dönüyordu.

Kanatlarını aç, Küçük Tanrıça! Von bağ aracılığıyla bağırdı. Onları katladığımı bile fark etmemiştim.

Yer gittikçe yaklaşıyordu. Bir şeyler yapmak için sadece birkaç saniyem kalmıştı. Gözlerimi kapattım, kanatlarımı açtım ve sonra...

Bir şey beni yakaladı.

Ve bu sefer Von değildi.

Kanatlarımdı!

Uçuyorum! Bağlantı aracılığıyla bağırdım, heyecan beni ele geçirdi ve yeşil iğnelerle dolu büyük bir dala çarptığımda tüm deneyimim oldukça kısa sürdü.



O gece geç saatlerde, Von ve ben yatakta oturduk ve o, am ağacıyla olan mücadelemi kaybettikten sonra aldığım sıyrıklar, çürükler ve kesikleri iyileştirdi.

"Bugün ilk denemen için gerçekten iyiydin," dedi çalışırken, parmakları kolumun üzerinde kayarken bileğimi dudaklarına kaldırdı ve kesik yerini öptü. Anında iyileşti.

"Bütün zaman boyunca glen erkek böyle diyor," diye homurdandım, ona yan gözle bakarak.

Dolgun dudaklarında bir gülümseme belirdi, sıcak nefesi tenimi okşadı. "O kadar sevimli görünüyordun ki kendimi tutamadım." Başka bir yeri öptü ve morluklar kaybolmaya başladı.

"Mhm," dedim inanmaz bir şekilde.

"Mhm," diye seksi bir sesle mırıldandı. şakacı bir şekilde.

Alt dudağımı ısırarak, onun benim iziklerimi ve morluklarımı öperek iyileştirmeye devam etmesini izledim — kelimenin tam anlamıyla. Diğer tüm lmszler kendilerini iyileştirebiliyordu, ama ben yapamıyordum. Bu, benim tanrısallığında eksik olan bir şeydi. Ama bir şekilde Von beni iyileştirebiliyordu. Tıpkı eksik kanatlarım gibi, bu da onun tamamladığı bir başka kırık paramdı.

Onun çalışmasını izlerken bakışlarım yumuşadı, dudaklarının her dokunuşunun, parmaklarının her okşamasının tadını çıkardım.

Biraz zaman geçtikten sonra, "Yarın tekrar deneyebilir miyiz? Umayı?" diye sordum.

Başını kaldırıp başını sallarken kolumu bıraktı. "Tabii ki deneyebiliriz." Bakışları dudaklarıma kaydı. "Bir kesik atladım."

"Tuhaf, orada bir kesik gördüğümü hatırlamıyorum."

"Oh, orada." Beni kendine çekti ve başparmağıyla alt dudağımı okşadı. "Gerçekten çok küçük, ama yine de ilgilenilmesi gerekiyor."

Dudaklarını benim dudaklarıma indirdi ve beni derin bir şekilde öptü.



Chapter 33

Aurelia

Ben berbat bir
arkadaştım.

Berbat.

Dün, Zahra'nın antrenmana gelemeyeceğini duyduktan sonra, onu ziyarete gitmeyi planlamıştım, ama sonra Von beni uçurmaya götürdü, bu da günün çoğunu aldı, ve sonra o ağaca çarptıktan sonra, gecenin geri kalanını vücudumun *her* santimini öperek geçirdi.

Ve *her* santimetresini kastediyorum.

Görünüşe göre, çam ağacıyla hiç temas etmemiş yerlerde bile morluklar ve kesikler vardı. Ne garip bir durumdu. Tabii ki şikayetçi değildim. Bu sabah uyandığımda, aklım hemen Zahra'ya gitti.

Doğal olarak, vicdanım beni bu konuda azarlıyordu. Bunu düzeltmem gerektiğini biliyordum. Bu yüzden giyindim, sabah yemeğimi ağzıma tıktırırken ona bir buket çiçek hazırladım. Güller ve şakayıklar doğal olarak geldi, ama bebek nefesini yapmak için birkaç deneme yapmam gerekti. Mükemmel olmasalar da yine de çok güzellerdi, bu yüzden onları da eklemeye karar verdim. Buketi biraz salal ile tamamladım ve sonra Zahra ve Dameon'un odalarına doğru yola çıktım.

Kapılarına hafifçe vurdum. Diğer taraftan ayak sesleri duydum ve kapı açıldı... Dameon, gömleksiz ve terli bir şekilde kapıyı açtı.

Boynuna bir havlu asmıştı, bir eliyle onu tutuyordu. Düzgün sekizli karın kasları *tam* olarak görünüyordu. Merdiven basamakları gibi belirgin, tırmanılmak için sanki. Zahra'nın bunu sık sık yaptığını hayal ettim. Ve dürüst olmak gerekirse, onun için iyi.

Mükemmel beyaz dişleriyle, köpek dişleriyle gülümsedi. "Günaydın, Aurelia."

"Günaydın. Zahra burada mı?" diye sordum, onun arkasından bakarak.

"Burada," dedi, çıplak ayaklarıyla yere basarak geri çekildi. "İçeri gel."

Elimde çiçeklerle içeri girdim, ahlaki pusulam artık bana boktan bir arkadaş olduğumu haykırmıyordu.

"Zahra, Aurelia geldi," diye Dameon omzunun üzerinden seslendi.

Birkaç saniye sonra, Zahra hızlı adımlarla dışarı çıktı, koyu turuncu elbisesi arkasında dalgalanıyor, hızlı adımlarına ayak uyduruyordu. Her iki elinde de birer bebek kıyafeti tutuyordu. İlki küçük bir pantolon ve ona uyan bir gömlekti, diğeri ise sevimli bir elbiseydi. "Oğlan mı, kız mı?" diye sordu, kıyafetleri bana göstererek.

Dameon arkasında durmuş, kollarını ona dolamış, alev rengi gözleriyle kıyafetlere bakıyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, bakışlarım onun sol ve sağ eli arasında gidip geliyordu.

"Sence erkek mi kız mı?" diye cevapladı. "Şu anda ikisi de eşit ihtimal, o yüzden her iki cinsiyet için de kıyafet almaya devam ediyorum."

Nefes aldım, sorusunu kafamda düşünürken yavaşça nefes verdim, ta ki cevap aklıma gelene kadar. "Oğlan."

"Ben de erkek olduğumu düşünüyorum," dedi Dameon, omzuna bir öpücük kondurarak.

Zahra, yana doğru eğilip Dameon'a omzunun üzerinden bakarken dudaklarında güneş gibi parlak bir gülümseme belirdi. "Bu, ikiz olmayacağına ikna olduğun anlamına mı geliyor?"

"İkiz olmasını sadece kehanet yüzünden dilemiştim," dedi Dameon, Zahra'nın yanağına bir öpücük kondurarak. "İkiniz de sağlıklı olduğunuz sürece, benim için önemli olan tek şey bu."

Kehanetin ne olduğunu sormak istedim, neredeyse soracaktım, ama bazı şeylerin herkesin kulağına uygun olmadığını düşündüm ve Zahra

bana söylemek isterse, söyleyecekti. Ama çoğunlukla, bu konuyu önemsemiyor gibi görünüyord u . Belki de bir nedenden dolayı bu konu hakkında konuşmak istemiyordu.

Bunu anlayabiliyordum. Bu yüzden ısrar etmedim.

Zahra, tatlı bir cevapla eşinin yanağına öpücük kondurdu.

"Mmm," Dameon, şeytani bir havayla mırıldandı. Sanki ondan doyamıyormuş gibi alt dudağını ısırđı.

Zahra yumuşak bir kahkaha attıktan sonra dikkatini tekrar bana çevirdi, gözleri çiçek aranjmanına gitti. Dameon da onu takip etti.

"Bunlar senin için," dedim ona, onları havaya kaldırarak. "Dünkü sırt ağrın yüzünden."

Dameon onu kollarından bıraktı ve kız, küçük kıyafetleri ona uzatarak, "Bunları bebeğin odasına götürebilir misin?" dedi.

O da başını salladı ve sağımdaki koridora doğru yöneldi.

Zahra bana döndü ve çiçekleri aldı. Çiçekleri inceledi, gözleri parıldıyordu. "Bunlar çok güzel. Beni düşündüğün için teşekkür ederim."

"Tabii ki. Bugün nasılsın?"

"Aslında bugün oldukça iyiyim. Dün antrenmanı kaçırdığım için özür dilerim." Özür dilerim der gibi gülümsedi.

"Hayır, hayır, lütfen özür dileme." Başımı salladım. "Sen ölümsüz bir bebek büyütüyorsun. *Makul* bir nedenin var."

"Doğru," dedi, elini karnına götürerek. "Bu arada, antrenmandan bahsetmişken, düşünüyordum da... Ateşi kanalize etme konusunda çok ilerleme kaydettin, belki de biraz değişiklik yapıp daha çok toprak bükmeye odaklanabilirsin. Toprak güçlerinin nasıl çalıştığı hakkında pek bilgim yok, ama Von bu konuda bize yardımcı olabilir."

Kaşlarım hafifçe kalktı. Von bana...

toprak bükmede yardımcı olabilir mi?

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu, merakla bana bakarak.

"Von'un toprağın güçlerini keskinleştirme yeteneği olduğunu fark etmemiştim, ama şimdi sen söyleyince mantıklı geliyor." Her zaman yediğı elmalar, bana bahçe için verdiğı tohumlar, gümüş tepside bıraktığı siyah güller, emrindeki kuzgunlar... Bunların hepsini o yaratmıştı. Şu anda içinde bulunduğum kale, sıcak lav, toprak ve ateş unsurlarından oluşturulmuş ve hızla soğutulmuştu... yağmurla. Nefesim kesildi. "Ateş ve suyu da kontrol edebiliyor mu?"

"Evet." Zahra başını salladı. "Üç Diyar'da altı ana güce de sahip olan tek tanrı odur. Üstelik bu altı gücün ötesinde, başka hiç kimsenin sahip olmadığı güçleri de vardır."

Ağzım açık kaldı. "Yani zihin ve rüya? Onlara da sahip mi?"

"Evet, ama rüya gücünden nefret ettiği için onu neredeyse hiç uyurken göremezsin. Zihin gücüne gelince, bunu her gün iş başında görmüşsündür — insanların kafalarının içine girip ne düşündüklerini bilme konusunda yeteneği var."

Gerçekten de, bunu kesinlikle görmüştüm. Kimse Von kadar iyi bir şekilde birinin kafasını karıştıramazdı. Daha iyi bir kelime bulamadığım için, o bir aldatma ustasıydı.

"Tüm bunlara biraz şaşırdım," dedim ona, omuzlarım hafifçe titreyerek. "Daha önce fark etmediğime şaşırdım."

"Önemli değil, bu pek bilinen bir şey değil." Çiçeklere baktı. "Şimdi, bunları suya koymam gerek. Benimle mutfağa gel, orada sohbet etmeye devam edebiliriz."

Birkaç dakika sonra, Zahra ve ben tertemiz, özel mutfaklarında oturuyorduk. Sanki daha önce hiç yemek pişirilmemiş gibi görünüyordu. Eski Tanrılar ölümlüler gibi düzenli yemek yemedikleri ve pişmiş yemek istediklerinde yemek salonlarına gidebildikleri düşünülürse, mutfağın neden böyle görüldüğünü anlayabiliyordum. Yuvarlak bir masaya oturdum, elimde buharlı bir bitki çayı vardı. Zahra, çiçekleri gümüş bir vazoya koymakla meşguldü ve kendi kendine hafifçe mırıldanıyordu.

Hoş sesini kesti. "Çay nasıl?"

"Güzel, teşekkürler." Fincana baktım ve papatya, zencefil ve nane kokusunu içime çektim.

"Üçüncü Kat'taki Velosh pazarından aldım. Bir dahaki sefere benimle gelmelisin. Hoşuna gideceğini düşünüyorum, denenecek çok farklı şeyler var." Ellerini yıkadı ve masama gelerek çay fincanının önüne oturdu.

"Çok isterim," dedim ve küçük bir yudum aldıktan sonra fincanımı masaya koydum.

Zahra, sıkı, esnek, koyu renkli buklelerine elini bastırarak onları şekillendirdi ve gözleri benimkilere kaydı. "Şey... Geçen gün bazı arkadaşlarımı ziyaret ederken bir dedikodu duydum."

"Öyle mi?" Öne doğru eğildim.

"Görünüşe göre..." Elini sallayarak, söyleyeceği şeyi vurguladı. "*Birisi* Altın Saray'daki Yaşam Tanrıçası'nın özel odalarına ateş yakmış." Bir an durdu, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bu, bir

Yatak odasının bir kısmı zarar gördü, ancak en büyük hasar, yangının çıktığı tahmin edilen dolapta meydana geldi.

"Hmm." Ağzımda yapmacık bir gülümseme belirdi. "Bunu kim yapmış olabilir acaba?"

"Diğer tanrıçalar da bunu merak ediyorlardı." Başını hafifçe salladı. "Sanırım Yaşam Tanrısı, Yaşam Tanrıçasının giysilerinin hepsinin yok olduğunu görünce devasa bir öfke krizine girmiş. Anlaşılan, giysiler oldukça değerliymiş."

Onun adı geçince, vücudum diken diken oldu. Dudaklarımdaki gülümseme kayboldu. Zahra hızla masanın üzerinden uzanarak elini benimkinin üzerine koydu.

"Aurelia, özür dilerim. Farkında değildim..."

"Önemli değil," dedim ve boş olan elimle onun elini okşadım.

"Hayır, sorun," dedi. "Birinin adını duyduğunda böyle tepki vermenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve bunun ne anlama geldiğini de biliyorum."

"Öyle mi?" Sesim yumuşaktı.

"Biliyorum." Bir an durakladı. "Dameon'dan önce başka biri vardı. Aramızda hiçbir zaman bir bağ oluşmasa da, onun hayatımın aşkı olduğunu gerçekten düşünüyordum. Başlangıçta her şey harikaydı, ama bazı ince işaretler vardı, örneğin giydiğim kıyafetleri beğenmemesi ya da arkadaşlarımla vakit geçirdiğimde kıskançlık göstermesi gibi. İnsanlar bunu fark etmeye başladığında, onu sevdiğimi düşündüğüm için onu savunarak bu işaretleri görmezden geldim. Zamanla, psikolojik şiddet gittikçe kötüleşti, ta ki aynada kendimi tanıyamaz hale gelene kadar. Birinin sana bunu yapması, yani kim olduğunu sandığın kişiyi senden çalması çok tuhaf." Kaşlarını çattı. Kafasını sallayarak bu düşüncüyü kafasından uzaklaştırdı. "Her neyse, bir gün, özellikle çok kötü bir durumda olduğum bir gün, Dameon geldi ve her şeyi değiştirdi. İyi bir adam tarafından sevilme nasıl bir şey olduğunu bana gösterdi. Beni kurtardı."

Onun söylediklerini kendi durumuma uygulamadan edemedim — birçok yönden Von da beni kurtarmıştı. Bunu yavaş yavaş fark ediyordum.

"Çok üzgünüm, Zahra," dedim ona nefes almadan önce, ve sonra büyük bir güç gerektiren bir şey yaptım — hiç kimseye anlatmadığım, içimde çok derinlere gömdüğüm, asla gün ışığına çıkarmayı planlamadığım geçmişimin bir parçasını ortaya çıkardım, ama şimdi, bunu yapmak için kendimi güçlü hissediyordum...

Bunu yapmak istedim.

"Bir gün, Aurelius ve ben Yaşayan Diyar'daki bir ormanda yürüyüş yaparken, tuhaf bir ağaçla karşılaştık. Sanki

hiçbir şey onun yanında yetişmek istemiyormuş gibi. Tamamen yetişmiş bir elma ağacından biraz daha büyüktü ve yaprakları kar gibi beyazdı. Ona yaklaştığımızda, şiddetli bir şekilde hastalandım, hatta bayıldım. Böylece benim zayıflığının ne olduğunu, ölümsüz hayatımı sona erdirebilecek şeyin ne olduğunu keşfettik. Aylar sonra, Aurelius ve ben bahçemde ne kadar zaman geçirdiğim konusunda anlaşmazlığa düştük ve bu anlaşmazlık kısa sürede birbirimize bağırmaya dönüştü. Bana itaat etmem için beni zorla kendi ichorunu içirdi ve sonra... Bir an durdum, kelimeleri dilimde şekillendirmek ve onları söylemek için cesaret bulmak için birkaç saniyeye ihtiyacım vardı. "Sonra beni saçımdan yakaladı ve avlu bahçelerine sürükledi. Orada, ortada, ormanda gördüğümüz, beni hasta eden ağaç dikiliydi. O, o ağacı kesip saraya getirmişti, ben o güne kadar bunu bilmiyordum. Kusmaya başladığımda ve dünya gözümün önünden gelip giderken, beni sırt üstü çevirdi, eliyle boğazımı sıkarken hayatıma son vereceğini söyledi." Kucağıma baktım. "Günler sonra, uyandığımda, yatağımın başında oturuyordu. Bol bol özür diledi ve ben onu affettim. O gece, aylardır ilk kez seviştik ve ben bir kez daha ondan memnun kaldım."

"Aurelia, bu çok korkunç. Keşke o zamanlar seni tanısaydım, böylece sana bir şekilde yardım edebilirdim. İstismar korkunç bir şey. Kafanı ve özgüvenini gerçekten altüst ediyor. Aşkın bu olduğunu düşündükleri için, istismarcılarına yedi defadan fazla geri dönen başka kadınlar tanıyorum. Ve bu, en güçlü kadınların başına bile gelebilir." Elini benim elimden hiç çekmeden, derin bir nefes aldı. "Von biliyor mu?"

"Küçük bir kısmını biliyor. Sadece iki olay olduğunu sanıyor, ama..." Derin bir nefes aldım. "Çok daha fazlası vardı."

"Onunla bu konuyu konuşmak iyileşmene yardımcı olur mu sence?"

"Onun bilmesini istemiyorum."

"Neden?"

Alt dudakımı ısırdım. "Çünkü her şeyi öğrenirse ne yapacağından korkuyorum."

Zahra bir an sessiz kaldı. "Anlıyorum. En yakın olduğumuz kişilere istismarı anlatmak, yapabileceğimiz en zor şeylerden biridir. Bu konuda açılmak için zaman ayırman sorun değil. Önemli olan, *biriyle konuşman*. İstersen, ihtiyacın olduğu sürece o kişi ben olabilirim. Tıpkı Saphira'nın bir zamanlar benim için olduğu gibi."

"Saphira mı?" Kaşlarım birbirine yaklaştı, aralarındaki boşluk kırıştı. Bu konuşma sırasında bu ismin geçeceğini beklemiyordum.

"İnanması zor olsa da, Saphira ve ben bir zamanlar yakın arkadaştık," diye cevapladı, başını onaylayarak salladı ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "İhtiyacım olduğunda yanımda oldu, bu yüzden artık eskisi kadar yakın olmasak da, kalbimde her zaman özel bir yeri olacak." Başını eğdi ve parmaklarıyla karnını sıcak bir şekilde okşadı. "Hayatın çeşitli mevsimleri var, değil mi?"

Başımı salladım.

Sanırım öyleydi.



Chapter 34

Aurelia

"Aylardır her sabah o parmaklıkta oturuyorsun. Artık adını bilmek güzel olurdu," dedim kargaya, sabah yemeğimi bitirip parmaklarımı bez peçeteyle silerken. Peçeteyi tepsiye koyup kuşu izlemeye başladım.

Her zamanki gibi, hiçbir şey söylemedi.

İç çekerek sandalyeye yaslandım, kollarımı yukarı doğru kaldırıp sırtımın üzerine uzattım.

Aniden, kuş parmaklığın üzerinden aşağıya baktı ve sanki bir şeye odaklanıyormuş gibi başını yana eğdi.

"Ne görüyorsun?" diye sordum.

Yine cevap yoktu.

Alçak sandalyeden kalktım, siyah ipek bornozum uyluklarımın ortasına kadar düştü ve kuşun yanındaki cam gibi parmaklığa doğru büyük adımlarla yürüdüm. Elimi serin parmaklığa koyup aşağıya baktım, aşağıya doğru gözlerimi dikip...

Kaleye doğru kıvrımlı, tehlikeli bir yol uzanıyordu. Kaleye yaklaştıkça giderek genişleyen yol, sonunda doğal olmayan düzlükteki dağ zirvesiyle birleşiyordu — tıpkı bir nehir damarının denize ulaşması gibi. Yolun kenarları dikti ve uçuruma doğru uzanıyordu. Von'dan Eski Tanrılar'ın çocuklarını kurtarmak için yardım istemek üzere buraya geldiğimde, bir kez bu yolun dibinde durmuştum

korumak için yardım istemeye geldiğimde, bir kez o yolun dibinde durmuştum. Koruma kalkanları daha fazla ilerlememi engellediğinden, bir seçim yapmak zorunda kaldım: kilometrelerce uzunluğundaki yolu yürümek ya da havada yüzen garip bir tekneye binmek.

Ben ikincisini seçtim.

Yolda bir kavga çıkmış gibi görünüyordu.

Kale muhafızları olduğunu anladığım garip varlıklar bir daire oluşturmuşlardı. Baştan aşağı siyah deri zırh giymiş uzun boylu yaratıklardı. Yüzleri tamamen metal kafatası maskeleriyle örtülüydü ve maskelerin üzerinde ya yukarı doğru uzanan ya da geriye kıvrılan şeytani boynuzlar vardı.

Kimin etrafını sardıklarını gördüğümde, kalbim göğsüme güçlü bir darbe indirdi.

Ortada, kraliyet altın rengi giysiler giymiş, kılıcını çekmiş kıvılcı saçlı bir erkek duruyordu. Onu hemen tanıdım. Ölümsüzler Diyarında tanıdığım tek arkadaşımı ve şimdi buradaydı.

Kale muhafızları tarafından çevrelenmişti. "Arkyn!" diye bağırdım.

Kalenin gölgesinden, Ölüm Tanrısı'nın kendisi çıktı. Gölge pelerini arkasında parıldarken, karanlık, ruhani tacı oniks saçlarının üzerinde süzülüyordu.

Çember açıldı, yaratıklar eğildi ve Von'un kılıcını çekip Arkyn'i üç hamlede silahsızlandırmasını izledim. Ürkütücü muhafızlar Arkyn'i omuzlarından yakaladı, bacaklarının arkasını tekmeledi ve onu Von'un önünde diz çöktürdü.

Von kılıcını kaldırdı.

"Hayır!" diye bağırdım, ışığım beni sardı.

Bir an balkonda duruyordum, bir an sonra çıplak ayaklarım serin, kayalık zemindeydi, kollarımı Arkyn'i o ölümcül darbeden korumak için açmıştım. Aylarca çağırımı görmezden geldikten sonra ışıkla yürüme yeteneğimin nasıl birdenbire işe yaradığını sorgulamaya vaktim yoktu, ama bunun Von'a daha yakın olmamı isteyen bağla bir ilgisi olduğunu düşündüm.

"Ne yapıyorsun?" Von bana sertçe sordu ve kılıcını sallamayı yarıda bıraktı. Hemen silahını indirdi.

"Sen ne yapıyorsun?" diye ona karşılık verdim. "Arkyn benim arkadaşım."

"Aurelia," Arkyn arkamdan rahat bir nefes alarak içini çekti, nefesi düzensizdi. "Sen iyisin."

Omzumun üzerinden ona baktım ve yumuşak bir gülümsemeyle "Öyleyim. Burada ne yapıyorsun?" dedim.

"Arkadaş olsun ya da olmasın," diye araya girdi Von, sesi dikkatimi çekti, "bu melez kanında Yeni Tanrı'nın ichor'u akıyor. Buraya gelerek, bu diyarın kanunlarını çiğnedi. Bunu yaptığı için, hayatıyla ödeyecek."

"Aynı kan benim damarlarımda da akıyor," diye hırıldadım. Kaşlarımın arası kırıştı. "Eğer bu diyarın kanunu buysa, o zaman neden hâlâ hayattayım?"

"Çünkü sen farklısın, küçük gelin, ve bunu biliyorsun," dedi Von. Kılıcını omzuna dayadı ve başını yana eğdi, giydiğim küçük ipek parçayı inceledi. Yüzündeki ifade kesinlikle günahkar bir hal aldı. Beni büyük bir şehvet kapladı, ağırlığı neredeyse dizlerimi büküyordu. Tadı benimkinden farklıydı, Von'un tadı vardı ve doyumsuzdu.

"Kes şunu," dedim ona.

"Yapamam," dedi kurt gibi sırtarak, açıkça bundan zevk alıyordu.

... Bununla başa çıkabilirdim.

"Onu bağışlarsan seninle bir anlaşma yaparım," dedim, kollarımı yanlara indirirken tek kaşımı kaldırdım.

Von çenesini eğdi, zümrüt rengi gözleri, tombul bir fareyi gözleyen bir şahin gibi bana bakıyordu. "Dinliyorum."

Sana göstereyim mi? Özel kanalımızdan mırıldandım.

O güldü ve kılıcı ortadan kayboldu. Von'un eli belimi sardı ve beni kendine çekti, muhafızlara "*Misafirimizi* yemek yiyebilmesi için yemek salonuna götürün" dedi. Bana baktı, eli çenemi kavradı ve başparmağının sert ucu alt dudağımı okşadı. "Bir ziyafet için bir ziyafet. İyi bir takas gibi görünüyor."

Bağ aracılığıyla homurdandığımda yanaklarım ısındı. *Bunu yüksek sesle söylemedin, değil mi?*

"Söyledim," diye cevapladı, gururlu bir gülümsemeyle. Onun cüretkarlığına alaycı bir şekilde güldüm.

"Onun hayatı karşılığında..." Von sırttı, "...kadınımın tadına bakmak. Anlaştık mı, Küçük Tanrıça?"

Başımı salladım. "Anlaştık."

Sonra iri yarı adam beni kaldırdı ve geniş omzunun üzerine attı, sanki bir avcı sezonun avını topluyormuş gibi — uzun ve sert kış boyunca onu besleyecek bir şey. Von'un ölümsüz dayanıklılığını ve doyumsuz iştahını bilen biri olarak, onun tam da bunu yapma ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordum — beni yavaş yavaş yiyip bitirecekti. Kötü dilini kullanarak kemiklerimden hayatımı söküp alacak, beni boyun eğdirip zevke boğacaktı.

Ama bu bana *ve* bağıımıza ne kadar iyi gelse de, Arkyn buradaydı ve onunla konuşmak istiyordum. Neden geldiğini sormak için.

"Von, bekle," diye homurdandım, onun tutuşuna karşı koymaya çalışarak.

Tokat.

Kıçım yanmaya başladığında ağzım açık kaldı — kışımı *tokatlamıştı!*

Bu ses çan kadar netti, aşağılayıcı ve... beni daha da tahrik ediciydi. Arkyn ile konuşmanın bir saat kadar bekleyebileceğine karar verdim.

Bağ da buna seve seve razı oldu.



Chapter 35

Aurelia

"Aurelia!" Arkyn, birkaç saat sonra kapıdan büyük çalışma odasına girdiğimde, oturduğu pencere kenarındaki koltuktan sıçrayarak haykırdı. Oda genişti, mobilyalar, geniş halılar ve yerden tavana kadar uzanan maun kitap raflarıyla doluydu. Yan tarafta, sandalyelerle çevrili, büyük, koyu renkli bir masa vardı.

Birbirimize doğru koştuk ve sıkıca sarıldık. Ama yeniden bir araya gelmenin verdiği sıcaklık, dilimde acı bir tatla yerini aldı, sanki limon kabuğunu ısırışım gibi. Boğazım düğümlendi.

Tükürerek, Arkyn'den hızla uzaklaştım. Tadı yavaş yavaş kaybolmaya başladı.

Arkamı döndüğümde, acımasız yeşil gözlerin bana kilitlendiğini gördüm. Gözlerin sahibi, kaslı kollarını göğsünde kavuşturmuş, kapı eşiğine yaslanmış, dudaklarında şeytani bir sırıtişla duruyordu.

"İyi misin?" diye sordu Arkyn, dikkatimi tekrar kendisine çekerek.

"Sadece garip bir şey yuttum," diye kötü bir yalan söyledim, sonra bağımız üzerinden hırıldayarak, "*Eski bir arkadaşımı kucakladığım için kıskanıyor musun?*" dedim.

Seni gördüğünde pantolonundan sikini patlatacak olan eski bir arkadaş mı?
Von homurdanarak cevap verdi.

Saçmalıyorsun.

Gölgelerime onun pantolonunu eritip, seni gördüğünde ne kadar keyif aldığını göstermemi ister misin?

"Bir dakika," dedim Arkyn'e, yumuşak bir gülümsemeyle. Topuğumun üzerinde döndüm, dudaklarım incelirken Von'a doğru yürüdüm. Ona doğru itildim, ellerim onun demir gibi ön kollarını bastırdı. "Çık dışarı!"

Von homurdandı, devasa vücudu bir santim bile kıpırdamadı. Kocaman elleri bileklerimi yakaladı, kelepçeledi. Eğildi, erkeksi kehribar kokusu üzerime yayıldı, sabit gözleri benimkilere bakarken "Hayır" dedi.

Tek bir kelime. Bu, beni öfkeliendirmek için yeterliydi.

Dudaklarımda bir hırıltıyla, "Sen egoist..."

"Sorun yok, Aurelia," Arkyn sözümü kesti, sesi acil, sanki beni koruduğunu düşünüyormuş gibi.

Von'a öfkeyle baktım.

O da bana sırtıttı.

Gözlerimi kısarak ona hayali hançerler fırlattım. Bu sadece onun sırtışını daha da artırınca, gözlerimi devirdim, bileklerimi onun kocaman eldivenlerinden çekip çıkardım ve ona sırtımı döndüm.

Arkyn'e baktım—kızıl kahverengi kaşları endişeyle çatılmış, bal rengi kahverengi gözlerini gölgeliyordu. Gözleri her zaman parıltıyor gibi görünürdü, sanki içine altın parçacıkları dikilmiş gibi, ama şu anda donuk görünüyorlardı. Bunun dışında, hatırladığımdan daha zayıf görünüyordu, sanki bir şey onu kemiriyormuş gibi.

"Neden buradasın?" diye sordum ona doğru yürürken. O

benim arkamdan Von'a baktı.

"O gitmeyecek, o yüzden söylemek istediğin neyse söyle," diye iç çekerek özür diler bir gülümsemeyle dedim.

Arkyn azı dişlerini sıktı, çenesindeki kaslar yanlara doğru şişti. Tutmuş olduğu nefesi verdi, ağzını gevşetti ve sonra, "Aurelius iyi değil," dedi.

Eski kocamın adı geçince midem bulandı. Hayatımın onca yılını benden çalan adam. Ağaçlarımı yok ettiği kadar kolayca kemiklerimi kıran adam. Aniden, Von'un arkamda durduğunu hissettim, gölgesi kanlı bir savaş alanında komutanını koruyan sadık bir asker gibi üzerime düşüyordu.

Ölüm'ün koruması altında, "Bu benim neyimle ilgili?" dedim.

Arkyn'in kaşları çatıldı. "Bunu kastetmiş olamazsın." "Bana ne yaptığını gördün."

"Evet, oradaydım. Sana öfkeleni. Bunu yapmamalıydı. Hiçbirini yapmamalıydı. Ama sen gittiğinden beri yıkılmış durumda. Doğru düşünemiyor ve tanrısallığı olması gerektiği gibi davranmıyor. Yeni Tanrılar ona olan güvenlerini kaybediyor, Nicholas da öyle. Kendini toparlamazsa ne olacağından korkuyorum."

"Peki ne yapmamı istiyorsun?" Kafamı salladım, göğsümde büyük bir acı hissettim. Arkyn'in bana ve Aurelius'a karşı sadakatının nerede olduğunu hiç merak ettiysem, şimdi açık bir cevap almıştım. Sonuçta, o babasının tarafını tutmuştu. O küçük acı, ona sesimi yükselttiğimde öfkemin alevlerini besledi. "Beni ihanet eden adama geri dönmek mi? Beni istismar eden adama mı?" Alaycı bir şekilde sordum. "Böyle bir şey yapmayacağım ve bunu sormakla aptallık ediyorsun."

"Aurelia, kendin gibi davranmıyorsun," Arkyn sesini alçaltarak, gözlerini Von'a çevirdi — şüpheyle dolu bir bakışla.

O bakışın ne anlama geldiğini biliyordum. Von'un beni bir şekilde kontrol ettiğini düşünüyordu. Sanki ben bir kukla, o da beni istediği gibi yönlendiren bir efendiymişim gibi. Sanki beyinsiz bir sözcüymüşüm gibi az önce söylediğim sözleri bana söyletmiş gibi.

Ama Von, Aurelius değildi.

Ve o benim sesimi *hiç* susturmamıştı.

Bir kez bile.

İlahiliğim yüzeye çıktı ve sesimi güçle doldurdu. "Hiç bu kadar kendim olmamıştım ve bunu görmemen, gerçekten arkadaş olup olmadığımızı sorgulamama neden oluyor. Buraya gelerek zamanını boşa harcadın. Kralına geri dön, Arkyn."

Sanki yüzüne tokat atmışım gibi görünüyordu.

Cevap beklemeden döndüm, Von'un yanından geçip kapıya doğru yürüdüm. Von arkamdan geldi.

"Aurelia, bekle!" diye bağırdı Arkyn.

Aurelia. O isim. O isimden bıktım usandım.

Arkamı döndüm ve ona doğru gürleyerek yürüdüm. "Bana öyle deme."

"Ne?" Arkyn, asla anlayamayacağı bir şeyi kavramaya çalışarak başını salladı.

"O benim adım değil," diye bağırdım, yıllardır içimde biriken duygularım dışa vurdu.

"Eğer bu senin adın değilse, ne?"

"Benim adım..." Etrafıma baktım, gözüm sağımdaki masaya takıldı. Orada gümüş bir kase vardı, içinde yanmamış bir tütsü çubuğu duruyordu. Düşünmeden onu aldım ve ona doğru fırlatarak bağırdım, "—Sage!"

Ve lanet olsun... Bu isim doğru *geliyordu*.

Aptalca ve dürtüsel görünse de... bana uygun geldi. Ve daha iyi bir zamanda gelemezdi... kendimi savunurken.

Arkyn eğildi ve adaçayı çubuğu onun yanından geçip arkasındaki pencereye çarptı ve yere düştü. Geniş, bal rengi kahverengi gözler benimkilerle buluştu ve Arkyn savunma amaçlı ellerini kaldırdı. "Tamam, seni anlıyorum. Seni kızdırmak için buraya gelmedim ve bunun için özür dilerim. Niyetim hiç de bu değildi."

"Peki buraya gelerek neyi başarmayı umuyordun?"

"Aslında, tüm bunların çok farklı olacağını düşünmüştüm. Seni zincirlenmiş halde bulmayı bekliyordum. Özgürlüğünü takas etmeyi planlamıştım," dedi dürüstçe, tanrısal unvanına yakışır bir şekilde.

Von alaycı bir şekilde, derin sesiyle araya girdi. "Peki, benim onunla takas edeceğimi düşündüğün neyin olabilir ki?"

"Fikrini değiştirmiş olabileceğini düşündüm. Belki de ilk başta takas ettiğin şey, Yaşayanlar ve Ölümsüzler Diyarı, seni yeni bir anlaşma yapmaya ikna edebilir," diye cevapladı Arkyn, gözlerini Von'a çevirerek. "Onları tekrar senin yapabilirim."

Von bir an sessiz kaldı. Uzun bir an. "Nasıl?"

İhanet beni olduğum yerde mahvetti. Bunun benim özgürlüğümle hiçbir ilgisi yoktu, tamamen beni Aurelius'un açgözlü ellerine geri döndürmekle ilgiliydi. "Ciddi olamazsın," dedim Von'a.

Ama Von cevap vermedi.

"Aurelius şu anki durumunda liderlik yapmaya uygun değil." Arkyn'in gözleri kısa bir süre bana kaydı. "Eğer Yaşam Tanrıçası'na özgürlüğünü ve babama Edenvale'e güvenli bir geçiş hakkı verirsen, orada ona zarar vermek isteyebileceklerden korunacak, o zaman ben, krallıkların gelecekteki kralı, onları sana teslim edeceğim."

Yaşam Tanrıçası. Arkyn'in, benim kendim için seçtiğim ismi kullanmak istemediğini fark edemedim. Bu, içimi buruklaştırdı.

Von başladı. "Vay vay vay. Bugün bunu duymayı hiç beklemiyordum. Ancak ilgilenmiyorum." O bana doğru yürürken ve beni güçlü, sağlam kollarına alırken ruhum çılgınca atıyordu.

"Ama yine Üç Diyarın kralı olursun," diye meydan okudu Arkyn. Von yanağını okşadı, bakışları benimkine sabit bir şekilde kilitlenmiş halde şöyle dedi: "Sage olmasaydı

Bilge olmasaydı, hiçbir şeyin kralı olamazdım."

Benim adımı kullanmıştı. Aurelia değil. Küçük Tanrıça değil. Ya da Kedicik.

Ama *benim*

adımı kullanmıştı.

Arkyn'e, bana bir şeyi kanıtlıyordu. Beni onurlandırığını.

Beni saygı duyduğunu.

O anda, benden kraliçesi olmamı isteseydi, sanırım evet derdim.



Chapter 36

Bilge

Birkaç gün sonra, Arkyn ayrıldıktan sonra, Von'un büyük eli gözlerimin üzerine kondu, bu sırada yüzümü neredeyse yutacaktı. Amber ve sandal ağacı kokusu beni sardı, erkeksi kokusu beni o kadar cezbediyordu ki, elini yüzümden çekip uzun boylu tanrıyı bir ağaç gibi tırmanmak istedim.

Göremiyor olsam da duyabiliyordum ve *o sesleri* her yerde tanıyabilirdim.

Bu, tuğla döşeli sokaklara çarpan ahşap tekerleklerin ve nal seslerinin oluşturduğu bir orkestraydı. Yoğun bir şekilde çalışan insanların, kendileri ve sevdikleri için geçimlerini sağlamak amacıyla bir yerden diğerine yorulmadan seyahat ettiklerinin sesi.

Bu, yaşayanların sesiydi.

Ölümsüzler Diyarı'ndaki yerimden insanları izlediğim günlerde duymaya alıştığım bir ses, bir gün onlar gibi olabileceğimi hayal ederek düşüncelerimin dolaştığı bir ses.

"Bakabilirsin," dedi Von, elini çekerek.

Gözlerim açıldı ve parlak bir ışık, görüş alanımdaki karanlığı yuttu. Göz bebeklerim odaklanırken, kadife mavisi, pürüzsüz ve berrak bir okyanus gibi görünen gökyüzüne baktım. Tek bir beyaz, kabarık bulut bile yoktu.

Vücudum titredi. Sonuçta haklıyım.

Heyecanımı gizleyemeyerek Von'a döndüm. "Beni Yaşayanlar Diyarı'na mı getirdin?"

"Evet, ama hepsi bu kadar değil," diye cevapladı, gözleri ileriye doğru kaydı. Onun bakışını takip ederek, önümüzde duran şeye döndüm.

Gotik esintili bir malikanenin iskeleti, devasa bir arsa üzerinde, gökyüzünü yutarcasına önümüzde yükseliyordu. Kemerli pencereler yeni takılmaya başlanmıştı. Birkaç işçi, merdivenle pencereyi yukarı kaldırarak yerine yerleştirmeye çalışıyordu.

Her iki tarafta, yarım mil uzaklıkta büyük evler uzanıyordu.

Malikâne hafif bir tepe üzerine inşa ediliyordu, bu da bize mahalleye göre görsel bir avantaj ve şehrin muhteşem manzarasını sunuyordu. Yuvarlak tepelerin nazık kucaklamasına sarılmış, renklerle dolu bir şehir.

"Burası neresi?" diye merakla sordum.

"Burası Belamour, Edenvale'in kuzey bölgesinde gelişmekte olan yeni bir şehir," diye cevapladı ve bana doğru adım attı. Sıcaklığı beni sardı ve omurgamdan aşağıya doğru bir karıncalanma hissi uyandırdı.

"Beni neden buraya getirdin?" Dikkatim, uzanan, eğlenceli tepelerden geriye, inanılmaz malikaneye kaydı.

"Ruhlar Diyarı'ndaki ikinci geceni hatırlıyor musun? Bağın ötesine uzandın ve nerede olduğumu sordun."

"Mhm. Bana bir hediye alacağını söylemiştin."

"İşte bu. Bu malikane senin için. Yaşayan Diyar'ı özlediğinde, buraya gelebilirsin. Tek şartım, tabii ki beni de getirmen."

"Ne?" Duygularım bu kelimeyi ikiye böldü. Ona döndüm, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. "Ne zaman istersem buraya gelebilir miyim?"

"Evet," dedi yumuşak bir gülümsemeyle. "Sonsuz Sis kıtayı çevrelediği için Aurelius, kardeşleri veya adamları hakkında endişelenmene gerek kalmayacak. Burada güvende olacaksın."

Ona doğru adım attım. "Von, ben..."

Elleri yanaklarımı kavradı, gözleri benimkilerle buluştu. "Hiçbir şey söyleme, Küçük Tanrıça. Bu sana benim hediyem."

Ayak parmaklarımın ucunda durarak ellerimi onun kaslı kollarının etrafına doladım ve onu hiç olmadığı kadar derin bir şekilde öptüm. Bir an için, dünyanın yok olduğunu, sadece ikimizin ve paylaştığımız bu anın kaldığını düşündüm.

İsteksizce, yavaşça geri çekildim, gözlerim onun gözlerini aradı. Onu tutkuyla öpmek bana yabancı değildi, ama onu hiç böyle öpmemiştim...

. . . samimi bir şekilde.

Bunu nasıl yorumlayacaktı?

Ben nasıl yorumladım?

"Mmm," diye zevkle homurdandı ben geri çekilirken. "Eğer bu, daha fazlasını elde etmek anlamına geliyorsa, sana daha fazla şey almayı not alıyorum."

Dudaklarımın köşelerinde hafif bir gülümseme belirdi. "Beğendin mi?"

"Senin yaptığın her şeyi seviyorum." Başparmağının ucu dudaklarımda hafifçe kaydı. "Sana göstermek istediğim bir şey daha var."

"Tamam," diye fısıldadım.

Gölgesi etrafımızı sardı ve sonra...

Yıldızların arasında, uzağa uzanan kabarık beyaz bulutların üzerinde duruyorduk.

"Beni gökyüzüne mi getirdin?" diye sordum, biraz şaşkın. Elimini uzattım ve bir yıldız elimin üzerinde dans ederken, gümüş parıltılar avucuma düştü.

"Evet, Küçük Tanrıça, ama sadece bu değil. Şu anda durduğumuz yer kutsaldır." Parmakları benimkilerle birleşti ve elimi göğsünün ortasına koydu. Dudaklarının köşelerinde küçük bir gülümseme belirdi. "Bu yer bizim. Ruhlarımız ayrılmadan önce ait olduğumuz yer burası."

Hafif, havadar bir sihir etrafımda dolaştı, evren bana fısıldarken tenime dokundu. Kelimelerle değil, narin müzik notalarıyla konuştu. Sanki küçük bir madalyon kutusunun kapağını açmış gibiydi, çünkü yumuşak, güzel bir melodi çalmaya başladı — mutlu ve hüzünlü, sevgi ve kayıpla dolu.

Bu bizim şarkımızdı.

Yaşam ve Ölümün şarkısı.

Aniden, duygularım beni ele geçirdi.

Kalbim acıdan parçalandı. Bu kadar güzel bir şey nasıl bu kadar acı verebilirdi? Ve neden bir şeyi kaçıırıyormuşum, bir şeyi unutuyormuşum gibi hissediyordum?

"Hayır," dedi Von, gözlerimden yaşları silerek. "Seni buraya bunun için getirmedim. Seni buraya, hikayemizin nerede başladığını bilmeni istediğim için getirdim. Bir daha ayrılırsak, sen bana dönene kadar burada seni bekleyeceğimi bilmeni istedim."

Alnını alnıma dayadı. Gözlerimi kapattım.

Lütfen beni bir daha terk etme, Küçük Tanrıça, diye haykırdı Von'un sesi, bana yalvararak. Acı içinde, kırık ve...

Başımı geriye attım, gözlerimi kocaman açtım. "Az önce bağ aracılığıyla bir şey mi söyledin?"

Kaşlarının arasındaki yer kırıştı. "Hayır, neden?"

"Önemli değil." Az önce duyduğum şeyi anlamaya çalışarak başımı hafifçe salladım. "Sadece öyle yaptığını sandım."

Acı dolu, korkunç bir homurtu kulak zarlarımda patladı, onları parçalamak üzereydi. Ellerimi kulaklarımın üzerine koydum. Von ön kollarımı kavradı, dudakları hareket ediyordu, ama ne söylüyorsa, duyabildiğim tek şey o korkunç, korkunç ses olduğu için anlayamadım.

Fırtınaya yakalanmış bir rüzgâr gülü gibi, dünya etrafımda dönüp durdu, sonra bir şey koptu ve karanlığa düştüm. Amber ve sandal ağacı kokusu beni bilinçsizliğe kadar takip etti.



Hiçliğin akıntısında sürüklendim.

Ruhumu barındıran kap, havada ağırlıksız bir şekilde asılı kalmıştı. Sanki biri beni bedenime bağlayan kordonu kesmiş gibiydi, ama bu hiçliğin olduğu yerde bir şey vardı. Tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir şey. İhtiyacım olmayan bir parmak. Ne bir el, ne bir kol. Çünkü hiçliğin aleminde bedenime ihtiyacım yoktu.

... Hiçbir şeye ihtiyacım yoktu.

Göz kapaklarım kapalıydı, ama yine de görebiliyordum.

Özellikle, üstümde ne olduğunu görebiliyordum—

Kayalık tavandan aşağıya doğru uzanan çok sayıda sarkıt vardı. Düzensiz, buz sarkıtlarına benzeyen bu yapılar ışık saçıyordu ve mağara ağzının tavanında parlak, köpüren bir mavi ışık yayıyordu. Renk, sanki nefes alıyormuş gibi, parlaklaşıp sonra soluyordu. Sanki canlıymış gibi.

O hissi hatırladım. Bir zamanlar hayattaydım.

Ama ne zaman ve nasıl olduğunu

hatırlayamıyordum.

Parlak, ışıltılı, nefes alan oluşumları hayranlıkla izledim. Ne

kadar güzel. Ne kadar gerçek.

Ne kadar gerçek?

Hiç mantıklı değildi ama yine de tamamen mantıklıydı.

Sonsuza kadar burada kalacağım, hiçliğin nehrinde sürükleneceğim.

Lütfen beni terk etme, Küçük Tanrıça! Bir erkek kafamın içinde bağırdı.

Ama sesin sahibini tanıyamadım.

Kötü pençeleri olan eller beni susuz nehirden çıkardı. Beni kayalık kıyıya çıkardılar ve sürüklemeye başladılar. Ruhum onlara baktı, garip, güzel, büyüleyici yaratıkları, kömür grisi ve karmaşık beyaz desenlerle kaplı derilerini inceledi. Uzun ve zayıftılar, yüzleri uzun ve ince hatlıydı ve yürek parçalayıcı derecede güzellerdi. İkisi de büyük, eterik kanatlara sahipti, kanatları düzgünce katlanmıştı. Ve saçsız kaşlarının altında yer alan gözleri tamamen siyahtı.

"Çok güzel," dedi eterik bir ses, güzel, yumuşak ve... erkek. "Gerçekten.

İmparatoriçe onu yaratırken iyi iş çıkarmış," dedi diğeri diye cevapladı. Sesi de aynı derecede güzeldi, ama bu seferki daha tizdi. Belki de kadındı?

"Evet, öyle," dedi erkek, beni sürüklemeye devam ederken. Vücudumu ağır bulsalar da, bunu belli etmediler. Aslında, yürüyüşlerinden, arkalarında yastık kadar hafif bir şey taşıdıklarını düşünürdünüz.

Ona başka bir kader ör! diye bir erkek sesi emretti — daha önce duyduğum sesin aynıydı.

"Sence onu bir sonraki nereye gönderecek?" diye sordu kadın, bana bakarak. Kılız kaşları alçaldı, yüzündeki ifade şaşkınlığa dönüştü.

"Tahminde bulunmaya cesaret edemem. İmparatoriçe bizim asla bilemeyeceğimiz şeyleri bilir," diye cevapladı erkek yatıştırıcı sesiyle. Kolumu bıraktı ve kolum kayalık zemine çarptı, ses yankılandı. "Onu masaya yatır, ben çıkarma için hazırlık yapayım." Uzaklaşırken pençeli ayak parmakları zemini tırmaladı.

"Nemtuk," dedi kadın, elimi hızla bırakarak.

"Çıkarmayı yapmana izin veremeyeceğimi biliyorsun," dedi erkek, Nemtuk. "Geçen sefer olanlardan sonra olmaz. O zavallı ruhu neredeyse yok ediyordun."

"Hayır, öyle değil. Bence bizi izliyor," dedi kadın, gözlerini benimkilere dikerek.

"İmkansız," dedi Nemtuk alaycı bir şekilde. "Burada bilinçli olma yetenekleri yok."

"Ciddiyim. Buraya gel ve bak," dedi.

"Tamam. Tamam," diye iç geçirdi. Tırnakları yere vuruyordu, yaklaştıkça sesi giderek yükseliyordu. Pençeli parmakları yanaklarıma yapıştı, başımı bir yandan diğer yana sallarken, boş ve cansız yüziime bakıyordu. Bir çığlık attı ve başımı bıraktı. "Bunu hemen imparatoriçeye götürmeliyiz!"



Chapter 37

Von

"Ezra!" diye bağırdım ve eşimi kollarımda tutarak eczaneye koştum. Başım omzuma yaslanmıştı, vücudu kontrolsüz bir şekilde titriyordu. Teninin rengi solmuş, kül grisi bir renge bürünmüştü.

"Sesini alçalt, bitkileri korkutacaksın," diye azarladı Ezra, koşarak gelip bana sert bir bakış attıktan sonra Sage'e baktı, ifadesi sertlikten endişeye dönüştü. Mor lekelerle kaplı parmakları Küçük Tanrıça'nın yüzünü okşadı, yanaklarından alınına doğru ilerledi. "Buz gibi soğuk. Ne oldu?"

"Bana bağ aracılığıyla bir şey söylediğimi sordu, ama ben bir şey söylememiştim. Gözleri dehşetle doldu ve sonra yere düştü," dedim, sesimde aciliyet vardı. "Ona yardım et."

Ezra odanın köşesindeki küçük bir yatağı işaret etti. "Onu oraya yatır."

Hızla yatağa doğru yürüdüm, ama onu yatırmak için eğildiğimde, vücudumdaki kaslar sanki birdenbire kendi iradeleriyle hareket etmeye başlamış gibi kilitlendi, sanki ondan ayrılmak istemiyorlardı.

"Yeni kurulan bağlar gerçekten garip şeyler," diye mırıldandı Ezra yanıma yaklaşırken. "Onun acı çektiğini biliyor ve bırakmak istemiyor."

Onu bırak. Sanki... senin kollarında daha güvende gibi hissediyorum.

Aslında ben de onun burada daha güvende olduğunu hissediyordum, ama Ezra'nın onu muayene etmesi gerektiğini biliyordum.

Dişlerimi sıktım, zihnimi kollarımla yeniden bağlamaya çalıştım.

Hiçbir şey olmadı.

"Von," dedi Ezra.

Bir şekilde boyun kaslarım itaat etti ve başımı ona doğru çevirdim.

Elini kaldırdı, avucunu tavana doğru çevirdi, dudaklarına götürdü ve üfledi. Yüzüme yeşil bir duman bulutu çarptı, ardından nane kokusu geldi. Taze ve topraksı.

"Şimdi nefes al," diye talimat verdi.

Nefes alırken yüzümü buruşturdum, yabancı parçacıkların burun deliklerimden geçip ciğerlerime indiğini hissettim. Korkunç bir kaşıntı hissettim.

"Şimdi derin nefes al."

Somurtarak, söyleneni yaptım.

Birkaç saniye sonra, sertleşmiş kaslarım gevşedi, sanki bir el gerginliği ve gerginliği masajla gidermiş gibi. Karnımı kasarak yatağa eğildim ve Sage'i nazıkçe yatağa yatırdım. "O şey neydi?" diye sordum, geri çekilirken.

"Birkaç şeyin karışımı, ama ana malzeme kedi nanesi." Elini önlüğüne sürdü.

Lanet olası kedi nanesi mi? Kafamı salladım. "Bu herkes için işe yarıyor mu?" "Hayır. Aslında hayır. Sadece senin için ve kediler için."

Buna burun kıvırdım.

Görüş alanımın kenarında bir şey hareket etti ve bakışlarımı oraya çekti.

Ters çevrilmiş, kapısı kesilmiş bir sandıktan kabarık kahverengi ve beyaz bir kedi çıktı. Yavaşça bana doğru yürüdü, karpuz gibi karnı neredeyse yere sürüyordu. Bacaklarıma sürünmeye başladı, pantolonumu tüylerle kapladı.

"Dediğim gibi... sen ve kediler." Ezra eğilip Sage'in yüzüne ellerini sürmeye başladı. Ezra, sanki bir şeyi düzeltir gibi, ellerini kendine doğru çekerek okşadı.

"Mırr," dedi kedi.

Ona baktım ve kaşlarımı kaldırdım. Bana baktı ve tekrar miyavladı, minik dişlerini gösterdi.

"Big Papa'yı takma kafana," dedi Ezra. "Sadece merhaba diyor."

Adını duyunca kedi tekrar miyavladı. Ben dikkatimi Sage'e geri çevirirken o bacaklarıma sürünmeye devam etti. Midem düğümlendi. Onu bu halde görmekten nefret ediyordum, ona nasıl yardım edeceğimi bilmemekten nefret ediyordum.

"Onu örtelim mi?" diye sordum. "Onu ısıtmaya çalışalım mı?"

"Hayır. Henüz bunun ne olduğunu bilmiyoruz," dedi Ezra, elleriyle Sage'in vücudunu okşarken. Bir an durdu. "Bu garip."

"Ne?" diye sordum, eğilerek. Adrenalin damarlarımdan akıyordu.

"Ruhu... burada değil."

"Ne demek burada değil?" diye homurdandım, endişeli bir adım atarak mırıldanan kedinin etrafından dolaştım.

Ezra başını salladı, elleri Sage'in göğsünün tam ortasında duruyordu. "Ruhu başka bir yerde dolaşıyor. Ama nerede ve ne zaman, bilmiyorum. Onun gittiği yerin ayrı bir alem mi, rüya mı yoksa bir vizyon mu olduğunu bilmiyorum. Her ne olursa olsun, o burada değil ve bu yüzden vücudu bu kadar soğudu. Ruhunun sıcaklığını kaybetti." Ezra ellerini geri çekti ve bana döndü. "Ondan beslendin, değil mi?"

"Evet."

"Onun ichor'unun rengi ne?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak.

Ne alakası olduğunu anlamadığım için başımı salladım. "Altın rengi."

"Emin misin?" Çeşitli kavanozlar ve tentürlerle dolu ahşap bir masaya koştu. Kedi onu takip etti ve miyavladı. Bir çekmeceyi açtı, içindeki eşyaları karıştırdı ve ince, pürüzsüz bir bıçağı aldı.

"Tabii ki eminim." Giderek daha fazla sinirleniyordum.

"Gerçek rengi bizden saklanıyor olabilir." Bir dizi rafa gitti ve içini karıştırmaya başladı, sonra şeffaf bir sıvıyla dolu küçük bir şişeye karar verdi ve onu önlüğünün cebine attı. Sonra Sage'in yanına geri döndü, elini tuttu, ters çevirdi ve...

Ezra'nın bileğini tuttum. "Ne yapıyorsun?" diye bağırdım, gölgelerim korkuyla uzaklaşıyordu.

"Ona yardım etmeye çalışıyorum. Bırak da yapayım." Dişlerini sıkarak sözlerini vurguladı.

Burun deliklerim genişledi, ama bileğini bıraktım.

"Bölgesel erkek," diye homurdandı ve Sage'e geri döndü.

Ben onun Sage'in eline üç inçlik bir kesik atmasını izlerken, içimdeki canavar kafesinde çırpınıyordu. Yoğun, altın rengi bir sıvı yüzeye çıkarak odayı kokulandırdı.

Ezra bana bakmadan, bıçağı tutan elini bana doğru uzattı. Bıçağı ondan aldım, omzumun üzerine kaldırdım ve gölgelerime uzattım. Onlar bıçağı küçük bir masanın üzerine koydular.

Ezra elini cebine soktu ve şişeyi çıkardı. Dişleriyle mantarı çıkardı, yere tükürdü ve içeriği Sage'in avucuna döktü. Berrak madde Sage'in kanıyla karışır karışmaz, tıslamaya ve buharlaşmaya başladı.

Onun kanı... kırmızıya dönüştü. Tıpkı ölümlüler gibi. Ve sonra... "Gümüş," diye Ezra nefesini tuttu. "Vay canına. Onun farklı bir yanı olduğunu biliyordum."

farklı olduğunu biliyordum." Gözleri fal taşı gibi açılmış, bana döndü. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Nefes aldım, buna ihtiyacım vardı. "O sadece Yeni Tanrı değil." "Hayır, değil." Ezra başını salladı.

"O zaman neden altın rengi kan akıyor?"

"Sanırım Aurelius'un kalbi onun içinde atıyor, ama bu onun kökeni değil. Gümüş kan, ruhunun Yeni Tanrılar'ın yaratılmasından önce var olduğunu gösteriyor, ama kırmızı kan kafa karıştırıcı çünkü bu onu..."

"Ölümlü," cümlesini tamamladım. Bu birçok şeyi açıklıyordu, neden her gece uykuya ihtiyacı olduğunu, neden günde üç öğün yemek yemesi gerektiğini gibi. Sage'in ruhu hem ölümlü hem de ölümsüzdü, ama bir yarı tanrı olduğu anlamında değil. Hayır, bu farklıydı. Bu yarı yarıya değildi, onun iki ayrı ama tam parçasıydı, bir madalyonun iki yüzü gibi.

"Buna ne diyorsun?" diye sordu Ezra.

"Bana bunu sorman beni endişelendiriyor."

"Gerçekten," diye onayladı, kaşlarının arasında bir kırılganlık oluştu. "Kız kardeşlerim ve benim damarlarımızda bir damla gümüş kan var, ama onunki gibi değil. Her şey çok ilginç." Ezra bir iç çekiş bıraktı. "Ama belki de bazı sırlar gizli kalması daha iyidir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu bilmeceyi başka bir güne bırakıp, en önemli şeye odaklanalım demek istiyorum: onu bize geri getirmek." Yerden tavana kadar uzanan bir rafa doğru yürüdü ve bitki kavanozlarını karıştırmaya başladı. Sabırsızca aradığı için kavanozlar birbirine çarparak ses çıkarıyordu. "Sanırım ilk vizyonunu gördü ve bu süreçte ruhu bedeninden ayrıldı." Elinde bir kavanozla bana döndü. İçinde kahverengi bir madde vardı. "Ona buraya, bize dönmesi için bir neden vermeliyiz. Sonra kız kardeşlerimi çağırıp ruhunu bedenine dikmelerine yardım etmelerini isteyeceğim, böylece bu bir daha olmaz."

Kavanozu şüpheyle süzdüm. "Onu nasıl geri getireceğiz?"

"Ben değil. Sen getireceksin," dedi bize doğru yürürken. Beni işaret ederek işaret parmağını yukarı aşağı salladı. "Gömleğini çıkar, kaslarını göster."

Nedenini sormadım. Sadece yaptım.

Siyah tunikamı yere attığımda, Ezra'nın gözlerinin bana dikildiğini gördüm, demir kadar sıcak bakıyordu. Düşük bir ısıklık çaldı. "Yaratıcı artık senin gibi adamlar yaratmıyor."

Ona bir bakış attım.

Kıkırdadı ve sonra yatağı işaret etti. "Lütfen, yapar mısın?"

İki kez sormasına gerek yoktu, onu oraya koyduğumdan beri bağ beni Sage'e doğru çekiyordu, titrek bedenini kollarıma almam için yalvarıyordu. Hızla, aramızdaki kısa ama dayanılmaz mesafeyi aştım. Sage'i kucaklayıp altına girdiğimde yatak ağırlığımla çöktü. Onu göğsüme yaslayacak şekilde indirdim.

Ezra cam kavanozun kapağını açtı, elini içine daldırdı, sonra parmaklarını Sage'in yüzünün ortasından aşağı doğru gezdirerek üç kahverengi çizgi çizdi.

Islak toprağın kokusu burnuma doldu. "Çamur mu?" diye sordum.

Ezra başını salladı. "Bu, ikinizin aranızdaki bağ kurduğunuz ormanın zemininden geliyor. Aynı yıldızın iki yarısı birleştiğinde, ortaya muazzam bir sihir çıkar. Bu sihir, yüzyıllar boyunca burayı olduğu gibi korur ve kutsal bir yer haline getirir. Şimdi..." Ezra daha fazla çamur topladı ve aynı işlemi benim üzerimde tekrarladı. "...bu, onu sana geri getirecek olan şey olacak." Kavanozun kapağını kapattı ve onu aldığı raflara doğru geri döndü. "Giysilerinin engeli de ortadan kalkmalı. Bunun işe yaraması için teninizin teninize değmesi gerekiyor."

Sage'in elbisesine baktım ve elbise eriyip kayboldu, hayalet gibi soluk teni ortaya çıktı — kızgın kırmızı renkli garip izlerle kaplı, derin çatlaklar ve belirgin oluklarla dolu. Elimi sırtında gezdirdim, çukurları hissetmeyi bekliyordum, ama teni... pürüzsüzdü.

"Ne görüyorsun?" Ezra bana sordu ve hemen yanıma koştu. Gözleri yorgun bir şekilde benimkilerle karıştı, sanki orada cevabı bulmaya çalışıyormuş gibi.

"Sanırım..." Dişlerimi sıktım. Diğer ruhların hayatlarını alan izleri ve yaraları görmeye alışmıştım ve bu beni hiç rahatsız etmemişti. Ama bunu görmek, eşimin bedenine kazınmış izleri görmek? Buz, omurgamdan bir bıçak gibi geçti ve kanı çekilmiş damarlarımın soğumasını sağladı.

"Sanırım onun ölümünü görüyorum."

"Geçmişte mi, gelecekte mi?" diye sordu, sesi endişeyle titriyordu.

"Bilmiyorum," diye cevapladım. Bakışlarım koluna kaydı. Nazikçe kolunu tutup çevirdim. Derisindeki çöküntü farklıydı, sanki bir ip ile yapılmış gibiydi.

Sage ya bu yüzden ölmüştü ya da ben onun geleceğini görüyordum.

Öfkenin alevleri beni yuttu, midem kıvrıldı, içindikileri boşaltmak için can atıyordu. Gölgelerim etrafımda kıvrılıp bükülerek, tutunacak, yok edecek bir şey arıyorlardı.

"Bu yardımcı olmaz," diye azarladı Ezra, elindeki bıçağı bir kez daha. Bıçağı Sage'in avucuna koydu, elini bıçağın etrafına doladı ve sonra bıçağı bileğime götürdü.

Bıçağın derimi keserken verdiği acıya tutundum, öfkemi bastırmak için ona odaklandım. Kızıl kan yüzeye çıktı.

"Eşini besle ve onu eve çağır," dedi Ezra geri adım atarken.

Bileğimi ağzıma götürdüm, birkaç yudum kan içtim ve sonra öne eğildim.

Sage'in yüzünü benimkine doğru çevirdim ve dudaklarımı onun buz gibi dudaklarına bastırdım, dudaklarını ayırarak kanımı ağzına bıraktım.

Bana geri dön, Küçük Tanrıça, bağlantımızın köprüsü üzerinden mırıldandım.

Dudakları benim dudaklarımın altında ısınmaya başladı ve sonra...

yuttu. Geri çekildim, elim yanağında dolaşıyordu.

Yavaşça göz kapaklarını açtı. Yorgun

mavi gözleri benimkilerle buluştu.

"Nockrythiam?" diye sordu zayıf bir sesle, sonra göz kapakları tekrar kapandı.



Chapter 38

Sage

"Bana dokunma!" kolumu saran pençeli parmaklara bağırarak bağırdım. Suyu bükerek, onu bir hançere dönüştürdüm ve yaratığın boğazına doğru ileri doğru ittim.

"Hey, hey, sakın ol," dedi bir erkek sesi, dövmeli büyük bir el bileğimi kavrayarak, elimi havada durdurdu. "Güvendesin, Sage. Güvendesin."

Tanıdık yeşil gözler benimkilerle buluştu.

"Von," diye fısıldayarak adını söyledim, bakışlarım elime, onun boğazına birkaç santim uzaklıkta tuttuğum silaha kaydı.

Nefes nefese, hançeri düşürdüm. Hançer aramızdaki yatağın üzerine düştü.

Etrafıma baktım — obsidyen duvarlar yeşil sarmaşıklar ve beyaz güllerle kaplıydı. Von yanımda oturuyordu. Zahra yatağın ayak ucunda duruyordu, yüzünde endişe dolu bir ifade vardı. Dameon onun yanındaydı, kolunu Zahra'nın beline dolamıştı.

Yine yatak odamızdaydık. Ama birkaç dakika önce...

Az önce bulunduğum yeri, hiçbir şeyin olmadığı bir diyarı düşündüm. *Onlarla birlikte...*

Yaratıklar. Kalbim hızla çarpmaya başladı, ciğerlerim oksijen arıyordu.

Hava birdenbire nereye gitmişti?

Neden nefes alamıyordum?

Sıcak bir el yanağımı okşadı. "Güvendesin," diye beni Von sakinleştirdi. "Derin bir nefes al, Kitten."

Titreyerek nefes aldım.

"Aferin," dedi Von. "Bir tane daha."

Söyleneni yaptım.

"Bir kez daha," dedi.

Nefesim normale dönene kadar bunu bir süre yaptık. Sonunda konuşabilecek hale geldiğimde, "Ne oldu?" diye sordum.

"Bir an önce iyydin, bir an sonra bayılmıştın," diye cevapladı Von yumuşak bir sesle, eliyle saçlarımı rahatlatıcı, yavaş hareketlerle okşayarak.

"Senin için endişelendik," dedi Zahra.

O yere itilmeden önceki son anılarımı hatırlamaya çalışırken kaşlarımı çattım. Umarım sadece bir kabustan ibaret olan bir yerdi, ama yine de çok gerçekçi gelmişti.

"Ne kadar süre baygın kaldım?" diye sordum, bakışlarım üçü arasında gidip geliyordu.

"Birkaç gün," dedi Von, dikkatimi tekrar kendisine çekerek. O zaman fark ettim — gözlerinin ardındaki endişeyi.

Yorgun görünüyordu.

Ne garip. Geldiğimden beri bu erkeğin hiç uyuduğunu görmemiştim, ama şimdi sanki bir hafta uykuya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Benim yüzümden miydi?

Parmaklarımla yanağımı okşadım. "Buradayım. İyiyim."

Başını salladı, ama sözlerim gözlerine ulaşmamış gibiydi. Endişesini, kaygısını... ızdırabını gidermeye yetmedi. Parmakları nazikçe bileğimi kavradı ve elimi dudaklarına götürdü, elin arkasını yürek parçalayan bir şefkatle öptü.

Dameon boğazını temizledi. "Sizi yalnız bırakalım." Zahra

başını salladı. "Evet, daha sonra durumuna bakmak için uğrayacağım."

"Teşekkürler," dedim veda yerine, onlar odadan çıkarken, sadece ikimiz kaldık.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu Von, keskin bakışlarıyla beni inceleyerek, henüz sormadığı soruların cevaplarını arıyordu.

Alt dudağımı ısırarak, onun isteğini düşündüm ve sonra başımı salladım. Ona kabusumu anlattım — hiçbir şeyin olmadığı bir akıntıda süzülürken hissettiğim ağırlıksızlık hissini

ve kömür rengi derileri olan garip, kanatlı yaratıkları anlattım.

Von tüm bu süre boyunca sessiz kaldı ve ben bitirdiğimde beni kollarına aldı, o kadar sıkı sarıldı ki ne yapacağımı bilemedim. Yanağımı göğsüne dayadığımda parmaklarım onun siyah tuniğine dolandı. Onun kokusunu, sıcak kehribar ve topraksı sandal ağacını içime çektim ve vücudum onun vücuduna eridi.

Uzun bir süre sonra Von yavaşça geri çekilirken kolları benden kaydı. Parmakları cildimde, ön kollarımda kaydı ve ellerimi avuçladı.

"Nockrythiam adı sana bir şey ifade ediyor mu?" diye sordu, kaşlarını çatarak.

Zihnimin derinliklerinde bu ismi aradım ama hiçbir şey bulamadım. "Hayır, anlamı yok. Neden sordun?"

Von derin bir nefes alırken göğsü yükseldi. Nefes verirken, beni Ezra'ya götürdüğünü ve ruhumu bedenime geri döndürmek için yaptıkları her şeyi anlattı. Kendimi içinde bulduğum kabus, o garip varlıklar göz önüne alındığında, *bu* benim hoşuma gitmedi. Binlerce küçük böcek, içine girecek bir yer arıyormuş gibi, tüylerim diken diken oldu. Bu düşüncüyü bir kenara itip, boğazımda oluşan büyük yumruyu yuttum ve Von'a, onun bu kadar yakınımnda olmasının bana verdiği güvene odaklandım.

"Ezra kız kardeşlerini çağırdı. Üçü birlikte ruhunu bedenine geri dikti, böylece bu bir daha olmayacak," dedi, başparmaklarıyla ellerimin arkasını rahatlatıcı hareketlerle okşayarak.

Bu, her şeyi göz önünde bulundurunca, bana biraz rahatlama sağladı.

Bir an sessiz kaldım, bana söylenen her şeyi sindirmeye çalıştım. Sonra sordum, "Peki, tüm bunların bahsettiğin isimle ne ilgisi var?"

Eli elimden kayarak yanağıma dokundu ve gözlerime baktı. Ben de onun dokunuşuna kendimi bıraktım. Yavaşça, yumuşak bir sesle, "Çünkü ruhun geri döndükten sonra, kısa bir süre uyandın. Bana baktın ve bana o isimle seslendin: Nockrythiam," dedi.

Nockrythiam.

Bu isim benim için hiçbir anlam ifade etmese de, göğsümden bir şey... sıcak bir şey yayıldı.

Derin, hassas bir duygu.

Adını koyamadığım bir

duygu.



Chapter 39

Sage

O günden sonra, ruhlar diyarında hayat huzurlu bir ritme büründü.

Aslında, hayatımdan memnundum. Hatta mutluydum.

Merdivenlerden inip geniş özel banyoya girdim, buharlı suyun kucağına daldığımda su şapırdadı. Uzak tarafa yürüdüm ve bankta oturdum. Başımı geriye eğip arkamdaki çıkıntıya yasladım ve iç geçirdim...

Isı kaslarıma iyi geliyordu, sanki hafif bir masajla kaslarımdaki gerginlikler gideriliyordu.

Günün çoğunu kollarımı başımın üzerinde tutarak, taht odasının duvarlarında değil, yüksek tavanda da asmalarımı büyütmek için çalışarak geçirmiştım. Genellikle Von da taht odasına gelip, duvara yaslanarak, dudaklarında memnun bir gülümsemeyle çalışmamı izlerdi, ama bugün orada değildi.

Nerede olduğu her zaman bir sır olan Aurelius'un aksine, Von'un nerede olduğunu biliyordum — bağımızdan dolayı değil, o gün konsey toplantılarında olacağını bana söylediği için. Hatta katılmak isteyip istemediğimi bile sormuştu, ama taht odasının bana daha çok ihtiyacı olduğuna karar vermişim.

Gözlerimi kapattım. Kemerli bir tavan ve büyüyen sarmaşıklar zihnimin ön saflarında belirdi, sanki o kadar uzun süre ona bakmışım ki, görüntüsü zihnime kazınmıştı.

"Görüyorum ki kendini evindeymiş gibi hissediyorsun," dedi büyüleyici bir ses, bal gibi tatlı sözler, ne kadar zehirli olduklarını *neredeyse* gizliyordu.

Gözlerimi açtım ve başımı kaldırdım, acımasız yeşil gözlerle karşılaştım. Ateşin ışığı gözlerinde yansıyor, onları gecenin avcılarını gibi parlatıyordu...

Saphira.

Ona, *sonunda deliğinden çıktığını görüyorum* demek istedim, ama bunun ilk izlenim için pek iyi olmayacağını düşündüm. Ancak, taht odasındaki o günden beri onu görmediğimi ve o kadar aydır bana kendini tanıtmaya zahmet etmediğini düşününce, muhtemelen benim hakkımda kararını vermiş olduğunu tahmin ettim.

Onun gibi birine nasıl görüldüğümü biliyordum. Ben, kardeşini çalan ve bu yüzden Krallıkları kaybettiren Yeni Tanrıydım.

Şüphesiz, benden nefret ettiğinden emindim. En iyi ihtimalle benden hoşlanmıyordu.

Eh, sıraya girebilirdi. Sıra uzundu. Ölümsüzler Diyarında Aurelius'u istedikleri için benden nefret eden kadınların sayısı çok fazlaydı. Özellikle de o korkunç çay partisinde, bir oda dolusu kadını boğmak üzere olduğumdan beri.

"Sanırım öyle," dedim yumuşak bir gülümsemeyle, onun sahte tatlılığına kendi tatlılığımla karşılık vererek. "Saphira, sanırım."

"Tek ve eşsiz," dedi, topukları yumuşak bir ses çıkararak, kalçaları kendinden emin bir şekilde sallanarak banyoya doğru yürüdü. İnce eteğini kaldırdı, ayağını topuğundan çıkardı ve boyalı siyah ayak parmağını suya daldırdı. "Sana katılmamın sakıncası var mı, sevgili kardeşim?"

Onun isteğini nasıl yorumlamam gerektiğini ya da onun oynadığı oyunda kartlarımı nasıl kullanmam gerektiğini bilmiyordum, ama şu anda pes etmeye niyetim yoktu.

Davetkar bir şekilde suyu işaret ettim. "Buyur."

"Teşekkür ederim," dedi ve suya girmeye başladı.

İnsanların banyo odalarını paylaşması alışılmadık bir durum değildi, ama bu sahneyi normalden ayıran iki şey vardı. Birincisi, bu banyo odalarının özel olmasıydı. İkincisi ise Saphira'nın kıyafetlerini çıkarmamasıydı, ki bu da bambaşka bir noktayı kanıtlıyordu. Bu, onun banyo yapmasıyla ilgili değildi, gücünü göstermeyle ilgiliydi.

Benim oturduğumun yanındaki su altı bankına kaydı. Rahat bir şekilde ıslak kolunu çıkıntıya attı ve kendini ona dayadı.

"Peki... düğün ne zaman?" diye sahte, hayalperest bir sesle sordu.

"Bunu konuşmadık."

"Ah, anlıyorum," dedi, sanki az önce ilginç bir dedikodu öğrenmiş gibi. Ben pek aldırmadım, sadece kafamı karıştırmaya çalıştığına emindim. Gözlerini benden ayırıp suya baktı. "Peki, hamile misin?"

Onun sorusu umurumda değildi. "Bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum."

"O zaman hayır olarak kabul ediyorum," dedi şeker gibi bir gülümsemeyle. "Nasıl istersen öyle kabul et," dedim ona düz bir sesle.

Yüzündeki ifade yumuşadı, sesi de buna uyum sağladı. "Biliyorsun, hep kendi çocuğum olsun istemişimdir. Benim gibi yetiştirebileceğim bir ocuk. Bana sadık olacak bir ocuk."

"O zaman neden yok?" diye sordum, onun nereye varmak istediğini tam olarak anlamadan. Ben de nereye varmak istediğimi tam olarak bilmiyordum.

Derin bir nefes aldı, dudakları hüzünlü bir gülümsemeye büründü. "Von sana benim hakkımda ne kadar anlattı?"

"Dürüst olacağım. Pek fazla şey anlatmadı." Saphira, Von'la yaptığımız sohbetlerde pek gündeme gelmezdi. Hiç gelmezdi. Düşündüm de, sadece bir kez, Von onun resminin başının kesilmesinin sebebi olduğunu düşündüğü zaman.

"Anlıyorum," dedi. "Peki, sana biraz kendimden bahsedeyim. Altı yüzyıl önce, Yaradan sonunda bana bağlandığım kişiye hediye etti. Adı Aryx'ti ve o Aşk Tanrısıydı. O, şüphesiz şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı tanrıydı. İnsanlar onun ayaklarına kapanıp ağlardı. Ama o sadece yakışıklı olmakla kalmazdı. O bir düşünürdü. Bana dünya ve kendim hakkında pek çok şey öğretti. Yaşayan Diyar'daki Dupine Ormanı'nda soğuk bir kış gecesi, aramızda bir bağ kurduk ve hayatımın kısa bir anında mutlu oldum. Sonsuza kadar birlikte olacağımızı sanıyordum, ama yanılmıştım." Bir an durdu. "O günü çok iyi hatırlıyorum. Yatakta birlikteydik, bir aile kurmaya çalışıyorduk. Bu bizim hayalimizdi. Aryx'in kardeşi, şehvet Tanrısı, o sabah kapımıza geldi. Yaşayan Diyar'da bir devin ortaya çıktığını ve onun kelimenin tam anlamıyla ruhları *yuttuğunu* söyledi. O zamanlar  Diyarın kralı olan Draevon ve diğer bazı lmszler onunla savaşmaya hazırlanıyordı. Aryx de gitmeye karar verdi. Ben ona gitmemesi için yalvardım, yakardım. Tartıştık. O yine de gitti. Ben oraya vardığımda, ondan geriye hiçbir iz kalmamıştı." Başını eğdi, yüzü ifadesizdi. Duygusuzdu.

Gözlerinde yaş yoktu ama bunca zaman geçmesine rağmen Saphira'nın hala eşinin yasını tuttuğunu anlamak zor değildi.

Derin bir nefes aldı ve düşmüş bakışlarını kaldırdı. "O öldüğü gün, kendime söz verdim, hayal ettiğimiz hayatı asla başkasına vermeyeceğime. Buna çocuk sahibi olmak da dahildi, bu yüzden, anlarsın ya, ona olan sadakatim yüzünden çocuk sahibi olamıyorum. O gün savaş alanında onu korumak için gitmeliydim, ama çok inatçıydım. Ve bu da ödediğim bedel."

"Saphira, çok üzgünüm," dedim yumuşak bir sesle. Ona dağ kadar güvenmesem de, bu onun için üzülemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Yeşil gözleri, alçaltılmış kaşlarının altından benimkilere baktı. "Senin acıma istemiyorum." Sesi yaralı bir hayvan gibi keskin çıkıyordu. "Buraya bunun için gelmedim."

Bana gelme amacını söylemek üzere olduğunu hissettim, bu yüzden açıkça sormadım.

Tahmin ettiğim gibi, "Sana gerçeği söylemeye geldim. Kardeşim açıkça söylemediği için." dedi.

Bu, kalbimi hızlandırdı. "Ne hakkındaki gerçeği?"

"Aurelius'un kardeşlerinin seni bu kadar çabuk bulmasını merak etmiyor musun?" "Merak ettiğimi söyleyemem..."

"Merak etmelisin." Suyun üzerinde yavaşça bana doğru ilerledi. Aniden, havuzun çok küçük olduğunu hissettim. "Seni nerede bulacaklarını biliyorlardı çünkü *biri* sana ihanet etti ve onlara tam olarak nerede olduğunu söyledi."

Kafamı salladım. Onun çizmeye çalıştığı resmi zaten görebiliyordum ve buna inanmayı reddediyordum.

"Kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu, dudakları çok kötü bir şekilde kıvrılırken kollarını omuzlarıma doladı.

Onun yakınlığı beni rahatsız etti.

"O bir kuzgundu. Kuzgunları kimin yönettiğini biliyorsun, değil mi?" Burnundan bir nefes verdi, kendinden ve az önce söylediği yalandan memnun.

"Sana inanmıyorum." Kollarını benden uzaklaştırdım.

"Sana yalan söylemem için hiçbir nedenim yok." Acımasızca güldü, sesi yıpranmış sinirlerime zımpara kağıdı gibi geldi. "Draevon, Aurelius'a, *sana kötü davranan kişiye*, saklandığın yeri söylemek için kuzgununu gönderen kişiydi. Aurelius'un adamları seni aramaya geldiğinde, bunun seni zor durumda bırakacağını biliyordu. Her ne kadar planlandığı gibi gitmemiş olsa da, o gün yine de bağ kurmayı başardı ve bu süreçte senin seçim hakkını elinden aldı. Tüm durumu manipüle etti,

tıpkı o günden beri seni manipüle ettiği gibi. Bütün bu maskaralık hiçbir zaman onunla seninle ilgili olmadı, Aurelius'a olan nefretiyle, onun için en önemli şeyi elinden almakla ilgiliydi. Kalpsiz Ölüm Tanrısının bu kadar şefkatli ve sevgi dolu olduğuna gerçekten inanıyor musun? Onu binlerce yıldır tanıyorum

—bu fikir gülünç. Tıpkı senin bağın gibi. Bir yalan üzerine kurulmuş, seni ihanet ederek kurduğu bir bağ. Hem de seni kıran adama.

"Hayır!" diye bağırdım, gücüm yükselirken banyo suyu etrafımıza sıçradı. Saphira'ya çarptı ve onu havuzdan dışarı fırlattı. Su tüm odayı ıslattı, bu sırada küvet neredeyse boşaldı.

Saphira, yere yan yatarken öksürdü ve tükürdü.

Banyodan çıkıp, nefes nefese kalan kadının yanına çöktüm. "İstediğin kadar yalan söyle, ama sana inanmıyorum," diye bağırdım ve ayağa kalktım. Bir havlu alıp kendime sardım ve odadan çıktım.

Ama o zamana kadar çok geç olmuştu. Saphira'nın ekmiş olduğ u tohumlar filizlenmeye başlamıştı.



Chapter 40

Von

Kıçım dört saat önce uykuya dalmıştı.

Sabahın erken saatlerinden beri, yirmi konsey üyesinin oturduğu masanın başında oturuyordum. Sage'e katılmak isteyip istemediğini sormuştum, bir yanımda onun katılmasını umuyordu, ama o son görevine, kaleyi sarmaşıklar ve güllerle süslemekle meşguldü. Bugünkü toplantı normalden uzun sürüyordu, ama onunla daha fazla zaman geçirebilmek için toplantıları ertelediğimi düşünürsek, bu beklenen bir şeydi.

Şimdi, kıçım ve ben bunun bedelini ödüyorduk.

Thunk. Asistanım Ismay, önüme bir yığın *daha* parşömen bıraktı. "Bunlar onun bahsettiği belgeler." Koltuğuna dönmeden önce, kahverengi gözleri birkaç sandalye ileride oturan, insanlığın bildiği her türlü ışıltılı mücevherle süslenmiş koyu saçlı tanrıya kayd.

Pertheus, Zenginlik Tanrısı.

Görünüşünde belli etmese de, benim Yaşayan Diyar'ın yönetiminden uzaklaştırılmamdan bu yana hazinesinde büyük bir darbe almıştı. Aslında, hepimiz öyleydik. Ben kralken ve halk Eski Tanrılara taparken,

onların övgüsünü kazanmak için çok fazla şey yapmamız gerekmiyordu. Ölümlüler tapınaklarımızda omuz omuza sıkışıp kalır ve adaklarını sunarlardı.

Sonra Yeni Tanrılar yaratıldı ve her şey mahvoldu.

İnsanlar onlara yöneldi ve bizim şerefimize inşa edilen görkemli binalar unutulmaya başladı, *biz* de unutulmaya başladık. Şimdi, bir zamanlar gurur verici, inanılmaz yapıların çoğu toza dönüştü ya da dönüşmek üzereydi.

Ölümsüz Savaşı başlattığımda, tanrılarım insanların övgüsünden o kadar yoksun kalmışlardı ki, Ölümsüz ve Yaşayan Diyarları geri almak için sabırsızlanıyorlardı. O dönemde, Eski Tanrıların inananları arasında kısa süreli bir ayaklanma oldu ve bu, onlara bir kez daha insanlar tarafından övülmenin nasıl bir şey olduğunu tattırdı.

Bu tehlikeli bir durumdu.

Ama sonra savaşı iptal ettim. Arkadaşımı iki krallık karşılığında takas ettim.

Doğal olarak, bu durum hala uğraştı ğ ı m büyük bir tartışmaya neden olmuştu...

Parşömenlere baktım, birini aldım ve açmaya başladım. Listeyi gözden geçirirken, altta daire içine alınmış fiyatı görünce alaycı bir şekilde güldüm. Kağıt rulosunu umursamadan masanın üzerine attım. "Bu çok fahiş bir miktar," dedim, Pertheus'a bakarak.

"Savaş sırasında aldığım miktar buydu ve bundan sonra da buna ihtiyacım olacak," diye cevapladı, dirseklerini sandalyenin kolçaklarına dayayarak. Parmaklarını birleştirdi. "Hepimizi bir kez daha unutulmaya mahkum ettiğin düşünülürse, bu küçük bir bedel gibi görünüyor. Hepsi de tahtında otururken kucağında kedi gibi tuttuğun o Yeni Tanrı'nın *evcil hayvanı* için."

"Sözlerine dikkat et, Pertheus," diye Dameon masanın diğer ucundan homurdandı.

"Yoksa ne olur?" diye ona karşılık verdi.

Dameon öne eğildi, ama Zahra hamile karnından elini kaldırıp kocasının göğsüne hafifçe bastırarak, "Yoksa eşim senin kendini beğenmiş kıcını kızartır," dedi. Pertheus'a dudaklarını sıkı tutarak gülümsedi.

Oda sessizliğe büründü.

Zahra, masanın etrafına bakarken elini tekrar karnına koydu. "Hepiniz zamanın değiştiğini ve insanların eskisi gibi ölümsüzleri övmediğini unutuyorsunuz. Kendi sahte tanrılarını yarattıklarını söylemeye gerek bile yok. Savaşı kazanmış olsak bile, bu her şeyin eskisi gibi olacağı anlamına gelmez."

Bazı tanrılar ona katılarak başlarını sallarken, diğerleri taş gibi yüzlerle oturdular. Eylemleri, ya da eylemsizlikleri, her şeyi anlatıyordu ve sadık olanları sadakatsiz olanlardan ayırıyordu.

Hiçbir uyarı olmadan, erimiş ateş içimi yakıp kül etti, oturduğum yerde beni canlı canlı yaktı. Ellerimi sıkıca birleştirdim, birinin kafasını koparmak için duyduğum dürtüyle mücadele ettim.

Ama bu duygu bana ait değildi, yani...

Sage.

Gölgeler etrafımı sararken, ona doğru gittim. Eşimin banyo odasından fırlayarak çıktığını gördüm, ıslak vücuduna sarılmış, su damlacıklarıyla kaplı bir havlu vardı. Kurulanmaya bile zahmet etmemişti.

"Ne oldu?" diye sordum, ona doğru yürüyerek.

"Az önce kız kardeşinle konuştum," dedi, sesi uzaklaşmış gibiydi.

Vücudumdaki tüm koruyucu kemiklerim sertleşti. "İyi misin?" Ona uzanmak için adım attığımda, benden *uzaklaşmak için* bir adım geri attı.

Kafasını salladı. "Hayır." Yorgun mavi gözleri benimkilerle buluştu, içinde acı dolu bir hüznün vardı. "Bu doğru mu? Aurelius'a nerede olduğumu söylemek için bir kuzgun mu gönderdin, böylece beni zorlayabilmek için?"

Yutkundum. "Benimle bir anlaşma yaptın, Küçük Tanrıça."

Bir saniye geçti. Sonra bir saniye daha.

Ve sonra kalbinin parçalandığını hissettim.

Bu beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyordu. "Sage, ben..."

Beni keserek sözümü kesti. "Duymak istemiyorum." Sesinde ateşli bir öfke ve derin, derin bir hüznün vardı ve ben bunun her bir parçası hissedebiliyordum. "O gün senden yardım istemeye geldiğimde, benim hikayemdeki kötü adam olmaktan vazgeçtiğine söz verdin. Ama sonra bizim ne olduğumuzu bilerek bu bağı kurdun. Benden seçim hakkımı aldın ve kendi başıma seni seçme şansı vermedin. Yine de seni affettim. Ama şimdi bunu öğrenmek mi? *Aurelius'a* benim nerede olduğumu söylemeye *razı* olduğunu, bana yaptıklarını *bildiğin* halde, sırf beni zorlamak için mi? Siz manipülatif krallar hep aynısınız! *Ondan* hiçbir farkın yok!"

Onun duyguları dilimde kül gibi, beni olduğum yerde boğuyordu. "O gün ormanda seni öldürmeliydim," diye homurdandı ve sonra beni geçip gitmek için yanımdan geçti.

Onun bileğini tuttum. "Ben batırdım."

"Gerçekten batırdın." Kolunu benden çekip kapıyı işaret etti. "Çık dışarı."

"Sage." Onu kollarımın arasına almak için can atıyordum. Yaptığım hatayı düzeltmek için. Ona doğru bir adım attım.

O geri çekildi, sanki bana bakmaya dayanamıyormuş gibi başını yana çevirdi. "Lütfen. Git artık."

Bundan nefret ediyordum. Onun bu kadar derinden incinmesinden nefret ediyordum ve hepsi benim yüzümdendi.

Bir kez olsun tartışmadım.

Bir kez olsun, ona kendi alanını bıraktım ve istediğini yaptım.



O günden sonra Sage kendini yatak odamızda kilitli tuttu.

Onun yanında olmak, özür dilemek ve onu teselli etmek istedim, ama içeri girdiğimde durum daha da kötüleşti. Kılıcı ve kalbi kırık bir kadının gözleriyle, gitmem gerektiğini çok net bir şekilde belli etti.

Sage'in yanına aldığı tek kişiden biri olan Zahra, odadan çıktığında omzuma dokunurdu. Aynı mesajı tekrar eder, Sage'e zaman tanımamı söylerdi.

Ben de öyle yaptım.

O zamanlar farkında değildim ama, sevdiğim kişiye yapılabilecek en kötü şeyi yapmıştım. Sadece durumu manipüle etmekle kalmamış, bunu yapmak için kimi kullanmıştım? Şimdi onun bakış açısından nasıl görüldüğünü anlıyordum...

Onu *istismar* eden tanrı ile ittifak kurmuştum.

Onu bu kadar derinden yaralayan şey buydu. Ve haklı olarak.

Bağın duyguları yoğunlaştırdığı gerçeğini de ekleyince, onun neden böyle tepki verdiğini anlayabiliyordum. Üstelik, sadece onu ihanet etmekle kalmamıştım, bağ da benim onu ihanet ettiğimi düşünüyor gibiydi. Bağ kendi kurallarına göre hareket ederek, özel kanalımızdan onunla konuşma yeteneğimi engelledi. Ayak bileğimi saran görünmez zincir artık çekmiyordu. Onun duygularını bile artık tadamıyordum.

Sage ve bağ beni kesmişti.

Üzgün olduğumu göstermek için elimden gelen her şeyi yaptım. Ben, Ölüm Tanrısı, günlerimi mutfakta, onun en sevdiği yemekleri hazırlayarak geçirdim. Tepsiyi, siyah bir gül eşliğinde, onun kapısının yanına koydum

siyah bir gül eşliğinde kapısının önüne koydum, ancak birkaç saat sonra yemeklerin dokunulmamış ve soğumuş olduğunu gördüm.



Sage günlerce yemek yemeden ve kan içmeden geçirdi ve bu durum diğer ölümsüzleri etkilemese de, ona ne yapabileceğini merak ettim.

Bir gece, yatak odamızın kapısının önünde otururken, kolumu dizimin üzerine atmıştım, işleri düzeltmek için ne yapmam gerektiğini, onun gözünde korkunç bir canavar olmadığımı kanıtlamak için ne yapmam gerektiğini anladım.

Bu, şimdiye kadar yaptığım en zor şeylerden biri olacaktı.



Chapter 41

Sage

Musluktan akan suyla yüzümü yıkadım, sıcak suyu yanaklarıma sıçrattım, o gün daha önce döktüğüm gözyaşlarının izlerini silmeye çalıştım. Aynanın yansımasından, Von'un ihanetini anlattığı Saphira'yı yere attığım yeri gördüm. O yılan nereye kaybolduysa, bilmiyordum. Umurumda da değildi. Başım yeterince dertteydi.

Evet, bana söylediği şey acı bir gerçektir. Ve evet, bu beni derinden incitmişti.

Ama Von'a olan öfkemin bu kadar uzun süreceğini ve *bu kadar* yoğun olacağını hiç tahmin etmemiştim. Bağın beni ona bağlamakla ilgilenmediğini düşünürsek, bu durumun da duygularımın yoğunlaşmasında rol oynayıp oynamadığını merak etmeden edemedim.

Ellerimi havluyla kuruladım ve odadan çıktım. Koridora açılan kapıya baktım. Diğer tarafta beni neyin beklediğini biliyordum: onun hazırladığı bir yemek. Barış teklifi.

Benim ilgimi çekmeyen bir yemek.

Birkaç gün önce, Zahra'ya tepsilerden birini getirmesini bile söyledi. Zahra bana yemeğin onun tarafından hazırlanmadığını söyledi ve beni

yememi söyledi.

Ama yemeğin onun elinden mi yoksa başkasının elinden mi çıktığı önemli değildi — yemekler benim için cazibesini yitirmişti. Elbette, Zahra'nın hatırı için çatalı elime alıp yemeği karıştırdım, ama pişmiş havuç dilime değdiği anda kusmak istedim. Duygularımın bana yaptığı şey buydu — midemi bulandırıyor.

Kıyafetlerimin ve Von'un kıyafetlerinin bulunduğu odaya gittim. Eski bir dostumu bulana kadar kıyafetleri karıştırdım.

Yaşayan Diyar'da geçirdiğim kısa süre içinde edindiğim pelerin. Onu sırtıma doladım ve giydim. Elbette kumaş sert ve pürüzlüydü, ama nedense içimi rahatlatıyordu. Belki de onu giydiğimde, o kısa anlarda, kendimden başka kimseye ait olmadığım içindi. Kendi kendimin sahibiyken. Elimi cebime soktum ve Von ile aramızdaki anlaşmayı bozmak için Ezra'dan yardım istediğimde bana verdiği teneke kutuyu buldum.

Çıkardım ve küçük gümüş kutuyu inceledim.

Bir düşünce aklıma geldi:

Artık bağ kopmuş olduğundan, Von benim ayrıldığımı bilmeyecekti ve ben de artık anlaşmamızı yerine getirmediğim için tenimin çürümesini önlemek için tenekedeki merhemi kullanabilecektim.

"Ezra, sen bir dahisin," dedim, kendi kendime sırıtarak. Tenekeyi cebime geri koydum ve kapıya doğru yöneldim. Kapıyı açtığımda, omurgam kaskatı kesildi...

Siyah, yıldızsız gözler benimkilere doğru kalktı. "Küçük Tanrıça."

Geri çekildim, kapıyı yüzüne çarpmaya çalıştım, ama büyük, dövme eli kapı kapanmadan onu yakaladı.

"Hayır," diye homurdandım, bir adım geri çekildim.

Eşiği geçerken saygıyla ellerini kaldırdı. "Barış içinde geldim."

"Ne amaçla geldiğin umurunda değil," diye hırıldadım, sesim pek bana aitmiş gibi gelmiyordu. "Çık dışarı."

"Hayır," dedi ve sonra gölgeleri onu olduğu yerde yuttu. Bir nefes bile geçmeden, elleri gövdemin etrafını sardı ve gölgeleri etrafımızda dolaşırken beni kendine doğru çekti.

Üzerimde, parıldayan gök yıldızları ve kocaman bir hilal ile süslenmiş, geniş bir siyah safir tuval açıldı. Önümde, inanılmaz bir mimariye sahip gotik bir malikane yükseliyordu. Karanlık, tehditkar ve nefes kesici.

Bu, bana verdiği hediye idi. Von'dan uzaklaştım, onun başka bir ihanetinde bulunacağından şüpheleniyordum. Beni bırakmasına izin verdi, ancak bunu yapmaktan pek de memnun görünmüyordu

Kafam karışmış bir şekilde, "Neden buradayız?" diye sordum.

"Artık kötü adam olmaktan bıktığımı söylediğimde, ciddiye aldın. Ama sonra eski alışkanlıklarına geri döndün. Komplo kurdun, manipölasyon yaptın ve sana verdiğim sözünü bozdun. Bu yüzden, işleri düzeltmek için senin ihtiyaçlarını kendiminkinden üstün tutuyorum." Devasa binaya baktı. "Bu malikane sana ait, sadece sana."

Şaşkına dönmüştüm. O kadar şaşkındım ki, elimi eline alıp parmak eklemlerime yumuşak bir öpücük kondurduğunda, geri çekilmedim.

Sonra Ölüm Tanrısı, "Seni anlamamızdan serbest bırakıyorum, Küçük Tanrıça," dedi. Eli elimden kaydı ve sonra ortadan kayboldu.

Onun ayrılışında, yalnız bir siyah tüy geride kaldı. Tıpkı beni uçurumun kenarında bırakıp savaşı iptal ettiğini söylediği gün olduğu gibi.

Rüzgar onu uçurmadan önce, onu aldım. Sonunda istediğimi elde etmişim—

Sonunda özgürdüm.

Öyleyse neden ağlamak istedim?



Chapter 42

Von

Eğer daha iyi bilmesem, Hard Spirits'e girdiğimi düşünürdüm, ama dışarıda güneşin parladığını düşünürsek, bu benim Ruhlar Diyarı'nda olmadığımı açıkça gösteriyordu.

Bir elim cebimde, yeni inşa edilmiş tavernada dolaştım. Tavernada, ciğerleri tıkayan boya kokusu hakimdi. Koku o kadar güçlüydü ki, tavernadan çıktıktan sonra da burnumda kalırsa şaşırmazdım. Zeminler ve mobilyalar, siyah lekeler ve birkaç başka koyu renk lekelerle kaplı koruyucu bezlerle örtülmüştü. Bir merdivende duran, bir elinde fırça, diğer elinde boya kabı olan bir ölümlü yanından geçtim. Fırçayı duvara bastırdı, kılları yayarak dikkatlice çalışmaya başladı, elini bir o yana bir bu yana sürükleyerek tamamen elle benzersiz bir desen çizdi. Başka bir ressam da aynı şeyi yapıyordu, yanındaki duvarda çalışıyordu. Ölümlü olmalarına rağmen, detaylara gösterdikleri özen inanılmazdı...

"Vay vay vay, bakın kuzgun ne getirmiş," dedi Folkoln, birkaç adım solumda cilaladığı tezgahın başını kaldırarak sırtarak. Gözleri benimkilerle buluştuğu anda, dudaklarının kıvrımı düzleşti. Delikli siyah kaş yukarı kalktı. "Bu, senin içindeki

duyguların var kardeşim. Daha önce senden böyle bir şey hissettiğimi söyleyemem.

böyle bir şey hissettiğimi söyleyemem. Ne oldu?"

Gürleyen bir nefes verdim. "Onu anlaşılmamızdan kurtardım. Onu serbest bıraktım."

Folkoln parlatmayı bıraktı. Bezi düşürdü, ellerini tezgahın kenarına koydu ve üzerine eğildi, sesi ciddi ve alçaktı. "Sen de kimsin ve kardeşimle ne yaptın?"

Buna burun kıvırdım.

"Benim tanıdığım Ölüm Tanrısı kimseyi anlaşılmadan kurtarmaz. Üstelik o senin eşin. Nasıl olur da... onu bırakırsın?" diye sordu ve tezgahın altını daha iyi görebilmek için bir adım geri attı. "Seni bilmem ama ben bunun için bir içkiye ihtiyacım var." Eğildi, bir şeyi yana kaydırıp ve barın altına gizlenmiş rafları karıştırmaya başladı, camlar birbirine çarparak ses çıkardı.

"Uzun bir hikaye," diye iç geçirdim ve yerden tavana uzanan sütunlardan birine yaslandım.

"Onu bırak," diye mırıldandı Folkoln, bir şişe çıkarırken, sanki az önce ona söylediklerime inanamıyormuş gibi. Tekrar başını salladı.

Bir bakıma, ben de kendime inanamıyordum. Ben, cömert bir tanrı olarak bilinmiyordum. Almaya, sahip olmaya ve elde etmeye alışkındım. Sahip olmaya. Bu, varlığımın özüydü ve benim kim olduğumun, yaratılma sebebimin nedeniydi.

Bu, benim Ölüm Tanrısı olmamı sağlayan şeydi.

Ölümsüzler ve ölümlüler arasında bilinen en kirli işi yapıyordum ve bunu tereddüt etmeden yapıyordum — ben ruhların bekçisiydim. Ölülerin kralı. Yaşayanların ilk biçicisi.

Ben alan birisiydim, lanet olası iyi kalpli bir verici değil.

Yine de o, içimde bir şeyi değiştirmişti.

Bana vermek istememi sağladı. Daha iyisini yapmak istememi sağladı, sırf onun için. Hepsi onun için.

Göğsüm sıkıştı ve başparmağımla acıyı ovuşturdum.

Amber rengi sıvı bir bardağa damladı, bu ses beni düşüncelerimden kopardı.

Folkoln bardağı bana uzattı. "En baştan başla," dedi ben bardağı alırken.

Ben de öyle yaptım. Ona en büyük hatamı ve yüzyıllardır beklediğim kadını nasıl kaybettiğimi anlattım.

Bitirdiğimde Folkoln, "Yaptığın şeyin o kadar da kötü olduğunu düşünmüyorum. Sana bir deste kart verildi ve sen elini oynadın" dedi.

"Sahtekar bir şarlatanın sattığı sahte mallardan daha az ahlaka sahip birinden gelen bu sözlerin benim için pek bir anlamı yok, kardeşim."

Folkoln burnunu çekti. "En azından mizah anlayışın sağlam. Peki ya cesaretin? Onu da kesip ona mı verdin?"

Dudaklarımı inceltip gözlerimi ona dikerek baktım. "Komik."

"Öyle olduğunu düşündüm," dedi masochist bir gülümsemeyle, sonra bardağını ağzına götürdü. İçindeki son damlaları içti ve bardağı tezgahın üzerine koydu, bardak neredeyse hiç ses çıkarmadı.

Ressamlar çalışırken aralarında ara sıra sohbet ediyorlardı, Folkoln ile sohbetim kesildiğinde boşluğu dolduruyorlardı. Bazen biri diğerinin söylediği bir şeye gülüyordu. Bazen ikisi de gülüyordu. Anladığım kadarıyla, birlikte iyi çalışıyor gibiydiler.

Tavernaya baktım — bu kelime onu tanımlamak için yetersiz kalıyordu. Tasarım açısından, çoğu insanın daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Açıldığında popüler bir yer olacaktı.

Folkoln'a tekrar baktım. "Ne zaman açmayı planlıyorsun?"

"Ay sonunu hedefliyorum," dedi.

"Çok yaklaştı." Başını

salladı. "Evet, öyle."

"Diğerlerinin inşaatı nasıl gidiyor?"

"Altısı zaten açıldı. Fırsat buldukça gidip kontrol ediyorum."

"Yoğun görünüyorsun," dedim, dudaklarım kendiliğinden hareket ediyordu, ama düşüncelerim çok uzaktaydı. Beyaz saçlı bir tanrıçaya takılmışlardı. Başlangıçta onu tüketmeyi planlamıştım, ama sonunda beni tüketen o oldu.

Tüm canlıların tarihinde ilk kez, imkansızı başarmıştı: Yaşam, Ölümü yenmişti.

"Peki..." Folkoln tezgaha yaslanarak, dirsekleriyle kendini destekledi. "Onu nasıl geri alacaksın?"

"Biliyorsam ne olayım," dedim. "Ona özgürlüğünü verdim."

"O zaman özgürlüğüne kavuşsun, ama bu onun hayatının bir parçası olamayacağın anlamına gelmez."

"Hayır... Sanırım öyle," dedim, çenemi ovuşturarak, sert parmak uçlarım küçük sakal kıllarına çarptı.

Sage şu anda bana kızgındı, ama bu sonsuza kadar böyle olacağı anlamına gelmiyordu. Onu her şeyden çok istiyordum ve bu, onu elde etmek için on yıllar, hatta yüzyıllar beklemem gerektiği anlamına geliyorsa, o zaman tam da bunu yapacaktım.

İçtiğimiz şişeyi aldım — tadı, Sage ile bağlandığımızı kutlamak için odama getirdiği şişenin tadı gibiydi. Bunun nedeni o muydu, yoksa tadı o kadar iyi olduğu için mi, bu farklı türden viski kısa sürede benim tercih ettiğim içki haline gelmişti. Şişeyi ileri geri sallayarak onun dikkatini çektim ve "Bunun için bir isim buldun mu?" diye sordum.

"Bulduğumu söyleyemem," dedi Folkoln, parlatma bezine uzanarak.

Barın diğer tarafındaki, üst üste dizilmiş bardakları işaret ettim. "Bana ondan iki tane ver."

Folkoln bana tuhaf bir bakış attı ama nedenini sormadı. İki bardak aldı ve önümdeki tezgahın üzerine koydu. Birkaç parmak kadar doldurdum. Bitirdiğimde, ellerimde iki bardakla ressamlara döndüm. "Siz ikiniz, buraya gelin ve bunu deneyin."

Bana baktılar, sonra birbirlerine baktılar, şaşkın ve korkmuş bir şekilde.

Her insan benim ne olduğumu hissedemese de, bazıları kesinlikle hissedebiliyordu.

Yüzlerindeki ifadeden anladığım kadarıyla, biliyorlardı.

"Korkmayın çocuklar, sadece içki," dedim cansız bir kahkaha atarak.

Yavaşça fırçalarını yere bıraktılar ve dikkatlice bize doğru yürümeye başladılar. Biri ellerini kot tulumuna sildi, yılların boyası altında mavi rengi gizlenmiş olan. Diğer titrek parmaklarıyla saçlarını taradı, sanki yaratıcısını karşılamak için süsleniyormuş gibi.

Ölümlüler her zaman bu kadar dramatikti.

"Bir yudum alın." Onlara iki bardak uzattım, ikisi de aldı.

Biri dediğimi yaptı ve küçük bir yudum aldı. Ama diğeri, yirmili yaşlarının ortalarında yakışıklı bir adam, kendini tutamadı ve hevesle büyük yudumlarla içti. Sıvı, fırtınada peruktan daha hızlı bitti.

"Etkileyici," dedim içkiyi yudumlayan adama. "Adın ne, delikanlı?" Dudaklarını sildi. "Alexandre Bourbon."

Diğerine döndüm. "Peki ya sizinki?"

"Dominick Clutterbuck, efendim," dedi, hala bardağını sanki kaliteli bir şarapmış gibi yudumlarken.

Eğlenerek dudaklarımın kenarları titredi, ama soğukkanlılığımı korudum. "Peki, Clutterbuck, bu çok talihsiz bir soyadı." Diğerine döndüm. "Adına yeni bir içki türü konulmasını ister misin?"

Kaşları alnına çöktü ve kekeleyerek, "Ciddi misiniz?" dedi.

"Ciddiyim," dedim ve bardağını biraz daha doldurdum. Şişeyi kaldırdım ve ressamalara, "Sana, Bourbon. Ve sana, Clutterbuck, bu seçimi kolaylaştırdığın için," dedim.

Folkoln arkamda kahkahaya boğuldu ve ben de gülümsemeden edemedim. Sage düşüncelerimden geçince gülümsemem aniden kayboldu.

Üzüntü birikmeye başladı, bardağımı boşalttım ve şişeye geçtim.



Etrafımda gölgeler belirirken, sessiz taht odasına adım attım, kafam düşüncelerim kadar bulanıktı. Elbette, ara sıra bir bardak alkol içmekten hoşlanıyordum, ama bu maddeyi kötüye kullanmayalı uzun zaman olmuştu.

Ama bu gece? Bu gece, onu aşırı derecede kötüye kullanmıştım. Her şeyi göz önünde bulundurursak, geçerli bir nedenim vardı.

Tavana baktım, tavanın yarısını kaplayan kıvrımlı sarmaşıklar ve yemyeşil beyaz güller. İşte, tam da orası benim sebebimdi.

"Sonunda döndün," dedi yüksekte gelen soğuk, acımasız bir ses.

Başımı sağa eğdim, gözlerim merdivenlere bakarak sesi takip ederek tahtıma doğru baktım. Tahtta oturan Saphira'ydı. Ya da daha doğrusu... onun iki versiyonu.

Siktir, sarhoştum.

Beni kızdırmak istiyorsa, daha fazla çaba sarf etmesi gerekecekti.

"Yine yerini unutmuş gibisin," dedim, cebime elimi sokarak ona döndüm.

"Aynı şeyi senin için de söyleyebilirim kardeşim. Bir kral olduğunu ve halkına karşı sorumlulukların olduğunu unutmuş gibisin. Hak ettiğimiz krallıkları terk ettiğin için insanlar şimdi açlık çekiyor. Senin aptal bir tanrı olduğunu hiç düşünmemiştim, ama onu seçerek kendini öyle kanıtladın," dedi, manikürlü parmaklarıyla tahtımın kolçaklarını kavrayarak.

Ona alaycı bir gülümseme attım. "Ah, ama işte burada yanıyorsun. Krallıklar hiçbir zaman sana ya da diğer Eski Tanrılara ait olmadı. Onlar bana aitti ve onlarla ne yapılacağına karar vermek benim seçimimdi. Senin değil. Pertheus'un değil. Benim."

"Senin için savaşa girdik!" diye bağırdı, sözcükler boğazından parçalanarak çıktı. Erimiş cam duvarlarda yankılandılar, tekrar tekrar onlara çarptılar. Sesi titrek bir fısıltıya dönüşerek, "Senin için savaşa girdim," dedi.

Uzun bir nefes verdim. "Ve bunun için, sadakatiniz için minnettarım. Ama şu anda yaptığınız şey bundan çok uzak. Aryx'i kaybettiğiniz için hissettiğiniz acıyı bildiğim için, davranışlarınıza göz yumuyorum."

"Acımı hiç bilmiyorsun," diye hırladı, alnında bir damar belirerek pürüzsüz cildinden fırlayacakmış gibi görünüyordu. "Eşim, senin sahip olmak için dikkatsizce takas ettiğin krallığı korumak için öldü."

"Bütün mesele bu mu?" Bunun kıskançlığından kaynaklandığını düşünmüştüm, ama bunun boyutunu görmemiştim. Şimdi her şey mantıklı geliyordu. Sesim yumuşadı. "Saphira..."

"Hayır!" diye hırladı. "Bugünden sonra geri dönüş yok."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, bir adım öne çıkarak. Sesim karardı. "Ne yaptın?"

"Şimdi!" diye bağırdı.

Etrafımda yüzlerce ayak sesleri duyuldu ve ben gözlerimi devirdim. "Darbe mi yapıyorsun? Ne kadar orijinal."

Elimi kaldırdım. Onlara neden kral olduğumu gösterecektim...

Engelli kıcıma bir şey atıldı, bir tür ağ. Ağırlığı eziciydi, beni yere devirdi. Gölgelerime beni dışarı çıkarmalarını emrettim, ama cevap vermediler. Gücümü kullandım, bana karşı silah kaldıranların kemiklerini parçalaması için rüzgarı çağırdım, ama hiçbir şey olmadı. Ellerimi yanıma kaydardım, kendimi yukarı itmeye çalıştım, ama ölümsüz gücüm beni yüzüstü bıraktı. Vücudum hiç bu kadar... zayıf hissetmemişti.

Kahretsin, ölümlü olmak berbat bir şey olmalı.

Topuklar başımın yanında tıklattı. Saphira çömeldiğinde siyah kumaş birikinti oluşturdu. Keskin tırnağının ucunu ipin üzerinde gezdirdi. "Bu ağın neyden yapıldığını biliyor musun?"

"Umurumda değil," dedim ona dürüstçe. Sayısız kez kötü adam rolünü oynamıştım, sanki şimdi de küçük kız kardeşimden bunu duymam gerekiyormuş gibi.

"Yine de sana söyleyeceğim," dedi, kırmızı dudakları köşelerinden yukarı doğru kıvrıldı.

Ben de yanıt olarak inledim, sesimi kasten abartarak.

"Halat, devin saçından yapılmış — Ruhlar Diyarı'nın en alt katında tuttuğun Kadim Olan'ın saçından. Bildiğin gibi, bazı Kadim Olanlar

sadece kendilerini değil, başkalarını da ölümlü hale getirme yeteneğine sahiptir, bu yüzden onun saçı mükemmel bir seçimdi. Doğal olarak, aşağı inip onunla konuşamazdım, aksi takdirde ruhumu tüketirdi, bu yüzden Ithar'ı benim için onunla konuşmaya zorladım. Tabii ki ilk başta seni ihanet etmek istemedi, ama doğru . . . ikna ile, başka seçeneği olmadığını anladı. Bu yüzden benim adıma bir anlaşma yapmasını istedim: eğer seni tahttan indirmeme yardım ederse, karşılığında ona ruhunu verecektim. Tabii ki kabul etti."

"Bu fikir pek hoşuma gitmedi," dedim Saphira'ya. Ruhumun, krallığının bodrumundaki canavar tarafından yutulması bugünkü programımda yoktu; sarhoş olup bir iki yıl uyumak daha çok hoşuma giderdi.

"Kuru mizahın sana yardımcı olmayacak," dedi, ağdan yanağını okşayarak. Tam boyuna kadar yükseldi. "Onu ona götür."

"Saphira, bekle," dedim, insanlar üzerime çullandılar, beni ağa sardılar ve daha da sıkı bağladılar. Ölümlülerin, bir çarşafı sarılıp, ağır zincirlerle bağlanıp, bir daha asla görülmemek üzere Selenian Denizi'nin derinliklerine atıldıklarında böyle hissettiklerini hayal ettim.

"Keşke işler farklı olsaydı," dedi, benden uzaklaşarak. Bağlarımla mücadele ettim, ama nafileydi.

Aniden, çok, çok yorgun hissettim. Ve giderek sarhoş oldum, odanın dönmeye başladığı noktaya kadar.

Bu lanet olası ağ, bayılmadan önce düşündüğüm son şeydi.



Chapter 43

Von

"Uyan, uyan, küçük tanrı, yeterince uyudun," dedi kadınsı bir ses, o kadar güçlüydü ki, konuştuğunda altımdaki soğuk, kayalık zemin titredi. "Yemeğim uyurken yemek istemiyorum. Tamamen bilinçli ve çılgık atarken yemeyi tercih ederim. Lezzetini artırıyor."

Uykulu göz kapaklarım açılırken, üzerimde çömelmiş devasa kadına baktım. Derisi koyu griydi, etrafında dönen, yerçekimine meydan okuyan saçları koyu mordu. Etkileyici gözleri en koyu siyahtı. Başının üstünden boynuzlar çıkıntı yapıyordu, bulunduğumuz dağ mağarasının tavanına doğru uzanıyordu.

Başlangıçta ne olduğu ve oraya nasıl geldiğim konusunda biraz kafam karıştı, ama önümde duran devasa kadın görünce hafızam bir anda canlandı.

Saphira bana ihanet etmişti.

Hareket etmeye çalıştım, ama etrafımı saran ağ buna izin vermedi. Kadim Olan'ın saçından dokunmuş iplerin içinden akan muazzam güç, benim gücümü ve ölümsüz gücümü bastırdı.

"Seni en son gördüğümde bu yana epey zaman geçti. Kaç yüzyıl oldu sence?" diye karanlık bir kahkaha attı. "Sayamayacak kadar çok, belki." Düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü ve sonra elini üzerimde gezdirdi.

Ne yapacağını görmek için bekledim, beni bir sivrisinek gibi ezip geçecek mi yoksa kafamı ikiye bölecek mi emin değildim, ama yaptığı şey çok daha kötüydü...

Parmağını başımdan ayak parmağıma kadar vücudumun üzerinde gezdirdi, sanki onun değerli yeni köpeğiymişim gibi beni okşadı. Sonra bunu tekrar yaptı.

Beni *okşuyordu*. Ego'm sarsıldı. Saphira bunun bedelini ödeyecekti.

"Yakışıklı yüzünü görmek güzel," dedi, parmağıyla her vuruşunda beni yere daha da bastırıyordu.

"Keşke senin için de aynısını söyleyebilseydim," diye homurdandım, ağzım taş ve tortuyla doldu.

"Oh," dedi, sanki onun hassas duygularını incitmişim gibi alt dudağını dışarı çıkardı. Parmağı durdu. "Bunca zaman sonra beni özlemeye başlamış olacağını ummuştum." Dev kadın eğildi, hareketi bana bir hava dalgası çarptı, ardından tatlı, çiçeksi kokusu geldi. "Sana küçük bir sır vereceğim... Seni düşünmeden duramadım," dedi kulağıma, sesi o kadar yüksekti ki sanki kafama çivi çakılmış ve kulak zarım patlamış gibi hissettim.

"Siktir," dişlerimi sıkarak küfrettim, acı duyularımı bastırıyordu.

Topukları üzerinde geriye yaslandı, sesi bir kulağımda boğuk çıkıyordu, ama diğer kulağımda değil. "Beni buraya hapsettiğinden beri her gün seni düşündüm. Bak, birçok diyara seyahat ettim, binlerce ruhu yuttum, ama senin gibi biriyle hiç karşılaşmadım. Benim gibi birini yenebilecek önemsiz bir tanrı, ama sen bunu başardın," dedi. Bir an sessiz kaldı. "Kafamda sayısız kez savaşımızı tekrar tekrar canlandırdım, ama benim için hâlâ bir gizem. Elbette, bana karşı savaşan başka tanrılar da vardı, ama sonunda beni yenen sendin. İşte soru da bu: *Senin gibi biri nasıl bu kadar güçlü olabilir?*"

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," dedim, acımla savaşarak ama bunu göstermeyi reddederek. Sesim tuhaf geliyordu, sanki kafamın içinde sıkışmış, gidecek yeri olmayan bir şey gibi.

Kollarını göğsünün üzerinde gevşekçe kavuşturdu, koyu renkli kaşlarından biri yukarı doğru kalktı. "Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Pek değil," diye fısıldadım, kulaklarım Pazar günü çanları gibi çınılıyordu.

"Kibirli tanrı," dedi küçümseyici bir tonla. "Yine de söyleyeceğim. Bence sende görüldüğünden daha fazlası var. Ölüm tanrısı, bu acınası alemin kralı... Bence hepsi bir maskaralık." Dudaklarında acımasız bir gülümseme belirdi. "Bence sen olmadığın biri gibi davranıyorsun. Yanıldığımı söyle."

"Peki. Peki. Beni zorla... Yanılıyorsun." "Yalan söylüyorsun."

"Yalan söylemiyorum."

"Sen, kendini gösterdiğinden daha fazlasısın. Ya gerçekten neden bahsettiğimi bilmiyorsun ya da gerçek kimliğini gizlemek için çaresizsin." Başını yana eğdi. "Ancak, bunu öğrenmenin bir yolu var." Bileğini çevirerek, ince bir bıçağı ve keskin bir ucu olan bir hançer çıkardı.

Bıçağa baktım. "Bu iş için biraz fazla agresif değil mi?"

Cevap vermedi, üzerime eğildi, saçları ritmik dalgalar halinde etrafında süzülüyor, su gibi dalgalanıyordu. Ağın bir kısmını açtı, tek bacağımı ortaya çıkarmak için yeterliydi.

İçime küçük bir güç akıntısının sızmaya başladığını hissettim, savaşmak için yeterli değildi, ama iyileşmek için yeterliydi. Güç, kulak zarımdan geçerek yırtılmış dokuyu onarmaya ve acıyı biraz dindirmeye başladı.

Ama bu his kısa sürdü, çünkü hançerinin ucunu uyluğuma dayadı ve bastırdı. Bıçak deri pantolonumu kesip derimi, kaslarımı ve tendonlarımı geçip demir kemiğime ulaştığında acı içinde kükredim.

"Bu umut verici," diye mırıldandı kendi kendine. Hançeri yukarı aşağı hareket ettirerek uyluk kemiğime vurdu. "Yine de, yapın neyden ibaret daha iyi görmek istiyorum."

"Siktiğimin orospusu," diye bağırdım ve bıçağa uzandım. Parmaklarım büyük ucu kavradı ve bastırılmış gücümü onun gücüne karşı kullandım. Bıçak parmaklarımı kesti.

Vurmayı bıraktı. "Sen olsam bıçağı bırakırdım, yoksa durum çok daha kötüye gidecek."

Ben dinlemedim ve bıçağı içimden çıkarmaya çalıştım.

"Sen bilirsin," dedi ve hançeri ileri doğru çekerek parmaklarımın bir kısmını kesip ayak bileğime kadar kesti.

Acı patladı, parmaklarımın kalıntıları göğsüme düştüğünde ve birkaçı yana doğru sıçradığında görüşüm beyazladı. Acı içinde inledim.

İçimde kilit altında tuttuğum canavar, kafesine vurarak, kontrolü ele geçirmek için çaresizce çabalıyordu. Ama onu bir kez serbest bıraktığımda, onu tekrar geri koyabilecek miydim, bilmiyordum.

onu geri koyabileceğimi bilmiyordum. Kontrolü bırakamazdım, hayır, henüz değil.

Çın. Hançer yere çarptı, dev kadın öne eğildiğinde bir hava akımı bana çarptı, nefesi cildime tsunami gibi çarptı. Parmakları kemik derinliğinde kesikleri ayırdı ve ben kükredim, bir dizi küfürler savurdum.

"Senin gösterdiğinden daha fazlası olduğunu biliyordum." Parmakları tutuşunu bıraktığında zaferle kıkırdadı, iki et parçası birbirine yapıştı.

Serbest kalan tanrısallığım parmaklarımı veya bacağımı iyileştirme şansı bulamadan, ağımlı tekrar üzerime attı.

O arkasına yaslandı, dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. "Kanlı damarlarına rağmen, demir gibi kemiklerin gerçekte ne olduğunu ortaya koyuyor, bu da beni neden burada olduğun ve diğer akrabalarımızla birlikte evinde olmadığın konusunda meraklandırıyor. Ya vatanından sürülmüşsün ya da... saklanıyorsun. Her halükarda, seni yediğimde ruhun imparatoriçeye teslim edilecek ve o zaman seninle ne yapılacağına karar vermek ona kalacak."

Ağla mücadele ettim, vücudum acı içinde kıvranıyordu.

"Hmm," dedi, başını bir yandan diğer yana sallayarak. "Ama seni yoluna göndermeden önce, belki de seninle *biraz eğlenmeliyim*. On yıllardır çok yalnızdım."

Onun eğlence anlayışının ne olduğunu daha fazla açıklamasına gerek yoktu — aklındaki şeyi, kelimeyi mırıldanma şekliyle anlamıştım.

Bu düşünce midemi çürümüş süt gibi bulandırdı — Sage ile birlikte olsak da olmasak da, başka bir kadına *asla* dokunamazdım, şimdi değil. Asla. Sage beni mahvetmişti. O, istediğim tek kadındı. Arzuladığım. İhtiyacım olan.

Üstelik, bir devin gloryhole'una dalmak gibi bir isteğim de yoktu.

Hayatta olmaz.

"Ne dersin, Ölüm Tanrısı? Biraz eğlenelim mi?" diye sordu, parmağıyla beni okşayarak.

"Cesedimi çiğnemedenden olmaz," dişlerimi sıkarak homurdandım.

Okşamayı bıraktı, dudaklarında bir hırıltı belirdi. "Başka bir şey söylemeni ummuştum, ancak isteğin yerine getirilebilir." Ağrı kopardı, beni yerden çekip kaldırdı, yüzünün üzerine sarkıtana kadar yukarı kaldırdı. Dudaklarını yaladı ve "Son bir şey..." diye sordu.

Turuncu ve beyaz alevler boğazına çarptı. Korkunç, sürekli bir çığlık attı, parmakları beni bırakıp boynuna yapışarak ateşi söndürmeye çalıştı.

Yaklaşık on iki metre düştüm ve bir tuğla çuvalı gibi yere çarptım, başım kayalık zemine çarptı. Başım, bacaklarım, sırtım ağrıyordu. Her yerim acıyordu. Oksijen için nefes nefeseydim, ciğerlerimin çöktüğünden emindim.

Lanet olası ağ!

"Onu orada tut, Zahra," diye emretti Dameon'un sesi.

"Tamam," dedi Zahra, uzaktan.

Dameon üstümde belirdi, kanatları arkasında açılmıştı — kanatları, onun kontrolündeki alevlerin canlı renklerini yansıtıyordu.

"Gözlerimi okşayan bir manzara," dedim, parmak uçlarımla kaburgalarımı ovuşturarak.

"Keşke senin için de aynı şeyi söyleyebilseydim. Berbat görünüyorsun," diye yanıtladı Dameon, ağrı çekmeye başlayarak onu çözmeye çalışırken. "Ruhlar Diyarında bacağına ne yaptı?"

"Uzun hikaye," diye homurdandım. "Başka zaman anlatırım." "Anlaşılabilir. Önce buradan çıkalım." Başımı salladım.

"Onu daha ne kadar tutabileceğimi bilmiyorum," diye bağırdı Zahra, sesi devin öfkeli çığlıkları arasında neredeyse kayboluyordu. Pişen et ve yanmış saç kokusu havayı sarmaya başladı.

"Neredeyse başardım," diye bağırdı Dameon. Homurdanarak, ağın son kalıntılarını yana attı ve beni o lanet şeyden kurtardı.

Ve böylece, tanrısallığımı kısıtlayan baraj yıkıldı. Anında, muazzam, sarhoş edici bir güçle doldu içim — onu içime çektim, geri dönmesini memnuniyetle karşıladım. Gölgelerim etrafıma yerleşti, koruyucularına geri döndü.

"Bunun için hepinizi imparatoriçeye göndereceğim!" Dev tanrıça o kadar yüksek sesle bağırdı ki dağ titredi ve ayaklarımın altındaki zemin sallandı.

Dameon başını kaldırdı, gözlerini kısarak yüzünde panik ifadesiyle. "Zahra!" diye bağırdı, kanatlarını açarak üzerimden uçtu.

Ben de birden dikleştim, vücudum hızla iyileşiyordu, ama yeterince hızlı değildi. Devin eli Zahra'ya vurmak üzereydi, ama Dameon araya girip hamile eşini kucakladı. Yukarı doğru fırladı, Kadim Olan'ın ulaşamayacağı bir yere kaçmaya çalışıyordu. Kadın havaya sıçradı, eli onlara uzanıyordu...

Gölgeden, vücudumdaki metal kemikler kadar güçlü bir cirit yarattım ve ölümsüz gücümle ona doğru fırlattım.

Mızrak avucunu deldiğinde çığlık attı ve onları yakalamasını engelledi. Onlar siyah bir girdap içinde uçarak buradan uzaklaştılar.

Küfrederek, elinden ciriti çekti ve sanki bir kürdanmış gibi ikiye kırdı. Onu yere attı, öfkeli gözleri bana kilitlendi, burun delikleri bir matadorun pelerinine kilitlenen bir boğa gibi genişledi. "Sen!" diye bağırdı, sözleri etrafımızda top ateşi gibi yankılandı. "Kız kardeşin seni buraya attığı anda ruhunu yemeliydi."

"Muhtemelen öyle yapmalıydın." İyileşmiş parmaklarıma bakarak kayıtsızca başımı salladım. Eskisi gibi. Şuna bakın.

Gözlerimi, saldırmaya iki saniye kalmış gibi görünen devasa, öfkeli kadına çevirdim. "Ama bu küçük buluşmadan hiç hoşlanmamış olsam da, ziyaret etmem gereken biri var."

Umbra'nın kucağına düştüm. Etrafımı sardı ve beni taht odama geri götürdü.

Ok gibi fırlayarak, havada uçtum, kelepçeli bilekleriyle hapsedilmiş tanrılarımın üzerinden geçerek, çok şaşkın görünen Saphira'ya doğru gittim.

Elimi boğazına doladım ve onu tahtımın içinden, arkasındaki duvardan geçirdim. Dik dağın yamacından düşerken etrafımıza erimiş cam parçaları sıçradı.

"Hain," diye yüzüne bağırdım, öfkem damarlarımdan akarken, kayaları ve taşları parçaladık, dağa çarptık ve sonra tekrar havaya fırladık ve tekrar aşağı düştük.

"Hepimizi ihanet eden sendin," diye boğuk bir sesle söyledi, tırnakları bileğimi çizerek, benim tutuşumdan kurtulmaya çalışıyordu. Eli karnıma doğru uçtu, avucundan ateş fışkırdı. Ateşi bana dokunamadan bileğini yakaladım ve yana doğru çevirdim. Ateş uzaktaki ağaçları yakarak onları anında küle çevirdi.

Rüzgâr şiddetlendi, bana doğru eserek beni ondan uzaklaştırmaya çalıştı. Benim rüzgârım da karşılık verdi, onun rüzgârını aşağı itti.

Kanatlarım arkamda açıldı, havayı yakalayıp ikimizi de havaya kaldırdı. O da kanatlarını açarak çırpmaya çalıştı, kaçmaya çalıştı.

"Bana karşı koyma, Saphira," diye yüzüne doğru hırıldadım, sesim kin ve öfkeyle doluydu. "Kendi yatağını yaptın, şimdi de onda yatacaksın."

"Von, bekle!" diye bağırdı, gücünün elinden gelen her şeyi yaparak beni kendinden uzaklaştırmaya çalıştı, ama gücü benimkine yetişemedi. Ve bunu çok iyi biliyordu.

Yalvarışları kulak ardı edildi.

"Bana boyun eğin," diye emrettim onun tanrısal güçlerine, ve onlar da boyun eğdiler, ona benimle savaşmak için diş ve tırnaklarından başka bir şey kalmadı.

Onu zindanına götürdüm, orada bileklerini Yeni Tanrılar için yaptığım elmas zincirlerle bağladım ve sonra onu orada bırakıp, ağlayarak ve geri dönmem için yalvararak. Merhamet etmem için.

Ama bu ihanetinden dolayı, ona merhamet göstermeyecektim.

Benim için önemi yoktu, orada bir yüzyıl boyunca çürüyebilirdi. Kurtçuklar ona eşlik etsin.



Chapter 44

Sage

Hafif esinti saçlarımı okşadı, at kuyruğuma toplamadığım birkaç teli savurdu. Yavaşça sallanan dalların üzerinde oturan kuşlar, ufukta güneş batarken, gökyüzünü pembe ve turuncu tonlarıyla boyarken, birbirleriyle özel sohbetler yaparak cıvıldıyor ve öterlerdi. Bu noktadan gökyüzünün bir kısmını görebiliyordum, ama tamamını değil; bunun nedeni kısmen malikanenin arazisini çevreleyen devasa tuğla duvarlar idi.

Bükülmüş dizlerimin üzerine gergin bir şekilde gerilmiş kumaş yeşil lekelerle kaplıydı, tırnaklarım ise toprakla doluydu. Yanımdaki yeri okşayarak, kullandığım küçük küreği aradım. Bulamayınca, soluma baktım. *Orada yoktu.* Sağıma baktım. *Bingo.*

Parmaklarımla sapını kavrayarak onu yerden çıkardım ve yetiştirdiğim çiçek için yeni bir çukur kazmaya başladım — canlı pembe bir zambak, yaprakları beyazla işlenmiş. Bitkiyi sepetten nazikçe kaldırıp toprağa yerleştirdim, sonra zengin üst toprağıyla örttüm. Sonra elimi üstüne kaldırdım, parmaklarım ritmik bir şekilde dönerek avucumdan yağmur yağdırdım. Toprak iyice ıslandığında, bir sonraki çiçeğe geçtim.

Zamanımı böyle geçiriyordum. Çiçek dikip yetiştiriyordum.

Şey, o ve... Midem
bulandı.

Yan tarafa doğru sendeledim, mide bulantısını atlatmaya çalışırken gözlerimi sıkıca kapattım. Ama midem demir yumruk gibi sıkıştı ve içindeki az miktardaki içerik dışarı fırladı. Çimlere kusarken asit yemek borumu yaktı. Bu günlerde pek bir şey yiyemediğimi düşünürsek, çok fazla bir şey değildi.

"Lanet olsun," diye hırıltılı bir sesle söyledim, göğsümde ciğerlerim hırıltılı bir ses çıkarırken, elimle ağzımı sildim. Doğanın yemyeşil çimlerinin üzerinde uzandım, gözlerimi gökyüzüne diktim. Von beni buraya getirdiğinden beri neredeyse her gün kusuyordum. Başlangıçta bunun bağla bir ilgisi olabileceğini düşünmüştüm, ama şimdi tamamen başka bir şey olabileceğinden şüphelenmeye başlamıştım.

*O başka şey beni çok korkutuyordu. Yine de...
parmaklarım karnımın üzerinde dans ediyordu... Ya
eğer?*

Bu iki küçük kelime, kendime sormaya izin verdiğim tek şeydi. Güvenliydim. Çünkü "ya eğer" kesin bir şey değildi. Bir rüyaya, bir olasılığa dayanıyordu. Ama bu kelimeleri, sormaya çok korktuğum üç kelimeye çevirirsem ve evet cevabı alırsam, o zaman her şey gerçek olurdu.

Von'un yaptığını öğrendikten sonra parçalanmış kalbimin parçalarını zar zor toparladığım için, bu tür bir gerçekliğe hazır olup olmadığımı bilmiyordum. Birlikte olduğumuz süre boyunca ona güvenmeye başlamıştım. Onu sevmiştim. Ama bir zamanlar Aurelius'u da sevdiğimi sanmıştım ve bu da başıma bela olmuştu.

Aurelius'tan ayrıldığımda kendimi güçlü hissettim. Heyecanlı. Gururlu.

Ama Von beni buraya getirdiğinden beri hissettiğim tek şey kalp kırıklığı ve üzüntüydü.

Bütün gün yatakta kalıp ağlayabilirdim. Buraya geldiğim ilk hafta tam da bunu yaptım. İkinci haftada ise bir şeyler yapmam, kalkmam, ellerimi kullanmam gerektiğini anladım.

"Çay ister misiniz, hanımefendi?" diye sordu, malikanede çalışan birçok personelden biri olan Eliza, bana doğru yürürken.

Başımı yana çevirip, çimenlerin yanağını gıcıklatmasını hissederek ona baktım.

Eliza, gördüğüm en minyon kadınlardan biriydi. Minyondur ama inanılmaz derecede güçlüydü. Kendisinden daha büyük patates çuvallarını

kolaylıkla taşıdığını görmüştüm. Diğer bazı çalışanların aksine, o malikanenin dışında, bir tür beyin hasarı olan kız kardeşi ile birlikte yaşıyordu.

Bana yumuşak bir gülümsemeyle, getirdiği şeyi göstermek için tepsiyi kaldırdı.

Karnım kasıldı, yerden kalkıp oturdum. "Tabii," dedim, çayın ağzımdaki kötü tadı gidermeye yardımcı olacağını düşündüm.

Eliza, söğüt ağacının altında duran iki metal sandalyeye ve aralarındaki küçük masaya doğru yürüdü. Tepsiyi oraya koydu ve bana döndü. "Başka bir şey ister misiniz, hanımefendi?"

Yavaşça başımı salladım. "Hayır, teşekkürler. Çok naziksin, Eliza."

Dikmiş olduğum çiçeklere baktı. Çiçekler uzayıp gidiyordu. Arka bahçeyi canlı renkli bitkilerle kaplamak hayatımın misyonu mu olmuştu? Muhtemelen.

"Hepsi çok güzel," dedi gülümseyerek.

"Teşekkür ederim. Birkaç tane koparıp kız kardeşine götürebilirsin. Eğer onun hoşuna gideceğini düşünüyorsan."

Eliza'nın gülümsemesi genişledi. "Kardeşim çiçekleri çok sever. Ona götürürsem çok sevineceğinden eminim."

"O zaman lütfen götür." Sesim sıcaktı.

"Tamam. Yarın ona biraz götüreceğim." Başını eğdi ve malikaneye geri döndü, beni çürüyen bağırsaklarımla yalnız bıraktı.



Birkaç gün sonra, Belamour'un şehir merkezini görmeye gitmeye karar verdim. Bunun bir nedeni, toprağı kazmakla geçirdiğim onca zamandan parmaklarımın neredeyse kanamaya başlamış olmasıydı. Diğer bir nedeni ise, Von'u ve "ya eğer"leri düşünmekten başka, zihnimi meşgul edecek bir şey olmasıydı.

Çıkmaya hazırlanırken, Aurelius'tan kaçtıktan sonra aylar önce satın aldığım pelerini buldum. Omuzlarıma attım ve ağırlığı yorgun kemiklerimi sıcak bir fincan çay gibi rahatlattığını hissettim. Cebindeki teneke kutu bacağıma çarptı ve hala orada olduğunu hatırlattı. Onu çıkardım ve inceledim.

Von, yaptığımız anlaşmadan beni serbest bırakmıştı. Bana yaptığı dövme, sırtımdaki ısırık izi de bu süreçte kaybolmuştu.

"Artık sana ihtiyacım olmayacak galiba," dedim ve çöp için kullanılan hasır sepete doğru yürüdüm. Tenekeyi içine attım. Sepetin dibine çarptığında kapağı açıldı. Kaşlarımı kaldırdım...

Sonuçta kutuda merhem yoktu, bu da neden bu kadar hafif geldiğini açıklıyordu.

İçinde sıkıca katlanmış beyaz bir bez vardı.

Eğilip tenekenin alt kısmını kaldırdım ve bezi nazikçe çıkardım. Yumuşak ketenin üstünü parmaklarımla okşadım ve altına sıkıştırılmış küçük dikdörtgen parçaları hissettim.

"Onlara işeyin," dedi tanıdık, genç ve canlı bir ses.

Gözlerimi kaldırdığımda Ezra'nın kapıda durduğunu gördüm ve dudaklarıma bir gülümseme kondu. Gözlerinde yaramaz bir ışıltı vardı. "Ezra!" diye haykırdım, başımı sallayarak. "Burada ne işin var?"

Teneke kutuyu işaret etti. "Onlara işediğinden emin olmak için geldim."

Ona tuhaf bir bakış attım. "Anlamadım?"

Ezra bana doğru yürüdü, elini nazikçe elime koydu ve ketenin köşesini açarak mor tohumları ortaya çıkardı.

"Eski dilde bunlara Neptuah denir."

"Arpaya benziyorlar, sadece biraz daha uzunlar," dedim, tohumları inceleyerek.

"Onlar akraba," diye başını sallayarak cevap verdi. "Tadı daha az cevizimsi. Biraz daha tatlı. Ama başka bir amaçları da var. Hamile olup olmadığını sana söylerler."

Ve işte oradaydı — umutsuzca kaçınmaya çalıştığım *kelime*.

Derin bir nefes aldım, ciğerlerimi hava doldurdu. "Nasıl çalışıyorlar?"

"Geleneksel olarak, kadınlar arpa tohumlarının üzerine işerlerdi ve birkaç gün içinde filizlenirlerse

, hamile oldukları anlamına gelirdi, ama bu tohumlar biraz farklı. Çok daha hızlı çalışıyorlar, en azından bana öyle söylendi. Yani..." Tohumları bana doğru itti ve sonra beni itmeye başladı, "Hadi, hadi! Çişini yap."

"Bir dakika bekle." Topuklarımı yere bastırdım, ayaklarım yere yapıştı. "Bana bu tenekeyi aylar önce verdin. Buna ihtiyacım olacağını nereden bildin?"

"Şanslı bir tahmin."

Onu ve belirsiz cevabını dikkatle inceledim.

"Tamam. Peki, peki. Eczaneme geldiğin gün, taşlar bana merhemden çok tahıllara ihtiyacın olacağını söylediler," dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Açıklamadı.

Taşlar mı söyledi?

Ona boş boş baktım ve o anda onun tuhaf davranışlarını asla anlayamayacağıma karar verdim ve banyoya doğru ilerledim.

İşimi bitirdiğimde, tahılları lavabonun üzerine bırakıp koridora çıktım — kusma isteğiyle mücadele ederek. Mide bulantısı hissettiğim için değil, inanılmaz derecede gergin olduğum için. Altına sıçacak kadar gergin.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum Ezra'ya, o da ellerini başının üstünde gererek esniyordu. Kollarını indirdi, yanıma koştu ve kolunu koluma takarak büyük,

"Şimdi bekleyeceğiz." Biz de öyle yaptık.

Şüphesiz, hayatımın en uzun bekleyişiydi.

Zamanı geldiğinde Ezra bana döndü. "Ben bakayım mı, yoksa sen bakmak ister misin?"

"Sen git bak," dedim ona, yatağın ucuna otururken, ellerim kucağımda rahatsız bir şekilde kıvrılıyordu. Kalbim göğsümde çarpıyordu, ama bu, midemin şu anda yaptığı akrobatik hareketlerle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Ya tohumlar filizlenirse? Bu benim için ne anlama gelir? Von'a ne diyeceğim? Bu bizim için ne anlama gelir? O bunu ister mi? Ya istemezse? Ben bunu istiyor muyum?

Dünyam kendi eksenini etrafında dönüyordu, soru üstüne soru üstüne soru yağmuruna tutulurken yok olmaya yüz tutmuştu.

Ezra elinde teneke kutu ile odaya girdi. Taneleri incelerken kaşlarını kaldırdı. Şaşkın görünüyordu.

O anda, tohumların filizlenip filizlenmediğini bana söylemesine gerek olmadığını anladım, çünkü yüzündeki ifadeye bakılırsa, bilmem gereken tek şey buydu.

"Hamileyim, değil mi?" diye bağırdım. Heyecanlıydım ve korkuyordum. Duygularım allak bullak olmuştu.

Ezra mavi gözlerini tanelerden kaldırıp bana baktı. Sonra başını salladı ve bana taneleri gösterdi; hiçbirini filizlenmemişti. "Değilsin."

Neredeyse düşüyordum.

"Ne?" Yataktan atladım, gümüş kabı aldım ve tohumlara baktım, yeşil bir nokta arıyordum, ama tekrar tekrar aynı cevabı buldum: Hamile değilim. Hamile değilim. Hamile değilim.

Anlamıyordum.

Ezra cebinden bir avuç taş çıkardı. "Bunu nasıl yanlış yapabilirsin?" diye uyumsuz taşlara sordu, sonra onları kulağına götürdü.

Gözlerimi kırptım.

"Bu tanelerin işe yarayacağından emin misin?" diye sordum, onları onun önüne iterek. Sanki özel bir konuşmayı bölüyormuşum gibi elimi itti.

"Ezra," diye bağırdım.

Elini indirdi, taşları cebine geri koydu ve sonra, "Taşlar da şaşırmış, ama özür diliyorlar. Bu sefer biraz aceleci davranmış olabileceklerini söylediler," dedi.

Kafamı salladım, söylenenlere inanmak istemiyordum. "Ama duygularım, her yere dağıldı. Yemeğe hiç ilgim olmadığını ve hiçbir şeyi midemde tutamadığımı söylememe gerek yok," dedim, elim karnımın üzerine düştü.

"Bu iki şey de bağ ile kolayca açıklanabilir. Şu anda acı çekiyor ve doğal olarak vücudunu da etkiliyor."

Sanırım bu mantıklıydı. Bağ yeni kurulduğunda, beni hem aşırı derecede tahrik etmiş, hem de duygusal hale getirmişti. Von ile aramızda yaşanan her şeyden sonra, şimdi beni tamamen farklı bir şekilde etkiliyordu — beni hasta ediyordu.

Derin bir nefes aldım ve bir kez daha filizlenmemiş tohumlara baktım. Bir yandan rahatlamış hissediyordum.

Öte yandan ise, şey... üzgündüm.

Boşluk.



Chapter 45

Von

Isınmış ciğerlerimden ateşli bir nefes verdim, kanı çekilmiş damarlarım derimin altında kaynıyordu. Sinirim her saniye daha da artıyordu. Olmak istemediğim tek yer varsa, o da burasıydı, kavga eden konsey üyelerimin boktan şirketinde. Sage olmadan zaten yeterince mutsuzdum, bir de burada oturup tüm bunları dinlemek zorunda kalmak...

"Anlaman için kaç kez söylemem gerektiğini bilmiyorum," dedi Mantık Tanrısı Brutus, gümüş süslemeli bilim adamı siyah cüppesiyle. Ayakta duruyordu, sandalyesini arkasına itmiş, masanın karşısında oturan kızıl saçlı kadına, Sadakat Tanrıçası Erynna'ya konuşuyordu. "Saphira ve diğer hainler zindanda kilitli oldukları için, ayaklanmayı bastırdığımız anlamına gelmez."

"Ve son kez söylüyorum, bunu anlıyorum," diye iç geçirdi, sandalyesinde rahatça uzanarak uzun tırnaklarını karıştırdı. "Ama senin önerdiğin şey, durumu daha da kötüleştirecektir."

"Katılmıyorum," dedi Brutus öfkeyle. Fiziksel olarak, bu adam bana her zaman bir bulldog'u hatırlatmıştı, geniş burnu yüzüne yapışmış gibiydi.

"Tabii ki öyle," dedi kadın, ela gözlerini ona dikerek.

"Öyleyse ne yapmamızı öneriyorsun?" Pertheus hırladı ve bir sürü kafa ona doğru döndü. "Çünkü bize henüz tek bir öneri bile sunmadın ve bunu günlerdir tartışıyoruz."

Saphira beni devirmeye çalıştığında, Pertheus'un ona yardım etmek için sabırsızlanacağını düşünmüştüm, ama öyle olmadı, bu da beni şaşırttı. Alışık olmadığım bir şeydi. İsyanın ardından geçen haftalarda, isyanla ilgisi olan herkesi yakalamaya bile yardım etmişti. Bu da başka bir sürprizdi.

Erynna elini indirdi ve bana dönerek dik oturdu. "Onlara kim olduğunu hatırlat, liderlerini ibretlik yap. Savaş Tanrıçasını öldür."

"Ne?" Zahra tısladı. Yanımda oturuyordu. Dameon, Zahra'nın ön koluna elini koyarak onu teselli etmeye çalıştı. Zahra ve Saphira, uzun zaman önce arkadaştı. O, bu odadaki tek kişi olabilir ki, kız kardeşimin kötü niyet ve hor görmeye kaplı soğuk dış görünüşünü kırabilmişti.

"O haklı," dedi Brutus, kaşlarını kaldırarak. "Saphira ölmeli. Bu bir emsal teşkil edecek."

"Hayır!" Zahra, şişmiş karnı nedeniyle zorlukla sandalyesinden kalkarak bağırdı. Doğum tarihi yaklaşıyordu. "Kendi aramızdan birini öldüremeyiz."

Dameon da onunla birlikte ayağa kalktı ve eşini teselli etmeye çalıştı. "Zahra," diye uyardı, ona ve sonra karnına bakarak.

Zahra ona, yetişkin bir erkeği bile cenin pozisyonuna sokacak kadar sert bir bakış attı. Yine de Dameon, sarsılmaz ve sadık bir şekilde onun yanında durmaya devam etti.

Daha önce onların başını kıskanmamıştım, ama o anda kıskandım.

Dikkatimi başka yöne çevirdim ve masanın ucunda oturan tanrıçaya baktım. Tanrıça sandalyesinden kalkarak şöyle dedi: "Kralımıza sırtını döndüğü anda, hepimize sırtını döndü."

"Katılıyorum," dedi yanında oturan tanrı.

Birkaç ölümsüz daha onlara katılarak onaylarını dile getirdi. Bir tsunami gibi, hepsini etkisi altına aldı. İnsanlar tek tek sandalyelerinden fırladılar, ta ki çoğu kız kardeşimin ölümünü isteyene kadar.

"Bunu nasıl yapacağız? Savaş Tanrıçasının zayıflığının ne olduğunu bilen var mı?" diye sordu Brutus, çenesini ovuşturarak.

"Zahra'nın bildiğinden eminim," dedi Erynna, ellerini masaya dayayarak.

"Bilmiyorum," diye homurdandı Zahra, bir elini yanına sıkıca bastırırken, diğer eliyle karnının altını destekledi. "Ve bilseydim bile, hiçbirinize söylemezdim. Hepiniz delirdiniz mi?"

Bu, büyük bir öfkeye yol açtı ve ardından oda bağırışlar, çığlıklar ve suçlamalarla doldu. Gölgelerim etrafımda kıvrılıp odaya sızarken, öfkem giderek artıyordu, ta ki...

"Oturun," dedim ölümcül bir ses tonuyla.

Anında oda sessizleşti, ardından sandalyelerine otururken ahşabın gıcırdaması sesi duyuldu, dudakları sıkıca kapalıydı. Hiçbiri boğazını temizlemeye bile cesaret edemedi.

Masayı dolaşarak, bana yöneltilen her bakışa karşılık verdim. "Kız kardeşimin yarattığı karışıklığı ben halledeceğim."

"Ne yapacaksın?" diye sordu Zahra, gözleri endişeyle parlıyordu.

"Kız kardeşimi ibretlik yapacağım," dedim, ayağa kalkarak. "Von, hayır," diye yalvardı bana.

Ona anlayışlı bir bakış attıktan sonra hepsine şöyle dedim: "Bir emsal oluşturulması gerektiğine katılmıyorum değil, ama kız kardeşimin hayatını sonlandırırsam, benim liderlik yapmaya uygun olmadığım iddiasına meşruiyet kazandırmış olurum. Ondan korktuğum izlenimi yaratır. Ve insanları tanıyorsam, onu bir şehit haline getirirler. Bu da benim en son istediğim şey." Başımı salladım. "Kız kardeşimin hayatını sonlandırmayacağım, ama Ruh Alemi halkına bana karşı gelenlerin başına ne geldiğini göstereceğim."

Toplantının büyük bir kısmında sessiz kalan Ismay'e döndüm. "On beş dakika içinde taht odasının ağzına kadar dolmasını istiyorum."

Hızla başını salladı.



Tahtıma oturdum ve krallığımı gözden geçirdim.

Yüzlerce ruh taht odasına girmişti, hepsi farklı kademelerden gelmişti. Bu insanlar, birkaç dakika içinde bana karşı gelenlerin başına ne geldiğini görecekteler. Onlar benim sözcülerim olacak ve bugün burada gördüklerini başkalarına anlatacaklardı.

Sadece bunun onların amacı olduğunu bilmiyorlardı.

Bunu bilmedikleri için, yorgun, şüpheli bakışlar ve sert, titreyen bedenlerden oluşan gergin bir kalabalık oluşmuştu. Tahtıma çıkan merdivenlerin önüne koyduğum şeyi gördüklerinde yüzlerindeki ifade daha da sertleşti.

Herkesin görebileceği kadar yüksek, ayrı bir podyum.

Yükseltinin üzerinde, gölge zincirlerim tavandan sarkıyordu, tabana bağlanmış daha kısa zincirler de aynısını yansıtıyordu. Zincirlere kelepçeler takılıydı, bir set bilekler için, bir set de ayak bilekleri için.

Kapılar açıldı ve iki nöbetçi kız kardeşimi odaya sürükledi. Onların tutuşuna karşı koyarken ayakları kaydı, saçları dağınık bir şekilde etrafa saçılmıştı. Straplez deri elbisesi yırtılmıştı. Derisi derin kesiklerle kaplıydı, vücudu onları iyileştirecek kadar güçsüzdü.

Yeni Tanrılar, ilahi güçleri bastırmak için demiri tercih ediyorlardı. Ruhlar Diyarında ise başka yöntemlerimiz vardı, daha eski yöntemler. Ölümsüzlerin güçlerini zayıflatmak için ichor'larını tüketmeyi içeren yöntemler. Elbette bu biraz daha barbarcaydı, ama demirin etkileri keşfedilmeden çok önce, Üç Diyarın ilk günlerinden beri kullanılıyordu.

İsteği dışında koridorda sürüklenirken, insanlar başlarını çevirip ona hakaretler ve onu bırakmaları için emirler yağdırdılar, ama gölge muhafızlarım bunların hiçbirini duymadı. Önümdeki kürsüye vardıklarında, onu dizlerinin üzerine çöktürdüler.

"Bunun bedelini ödeyeceksiniz," diye onlara hırladı, onların elinden kurtulmaya çalışarak.

Tahtımdan kalkıp, onun önünde duran bir kara bulut gibi belirdim. "Kardeşim," diye hırladı, yeşil gözleri demirci ocağından daha sıcak bir şekilde parlıyordu. Bir anlığına, onun bakışlarını karşıladım. Ona verebileceğim tek şey buydu. Nöbetçilerime bakarak emrimi verdim. "Onu kalabalığa doğru çevirin." Hızla selam verdiler.

"Ne yapıyorsunuz?" diye tısladı, onu kürsüye sürüklerken onlarla mücadele etmeye çalışarak. Onların arkasından gittim.

Onu onlardan alırken, ön kolunu tuttuğumda derisindeki kabukları hissedebiliyordum. Kurtulmaya çalıştı ama çabası boşunaydı. Bileğini kelepçeledim ve sonra diğerine geçtim. Ayaklarına başladığımda, bağırmaya başlamıştı.

"Kanatlarını aç, Saphira," dedim.

"Hayır!" diye bağırды, farkına vardığında vücudu titremeye başladı.

"Kendi isteğinle yapabilirsin ya da sana emredeceğim," dedim, sesim yoğun, yoğun bir dumanla doluydu.

"Yapmayacağım," diye hırladı.

"O zaman bana başka seçenek bırakmıyorsun." Kadim ve ölümcül bir güç derimden sızarak etrafında dolaşmaya başladı ve ben emrettim: "Kanatlarını aç."

Saphira benim kontrolüme karşı koymaya çalışırken bağırdı, ama nafileydi. Onun içindeki ilahilik, üstün olanın önünde eğilmek zorunda kaldı. Sırtından pürüzsüz, siyah kanatlar açıldı, uçları yere kadar uzanıyordu. Onlar benim kanatlarımın kadınsı versiyonuydu, onunla benim akraba olduğumuzu hatırlatıyordu.

Kardeşler.

En azından eskiden öyleydik.

Elimi, kanadını sırtına bağlayan kısmın etrafına doladım. Kemik büyüktü ve tüylerinin ipeksi dokusuyla kaplıydı. Diğer elimle omzunu tuttum. Kalabalığa baktım ve sesim odayı doldururken kükredim: "Bana karşı silah kaldıranlara merhamet göstermeyeceğim."

Saphira'nın bir kanadını sırtından koparmaya başladığımda kaslar, sinirler ve etler patladı ve yırtıldı. Kan donduran bir çığlık ağzından çıktı, o kadar korkunçtu ki insanlar dizlerinin üzerine çöktü. Kanadı koparken azı dişlerim toza dönüşecek gibi oldu, sıcak kanı üzerime sıçradı.

Saphira'nın vücudu gevşedi ve hıçkırarak ağladı, ağladı, ağladı.

Elimde cansız kanadını hissettim, orada sallanıyordu. Ona baktım, sonra sırtındaki açık deliğe baktım ve bir an için düşündüm: Ölüm onun için daha merhametli bir şey olur muydu?

Başımı kaldırdığımda, bakışlarım hemen Zahra'nın kilerle buluştu. Dameon eşini destekliyor, onu dik tutuyordu. Zahra'nın yüzünden gözyaşları akıyor, ağzı açık, feryat ediyordu. Kız kardeşimin yüzünün Zahra'ninkine çok benzediği bir anı hatırladım. Eşi Aryx'i kaybettiği gündü. O gün, sonsuza dek zihnime kazınmıştı.

Tıpkı bugünkü gün gibi.

Bir kanadını bıraktım ve kanat, mide bulandırıcı, cansız *bir sesle yere* düştü. Diğerine uzandım ve elimi onun etrafına doladım.

"Draevon, hayır, lütfen," diye yalvardı bana ağlayarak, sesi çok zayıftı. Çok kırılmıştı. Savaş Tanrıçasının içindeki mücadele gitmişti.

"Bana başka seçenek bırakmadın," dedim ona. Sonra çektim. Eklemler çatlayana kadar tısladı, ikinci kanadı yuvasından koparken kolum kuvvetten geriye doğru sıçradı, etli deri parçaları da onunla birlikte geldi.

Saphira, ağırlığını tutan zincirler sayesinde yere yığıldı.

Onun diğer kanla kaplı kanadını, ucu fildişi ete batmış halde kaldırırken, hıçkırıkları beni rahatsız etti. "Bugünden itibaren, Ruh

, Saphira," dedim omzumun üzerinden, son darbeyi vurarak.

Koridorda yürürken arkama bakmadım, kanatlarını herkesin görebileceği şekilde arkamda sürükledim.

Bu, Saphira'nın ihanetinin bedeliydi. Bu, kral olmanın bedeliydi.



Chapter 46

Von

Mezarımda, cam tabutun kapağını kapatıp Saphira'nın kanatlarını ve bir zamanlar sahip olduğumuz kardeşlik ilişkisinin paramparça olmuş kalıntılarını dinlenmeye bıraktığımda, ruhlar birbirlerine fısıldadılar.

Saphira bugün ölmemişti, ama birçok yönden ölmüş gibi hissediyordum.

Hem o hem de Folkoln, yaratılışımın başlangıcından beri benimle birlikteydiler. Hepimiz birlikte yaratılmıştık, ancak Saphira ve Folkoln'un ruhları çocuk bedenlerine, benimki ise yetişkin bir bedene yerleştirilmişti. Bu, onların birlikte büyümesini izlemem gerektiği anlamına geliyordu ve onlar benim kardeşlerim olsalar da, onları ben büyüttüm.

Uzun yıllar boyunca, Folkoln sorunlu olanıydı ve "Kaos Tanrısı" unvanına layık bir şekilde yaşıyordu, ama sonra bir noktada roller değişti. Saphira eşini bulmaya takıntılı hale geldi ve bekledikçe daha da soğuk birine dönüştü.

Sonra Aryx'i bulduğunda, Saphira'nın eski halini, gençken tanıdığım halini gördüm, ancak Aryx öldüğünde bu halinin de yok olduğunu gördüm.

Bir anı, birçok yaşam öncesinden, zihnimde parladı...



"Söz vermiştin," diye homurdandı genç tanrıça, siyah kaşlarını çatmış, alt dudaklarını dışarı çıkarmıştı. Bana o bakışı attı. Beni çok, çok büyük bir belaya soktuğunu söyleyen bakışı.

Yaptığım ince bıçaklı aleti yere bıraktım ve taburede geriye yaslanarak masanın üzerinden Saphira'nın durduğu yere baktım. Sıcak bir sesle, "Biliyorum ve sözümü tutmaya niyetliyim, Stargazer," dedim.

"Burada bile değilsen, bana verdiğin sözün nasıl tutacaksın?" dedi küçük sesiyle, tombul kollarını göğsünde kavuşturarak. "Folkoln, haftalarca geri dönmeyeceğini söyledi!"

"Sadece seni kızdırmaya çalışıyor. Zamanında döneceğim," diye onu teselli ettim. Öne eğildim, ön kollarımı bacaklarımın üzerine dayadım ve ellerimi birleştirdim. Bakışlarım masanın üzerindeki minik kemiklere, kendi kanatlarımdan kopardığım birkaç siyah tüye kaydı, sonra tekrar ona döndü. "Ne üzerinde çalıştığımı görmek ister misin?"

Dudaklarını büzerek düşündü. Gözlerini döndürerek ne kadar düşündüğünü vurguladı ve sonra kocaman bir gülümsemeyle "Evet, görmek istiyorum" dedi.

Ona yanına gelmesi için işaret ettim. Geldiğinde onu kucağıma aldım. Kollarımı ona doladım, taş levhayı buldum ve ona oyduğum hayvanı gösterdim.

Küçük parmaklarıyla gagayı, sonra da kafayı izledi. Bana bakarak, "Kuşa benziyor," dedi.

"Doğru, ama bu özel bir kuş türü," dedim, tahtayı ters çevirip arka tarafına oyduğum şeyi gösterdim.

O da görüntüleri izledi. "Bir erkek ve bir kadın."

"Öyle." Çıta'yı yere koydum. Tüylerimden birini aldım ve onun önünde çevirdim. "Bu yeni türün içine kendimden bir parça ekleyeceğim, böylece onlar da bizim gibi alemler arasında seyahat edebilecekler."

"Vay canına. Bu harika," dedi, parmakları tüyümün üzerinde dans ederken. "Ama neden onları yaratıyorsun?"

"Ölümlü türler büyümeye devam ettikçe, ruhları tek başıma toplamaya devam edemeyeceğim. Bu da yardıma ihtiyacım olacağı anlamına geliyor."

İşte bu kuşlar devreye girecek. Onlar benim için ruhları toplayacaklar."

Bir an sessiz kaldı, sonra sordu: "Bu, daha sık buralarda olacağın anlamına mı geliyor?" Uzun siyah kirpiklerle çerçevelenmiş geniş yeşil gözleri bana baktı. Saphira genç olmasına rağmen, yaşına göre inanılmaz derecede zekiydi. Her zaman düşünüyordu.

"Evet," dedim gülümseyerek. "Daha sık geleceğim."

Gülümsemesi genişledi. "İyi, çünkü sen yokken seni özliyorum, ağabey."

Onun burnuna hafifçe vurdum. "Ben de uzaktayken seni özliyorum, Stargazer."

Bana gülümsedi ve sonra masanın üzerine yerleştirilmiş tüyleri ve küçük kemikleri tekrar inceledi. "Peki, onlara ne isim vereceksin?"

"Henüz o kadar ilerlemedim," diye cevapladım ve tüyü masaya bıraktım.

"Onları yapmak için kendinden bir parça verdiğine göre, onlara kendi adını vermelisin," diye önerdi.

Gülümsedim. "Fikrini takdir ediyorum, ama bence bu benim için bile biraz fazla olabilir."

"Tamam, senin adın olması gerekmez, ama ona benzeyebilir. Şey gibi bir şey olabilir..." Bir an durup düşündü. "Ravens. Draevon'a benziyor ama farklı."

Bir saniye düşündüm.

Başımı sallayarak, "Bu ismi çok beğendim. Tamam, onlara bu ismi vereceğiz" dedim.

"Yaşasın!" dedi, heyecanla ayaklarını sallayarak. Ben de hafifçe güldüm ve ona küçük bir sarılma verdim. Biraz zaman geçti ve sonra, "Ağabey?" "Evet?" diye sordum.

"Yeterince büyüdüğümde ve güçlerimi daha iyi kontrol edebildiğimde, bir gün birlikte bir tür yaratabilir miyiz?"

"Yapabiliriz."

"Evet, ama söz veriyor musun?" dedi, tekrar bana bakarak.

"Sen ve bu sözlerin bir gün başımı belaya sokacak." Kabul etmeden önce hafifçe güldüm. "Tamam, söz veriyorum."

"Evet!" diye bağırdı.

Pencereye baktım ve gecenin çöktüğünü gördüm. "Dışarısı karardı."

Bu üç kelime, onun kucağımdan kalkmasına yetti. Elini işaret parmağıma doladı ve beni tabureden çekmeye başladı. "Hadi, hadi, hadi."

"Tamam, tamam," diye gülümserken nefes aldım ve ayağa kalkarken kaslarım gerildi.

Birkaç dakika sonra, ikimiz de yemyeşil çimlerin üzerinde sırt üstü yatıyor, parıldayan yıldızlarla dolu gökyüzüne bakıyorduk. Hilal bu gece bir parça daha fazlasından ibaretti ve yuvarlak tepeleri hafif, parlak bir gümüş rengiyle boyuyordu.

"Bu çok fazla bağlı eş demek," dedi Saphira, hüzünlü bir ıslık çalmaya çalışarak. Daha çok dudaklarından hava çıkarmaya çalışıyormuş gibi geliyordu. Islık çalmak henüz tam olarak beceremediği bir şeydi, ama ne kadar ısrarcı olduğunu bildiğim için, sonunda başaracağından hiç şüphem yoktu.

"Kesinlikle öyle," diye cevapladım, bir elim karnımda, diğer elim yanımda, parmaklarımla bir parça çim oynayarak.

"Bak!" Saphira gökyüzündeki bir noktayı işaret etti. "Kedi Kulakları orada, ama bir yıldız eksik! Görüyor musun? Görüyor musun?"

Onun işaret ettiği yeri takip ettim. Kedi Kulakları, tam da adından anlaşıldığı gibi, bir çift kedi kulağına benzeyen bir yıldız dizisiydi. Ama sol kulağın üst noktasında olması gereken yerde yıldız artık yoktu.

"Dün gece oradaydı, değil mi?" diye sordum, cevabı bilen tek kişinin o olduğunu bilerek.

"Evet! Oradaydı! Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun. Bu gece iki ruh ikizi bir araya gelecek," diye bağırdı, sesi heyecanla doluydu.

"Öyle olacak," diye onayladım, yıldızın daha önce bulunduğu boş yere bakarak. Merak etmeden duramadım... Yaratıcı yıldız ikiye böldüğünde, bu iki parça bir daha bir araya gelecek miydi?

Göğsümde garip bir his oluştu, bu his hakkında çok fazla düşünmemeye çalıştım. Çünkü ne zaman düşünsem, düşüncelerim uçup gidiyordu. Diğer yarım ile yeniden bir araya geleceğim günü umut etmeye, dilemeye ve hayal etmeye başlıyordum.

Ay'a baktım, gece gökyüzünün koruyucu kucağında. "Ağabey?" diye sordu Saphira, eliyle başımı okşayarak.

"Evet?" Başımı kaldırıp baktığımda, dirseklerinin üzerinde desteklenmiş, yüzünün üst kısmı benimkinin üzerinde duruyordu.

"Umarım bir gün ikimiz de ruh ikizimizi buluruz," dedi, küçük parmaklarıyla yanaklarımı okşayarak. "Ama o zamana kadar? Seninle olduğum için mutluyum."

"Ben de sana sahip olduğum için mutluyum, Saph," dedim ve elim onun küçük elinin üzerine düştü.



Erimiş tabutun üstüne yumruklarımı vurdum ve öfkeyle yansımama bağırdım. Etrafımdaki heykeller, vazolar ve tablolar patladı, odayı taş parçaları ve tuval parçalarıyla doldurdu. Yüz yıllık hazineler, uzun zamandır unutulmuş medeniyetlerin paha biçilmez eserleri saniyeler içinde yok oldu, ama umurumda bile değildi.

Çünkü o anda hissettiğim acı, kelimelerle ifade edilemezdi.

Camın üzerine eğilirken başımı ellerimin arasına gömdüm, dünyam çöküyordu.

Ve o anda bile, bu lanet olası gözlerim tek bir damla gözyaşı bile dökemedi. Şu anda vücudumdaki tüm damarları kesip açsam bile tek bir damla kan bile bulamazdım. Göğsümü kesip açsam, bulacağım tek şey donmuş, siyah bir kalp olacağına emindim.

Neyi kaçıırıyordum?

Neden

yapamıyordum...

Bir el sırtıma bastırdı, kafamdaki gürültüyü rüzgarda uçuşan kül gibi dağıttı.

Döndüm, onu gördüğümde omuzlarım titredi.

"Sage," diye fısıldadım. Ona doğru adım attım, yaptığım şeyin gerçeğiyle lekelenmiş elim, onun ıslak yanağını okşadı. Elini benimkinin üzerine koydu ve benim dokunuşuma kendini bıraktı, bulanık mavi gözleri, kırmızı çerçeveli, benimkilerle kilitlendi.

"Neden ağlıyorsun?" diye sordum, başparmaklarımın sert uçlarıyla gözyaşlarını silerken, dokunuşumun altında cildi çok yumuşaktı.

"Çünkü..." Eli kalbimin üzerine düştü. "...bunun kırıldığını hissedebiliyordum." Alnını göğsüme dayadı ve çaresizce tuniklerimi sımsıkı tuttu. "Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Sana bir şey olduğunu sandım. Senin..." Sesi kırıldı ve hıçkırmaya başladı.

Onu kollarımın arasına aldım, onu sakinleştirmek için elimi saçlarına koyup okşadım. "Ben iyiyim, Küçük Tanrıça. Ben iyiyim."

Şu anda hissettiği benim acım mıydı?

Bizi ayıran bariyer sonunda yıkılmış ve şimdi benim duygularımın şiddetiyle mi sarsılıyordu? Kendi duygularının üstüne mi? Bana bir şey

bana bir şey olduğunu düşünmüştü... Ve bu yüzden beni aramaya gelmişti.

Çünkü hala beni *önemsiyordu*.

Onu kucaklarken çenemi başının üstüne dayadım, ıslak gözyaşlarının gömleğimi ıslattığını, altındaki cildimi nemlendirdiğini hissettim. Küçük kızım sadece birkaç damla gözyaşı dökmüyordu, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu — benim üretemediğim gözyaşlarını döküyordu — hem benim hem de kendisinin.

Onu yerden kaldırdım, karanlık etrafımızı sararken onu gelin gibi kucağımda taşıyarak yatak odamıza götürdüm. Kanepeye doğru yürüdüm ve onu yere indirmek istedim, ama o boynuma doladığı kollarını bırakmak istemedi.

"Bırak beni, küçük aşkım," dedim ona yumuşak bir sesle. "Yapamam," dedi gözyaşları arasında. Bunun nasıl bir şey olduğunu anlıyordum.

Onu ilk gördüğüm günden beri, onu asla bırakmak istemedim.

"Ben yanındayım," dedim ve onu kucağıma oturtacak şekilde pozisyonumu değiştirdim.

Göğsüme başını yasladı, vücudu benimkine sıkıca sarıldı, bir santim bile uzaklaşmıyordu. "Seni kaybedebileceğimi sandım," diye fısıldadı.

"Beni asla kaybetmeyeceksin. Sana söz veriyorum," dedim, sırtını okşayarak.

"İyi, çünkü..." Başını kaldırdı ve bana inanılmaz mavi gözleriyle bana baktı. Gözleri deniz ve gökyüzü kadar sonsuzdu. Kendimi sonsuza kadar o gözlerde kaybedebilirdim. "Ayrıldığımızdan beri düşünmek için çok zamanım oldu ve bir şeyin farkına vardım..."

"Ne?" diye nefes nefese sordum.

"Aylar önce, seninle Ruhlar Diyarı'na gelmekten çok korkuyordum çünkü sana aşık olursam ne olacağından korkuyordum. Kalbim tekrar kırılmasından korkuyordum." Elleri göğsüme hafifçe bastırdı, parmakları siyah kumaşa dolandı. Bir an bakışları yere düştü, sonra tekrar bana dönerek gözlerimi kilitledi. "Sen olmasaydın bu korkuyu aşabilir miydim, bilmiyorum." Bana küçük bir gülümseme gösterdi. "Sen tam da ihtiyacım olan şeydin, Von. Bana birisi tarafından sevilmek nasıl bir şey olduğunu gösterdin... *gerçekten* sevilmek." Bir an durakladı. "Artık birisine kalbimi vermekten korkmuyorum, çünkü ayrı kaldığımız süre boyunca hissettiğim acı ve üzüntü, bunu çoktan yaptığımı gösterdi. Gerçek şu ki... sen onu bir süredir elinde tutuyorsun."

Göğsüme yapışan ciğerlerim, onun itirafla dondu. Nazikçe yüzünü avuçlarımdan arasına aldım, o tekrar konuşana kadar nefes alamıyordum, çünkü o benim oksijenimdi. Yaşam nedenimdi.

"Öyleyse..." Parmakları yanağımı okşarken, "Seni seçiyorum. Bağlandığım kişi, sevgilim, kralım. Kocam." dedi.

"Bu sözleri senden duymayı çok uzun zamandır bekliyordum." Dudaklarımdan gülümsemeyi engelleyemedim. "Bu, benimle evleneceğın anlamına mı geliyor?"

"Evet." Gözleri yaşlarla parıldayarak yumuşakça güldü. Dudaklarıma öpücük kondurarak fısıldadı, "Üç Alemin sonuna kadar, seni benim olarak ilan ediyorum."

Yavaşça alnımı alnına dayadım, gözlerimi kapatıp ona yemin ettim, "Üç Diyardan bir sonrakine kadar, Küçük Tanrıça."

Sevgili Okuyucu

Keşke size bu hikayenin burada bittiğini, Ölüm Tanrısı ve Yaşam Tanrıçasının sonsuza kadar mutlu yaşadıklarını söyleyebilseydim, ama söyleyemem.

Çünkü Von ve Sage'in hikayesi aşk hakkında olduğu kadar, aynı zamanda kaybı



Chapter 47

Sage

Bir Yıl Sonra

On tohum. On filiz. Eşimin gözleri kadar yeşil.

Makyaj masamın önünde oturmuş, kalbim taşa çarpan at nalları gibi göğsümde atıyordu. Terli ellerimde küçük bir tahta kase tutuyordum. İçinde, benim ve Von'un hayatını sonsuza dek değiştirecek bir gerçek vardı:

Hamileydim.

O kadar yoğun bir mutlulukla dolmuştum ki, alt kirpiklerimden gözyaşları süzülürken, hafifçe gülmekten kendimi alamadım.

Bir bebeğimiz olacaktı, *bir bebek.*

Von'un güçlü, dövmeli kollarıyla küçük bebeğimizi tuttuğunu düşünmek kalbimi gururla doldurdu. Küçük kaseyi makyaj masasının üzerine koydum ve ellerim düz karnımın üzerine düştü, parmaklarım elbisenin gövdesini süsleyen zarif siyah kristalleri ve karmaşık gül desenli dantelleri okşadı.

"Ne olacaksın, benim küçük aşkım? Erkek mi, kız mı?" diye sordum, hafifçe gülümseyerek. "En iyi babaya sahip olacaksın. Bundan hiç şüphem yok."

Von ve ben çok uzun süredir çocuk sahibi olmaya çalışmıyorduk, ama kalbimde hep, denediğimizde onun tohumunun tutacağına dair bir his vardı.

Ve öyle de oldu.

İki gece önce Ezra, bir elinde teneke kutu, diğer elinde tonikle buraya, kaleye gelmişti. Metal kutuyu açtığımda, Neptuah tohumlarıyla dolu bir bez buldum. Ezra, kayaların bir yıl geç kaldığını söylemişti, ama ay ve gün doğuydu. Tonikin ne için olduğunu sorduğumda, sabah bulantıları için olduğunu söyledi. Birkaç saat sonra, bir kanepede rahatça oturmuş, kucağımıza battaniye örtmüş ve elimize birer fincan çay almıştık. Gece geç saatlere kadar, sabaha kadar sohbet etmeye devam ettik. O gittikten sonra, teneke kutuyu ve tohumları banyo dolabımın içine koydum, bu tohumları bu kadar çabuk kullanmam gerekeceğini düşünmüyordum, ama akşam yemeğimi kustuktan sonra - ve bu sırada elbisemi neredeyse mahvettikten sonra - önceliklerim hızla değişti.

Artık bağıın mide rahatsızlığımın sebebi olmadığını bildiğim için, geriye tek bir büyük soru kalmıştı: Von'a bunu nasıl ve ne zaman söylemeliydim?

Bölgesel alfa erkeği tanıdığım için, bu mutlu haberin onu koruyucu bir döngüye sokacağını biliyordum. İlahi dişiliğim bu düşünceyi umursamadı —Von'un bana gösterdiği ilgiyi, varlığıma olan bağlılığını, beni ne kadar koruduğunu... küçük bebeğimizi ne kadar koruyacağını çok seviyordum.

Ama bugün, diğer günlerden farklı olarak, misafirlerimizin kafalarını koparmasını istemiyordum. Kızıl kan ve altın rengi irin benim renk paletimin bir parçası değildi — sadece siyah ve kanopi yeşili. Kalbimi kazanan renkler.

Bu gece ona söylemeye karar verdim.

Bir ip çekildi — tanıdık bir his.

Aynadaki yansımama baktım ve arkamda karanlığın ve günahın vücut bulmuş hali duruyordu. Ruhlar Diyarı'nın hükümdarı olarak giydiği görkemli kıyafetleri içindeydi, omzunda gümüş bir kafatası duruyordu ve bir tarafı yeni traşlanmış kuzgun saçlarının üzerinde alev ve kemikten yapılmış tacı süzülüyordu.

Her santimetresi ölümcül. Ölümcül.

Ama en iyisi neydi? Alt dudağımı ısırdım. *Hepsi benimdi.*

Yağmur yağmış bir orman kadar nefes kesici, çarpıcı yeşil gözler benimkilerle buluştu.

Oh, kahretsin...

Yeşil!

Gözlerimi onunkilerden çekerek, önümde duran filizlenmiş tahıllara baktım. Ona henüz söylemek istemiyordum.

Karnımdan hafif bir sıcaklık hissettim ve birdenbire filizlerle dolu kase ortadan kayboldu. Hızlıca aşağıya baktım. *Sen miydin, ufaklık?* Görünüşe göre, biri babasının eşyaları ortadan kaybolduracak numarayı öğrenmişti.

Gülümsemeden edemedim.

"Neden gülümsüyorsun, sevgili küçük gelinim?" Ölüm, bana doğru havalı bir şekilde yaklaşırken sordu, inanılmaz gücü bana dokunuyordu — tanrısallığımı okşuyor, onun için mırıldanmasına neden oluyordu.

Taburede dönerek, uzun boylu erkeğe bakarken eteğim toplanmıştı. "Gülümsüyorum çünkü geleceğimizi düşünüyorum," diye dürüstçe cevap verdim. Von'un yalanımı anlayacağını bildiğim için yalan söylemeye gerek görmedim. Ayağa kalkarak aramızdaki son mesafeyi kapattım, ellerim onun göğsüne düştü, o da beni güçlü, kaslı kollarıyla sardı - dokuz aydan az bir süre sonra küçük bebeğimizi kucağına alacak olan kollar.

Bu düşünceyle kalbim neredeyse patlayacaktı.

Von'un siyah kaşları kalktı, eli çenemin altına daldı ve yüzümü kendine doğru çekti. "Şu anda mutluluğunun tadı farklı, daha az narenciye ve daha çok... çiçeksi. Dilimde bir papatya yaprağı gibi." Gözleri benimkilerle buluştu. "Ne oluyor sana?"

Yukarıdaki yaratıcı. *Bu* erkekten bir şey saklamak imkansızdı.

"Bugün, tüm günler içinde, büyük bir sevinç duymam mı gerekiyor?" diye karşılık verdim ve ondan uzaklaşarak, banyo kapısında asılı olan katedral uzunluğundaki duvağın yanına gittim. Parmaklarımı, gelinliğimle aynı çiçek desenli ince siyah dantelin üzerinde gezdirdim. Duvak çekildiğinde, alt kısmında, parıldayan siyah kristallerden oluşan bir kanopinin arasında bir hilal görünüyordu — bize bir selam niteliğinde. Omzumun üzerinden meraklı eşime baktım. "Ayrıca, burada ne yaptığını soran *ben* olmalıyım. Yeminlerimizi değiştirmeden önce beni görmek uğursuzluk getirir, bilmiyor musun?"

O, alçak ve seksi bir kahkaha attı. "Ne diyebilirim ki? Ben açgözlü bir piçim. *Seni ilk gören* ben olmak istedim." Gözleri vücudumu taradı, beni ve siyah gelinliğimi içine aldı, bu sırada içimdeki ateşi körükledi. Bana doğru yürüdü, sıcaklığı sırtımı öptü, sert vücudu benimkine yapıştı. Dirseklerimden başlayarak, yüzüklü parmakları kolumun uzunluğunu okşadı ve "Senin benim renklerimi giydiğini görmek... beni vahşileştiriyor" diye mırıldandı.

Titredim, sözlerini, söyleme şeklini hafızama kazıdım.

Eli çenemin altına kaydı ve bana ona bakmamı işaret etti. "Geldiğim diğer nedenlerden birini bilmek ister misin?"

"Neden?" diye sordum, ona doğru dönerek.

Dudaklarının köşeleri yukarı kıvrıldı ve o inanılmaz dişleri ortaya çıktı. "Sen koridorda yürürken, benim tohumumun muhteşem bacaklarının arasında sızdığını hissetmeni istiyorum."

"Oh," dedim, nefes nefese. "Ama elbise..." "Sorun olmaz."

"Onu kolayca çıkarabilirsin," dedim. "Bu amacını bozar."

"Amacı mı?"

Kötü, kötü bir sırtış. "Gelinliğiyle gelinimi sikmekten."

Büyük, zarif bir orman kedisi gibi beni yakaladı. Beni yerden kaldırıp kolaylıkla taşıdığına çığlık attım - elbisenin *büyüklüğü* düşünüldüğünde bu başlı başına bir başarıydı. Beni büyük yatağımızın üzerine serilmiş yumuşak, siyah kürklerin üzerine indirirken dudakları benimkilerle buluştu.

Von'un öpücüğü erimiş
gibiydi. Tutkulu.
Tüketen.

Kollarımı boynuna doladım, o da beni üstüme, kavisli bacaklarımın arasına yatırdı. Eli elbisenin kumaşının altına daldı ve parmakları dantel çoraplarımın üzerinde gezmeye başladı. Çorabın bittiği uyluk ortasına ulaşana kadar dokunuşu biraz hafifti. Pürüzsüz tenime değen sert parmakları bacaklarımı titretip içimi acıtiyordu.

Ve o henüz *orama* dokunmamıştı bile.

Bence bunu ters yapıyoruz, dedim, bizi birbirimize bağlayan özel yol üzerinden, dudaklarım onun dudaklarıyla meşgulken. *Düğünden sonra seks yapmamız gerekmiyor mu?*

Merak etme, küçük gelin, diye mırıldandı, parmakları külotumu yakaladı ve elini bir hareketle ikiye ayırdı. *Bugün her fırsatta seni becermek niyetindeyim, böylece seni bebeğimle doldurabilirim.*

Dudaklarına karşı hafifçe kıkırdadım, kendimi tutamadım. Tanrım, ona söylemeden bütün günü geçirmek çok zor olacaktı.

Alt dudağımı ısırды, acı verici bir sızı hissettim. *Bu düşünceyi komik buluyorsun.*

O anda, parmağını benim cinsel organıma, eklemine kadar soktu.

"Hayır," diye inledim. Geniş parmağı beni tamamen doldurdu. Onun parmakları benimkilerden çok daha iyiydi, çok daha büyük ve uzundu.

Von, parmağını içeri ve dışarı kaydırırken, "*Sen benim için her zaman çok iyi bir kız oldun*" diye övdü. "*Senin bu güzel küçük cinsel organını ıslak ve hazır tutuyorum.*" İkinci parmağını da içeri soktu ve beni daha da genişletti. Avucunun iç kısmı klitorisime gömüldü ve dairesel hareketlerle ovuşturdu.

İyi gelinler düğün günlerinde ne yapar biliyor musun? Dudakları boynuma doğru kayd, dişleri hassas cildimi sıyırdı - yırtacak kadar değil, ama şişirecek kadar.

"Ne?" diye yüksek sesle haykırdım, onun güçlü parmakları sesimi bastırıyordu.

Damadları için kanlar. Dişleri boynumu kesti. Keskin bir acı hissettim ve sonra coşku patladı.

"Von." Titrek dudaklarımdan dua gibi boğuk bir inilti çıktı, o benden kan içerken ellerim saçlarına dolandı. Parmakları çekildiğinde, onu kaybettiğim için ağlayabilirdim.

Geri çekildi, gölgeleri giysilerini yutarken çömeldi ve savaş tanrısının baştan çıkarıcı vücudu ortaya çıktı — fethetmek için yaratılmış.

Dirseklerimin üzerine yaslanarak, önümde duran devasa penisi inceledim — vücudumun *onu nasıl* sığdırdığını asla bilemeyecektim. Güçlü damarlar çelik gibi sert penisinin çevresini sarmış, ucunda bir damla ön sıvı vardı. Dilim alt dudağımın üzerinde kayd. Onu tatmak için ne kadar da can atıyordum.

Kaslı, dövme ön koluyla, benim zevkim için kendini okşadı. Sonra öne eğildi ve ağızındaki sıvıyı penisine boşalttı, erkekliğini benim özümle ıslattı.

Beyaz sıcak sıvı, karnımın alt kısmında birikmişti.

"Penisimdeki kanını görmek hoşuna gitti mi, Küçük Tanrıça?" diye mırıldandı, benim kanımla ıslanmış barbar dişlerini göstererek.

"Evet," diye boğuk bir sesle cevap verdim, bu cevap daha çok bir yalvarış gibiydi.

"Nedenini söyle," diye yumuşak, ağır bir sesle talep etti, ağır, gergin kasları, elini yavaş, rahat bir tempoda yukarı aşağı kaydırırken kasılmaya başladı. Muhteşemdi.

Alt dudağımı ısırđım, sonra bıraktım. "Çünkü sanki seni sahipleniyormuşum gibi."

"Artık benim tohumumun senden dışarı sızdığını gördüğümde nasıl hissettiğini biliyorsun," dedi, üzerime sürünerek, aynı anda benim merkezimle hizalanarak kalçalarımın kucağına kendini indirirken. "Sen koridordan yürürken bunun bana ne yapacağını biliyor musun?"

Kafamı salladım, Von'un isterse kıyafetlerin ötesini görebildiğini hatırladım. Bu da tam olarak göreceğı şeyin, onunla boyanmış uyluklarım olacağı anlamına geliyordu.

"Bu, orada durmamı neredeyse imkansız hale getirecek," diye inledi, kendini içeri, içeri, içeri itti — o kadar derine, sanki ciğerlerimden hava boşaltılıyormuş gibi hissettim.

"Siktir. Von!" diye bağırdım, kollarımı boynuna doladım. Onunla birlikteyken, her zaman ikiye bölünmüş gibi hissediyordum, ama bu, beni tekrar bir araya getireceği zevk, hissedeceğim coşku için ödenmesi gereken küçük bir bedeldi.

"Herkes gitmelerini emredip, seni sunak üzerine eğip, orada, o anda seni alabilirim," diye düşündü, parmakları şişmiş tomurcuğumu okşayarak, girişimin o kadar çok gerilmesinden duyduğum acı ile zevki ateşledi.

"Evet," diye inledim, onunla tamamen doluydu. Bu, başka hiçbir şeye benzemeyen bir doluluktu.

"Bunu benim yavrumla şişirilmiş olarak istiyorum." Eli, elbisenin üstünden karnımın alt kısmına bastırdı. "Böylece sana her baktığımda, bana boyun eğdiğinin kanıtını göreceğim." Yavaşça, tempoyu artırarak beni çalıştırmaya başladı. "Dünyanın, tahtımızda otururken, karnında benim varisimi büyütürken ne kadar güzel olduğunu görmesini istiyorum. Benim için ne kadar iyi bir kız olduğunu, benim spermimi aldığını görmelerini istiyorum."

O anda, neredeyse pes ediyordum — ona söylemek üzereydim — ama o hızını artırdı ve sözler dudaklarımdan çıkamadı, çünkü onu çağırmakla meşguldüm.

Zevk damarlarımı sarhoş etti, sanki yanacakmışım gibi hissettirdi. O enerjiyi parmaklarıma aktardım, pençelerimi sırtında gezdirdim.

Ver bana, aşkım, hepsini, diye mırıldandı, itip, itip, itip dururken. Ve ben de öyle yaptım. O beni unutulmaz bir zevke sürüklerken tırnaklarımı daha da derine batırdım.

Mesaniemde bir baskı hissettim, sanki işlemem gerekiyormuş gibi hissettim ve bu da orgazmıma daha hızlı ulaşmamı sağladı. Aşağı baktım. Von'un eli hala karnımın alt kısmına sıkıca bastırıyordu, bu da hissi artırdı, inanılmazdı.

"Ah, ah, ah." Zevkten gelen ağır iç çekişler, onun itişlerine uyumlu olarak dudaklarımdan dökülüyordu. Ona baktım, gözlerim kurtuluş için yalvarıyordu.

"Benim için boşal," diye mırıldandı. Sonra öne eğildi, dudakları benimkilerle birleşti, dili ağzımın içine kaydı. Benim zevkimin boyutunu duyması yetmiyordu, fiziksel olarak da tatması gerekiyordu.

Von'un ağzı benim ağzımı kapatırken, boşalırken çığlık attım. Bilincim yoğun boşalmamın etkisiyle gelip giderken, gözlerimin arkasında yıldızlar dans ediyordu.

. Saf, eşsiz bir coşkunun inanılmaz dalgalarını yaşarken vücudum spazm geçirdi.

Von kalçalarımı yataktan kaldırdı ve erimiş tohumunu içime pompalarken beni eğdi.

Her damlasını al, Kitten, diye emretti bağımız aracılığıyla, beni öperken kalçalarını öyle bir şekilde hareket ettiriyordu ki, sanki öncekinden daha da derine girmiş gibi hissettim.

Ne yapıyorsun? diye sordum, ikimiz de orgazm olduktan sonra bile bunu yapmaya devam ederken kalçalarım onunla birlikte sallanıyordu.

Dudaklarıma gülümsedi. *Bebeğimi senin içine derinlemesine yerleştirmek için.*

Hala içimdeyken, iki parmağını altına soktu ve birleşmemizin kanıtını topladı. Öpüşmemizi kesip parmaklarını dudaklarıma götürdü. "Tadına bak. Kanın benim tohumumla karıştığında ne kadar güzel olduğunu tad."

Ağzımı açtım ve parmakları içeri daldı. Tuzlu ve tatlı bir karışımdı ve tadı inanılmazdı.

"Mmmm," diye inledim, parmaklarını yalayarak.

O inledi ve bu, şimdiye kadar duyduğum en seksi seslerden biriydi. Parmaklarını çekip bana baktı, gözleri benim çok sevdiğim o parlak, canlı yeşil renge bürünmüştü.

Burnunun ucunu öptüm ve sonra, "Seninle böyle birlikte olmaktan çok keyif alsam da..." Kalçalarımı salladım. "Düğüne gitmemiz gerekiyor, aşkım."

Siyah kaşını kaldırdı, parmakları saçlarımin bir tutamını oynuyordu. "Günün geri kalanını burada geçirebiliriz. Kapının diğer tarafında birini nikah memuru olarak görevlendirebilirim."

"Bizi bekleyen misafirlerimiz var," diye hatırlattım

ona. "Hiç umursamıyorum."

"Von," diye uyardım.

"Peki, küçük yaratık. İstedğin gibi olsun," dedi ve alnımı öptü.

Benden uzaklaşarak ayağa kalktı.

Bacaklarım titriyordu, bana ayağa kalkmam için elini uzattı. Koridorda yürümeye başladığımda bu titreme geçeceğini umuyordum.

Elbisesine baktı, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Elbisen berbat durumda."

Aşağı baktım, lekeleri ve karnımın üzerine bırakılmış, benim kanımla boyanmış kocaman el izini gördüm.

"Onu düzelt," dedim ona, elim onun dokunduğu yere dokunmak, uçümüzü birbirine bağlamak için kaşınıyordu, ama bu annece hareketin biraz ele vereceğini bildiğimden, elim yanımda gevşek durdu.

"Çok otoriter," diye alay etti, sonra istediğimi yaptı.

Aslında, el izinin kaybolmasına üzuldüm. Orada görmek, seksi ve romantik bir şeydi. Birincisi, Von'un elinin büyüklüğü, ki bu başlı başına tahrik ediciydi. İkincisi ise, karnımın üzerinde onun büyük el izini görmek, diğer tarafta minik bebeğimizin büyüdüğünü bilmek, çok tatlıydı.



Von, ben hazırlanmayı bitirebilmem için odadan çıktıktan sonra, banyo odasında durup, tam boy aynaya bakarak karnımı okşadım ve kendimi hamile olarak hayal etmeye çalıştım.

Arkamda karanlık bir varlık hissettim. Sırtarak gözlerimi devirdim. *Dayanılmaz erkek.*

"Von, hazırlanmama izin vermelisin yoksa düğünü kaçıracağız," diye homurdandım ve arkamı döndüm.

Yüzüme kaşıntılı bir şey geçirildi ve dünyam karanlığa büründü. Onu çıkarmaya çalışarak tırmaladım ama güçlü, ciğerleri tıkayan bir koku burnumu tıkadı. Kirlenmemiş hava için her nefes alışımda, ağzıma bez girerek öksürdüm.

Güçlerimi bulmaya çalışarak, bir dizi hançer yaratıp etrafıma fırlattım. Ama yapısal olarak zayıftılar, bu yüzden saldırganıma çarptıklarında, duvara bir kova su dökülmüş gibi bir ses çıkardı. Paslı menteşeler açılırken çıkan gıcırtı gibi bir ses duyuldu ve sonra boynuma sert bir şey takıldı. Uzun, ince tırnaklar acımasızca etime saplandı ve kanım yüzeye çıktı. Acı içinde bağırdım, sinir uçlarım sanki yanıyormuş gibi çılgılık attı.

O güçlü, keskin koku üzerimde etkisini sürdürdü ve beni öğürmeye başladı. Panik yapmama neden oldu.

Bebek!

Ellerim karnıma gitti — sarhoş edici maddenin etkisiyle kaslarım zayıflamaya başladığında, çocuğumuzu korumak için içgüdülerim ön plana çıktı.

Bebeğimizi korumam
gerekiyordu. Bebeğimizi
korumam gerekiyordu.

Koruyordum...



Chapter 48

Sage "Hoş

geldin prenses," dedi acımasız bir ses.

Yüzüm bir mendeneye sıkışmış gibi yanaklarımdan acı yayıldı. Ama bu, boynumda hissettiğim korkunç acıya kıyasla hiçbir şeydi, sanki düzinelerce iğne gibi dişler derime batmış gibiydi.

Yavaşça göz kapaklarım açıldı ve önümde çömelmiş bir silüet belirdi. Kötü niyetli figür ikiye bölündü ve birbirinden uzaklaştı. Gözlerim odaklanınca, tekrar bir araya geldiler ve tek bir silüet haline geldiler.

Koyu altın rengi gözler benimkilerle buluştu, ardından beyaz saçlar.

Aurelius!

Hayır, Aurelius

değil.

Nicholas.

Çılgılık atmaya çalıştım, ama yüzümü kavrayan el daha da sıkılaştı, tırnakları yanaklarıma daha da derinlemesine batarak kan akmasına neden oldu. Nicholas parmağını dudaklarına götürdü. "Şşş, prenses. Kimsenin seni duymasını istemeyiz, değil mi? Bak ne diyeceğim. Eğer sesini çıkarmayacağına söz verersen, elimi ağzından çekeceğim." Dudaklarında sadistçe bir gülümseme belirdi. "Bu senin için uygun mu?"

Başımı salladım, ama boynumda acı veren bir ağrı hissettiğimde hemen durdum. Beynim hala bulanıktı. Neden buradaydım? Ne olmuştu?

Elini ağızımdan çekip uzaklaştırdı.

Yukarı uzanıp yanaklarımı ovuşturmaya çalıştım ama ellerim hareket edemiyordu. Biraz zorlanarak aşağıya baktım; bileklerim demir zincirlerle bağlanmıştı.

"Bunun için üzgünüm," dedi. "Ve bunun için de." Boynumun etrafına sarılmış şeyi çırpı. Metalik *bir ses* çıkardı.

Ne olduğunu anlayınca yüzümü buruşturdum. Demir tasma. Çiviler boynuma saplanmıştı, tanrısallığının gücünü emiyor, damarlarımda kanımı çekiyor, beni zayıflatıyordu.

Yorgun gözlerimle etrafıma bakındım. Nerede olduğumuzu anlamak zor değildi, altın rengi tuğla duvarlar bunu açıkça gösteriyordu. Ama cilalanmamış tuğlaların kirli görünümü, zindanın derinliklerinde olduğumuzu gösteriyordu. Tam önümde, duvara asılmış acımasız bıçaklar, sivri uçlu çiviler ve korkunç görünümlü testereler vardı. Ortada, tekerleğe bağlı prangalar bulunan bir masa vardı. Solumda, ağzına kadar suyla dolu bir oluk vardı. Tavandan zincirler sarkıyordu, demir zincirler yüzyıllar boyunca dökülen kanla boyanmıştı.

Nerede olduğumu tam olarak anladığımda kalbim hızla çarpmaya başladı ve avuçlarım terle ıslandı... Burası *işkence* için kullanılan bir odaydı.

Von! Zincirlerin arasından

bağırdım. Cevap yoktu.

Tekrar tekrar denedim, ama her denemede aynı cevabı aldım. Demir tasmanın bizi birbirimizden ayırdığını fark edince midem kurşun gibi ağırlaştı.

Kaşlarımı çatarak Nicholas'a baktım ve "Beni neden buraya getirdin?" diye tısladım.

"Çünkü sen, sevgili yengem, bana yardım edeceksin," dedi, burnumun ucuna dokunarak.

"Ne konuda yardım edeceğim?"

"Kral olmamda," dedi ayağa kalkarken.

Kral olmak mı? Alaycı bir şekilde güldüm. "Aurelius asla tacını bırakmayacak. Bırakmış olsa bile, taht Arkyn'e geçecek, sana değil."

"Aurelius'un vazgeçmeyeceğini çok iyi biliyorum, bu yüzden işi kendi ellerime alacağım. Arkyn ise en az endişelendiğim konu. O önemsiz bir yarı tanrı ve kolayca ortadan kaldırılabilir." Nicholas arkasını döndü ve yavaşça korkunç aletlerin bulunduğu duvara doğru yürüdü. Oradan keskin bir bıçak aldı

ince, ürkütücü bıçağı inceledi. "Aurelius bir süredir liderlik yapmaya uygun değil. Malachai sadakatinden dolayı bunu göremiyor, ama ben görebiliyorum."

"Peki ne yapacaksın?" diye sordum, içimi tuhaf bir his kapladı. "Onu öldüreceğim, tabii ki." Nicholas bıçağı bıraktı ve başka bir bıçak aldı. Bu bıçak öncekinden daha uzundu. "Nasıl? Kimse onun zayıflığını bilmiyor."

"Ben biliyorum." Kötü niyetli bir gülümsemeyle sırttı. Sonra bıçağı bana doğrulttu. "Sen."

Kanım dondu.

"Nicholas, ben Yaşam Tanrısı'nın zayıflığı değilim."

"Buna inanmıyorum," dedi, bıçağı bırakıp başka bir bıçak aldı. Ateşin ışığı bıçağın kenarına yansıyarak ne kadar keskin olduğunu vurguladı. "Sana küçük bir hikaye anlatayım... Beş altı ay önce, Eski Tanrı'nın Yaşam Alemi'ndeki bir şehri yerle bir ettiği ve çok sayıda can kaybına neden olduğu haberini aldık. Aurelius, her zamanki gibi kirli işlerini yapmak için beni gönderdi. Sonunda tavernada ölümsüzü buldum. Barın önünde kim oturuyordu biliyor musun?"

Kim olduğu umurumda değildi, tek istediğim buradan çıkmaktı, ama bu bana biraz daha zaman kazandıracaksa, oyuna devam edecektim. "Kim?"

"O, Savaş Tanrıçasıydı. Berbat görünüyordu, aylardır banyo yapmamış gibi kokuyordu. Onun kavga etmeye çalışacağını falan bekliyordum, ama şaşırtıcı bir şekilde, bana eliyle gelmemi işaret etti. Ben de ne söyleyeceğini dinlemeye karar verdim. Onun yanına oturduğumda, çantasından bir taç çıkardı ve barın üstüne koydu. Garip, beyazımsi bir taçtı, asma ve keskin dikenlere benzeyen bir şeyden yapılmıştı. Ona bunun arkasında bir hikaye olup olmadığını sordum. Bana, Ölüm Tanrısının onu Altın Saray'daki bir ağacın köklerinden yaptığını söyledi, o ağaca çok yaklaşırsanız sizi korkunç bir şekilde hasta eden ağaç. Ağacı hatırladım, Aurelius'un onun ölümsüz yaşamı sona erdirebileceğinden şüphelendiğini hatırladım. Tabii bunu ona söylemedim. Onun yerine, konuşmasına izin verdim. Tacı Kan Kralı'nın mezarından çaldığını ve yerine sahte bir taç koyduğunu söyledi. Sonra, kardeşinin liderlik yapmaya uygun olduğuna inanmadığı için Ruhlar Diyarı'nı ele geçirmek için başarısız bir isyan başlattığını anlattı. Benim de kardeşim hakkında aynı düşüncelere sahip olduğum için ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsiniz. Doğal olarak, bu konuda anlaştık ve farkına varmadan, o benim kendi planımı yapmama yardım ediyordu. Hatta bana, Kan Kralı'nın korumasını geçip kalesine girebilmem için bir muska bile verdi. Tunikasının altından bir zincir çıkardı ve bana

Kolyede gümüş bir çerçeveye işlenmiş koyu yeşil bir zümrüt asılıydı. Kolyeyi düşürdü ve ağır mücevher göğsüne çarptı.

Kalbim de aynı şeyi yaptı ve ağır bir vuruşla yere düştü... Beni kaleden kaçırabilmesinin sebebi buydu: muska.

Devam etti: "Birçok farklı fikir tartıştık, ama konuştuğumuz her şey hep tek bir kişiye dönüyordu... sana."

Başımı sallamaya çalıştım, ama boynumdaki çiviler bunun iyi bir fikir olmadığını hatırlattı. Acıyla, "Saphira kelimeleri çarpıtmakta yeteneklidir. Sana neye inandırdıysa, söz veriyorum, bu seni hiçbir yere götürmez. Ben Aurelius'un zayıflığı değilim. Bundan eminim."

"Yine de onun kalbi senin göğsünde atıyor." Nicholas, bir elinde bıçak, diğer elinde şeffaf bir şişeye bana doğru büyük adımlarla yürüdü.

O önümde çömelirken, ben de duvara daha da yaklaşıp kendimi korumaya çalıştım. Bir yılan gibi, eli hızla uzandı ve kelepçeli elimi yakaladı. Bıçağı cildime dayadığında ona karşı direndim, ama ilahi güçlerim tasma tarafından bastırılmıştı ve zayıflamış durumumda ona karşı koyamazdım. Yine de, o parmaklarımı açmaya çalışırken, ben de parmaklarımı sıkıca kapalı tutmaya çalışarak direndim.

"Kıpırdama," diye homurdandı, çelik bıçak avucumu kesip yaralarken. Acıdan çığlık attım. Ağlayan elimi şişenin üzerine tuttu ve altın rengi kanımın içine sızmasına izin verdi.

Küçük cam yarıya kadar dolduğunda, bileklerimi bıraktı ve onu tezgaha götürdü, bir tıpa aldı ve ucuna soktu. Şişeyi küçük bir standı koydu ve camın yanına hafifçe vurdu. "Güzel," diye mırıldandı, sonra geri döndü ve bana doğru büyük adımlarla yürüdü. "Başka ne dedi biliyor musun?"

Kafamı salladım, o önümde çömelirken dudaklarım ona doğru kıvrıldı.

"Hayatının, öldürmen gereken erkekle bağlantılı olduğuna dair bir kehanet var, ya da onun gibi bir şey. O, başlangıçta bunun Kan Kralı ile ilgili olduğunu düşündüklerini söyledi, çünkü sen kesinlikle *onun* zayıf noktasısın." Bir şey söylemek için ağzımı açtım, ama o elini kaldırdı. "Bunu inkar etmeye çalışarak zamanımı boşa harcamayın. O gün bize hançerleri fırlattığınızda, yaralarından kanın sızdığını gördüm." Bıçağın ucunu metal tasmanın üzerinde gezdirerek tüyler ürpertici bir kazıma sesi çıkardı. "Şimdi, hikayeme geri dönelim. Saphira, sonunda kehanetin Kan Kralı ile ilgili olduğuna inanmadığını söyledi, çünkü ikiniz arasında bir bağ kurulmuştu ve bu bağ, ne kadar çok istesen de ona karşı silah kaldırmana asla izin vermezdi. Kiminle ilgili olabileceğini sorduğumda, bana kiminle ilgili olduğunu sordu.

kimden daha fazla nefret ederdin. Fırsatın olsaydı öldüreceğin kişi, ve ben hemen anladım — kardeşim. Seni yıpranmış bir paspas gibi gören, tek amacı ayaklarını silmek olan tanrı. Senin yerinde olsam, ben de ondan nefret ederdim. Düşünerek kaşlarını kaldırdı. "Ama mesele şu ki, eğer hayatın onun hayatına bağlıysa, bu iki taraflı olmaz mı?"

Bıçağı göğsüme indirip kalbimin üzerine koydu.

"O bıçağı ne kadar derine saplarsan sapla, ikimiz de bunun beni öldürmeyeceğini biliyoruz," dedim ona.

"Hayır." Bıçağı bir göz attıktan sonra omzunun üzerinden attı ve bıçak yere çarparak gürültüyle düştü. Bana kötücül bir gülümseme attı. "Bıçak seni öldürmez, ama ben seni öldürecek bir şey biliyorum."

Korku kemiklerimi sardı, gözlerimi kocaman açtım.

"Nicholas, dur," diye yalvardım.

Ama beklemedi. Elleriyle beni yakaladı, yerden kaldırdı ve omzuna attı. Sert bir çarpma ile yere düştüğümde yüzümü buruşturdum, karnım en büyük darbeyi aldı...

Bebek. Bizim bebeğimiz.

Çaresiz kaldım. "Lütfen, Nicholas," diye bağırdım, ona karşı direnmeye çalışarak. "Von, yaptığını öğrendiğinde ne yapacağını sanıyorsun?"

"Ona hazırlıklı olacağım." "Seni yok edecek!"

"Onu önce ben öldürürsem yok etmez. Az önce neden senin kanını topladım sanıyorsun? O senin kanın. Onu kılıcımın üzerine döküp onunla kafasını kesersem, onun ölümsüz hayatının sona ereceğine bahse girerim."

İçimde, kanımın Von'a karşı bu şekilde kullanılacağı düşüncesi beni parçaladı.

"Ama o benim kanımı içiyor," diye itiraz ettim, şüphe tohumları ekebileceğimi umarak. "Bu ona en ufak bir zarar vermez. Kılıcın üzerine dökmenin işe yarayacağından neden bu kadar eminsin?"

"Evet, ama senden beslendikten sonra kaç kez yaralandı?" diye karşılık verdi.

Kalbim sıkıştı, ama bunu belli etmedim. "Bir kez," diye yalan söyledim. "Sabah içti ve sonra eğitim sırasında yaralandı. Bu, onun ilahi güçlerine hiçbir etkisi olmadı ve her zamanki gibi iyileşti. Planın işe yaramayacak."

"Sen her zaman berbat bir yalancı oldun, prenses. Ayrıca, işe yaramazsa, yeni kral olarak beni savunacak bir ordum olacak."

"Bir ordunun yeterli olacağına inanmakla aptallık ediyorsun."

"Sanırım bunu göreceğiz, değil mi?" dedi, ışığı bizi sardı.

Saniyeler sonra, zindanın karanlığı parlak gün ışığı ve masmavi gökyüzüyle yer değiştirdi. Nicholas'ın tutuşuna karşı tekmeliyor ve mücadele ederken, hoş olmayan güneş ışınları tenime değiyordu. Adrenalin ve panik damarlarımdan akıyordu. Vücudum, boynumdaki çivilerin hissine karşı uyuşmuştu, ben de çırpınıp duruyordum. Zincirlenmiş bileklerimi sırtına vurarak, avlu bahçelerinden geçerken çığlık atıp ağlıyordum.

Beni nereye götürdüğünü *biliyordum*. Bunun benim ve doğmamış bebeğim için ne anlama geldiğini *biliyordum*.

Kurtulmaya çalışırken gözlerim yaşlarla doldu.

Von! Eşim için çığlık attım. Adını defalarca haykırdım. Bağımız aracılığıyla bağırdım. Yüksek sesle. "Von!"

"Seninle bir anlaşmamız vardı, değil mi? Elimi ağzından çekersem sessiz kalmayı kabul etmiştin, peki şimdi ne yapıyorsun? Anlaşmamızı bozuyorsun," diye iç geçirdi Nicholas. "Neyse. Sanırım yakında öleceksin."

Bir an için ona hamile olduğumu söylemeyi düşündüm, ama sonra... Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

B u , tüm *gücünü* üzerimde hissetmeden önce aldığım tek uyarıydı.

Sanki yumruk karnıma saplanıyormuş gibi.

Boğazımı, karnımı saran bir el gibi. Sıkıyor.

Ve sıkıyor.

Vücudumun çekildiğini, yıkıcı kucağına çağrıldığını hissedebiliyordum.

"Lütfen. Hayır," diye boğuk bir sesle söyledim, Aurelius'un beni beyaz yapraklı ağacın

beyaz yapraklı ağaca doğru sürüklediği anılar zihnimde canlanmaya başladı. Bir tsunami gibi, o anılar beni sardı, beni dibe çekti, beni içine çekti...

"Lütfen," diye çaresizce ağladım. "Lütfen. Lütfen. Lütfen."

Ama Nicholas beni ağaca doğru itti ve beni dinlemedi. Yemyeşil zeminden kökler fırlayarak ayaklarımın altındaki zemini salladı, etrafımda dolanarak onu parçaladı ve beni gövdeye sıkıca yapıştırdı.

Von...

Ve sonra hissettim...

Arterlerimde cam varmış gibi, beni parçalıyordu.

Damar damar.



Chapter 49

Von

Yüzlerce insanın önünde durmak, sonsuz hayatım boyunca alıştığım bir şeydi. Tek bir kişiyle özel olarak konuşuyor olsam da, on bin kişilik bir orduyla konuşuyor olsam da, liderlik etmek ve emir vermek benim için her zaman doğal bir şeydi.

Bu yüzden yaratılmıştım.

Başıma takılan taçla, Yaratıcı'nın demir yumruğu olmam, alemlere kanun ve düzen getirmem gerekiyordu. Ama beni büyük örslerinde dövdüklerinde, kontrol etme ihtiyacını metalden yapılmış kemiklerime biraz fazla derinlemesine çaktılar ve bu, birçok yönden onlara geri tepti. Çünkü bu, beni kontrol edemeyecekleri, istediklerini yaptıramayacakları anlamına geliyordu.

Ben diğerleri gibi değildim. Ben ölümün habercisiydim ve kimseye hesap vermeden, istediğim gibi davranıyordum. Yaratıcıya bile. Ve binlerce yıldır hayatımı böyle yaşamıştım.

Ama sonra — karanlık gece gökyüzüne, aya baktım — *o* yaratılmıştı.

Korkmuş, mavi gözlü, ocak ayı kadar beyaz saçlı ve gümüş ay ışığı gibi parlayan tenli bir tanrıça. O zamanlar benden çok korkmuştu, Yaşam Tanrısı'nın arkasına saklanmıştı. Onunla ilgili her şey baş döndürücüydü, adrenalini verici, tahrik edici. Ben, ne kadar direnirse dirensin, dişlerimi ona geçirmek ve onu asla bırakmamak isteyen hasta, sadist bir hayvan gibiydim. Onu ele geçirmekten başka bir şey istemiyordum. Onu karanlığıma sürüklemek. Onu tamamen yutmak ve asla bırakmamak.

Ona takıntılı hale geldim. Anlamadığım bir şekilde takıntılı. Bu yüzden onu lanetledim. Hayatta kalmak için bana ihtiyaç duymasını için onu lanetledim.

Şimdi geriye dönüp baktığımda, her şey mantıklı geliyor. O yoğun duygular, ruhumun ondan çok önce onun kim olduğunu bildiği içindi — o benim ruh ikizimdi.

Onun için öldürürdüm. Onun için ölürdüm. Onun için her şeyi yok ederdim. Benden istediği her şeyi yapardım.

İlk kez bağlandığımız ormanın ortasındaki koridorun sonunda, ayın ve gecenin gözetimi altında, gelinimin bana gelmesini beklemek de dahil.

Tıpkı şu anda yaptığım gibi.

Sage bu günü aylardır planlıyordu ve bu belliydi. Ben huysuz bir ihtiyar olabilirim, ama güzelliği gördüğümde takdir edebilirim, özellikle de benim anlayabileceğim bir biçimde sunulduğunda.

Onun yaptığı büyük, hüzünlü çiçek aranjmanları, yüksek meşe ağaçlarının gövdelerinden şelale gibi dökülerek yosunlu orman zeminine yayılıyordu. Bir yaylı dörtlü, yavaş ve hüzünlü bir melodi çalarak samimi bir atmosfer yaratıyordu. Binlerce mum, uzun koridor boyunca yerleştirilmiş, ona bana giden yolu aydınlatıyordu.

Her iki tarafta, tanıdık ve tanıdık olmayan yüzlerle dolu sıra sıra ahşap sandalyeler vardı. Aralarında tanıdığım birçok Eski Tanrı vardı, bunlardan en önemlileri Folkoln, Ismay, Zahra, Dameon ve henüz bir yaşına basmamış bebekleri idi.

Bu düğün için tek isteğim, katılanların sayısıydı. Yüzlerce kişinin olmasını istiyordum. Ne kadar çok tanık olursa, Yaşam Tanrıçası'nın Ölüm Tanrısı ile birleştiği haberi o kadar çok yayılırdı.

Herkesin bilmesini istedim: Sage artık Aurelius'un karısı değildi. O *benim* karımdı.

Karım. Eşim. Kraliçem. Her şeyim.

Ve bir gün, benim kötü küçük yavrularımın annesi. Bu düşünceyle sııttım.

Aile kurmak, hiç aklımın ucundan bile geçmemişti, ama bir ay kadar önce, güzel dudaklarıyla bana bir bebek vermem için yalvararak geldiğinde, onu kucağıma aldım, deli gibi öptüm ve ona vereceğimi söyledim. O günden beri, bunu yapmak için her fırsatı değerlendirdim. En azından, çok mutlu bir erkek oldum ve...

Dilimde acı bir tatlılık hissettim, ama bu tatlılık hızla ekşi ve metalik bir tada dönüştü. Güçlü karışım ağzımın içinde bir top oluşturdu. Yutmaya çalıştım, ama başaramadım. Yüzümü buruşturdum, elim mideye gitti, mide rahatsızlık ve tanımlayamadığım başka bir şeyle kıpır kıpırdı.

Daha önce hiç hissetmediğim bir korku beni sardı, ama hissettiğim benim duygum değildi.

Sage! Bağımlı aracılığıyla bağırdım, onun sesini duymak için çaresizce. Aynı anda, gölgelerimin etrafımı sarmasına izin verdim, beni ona götürsünler diye.

Kaleye geri dönüp yatak odamıza girdim.

"*Sage!*" diye tekrar bağırdım, ama cevap olarak sadece ürkütücü bir sessizlik geldi.

Onun kanının kokusu burnumu doldurdu, içimdeki her sinir ucunu ateşli bir öfke ve yoğun bir korkuyla yakıp kül etti. İçimdeki canavar kafesine karşı kükredi, serbest bırakılmak için yalvardı, onu bulmak için yalvardı. Onu serbest bırakmayı reddettim. Şu anda kontrolümü kaybetmemem gerekiyordu, yoksa *Sage*'e bir faydam olmazdı.

Ona yaptığım dövmelelere döndüm, onları kullanarak onu bulmaya çalıştım, ama işe yaramadı — bir şey onları engelliyordu. Her neyse, burada yapılmış olmalıydı, bu yüzden onu sadece bu noktaya kadar takip edebildim.

Onun kan kokusunu takip ederek banyo odasına girdim.

Odaya girer girmez gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Yerde ve duvarlarda küçük su birikintileri vardı...

Kendini savunmaya çalışmıştı, ama bir şey onun gücünü tam olarak kullanmasını engelliyordu. Her şeyin ortasında, yerde, birkaç damla kanı vardı.

Oraya koştuğumda vücudum soğudu.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve parmaklarımı hala ıslak olan bir noktaya sürdüm. Parmaklarımı dilime götürdüm. Ondaki yeterince beslendiğim için, onun yaşam özünün kimyasal yapısını avucumun içi gibi biliyordum. Kanında iki farklı şey vardı. İlki, son birkaç haftadır fark etmeye başladığım bir şeydi, ikincisi ise... metalik bir şeydi. Her zamanki bakır değil, demir gibi.

Dişlerimi sıktım, azı dişlerim yanacak gibi oldu.

Demir, ilahi güçleri bastırıyordu, bu da neden dövmelerimizden onu bulamadığımı açıklıyordu. Demir tasma kullanımıyla tanınan bir grup vardı:

Yeni Tanrılar.

Aurelius. O pisliği öldürecektim.

Kükreyerek, gölgem beni Ölümsüzler Diyarı'na götürmesine izin verdim.

Kanatlarımı açarak, yüzlerce insanla dolu Altın Saray'ın taht odasına gürültüyle girdim. Rüzgârlarım onları geriye doğru savurdu, boş tahtın önüne doğru ilerlerken ayaklarımın altında yerler parçalanırken, onların zavallı kemiklerini kırdı.

"Siktiğimin kralınız nerede?" diye bağırdım, damarlarım boynumdan fırlayacak gibiydiler. Vücudumdaki her sinir ucu yanıyor, kızışmış ve patlamaya hazırdı.

İnsanlar yolumdan kaçmaya çalışırken çığlık attılar ve ağladılar.

"Nerede o?" diye bağırdım, sesim altın tuğlalı duvarlara öyle bir güçle çarptı ki, duvarlarda örümcek ağı gibi çatlaklar oluşmaya başladı. Onu geri getirmek için gerekirse burayı toza çevirir, hepsini bir kan banyosunda yok ederdim.

Tanrılardan birini yakasından yakaladım, yumruğumu sıkarak onu yerden kaldırdım ve yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım. "O pislik nerede?"

"O, o, o öldü, kralım," diye kekeledi adam, yüzü hayalet gibi bembeyazdı.

Ölmüş mü?

Boynum dönerek boş tahtı baktım, gözlerim tahtın dibinde, çiçeklerle çevrili sunak üzerinde dolaştı. Üstüne beyaz bir çarşaf serilmişti.

Erkeği yere bıraktım ve sunak önüne geri döndüm, beyaz çarşafı yırttım. Altında Yaşam Tanrısı yatıyordu. Yanakları çökmüştü, cildi solgundu. Sefil parazitte tek bir yaşam belirtisi bile yoktu.

Arkamda ağır ayak sesleri duyuldu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye tanıdık bir ses, duygu dolu bir şekilde hırladı. "Ondan uzak dur!"

Schiiing. Metal bir bıçak çekildi.

Aurelius'u örtmek için uğraşmadan bezi yere bıraktım.

Gölgelerim etrafımda kıvrılırken, Arkyn'in önüne atıldım ve elim bıçağını kavradı. Üzerine hırıldadım. "Eşim nerede?"

"Kimden bahsettiğini bilmiyorum," Arkyn, kılıcını elimden çekmeye çalışırken homurdandı.

"Sage, seni küçük pislik." Onu boğazından yakaladım, parmaklarım boynuna batarak nefes almasını engelledim. Yarı cüce kanı elime damladı.

"Kan Kralı," dedi başka bir ses, diplomatik, nezaketle dolu bir ses. Malachai. "Yeğenimi bırak. O kızın nerede olduğunu bilmiyor... ama ben biliyorum."

Arkyn'i yere attım, işe yaramaz kılıcı yanında gürültüyle yere düştü. Bana öfkeyle baktı.

"Beni ona götür," dedim Malachai'ye bakarak.

"Tamam." Sesi yorgundu. "Ama bunu yapmadan önce, tek istediğim, Nicholas'ı öldürdüğünde bunu çabucak yapman."

"Hiçbir şeye razı değilim. Beni. Ona. Götür." Son sinirlerim kopmak üzereyken, sözleri sertçe söyledim.

Ciddiyetle başını salladı ve sonra kemerli bir kapıyı işaret etti. "Bu taraftan."

Onun arkasından, bu koridordan, o koridordan geçerek yürüdüm, yükselen öfkemi bastırmak için yumruklarımı sıkıp açıyordum. Öfkem yüzeye çıkmak üzereydi, patlamak ve yoluna çıkan her şeyi yok etmek üzereydi. Daha önce de öfke hissetmişim, ama hiçbiri böyle olmamıştı.

Hiç bu kadar şiddetli olmamıştı.

Her şeyi yok etmek istediğim noktaya kadar. Ve bence o olmasaydı, bunu yapardım. Şu anda beni akıl sağlığımdan alıkoyan tek şey oydu. Onu kollarımın arasında, korumam altında güvenle tutmaktan başka bir şey istemiyordum.

Geniş bir sarmal merdivenlerden aşağı inerek avluya çıktık. Aşağı indiğimizde Malachai beni bir ağaçlık alandan geçirdi. Havada yoğun bir şekilde asılı duran onun kokusunu alır almaz, onun yanından geçip kokuyu takip ederek bir açıklığa vardım ve orada onu gördüm.

Kökler yerden uzanarak toprağı yarılmış, vücudunu sarmış, onu kar beyazı yaprakları olan bir ağacın gövdesine bağlamıştı...



Kızımın cesedini kollarımda taşıyarak kaleme döndüğümde, onun yaptığı beyaz güller yanlarından geçerken siyahlaşmaya başladı.

Onlar da onun kaybını yas tutuyorlardı.

Binlerce yıl geçmişti ve gözlerim hiç gözyaşı dökmemişti, ama onun için, eşim için, şimdi gözyaşları akıyordu.

Sage, ölümünde bile bana hayatın armağanını veriyordu.



Epilogue

Von

Parmaklarımla pürüzsüz meşe ağacını okşadım, üzerine oyduğum detaylı kuzgun ve gülleri izledim.

Ne düşünüyorsun, Küçük Tanrıça? Bağımlar aracılığıyla sordum.

Onun sesini duymak için bekledim, yumuşak kahkahasını duymak için bekledim. Düğün gecemizde, ona sonunda bu odayı gösterdiğimde duymayı umduğum sesi

—ona sürpriz yapmak istediğim için ondan sakladığım bir şeydi.

Ama Sage cevap vermedi. Tek cevap, sağır edici bir sessizlikti.

Derin bir nefes aldım, başımı geriye eğip obsidyen tavana bakarken burnumdan nefesimi verdim. Tek bir asma ya da gül bile yoktu. Bir gün bu odanın onlarla dolu olacağını hayal etmişim — eşimin yarattıklarıyla dolu. Yumuşak, küçük, pamuklu battaniyeye baktım — *bizim* yarattığımızla dolu.

Arkamda hafif ayak sesleri duyuldu ve kapının önünde durdu.

"Sen biliyordun..." Ezra yumuşak bir sesle konuştu.

Bir kez başımı salladım. "Biliyordum."

Ayakları yere hafifçe vurarak yanıma geldi. Parmaklarını ahşap üzerinde gezdirirken bir an sessizlik oldu. Sonra, "Çok güzel bir beşik. Odanın geri kalanı da öyle. O çok severdi." dedi.

Cevap vermedim, çünkü ne diyebilirdim ki? Kelimelerin artık hiçbir değeri yoktu.

Sage'in kanındaki ince değişikliği hissettiğim anda, onun bizim çocuğumuzu taşıdığını anladım. Bu yüzden bu odadaki her mobilyayı, şifonyeri, beşiği, sallanan sandalyeyi kendim yapmaya ve oymaya başladım. Hepsi bizim ailemiz içindi. Düğün günümüzde, onu ikna edip bana söylemesi için elimden geleni yaptım, ama inatçı küçük tanrıça kararından vazgeçmedi. Bu yüzden, kolay olmasa da onun küçük oyununa uymaya karar verdim. Çocuğumuzun gücünün onun rahminde dolup taşıdığını hissetmiştim, bu yüzden birleşirken, sadece Sage'in zevki için değil, aynı zamanda küçük bebeğimizin dokunuşunu hissetmesini, onun için her şeyi yapacağımı bilmesini istediğim için de elimi karnında tuttum.

Eğer bir pişmanlığım varsa, o da budur... Düğün günümüzde onu terk etmek.

Kalmalıydım.

Kalmalıydım lan.

Onu korumak için orada olmalıydım.

Yapmalıydım...

"Von... Bunun zor olduğunu biliyorum, ama Sage'in cesedine ne yapılacağını konuşmamız gerekiyor," dedi Ezra, beklenmedik bir şekilde beni düşüncelerimden kopararak.

Ona döndüm ve Spinner'a hırıldayarak, "*Kimse* ona dokunamaz," dedim.

"Yani onun *öyle* yatmasını mı bekliyorsun? Mezarında? Soğuk ve yalnız?"

Kaslarım gerildi. "O yalnız değil. Ben varım."

"Onu derinden sevdiğini biliyorum, ama kederin, onun bunu istemeyeceğini görmeni engelliyor." Bir süre durdu, nefes aldı. Sesi yine yumuşadı. "O hem ölümlü hem de ölümsüz kanına sahip olduğu için, reenkarnasyonunun ne kadar süreceği belli değil. On yıllar sürebilir. Yüzyıllar sürebilir. Onu o kadar uzun süre mezarına koymak ona haksızlık olur. Onu sıcak toprağın kucasına bırakmalı, göl kenarına ya da bir ağacın altına gömmelisiniz. O ölümlerle birlikte olmamalı, Von. Ona yaşayanlara *ihtiyacı var*."

Başımı çekip beşiğe baktım.

Elini koluma koydu. "Çocuğun ruhu kaybolmuş olabilir, ama seninki kaybolmadı. Bunu böyle görmeyebilirsin, ama sana burada ikinci bir şans veriliyor. Tecrübelerime dayanarak söylüyorum, Sage reenkarne olduğunda, anıları silinecek. Seninle olan geçmişini bilmeyecek, bu da

bu da, şimdi onun kendi istediği gibi yaşamasına izin verebileceğin anlamına geliyor. Büyüdüğünde, kendini bir kez daha onun hayatına sokabilirsin. Anlamıyor musun? Bu sefer ona seni kendi isteğiyle seçme şansı verebilirsin."

"O beni çoktan seçti," dişlerimi sıkarak, ısrarcı tanrıçaya hatırlattım.

"Seni inatçı yaşlı keçi. Bir kez olsun beni dinler misin?" Ezra sertçe dedi.

Yavaşça başımı çevirip, ona bakışımla sanki...

benim. Ölüm.

Göz bebekleri daraldı. "Sage, Aurelius'un kafesinde üç yüz yıl geçirdi. Üç yüz yıl. Kendi istediği gibi bir hayatın ona ne yapacağını hayal edebiliyor musun? Onu iyileştirecek. Ve anılarının ezici ağırlığı geri döndüğünde, karşılaşacağı her şeye karşı onu daha güçlü kılacak. Sana söylüyorum, dinlemenı rica ediyorum. Sage için yapabileceğin en iyi şey, onu Yaşayanlar Diyarı'nda bir ölümlü gibi yaşamasına izin vermek. Edenvale'de... Onu özgür bırak."

Bir adım geri attım, ellerim hala beşiğe tutunmuş halde gövdemizi uzattım. Kaslarım o kadar gergindi ki düşünemiyordum. Kurt halısına bakarak, bir parmağımla ahşabı tıkladıyordum.

Uzun bir süre sessiz kaldım, onun sözlerini tarttım.

Onlardan nefret ediyordum. Aptalcaydı. Saçmaydı. Yine de...

Bir parçam Ezra'nın bahsettiği hayatı görebiliyordu. Sage'in çok sevdiği ölümlüler arasında, vahşi ve özgür bir şekilde büyüdüğünü görebiliyordum. Ormandaki ağaçların arasında koşarken, parmaklarıyla ağaçların kabuklarını okşarken kahkahalarını neredeyse duyabiliyordum.

"Ona kim bakacak?" diye sordum, bu düşünceyi kafamda canlandırıdığımı inanamıyordum.

"Ben bakacağım."

Şüpheyle Ezra'ya baktım, bir kaşımı sorgulayıcı bir şekilde kaldırdım. "Sen mi?" Hızla başını salladı. *Hevesle.*

Ayağa kalkarken derin bir nefes aldım. "Bana bir şey söyler misin?" "Sor, cevap vermek isteyip istemediğime karar veririm."

"Neden benim eşime bu kadar ilgi gösteriyorsun?"

Dudaklarını büzerek, sanki bir yudum şarabı tadıyormuş gibi bir yandan diğer yana salladı. Sonra, "Bana bu soruyu daha önce de sormuştun."

"Sordum, ama bana cevap vermedin."

"Ah, o zaman cevabımı zaten biliyorsun." "Ezra,"

diye adını sertçe söyledim.

"Peki. Peki. Sana şunu söyleyeceğim... Onu gerçekten önemsiyorum ve onun için en iyisini istiyorum. Bu, Sage'e olan ilgim hakkında kendini daha iyi hissetmene yardımcı olur mu?"

"Pek sayılmaz."

Ezra güldü. Sesin yankısı sönünce, "Bilmen gereken başka bir şey daha var," dedi.

"Ne?" diye homurdandım.

"Sage'in hayatı Aurelius'un hayatıyla bağlantılı olduğu için, o reenkarne olduğunda Aurelius da reenkarne olacak. Bildiğin gibi, Aurelius tekrar ölürse Sage de ölecek. Bu yüzden, Arkyn ve babasına... yani babasının cesedine, Edenvale'e giden sisin içinden geçmelerine izin vermeni tavsiye ederim. Böylece o da orada reenkarne olabilir ve güvende olur."

"Ya da... onu zindanına atıp orada reenkarne olmasına ve sonsuza kadar çürümmesine izin verebilirim. Tabii o pislik benden bunu hak etmiyor."

"O, kana susamış aslanların inine asılmış bir kuzu gibi olur," diye araya girdi Ezra, kaşlarını çatarak. "Eski Tanrılar Aurelius'tan daha fazla nefret eden kimse yoktur. Elbette, ona zarar vermemeleri için verdiğin emri dinleyebilirler, ama sonunda onun kanını isteyecekler ve kafasını mızrağa geçirmek isteyecekler. O zaman ne olacak? Ya başarılılarsa? Sage'in hayatını gerçekten böyle riske atmaya hazır mısınız?"

Bu düşünceyle dudaklarım kıvrıldı. Hayır, değildim.

"Edenvale onun için en güvenli yer olacak," diye ısrar etti.

"Peki. Onlara Edenvale'e geçiş izni vereceğim." Hem onun hem de Sage'in aynı kıtada büyüyecekleri fikrinden nefret ediyordum. Onun ona yakın olmasını istemiyordum. Ama yolları kesişirse, onu ondan korumak için orada olacaktım.

"Güzel," diye cevapladı Ezra. "Peki, Nicholas'a ne yapacaksın?" Erimiş öfke kanı çekilmiş damarlarımı doldurdu.

"Onu bulup, ona ıstırabın ne demek olduğunu öğreteceğim." Boş beşiğe baktım. "Bana en değerli olanı benden aldığı için onu yok edeceğim."

Ezra bir adım geri attı. Ellerini önüne koydu, avuç içleri tavana bakıyordu. Onların içinde, gözlerimin önünde parlak siyah bir kılıç belirdi. Onu hemen tanıdım.

"Moram'ın Kılıcı," dedim, neden bana gösterdiğini merak ederek.

"Evet," dedi Ezra ve onu bana uzattı. Parmaklarım sapını kavradı ve onu kaldırdım, kas hafızam onun ağırlığını hatırladı.

Eski bir dostla yeniden bir araya gelmek gibiydi. "Kız kardeşlerim ve ben bu güçlü, kuvvetli kılıcı dövdüğümüzde, onu Üç Diyarın koruyucusuna vereceğimize yemin ettik. Bildiğin gibi, ilk başta o kişi sendin. Sonra Aurelius yaratıldığında, kılıç ona verildi. Ama çok garip bir şey oldu, çünkü onu ona verdiğimiz gün, kılıcı eline aldığı anda hasta gibi göründü."

Ölümsüzlerin hepsi, ölümsüzlüklerini sona erdirebilecek bir şeyin varlığında hastalanmasa da, çoğu hastalandı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum... Moram'ın Kılıcı, Aurelius'un zayıflığıydı. Başımı salladım, kılıcı altın deri kınına özenle yerleştirip beline taktığı anı hatırladım. Onu orada görmüştüm. Bu, fiziksel olarak kılıca dokunamasa da, onu takamayacağı anlamına gelmiyordu. Bir şekilde, bu uygun görünüyordu: yalanların kralı, kullanamadığı bir kılıcı takmıştı.

"Neden bunu şimdi bana veriyorsun?" diye sordum, bakışlarımı Ezra'ya çevirerek.

"Çünkü..." Spinner'ın gözleri parladı. "Nicholas da kılıca dokunamıyordu."



Acknowledgements

Her şeyden önce, okuyucularıma, özellikle de sayfalarımı çevirip bütün gece uyanık kalarak hikayelerimi yutanlara teşekkür ederim. Yolculuğumu takip ettiğiniz, yorum yaptığınız, sevdiğiniz ve paylaşımlarımı paylaştığınız, sonsuz desteğiniz ve sürekli tezahüratlarınız için. Sizler olmasaydınız, bu hayalin tohumları filizlenmek için ihtiyaç duyduğu suyu ve güneşi asla bulamazdı. Hepinize ne kadar teşekkür etsem azdır.

Beta okuyucularıma, *Between the Moon and Her Night*'i okudukları için çok teşekkür ederim. Hepiniz bu kitabı daha iyi hale getirmeye yardımcı oldunuz ve sizler olmasaydınız, BTMAHN bugün olduğu gibi olmazdı. Yakınından bile geçmezdi.

ARC okuyucularıma, başvurduğunuz, destek olduğunuz ve okuduğunuz için teşekkür ederim. Yorumlarınız için teşekkür ederim, çok büyük fark yarattılar. Bana şans verdiğiniz için teşekkür ederim.

BTMAHN Ekibi'ne, günümün en önemli kısmı, benim destekçim. Bana çok büyük destek veriyorsunuz. Benim ve bu hikaye için yaptığınız her şey için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Hepinizi çok seviyorum.

Editörüm Jessica McKelden'a, çok fazla deneyim, sabır ve bilgi kattın. Düzenlenmemiş taslağımı sana teslim etmeyi her zaman iple çekiyorum, çünkü mükemmel bir şekilde düzeltileceğini biliyorum. Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum. Lütfen beni asla terk etme.

Düzeltilmenlerim Whitney (New Ink Editing) ve Vanessa Barbas (Veerie Edits) için. Whitney ve Vanessa, BTMAHN'ı parlatmak için teşekkürler! İkinizle çalışmak her zaman çok harika. Kitabımı sevgi ve özenle ele aldığınız için teşekkürler.

Biçimlendiricim Imagine Ink Designs'tan Amy Kessler'a, bu seride seninle çalışmak çok harikaydı. Sen olmasaydın, BTMAHN bu kadar güzel görünmezdi. Ekibimin bir parçası olduğun için teşekkür ederim.

Kapak tasarımcım Gigi Creatives'ten Gigi'ye. İnanılmaz yeteneklerinle beni hayran bıraktın. Bana bu güzel, göz alıcı kapağı verdiğin için teşekkür ederim! Seninle çalışmak bir zevkti ve bir sonraki kitap için ne tür bir sihir yaratacağını görmek için sabırsızlanıyorum!

Kız kardeşlerim Cel, Ris, Shay ve Vee, siz güzel bayanlar çok uzun zamandır benim yanımdasınız. Hepiniz bana çok fazla sevgi ve destek veriyorsunuz, bunun için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Hepimizin başladığı yeri ve şu anda geldiğimiz noktayı görmek gerçekten çok şaşırtıcı. Hayallerinizin peşinden gittiğiniz için hepinizle gurur duyuyorum. <3 Asla pes etmeyin.

Sara Flanagan'a, benim sırdaşım, her koşulda yanımda olan ve deliliğin eşiğinde olduğumu hissettiğimde beni akli başında hissettiren kişiye. Bir kızın isteyebileceği en iyi destekçi arkadaşı. Not: Sara'nın ilk karanlık fantezi romanı *Wish* çıktı! Okudum ve çok beğendim. Mutlaka okuyun!

Kath'e, yetenekli sevgilime, arkadaşlığımız bir hediye ile başladı ve bakın şimdi neredeyiz. Hayatımda olduğun için çok şanslıyım ve inanılmaz yeteneklerin beni her zaman hayrete düşürüyor. Bu kadar alçakgönüllü olduğun ve güzel sanatınla gözlerimi şenlendirdiğin için teşekkür ederim.

Ruh ikizim Angela van Liempt'e. İyi ve kötü günlerimde yanımda olduğun için teşekkür ederim. Seninle konuşmak, derin sohbetlerimizin sonunda her zaman kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. Birbirimize sahip olduğumuz için çok mutluyum.

Kai'nin annesi, A.J. Vrana'ya, arkadaşları için her zaman elinden geleni yapan Kanadalı yazar arkadaşıma. En karanlık günlerimde yanımda oldun ve bunun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Senin gibi bir arkadaşım olduğu için onur duyuyorum.

AAP sohbet grubuna, bayanlar, lezzetli çaylarınızı yudumlayın. Küçük grubumuzun bir parçası olduğum için çok mutluyum. Hepinize başarılar ve bir iki viral kitap satışı diliyorum. Bilirsiniz, ne olur ne olmaz diye.

En iyi arkadaşım ve gururlu annem Helyn Wilson'a. Sevgili bebeğin için tebrikler canım. Ne kadar güçlü ve dirençli olduğuna hayranım.

Tam bir savaşçı. Uzun ve zorlu bir savaş verdin, ama asla pes etmedin. Bu dünyadaki her türlü mutluluğu hak ediyorsun. Seni seviyorum.

Bazen tartışmalı şeyler yazsam da, en büyük destekçim olan anneme. Haha. Saatlerce telefonda dertlerimi dinlediğin ve en kötü halimle bile beni sevdiğin için teşekkür ederim. Daha iyi bir anne isteyemezdim. Not: Ekşi mayalı ekmeğimiz bitti, lütfen biraz gönderir misin?

Babam ve ailem, benim için orada olduğunuz ve beni desteklediğiniz için hepinize teşekkür ederim. Hepinizi seviyorum. Bu hikayenin yaratılmasında ve hatta bazı karakterlerin oluşturulmasında sizlerin parçaları var. Bu hikaye, her biriniz olmasaydı bu şekilde olmazdı.

Kocam, ruh eşim, aşkım Tanner'a. Sürekli desteğin ve sonsuz sabrın için teşekkür ederim. Bana sürekli iyi bir adam tarafından seilmek ne demek olduğunu gösteriyorsun ve bunu senden başka kimseyle yapmayı hayal edemiyorum. Sen benim her *şeyimsin*. Sana ve birlikte kurduğumuz bu güzel hayata çok minnettarım.

Sage ve Von'un hikayesini anlatma fırsatı verdiğiniz için *hepinize* teşekkür ederim.

<3 Jaclyn



About the Author



Jaclyn Kot, bir ayır kızı, hevesli bir okuyucu, ara sıra Netflix maratonu yapan ve tam bir gurme. Birçok tavuk, iki muhteşem kedi ve iyi bir köpeğin gururlu annesi. Kocasıyla birlikte Kanada'nın Saskatchewan eyaletinde bir çiftlikte yaşıyor.

Yüksek fantastik kurgu romanları yazan Jaclyn, fantastik hikayelerinde sürprizler, baharatlı bir yan ve iradeli kadınlara ilgi duyan ahlaki açıdan gri erkekler olmasını sever.

Okuyucuların Sage ve Von'un hikayesine kendisi kadar aşık olmasını umuyor.

Between Life and Death serisiyle ilgili en son bilgileri mi arıyorsunuz veya Jaclyn ile iletişime geçmek mi istiyorsunuz? Buradan ulaşabilirsiniz:

www.instagram.com/jaclyn.kot/

www.tiktok.com/@jaclyn.kot

www.jaclynkotbooks.com

İçindekiler

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

